ANTOLOGIILE MILLENNIUM

Neil Gaiman - George R.R. Martin - Roger Zelazny - Arthur C. Clarke
Lucius Shepard - Norman Spinrad - Poul Anderson - Robert Sheckley
Nancy Kress - Orson Scott Card - Michael Swanwick - Lester Del Rey

SFÎRȘITUL LUMII

Povestiri despre Apocalipsă

editor:
MARTIN H. GREENBERG

SFÎRŞITUL LUMII

Redactor: Florin Pîtea
Tehnoredactor: Ona Frantz

Ilustraţia copertei: Ehsan Dabbaghi
www.dioxstudio.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale

GREENBERG, MARTIN HARRY
Sfîrşitul lumii / Martin H. Greenberg. - Satu-Mare :
Millennium Books, 2010
ISBN 978-606-8113-12-8

821.111(73)-31=135.1

MILLENNIUM BOOKS

Str. General Victor Popescu Nr. 7, 440021 Satu Mare, România
telefon: 0371-388.260 • e-mail: office@millenniumpress.ro
www.millenniumpress.ro

SFÎRŞITUL LUMII
Povestiri despre Apocalipsă

editor: Martin H. Greenberg

Cuvînt înainte de Robert Silverberg

Traducere din limba engleză:
Sanda Andronache, Shauki Al-Gareeb,
Roxana Brînceanu, Loredana Frățilă-Cristescu,
Alex Maniu, Ana-Veronica Mircea, Dan Popescu

MILLENNIUM BOOKS

THE END OF THE WORLD: STORIES OF THE APOCALYPSE

Copyright © 2010 by Skyhorse Publishing, Inc. All rights reserved.

"Dancing through the Apocalypse", copyright © 2010 by Robert Silverberg. "The Hum", copyright © 2007 by Rick Hautala. First published in *Man vs. Machine*. Reprinted by permission of the author. "Salvador", by Lucius Shepard. Copyright © 1984 by Mercury Press, Inc. First published in *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, April 1984. Reprinted by permission of the author. "We Can Get Them for You Wholesale", copyright © 1989 by Neil Gaiman. First published in *Knave*, vol. 16, No. 7. Reprinted by permission of the author. "The Big Flash", copyright © 1969 by Damon Knight. First published in *Orbit 5*. Reprinted by permission of the author. "Kindness", copyright © 1944 by Street & Smith Publications. First published in *Astounding*, October 1944. Reprinted by permission of the agent for the author's estate, the Scott Meredith Literary Agency. "The Underdweller", copyright © 1957 by King-Size Publications, renewed by William F. Nolan. First published in *Fantastic Universe*, August 1957. Reprinted by permission of the author. "Lucifer", copyright © 1964 by Galaxy Publishing Corporation. First published in *Worlds of Tomorrow*, June 1964. Reprinted by permission of the agent for the author's estate, the Pimlico Agency. "Knock", copyright © 1948 by Standard Magazines. First published in *Thrilling Wonder Stories*, December 1948. Reprinted by permission of the agent for the author's estate, the Scott Meredith Literary Agency. "To the Storming Gulf", copyright © 1985 by Mercury Press, Inc. First published in *The Magazine of Fantasy & Science Fiction*, April 1985. Reprinted by permission of the author. "The Feast of Saint Janis", copyright © 1980 by Michael Swanwick. First published in *New Dimensions 11*. Reprinted by permission of the author. "The Wheel", copyright © 1952 by Standard Magazines, Inc., renewed copyright © 1980 by John Wyndham. First published in *Startling Stories*, January 1952. Reprinted by permission of the agent for the author's estate, the Scott Meredith Literary Agency. "Jody After the War", copyright © 1972 by Edward Bryant. First published in *Orbit 10*. Reprinted by permission of the author. "Salvage", copyright © 1986 by Orson Scott Card. First published in *Isaac Asimov's Science Fiction Magazine*, February 1986. Reprinted by permission of the author. "By Fools Like Me", copyright © 2007 by Nancy Kress. First published in *Asimov's Science Fiction*, September 2007. Reprinted by permission of the author. "The Store of the Worlds", copyright © 1959 by Robert Sheckley. First published in Playboy, September 1959. Reprinted by permission of the executor for the author's estate, Gail Dana Sheckley. "Dark, Dark Were the Tunnels", copyright © 1973 by George R.R. Martin. First published in *Vertex*, December 1973. Reprinted by permission of the author. "'If I Forget Thee, Oh Earth...'" copyright © 1951, renewed © 1979 by Arthur C. Clarke. First published in *Future*, September 1951. Reprinted by permission of the author and the author's agents, Scovil Galen Ghosh Literary Agency, Inc. "Afterward", copyright © 2006 by John Helfers. First published in *Millennium 3001*. Reprinted by permission of the author. "When We Went to See the End of the World", copyright © 1972 by Robert Silverberg. First published in *Universe 2*. Reprinted by permission of the author. "Flight to Forever", copyright © 1950 by Poul Anderson. First published in *Super Science Stories*, November 1950. Reprinted by permission of the agent for the author's estate, Ralph M. Vicinanza, Ltd

Pentru această ediţie, toate drepturile sînt rezervate editurii Millennium Books.

Reproducerea integrală sau parţială a conţinutului acestui volum fără acordul scris al editorului constituie o încălcare a Legii Dreptului de autor şi se sancţionează potrivit prevederilor acesteia.

CUPRINS

INTRODUCERE

Robert Silverberg

DANSÎND CU APOCALIPSA

Omenirea pare să găsească o plăcere sinistră în poveştile despre sfîrşitul lumii, de vreme ce piaţa pentru profeţiile apocaliptice creşte cu încăpăţînare de mii sau mai degrabă de milioane de ani.

Chiar şi cele mai primitive dintre creaturile protoumane, acolo, în Africa ardipitecilor şi a descendenţilor lor, ajunseseră să înţeleagă că fiecare trebuie să moară şi probabil că nu a fost un salt intelectual prea mare pentru acele creaturi păroase şi bipede pînă la ideea că lumea însăşi trebuie să piară la timpul cuvenit. Adunaţi în jurul focurilor lor preistorice, strămoşii noştri îndepărtaţi şi-au povestit cu siguranţă cum marele foc din cer va deveni la un moment dat şi mai mare şi va mistui universul, iar străbunii ceva mai puţin îndepărtaţi, după ce au migrat de pe cîmpiile africane spre mai recea Europă, au anticipat că va veni o zi cînd gheţarii din nord se vor mişca implacabil şi vor zdrobi toată lumea. Pînă şi o eclipsă de soare stîrnea scurte frămîntări.

Cred că exista un soi de consolare stranie în gînduri de felul „dacă trebuie să mor, din fericire trebuie să muriţi şi voi toţi", dar cea mai mare valoare a viziunilor apocaliptice cred

că este în altă parte, dincolo de acest ranchiunos cînd-ne-om-duce-ne-om-duce-cu-toții, pentru că dacă examinăm marile mituri apocaliptice putem observa că povestea nu include doar moartea, ci și renașterea – o fărîmă de alinare escatologică, un strop de filozofică asigurare că existența noastră, deși finită și relativ scurtă pentru individ, are totuși un rost. Da, povestea continuă, am făcut lucruri rele, zeii sînt mînioși și lumea va pieri într-o secunda, cît ai clipi din ochi, dar va urma o a doua creație, o renaștere a vieții, o lume mai bună decît cea abia epurată.

Nu vom ști niciodată ce fel de povești cu sfîrșitul lumii scriau strămoșii noștri. Cea mai veche astfel de poveste ajunsă la noi o găsim în epopeea sumeriană de acum 5000 de ani a lui Ghilgameș, regele din Uruk, o relatare a marelui potop care a inundat întregul Pămînt și de care a scăpat un singur om pe nume Ziusudra, care a reușit să își salveze familia și să ducă viața pe mai departe. Cu mare probabilitate, povestea potopului își are originile într-o inundație de mari proporții care, în timpuri preistorice, a devastat Sumerul și vecinii mesopotamieni, dar aceasta este doar o speculație. Un lucru e sigur: regăsim aceasta temă în multe versiuni ulterioare. Cea babiloniană numește pe intreprinzătorul supraviețuior Utnapiștim, evreii și creștinii îi spun Noe, la grecii antici se numea Deucalion, iar în textele vedice este numit Manu. Detaliile diferă dar esența este aceeași: zeii nemulțumiți de lume au decis să o distrugă, iar mai apoi au readus omenirea pe pămînt pentru o a doua încercare.

Potopurile nu sînt singurele apocalipse pe care ni le prezintă textele religioase. Miturile norvegiene ne prezinta înghețul total, înspăimîntător, Iarna Fimbul, catastrofă în care moare toată lumea cu excepția unui bărbat și a unei femei, care supraviețuiesc refugiindu-se într-un copac. Miturile continuă pe calea uzuală a izbăvirii și repopulării lumii, după care urmează un cataclism și mai mare, Ragnarok – pieirea zeilor, odată cu prăbușirea stelelor, scufundarea Pămîntului în mare și mistuirea

totală în foc... doar ca să fie urmat de o altă renaştere şi eră de pace şi plenitudine.

Tradiția creştină prezintă spectaculoasa carte finală a Bibliei, revelația Sfîntului Ioan, în care mînia lui Dumnezeu este aruncată asupra omenirii într-o mulțime de feluri (foc, molimă, secetă, grindină, cutremure, inundații şi multe altele), ca un prolog la Judecata de Apoi şi la salvarea celor drepți.

Aztecii au mituri cu distrugerea lumii prin foc în repetate rînduri. La fel şi mayaşii.

Chiar în vreme ce scriu, masele largi sînt emoționate şi răscolite de o aşa-zisă profeție mayaşă conform căreia următoarea apocalipsă va fi în 2012; au apărut deja cel puțin trei cărți şi un film cu acest subiect.

Viziunile apocaliptice fiind cvasi-universale în literatura religioasă a lumii, încă din cele mai vechi timpuri, nu este de mirare că le regasim din abundență şi în fanteziile povestitorilor. Poveşti despre distrugeri universale sau aproape universale, aduse nu de furia zeităților, ci de primejdii inerente existenței, au fost scrise şi au cîştigat popularitate şi înainte de inventarea termenului „science-fiction".

Scriitorii secolului XIX au fost îndeosebi atraşi de aceste idei. Au apărut cărți precum „Ultimul om sau Omegarus şi Syderia" (1806) de Jean-Baptiste de Grainville sau „Ultimul om" (1826) de Mary Shelley, ambele scrise la umbra unei epidemii de holeră care a bîntuit întreaga lume din 1818 pînă în 1822. În „Conversațiile lui Eros şi ale lui Charmion" (1839), Edgar Allan Poe a trimis o cometă asupra Terrei. În surprinzătorul roman „Sfîrşitul lumii" (1893) al astronomului francez Camille Flammarion, lumea a ajuns pe marginea prăpastiei – dar numai pînă la margine! – din cauza unei comete gigantice a cărei traiectorie se intersecta cu a Terrei. H.G. Wells a scris şi el o poveste similară, „Steaua" (1897), aproape sigur inspirată de romanul lui Flammarion. Wells îşi dusese deja călătorul în timp pînă dincolo de dispariția vieții de pe Pămînt. („Toate sunetele scoase de om, behăitul oilor, țipătul păsărilor, bîzîitul

insectelor – toată foiala care constituia fundalul vieților noastre, totul luase sfîrșit.")

Un alt cititor al lui Flammarion a fost, cu siguranță, Jules Verne, compatriotul lui, care, în scurtul roman „Eternul Adam" (1905), a dus mai departe ultimele secțiuni din sfîrșitul lumii. Aici, Jules Verne adoptă o viziune ciclică asupra lumii: Pămîntul este afectat de distrugerile cauzate de cutremure si inundații catastrofale, dar Atlantida reapare miraculos din adîncuri și oferă o nouă casă rasei umane, pentru reconstruirea civilizației după mii de ani de trudă. La final, întrezărim un savant venerabil din viitorul îndepărtat cautînd prin arhivele umanității, „însîngerate de nenumăratele suferințe ale antemergătorilor" și ajungînd „încet, fără tragere de inimă, la convingerea profundă că toate se repetă la nesfîrșit".

Eterna revenire! Este tema unei multitudini de texte dedicate apocalipsei.

Fraza lui Jules Verne leagă povestea lui de esența convingerii lui Flammarion cum că „micul nostru ev este un val imperceptibil pe imensul ocean al epocilor", iar destinul omenirii este, așa cum reiese din paginile de final ale cărții, să renască iar și iar dintr-un univers într-altul, fiecare dîndu-și sfîrșitul și fiind înlocuit, pentru că timpul continuă veșnic și nu există nici început nici sfîrșit.

Renașterea după catastrofă se regasește și în splendidul roman al lui M.P. Shiel, „Norul purpuriu" (1901) în care sîntem nimiciți de o masă de gaz otrăvitor și rămîne un singur om – pe nume Adam, bineînțeles –, aparent unicul supraviețuitor, pînă ce își descoperă și el Eva lui și viața reîncepe iar.

Scurta povestire apocaliptică a lui Frank Lillie Polock, „Finis" (1906) nu mai oferă însă renaștere: lumina unei gigantice stele centrale din galaxie, îndreptată spre noi de enorm de mult timp, ajunge în sfîrșit și „arde, purpuriu, ultimul răsărit pe care ochiul omenesc îl mai poate vedea".

Și există încă multe altele.

În zilele noastre puţini sunt cei care mai citesc poveştile apocaliptice ca să se asigure că, odată pedepsite, păcatele omenirii aşa cum se cuvine, va începe o glorioasă nouă eră. Cu toate acestea, micul frison pe care îl oferă o bună povestire despre sfirşitul lumii este irezistibil pentru scriitori şi, drept urmare, bibliografia fanteziilor apocaliptice este una imensă. „Al doilea potop" (1912) al lui Garrett P. Serviss ne scufundă într-o nebuloasă acvatică. În „Venirea Gheţii" (1926), G. Peyton Wertenbaker aduce gheţarii cu o minuţiozitate care face Iarna Fimbul norvegiană să pară un simplu fulguit de februarie. Am abordat şi eu tema asta în 1964, în „Vremea Marelui Îngheţ", dar, spre deosebire de Wertenbaker, am optat pentru un final „dezgheţat". „Cînd se ciocnesc lumile" (1933) de Philip Wylie şi Edwin Balmer ne spune despre un eveniment astrofizic periculos cu efecte neplăcute pentru planeta noastră. În „Amurgul Lumii" (1936), Edmond Hamilton oferă o viziune posacă a sfîrşitului zilelor, sfîrşit localizat peste milioane de ani şi prezentat de ultimul supravieţuitor: „întregul Pămînt e acoperit de un deşert de sare albă, o întindere strălucind nemiloasă pînă la orizont"... În „Anul Lozului cel Mare" (1952), Robert Heinlein poziţionează sfîrşitul lumii mult mai aproape, în 1962, an în care încep peste tot, de-a valma, fenomene corespunzătoare Apocalipsei lui Ioan din Noul Testament, inundaţii şi taifunuri, cutremure de pămînt şi erupţii vulcanice, totul culminînd cu o catastrofă solară letală. Şi J.T. McIntosh transformă soarele într-o novă, în romanul „Unul din trei sute" (1954).

Bineînţeles că apariţia armelor atomice, în 1945, a dus la o asemenea proliferare a poveştilor cu/despre holocaustul nuclear încît ne-ar trebui o grămadă de pagini doar ca să le înşirăm.

Scriitorii zilelor moderne contină să găsească satisfacţii literare în dansul cu apocalipsa. În această carte veţi găsi nouăsprezece astfel de viziuni grozave asupra dezastrelor teminale. „Salvador"-ul sumbru şi atît de realist al lui Lucius Shepard, wellsianul „Călătorie către veşnicie" al lui Poul Anderson,

ferocele şi elocventa „Sărbătoare a Sfintei Janis" de Michael Swanwick, abila „Jody după Război" de Edward Bryant, „Bunăvoința" șireată a lui Lester del Rey, plus mai mult de o duzină de alte povestiri.

Posibilele variațiuni pe această temă sînt fără sfîrșit. Într-un poem scris cu aproape un secol în urmă, Robert Frost se întreba, speculativ, dacă lumea va sfîrși în foc sau sub gheţuri. Cu toate că, după cum afirma el însuşi, se număra printre cei care „favorizează focul", tot el adăuga că „gheaţa este foarte bună pentru distrugere" și ar fi de ajuns...

Foc sau gheaţă, cine ştie? Ultimul cuvînt referitor la sfîrșitul lumii încă nu a fost scris, dar este sigur că noi vom continua să speculăm pe această temă... pînă la sfîrșit.

Traducere: Dan Popescu

I

TUNET SAU SCÎNCET?

Rick Hautala

ZUMZETUL

— Auzi?

— Ce să aud?

— Asta...

Dave Marshall se rostogoli în pat luptîndu-se să se trezească. Clipi, încercînd să-şi concentreze privirea în întuneric în timp ce asculta atent.

— Nu aud nimic, iubito, zise plimbîndu-şi mîna pe coapsa soţiei lui, simţindu-i rotunjimea şoldului şi întrebîndu-se pentru o clipă dacă ar fi interesată de o scurtă tăvăleală la miezul nopţii. Se simţea excitat.

— Nu-mi spune că nu auzi asta, zise Beth iritată.

Dave îşi dădu seama că ea vorbea serios, cu toate că al naibii dacă el auzea ceva. Oricum, nu mai conta, fiindcă dispoziţia romantică se evaporase deja.

— Jur pe Dumnezeu, iubito, nu aud nimic. Poate a fost o sirenă sau...

— N-a fost o sirenă. E... Abia dacă o aud. E ca o vibraţie joasă, constantă.

Beth îşi ţinu răsuflarea, concentrîndu-se puternic asupra sunetului care o deranja.

— Poate că e frigiderul.

— Nu, la dracu'. Nu-i frigiderul.

Dave era extenuat. Nu dormise prea bine în ultimul timp. Problemele de la serviciu, presupunea el, îl ajungeau din urmă. Mai mult ca sigur nu avea nevoie de un joc de-a „Ghiciţi sunetul" la ora două noaptea.

— Pune-ţi perna în cap şi culcă-te la loc. O să verific de dimineaţă.

— Nu pot să dorm cu capul sub pernă, mormăi Beth, totuşi se îndepărtă de el şi-şi băgă capul sub pernă.

El îi mai mîngîie o dată şoldul, simţindu-se puţin melancolic.

— Nu-i mai bine aşa?

— Poftim? Nu te aud.

Ignorîndu-i sarcasmul, Dave se aplecă peste ea şi o sărută pe umăr, şoptind:

— Noapte bună, iubito.

A doua zi de dimineaţă, Dave se trezi devreme, simţindu-şi fiecare nerv din corp întins la limită. Îl mîncau ochii şi durerea de cap era pe drum.

E chiar ciudat, se gîndi. *Aseară la ora 10 eram în pat. Asta înseamnă nouă ore de somn. N-ar trebui să mă simt aşa.*

Coborî scările în bucătărie. Beth stătea la masă cu ambele mîini încleştate pe o ceaşcă de cafea. Avea faţa palidă şi îl privea cu ochi goi.

— Cum ai dormit? întrebă ea, iar el simţi nervozitatea din glas.

— Înainte să mă trezeşti tu sau după?

Se forţă să zîmbească.

— Foarte amuzant. Bîzîitul ăla nenorocit m-a ţinut trează aproape toată noaptea.

Sorbi din cafea şi desfăcu ziarul, ignorîndu-l ostentativ.

— Beth...

— Da?

Dave încremeni în mijlocul bucătăriei. Fără să se fi gîndit măcar, îşi dădu seama subit că *auzea* ceva. Era o vibraţie joasă, constantă, la limita perceptibilităţii. Aproape că o putea simţi în picioare.

— Aşteaptă puţin.

Ridică un deget ca s-o facă să tacă:

— Ştii... Cred că aud şi eu.

— Zău?

Beth se uită la el de parcă nu l-ar fi crezut, apoi se înduplecă şi spuse:

— Of, slavă Domnului. Credeam că înnebunesc eu.

În următoarea oră scotociră prin toată casa din pod pînă în pivniţă, căutînd posibila sursă a sunetului. Nu era vorba de cabluri, panou electric sau televizor, Dave era sigur de asta. Ciudat era că, indiferent la ce etaj se aflau sau în ce cameră stăteau, sunetul părea întotdeauna să vină de pretutindeni şi în acelaşi timp de nicăieri. Cînd Dave ieşi ca să verifice magazia şi garajul, o descoperi pe Beth în mijlocul curţii, plîngînd.

— Ce s-a întîmplat, iubito?

O luă în braţe, simţindu-i tensiunea din corp.

— Aud la fel de tare aici afară ca şi în interiorul casei, spuse ea suspinînd pe umărul lui.

— Şi?

— Şi... Asta înseamnă că nu provine dinăuntru. E undeva pe afară. ca şi cum ar veni din pămînt, sau cumva din cer.

— Acum devii ridicolă, zise el.

Inspiră adînc şi, apropiindu-se, se uită fix în ochii ei.

— O să sun la compania de electricitate şi probabil şi la telefoane. Trebuie să fie o problemă cu cablurile.

— Sigur, făcu Beth fără să fie convinsă.

Îşi şterse nasul cu mîneca halatului de baie, apoi se întoarse şi intră înapoi în casă. Dave o privi cum pleacă, ştiind că ea nu credea că ar fi o problemă cu cablurile.

Nu era sigur nici că el credea asta.

ꕥ

În următoarele cîteva zile lucrurile se înrăutăţiră. Se înrăutăţiră mult. Ca atunci cînd ai o rană în gură şi nu te poţi abţine să n-o atingi cu limba, Dave se pomenea oprindu-se şi ascultînd tot timpul, încercînd să-i detecteze sursa. Odată conştient de el, nu se mai putea împiedica să-l audă. Era disperat să-l localizeze şi să-l analizeze. Munca la serviciu avea de suferit. Jeff Stewart, şeful lui, observă cît era de distrat. La început comentă amuzat, dar pe parcurs se transformă în îngrijorare şi, în final, în exasperare. Însă Dave observă că toţi cei din birou păreau puţin distraţi şi, pe parcursul zilei, din ce în ce mai irascibili. Era logic, se gîndi, dacă toată lumea dormise la fel de prost la el. Noaptea trecută pierduse ore întregi pînă să adoarmă şi, după ce reuşise, zgomotul continuase să-i pătrunde în vise. Se trezise de peste zece ori numai ca să stea întins cu ochii în tavan ascultînd zumzetul jos şi constant la limita perceptibilităţii. Ştia că Beth stătea trează alături de el, dar nu vorbiseră. Orice tentativă de conversaţie sfîrşea cu unul dintre ei răstindu-se la celălalt.

Timp de cîteva zile, vînzările de aparate pentru zgomot alb, materiale izolante fonic şi CD-uri cu sunete ambientale urcară pînă la cer. Oamenii dădeau televizoarele şi radiourile la maxim într-un efort inutil de a bloca zumzetul, iritîndu-şi şi mai mult vecinii deja cu nervii întinşi la limită.

Drumul lui Dave către serviciu se transformă rapid într-o cursă cu obstacole pentru şoferii experţi. Într-o dimineaţă fu blocat peste o oră în spatele unui accident în lanţ cu şaizeci şi cinci de maşini pe Schuylkill Expressway care se transformase într-un concurs de demolări. Fu necesară aproape întreaga poliţie a oraşului şi o armată de camioane cu remorcă pentru a desface grămada. După aceea, Dave se folosi de străduţele dosnice în drumurile spre locul de muncă.

Şcolile începură să-şi anuleze meciurile de fotbal american şi european fiindcă încăierările dintre suporteri şi scandalurile în tribune deveneau din ce în ce mai frecvente şi mai intense.

Aveau loc îmbrînceli la cozile la bilete şi la casele magazinelor. Duşmănii între vecini şi alte incidente violente se intensificau, umplînd ziarele şi ştirile TV cu reportaje înflăcărate. Pe măsură ce săptămîna trecea, furia de pe şosele se metamorfoză în împuşcături din maşini. Războaiele dintre bande se purtau făţiş, iar brutalitatea poliţiei era aplaudată în loc să fie reclamată. Cele mai mici provocări degenerau în revolte publice. Mass-media spunea că zumzetul – şi creşterea comportamentului agresiv – era un fenomen global.

— E numai o problemă de timp pînă cînd ţările lumii a treia o să înceapă să arunce una în alta cu bombe nucleare, murmură Dave într-o dimineaţă la întîlnirea cu personalul.

Mike de la Vînzări îi aruncă o privire piezişă.

— Cine a murit şi te-a lăsat pe tine Domnul Ştie-Tot? se răsti el.

— Doamne, Mike, nu mai fi aşa găozar, se răsti şi Dave drept răspuns.

— Bine. Ajunge, zise Jeff. Nu sîntem la grădiniţă. Hai să încercăm să ne purtăm ca nişte profesionişti, bine?

— Profesionişti, şmensionişti, mormăi Mike. Oricum nimeni nu mai dă pe asta nici un rahat de şoarece.

— Am spus *ajunge*.

Jeff lovi în masa de conferinţe cu pumnul strîns.

Sherry de la Operaţiuni izbucni în lacrimi.

— Opriţi-vă, opriţi-vă imediat! *Opriţi-vă*, pentru Dumnezeu! Nu mai rezist! Nu pot să mănînc, nu pot să dorm şi, categoric, nu mai suport să ascult nişte idioţi ca voi!

Dave observă şocat vînătaia de mărimea unui pumn de pe obrazul ei. Ea îl surprinse holbîndu-se şi ţipă:

— *Nu* e dracului *treaba* nici unuia dintre voi!

— Da' ce-am zis? întrebă Dave ridicînd din umeri.

— Ajunge! urlă Jeff. Sînteţi concediaţi! Toţi! Absolut toţi, la dracu'!

Întreaga echipă se întoarse să se uite la el, care stătea în capul mesei. Era roşu la faţă şi cu ochii ieşiţi din orbite. În

momentul de linişte care urmă, toţi cei din încăpere deveniră conştienţi de zumzet, dar Dave fu primul care remarcă o schimbare subtilă. Acum exista un clinchet discordant, tot la limita perceptibilului, dar sunetul era penetrant.

— Muzica sferelor, şopti Sherry cu glas gîtuit şi tremurat. Asta e muzica sferelor.

Tonul îi urcă spre isterie:

— Armonia a dispărut. Centrul nu mai rezistă. Se întîmplă ceva groaznic, groaznic de rău!

Cu un scîncet puternic, animalic, se ridică şi fugi din birou cu lacrimile curgîndu-i pe faţă.

Mike înghiţi în sec, încercînd să-şi controleze frustrarea.

— Despre ce naiba vorbeşte?

— Duceţi-vă acasă. Toţi. Închid firma pînă cînd se descoperă ce fel de sunet e ăsta.

Jeff ţinea pumnii strînşi şi corpul îi tremura ca şi cum ar fi fost cuprins de febră.

— Dacă n-o fac, o să ajung să vă omor pe toţi... numai dacă nu mă omorîţi voi pe mine înainte.

Rînji ca un lup, apoi se prăbuşi în scaun, apăsîndu-şi palmele pe urechi şi suspinînd încet.

Mike şi Dave părăsiră sala de şedinţe fără să vorbească.

După amiază, Dave conduse spre casă atent să nu enerveze pe nimeni de pe drum. Stînd pe canapeaua din sufragerie şi aşteptînd să se întoarcă Beth, nu avea cum să nu asculte zumzetul. Se gîndi la ce s-ar fi putut întîmpla, dar nu reuşi să găsească vreun răspuns.

Cînd Beth sosi în sfîrşit acasă, Dave îi spuse:

— Stai jos. Trebuie să vorbim.

Ea îl privi prudentă, iar neîncrederea pe care el o văzu în ochii ei îl răni.

— Cum o cheamă?

— Poftim?

Îşi dădu seama la ce se referea ea şi scutură din cap:

— Nu. Nu e vorba de aşa ceva. Ascultă, Beth, eu încerc să ne salvăm, nu să ne despărţim. Ascultă-mă, bine?

Beth aprobă din cap, inspirînd şi reţinînd aerul. Evident încerca să-şi adune ultimele urme de răbdare şi el simţi un val puternic de recunoştinţă şi dragoste faţă de ea. Era atît de bine să simtă ceva plăcut încît pentru un moment uită complet de zgomot.

— Jeff a închis firma. Sunetul ăsta enervează pe toată lumea şi el se teme că o să ajungem să ne omorîm între noi. Probabil are dreptate. Mă gîndeam... să plecăm de aici. Hai să mergem la ai tăi în Maine sau undeva, oriunde, numai să fie departe de aici şi de toţi oamenii ăştia.

— Dar la ştiri au spus că zumzetul există peste tot. Nu avem cum să scăpăm, Dave.

Faţa lui Beth se contorsionă, dar ea strînse pumnii regăsindu-şi autocontrolul.

— Ce rost are să plecăm?

— Poate nu are nici un rost, dar eu... eu simt că trebuie să facem *ceva*. Trebuie să încercăm. Nu vreau să sfîrşim în statisticile crimelor şi sinuciderilor.

O cuprinse în braţe şi o ţinu strîns.

— Te iubesc, Beth.

Ea se agăţă de el şi şopti:

— Şi eu te iubesc.

Stătură în tăcere în sufragerie în timp ce penumbra se adîncea şi lumea din jurul lor zumzăia.

Ceea ce în mod normal ar fi fost o călătorie de nouă ore pînă la Little Sebago Lake dură aproape douăzeci şi patru de ore fiindcă Dave voia să stea departe de autostrăzile interstatale. Ultimele ştiri indicau că şoferii de camioane îi fugăreau şi îi zdrobeau pe nefericiţii care îi enervau. Dave văzuse odată filmul *Duel* şi asta era suficient pentru el.

Pe măsură ce se îndreptau spre nord, sunetul devenea tot mai discordant. Dave observă un clinchet mecanic care devenea tot mai pronunțat. Ritmul nesfîrşit şi neregulat îi măcina nervii ca un şmirghel fin, dar în cele din urmă reuşiră să ajungă la cabana de lîngă lac fără nici un incident.

Construcția se afla pe malul dinspre est al lacului, mică şi sărăcăcioasă, totuşi o privelişte plăcută. Lacul se întindea în fața lor, o pînză plată şi albastră de apă, cu munții New Hampshire în depărtare spre vest. Soarele tocmai apunea, poleind suprafața lacului cu sclipiri de aur şi dungînd cerul cu roşu şi purpuriu.

Era frumos, iar cînd Dave şi Beth se uitară unul la celălalt sentimentele plăcute înecară zumzetul, fie chiar şi pentru o clipă. Se îmbrățişară şi se sărutară cu pasiune.

Apoi ziua se încheie. Soarele căzu în spatele munților şi zumzetul îi apăsă din nou. După de îşi descărcară bagajele din maşină, mîncară o cină rece compusă din fasole la conservă. Beth se duse să facă patul la etaj şi să aranjeze, iar Dave coborî pe malul lacului.

Noaptea era liniştită cu excepția zumzetului. Toate zgomotele obişnuite – păsări, greieri şi broaşte – amuțiseră. Lacul semăna cu un panou imens de sticlă fumurie. Stelele sclipeau deasupra pe cerul de catifea. Dave se aşeză pe un trunchi de copac marcat de vreme care fusese aruncat pe țărm şi privi în sus spre cer. Sunetul părea să se schimbe iar. Acum era un țiuit slab care îi amintea de nişte unghii zgîriind o tablă. Cel puțin era singurul sunet. Fără trîmbițele televizoarelor, fără bubuiturile combinelor stereo.

Cît mai poate continua aşa? se întrebă el. *Cît mai putem suporta înainte să înnebunim cu toții şi să ne auto-exterminăm?*

Oftă, ridicînd ochii spre cer. La început nu-i veni să creadă ceea ce vedea cînd observă cîțiva fulgi negri plutind în jos spre suprafața lacului. Semănau cu funinginea unui foc de tabără. Ca un copil într-o furtună de zăpadă, Dave întinse mîna şi încercă să prindă un fulg.

Bizar, gîndi, *nu simt miros de fum.*

Îşi privi mîna. Fulgul stătea în căuşul palmei, dar nu era moale şi sfărmicios precum cenuşa. Era dur şi subţire, cu o suprafaţă întunecată la culoare, fină. Se sparse ca o sticlă fragilă cînd o apăsă cu degetul arătător.

Iisuse, îşi zise. *Seamănă cu vopseaua.*

Curios, ridică din nou privirea. Deja fulgii cădeau rapid din cer. În timp ce privea, Dave deveni conştient de o vibraţie joasă şi constantă sub picioarele lui. O simţea ca pe un curent electric slab. Sub ochii lui, pete galbene neregulate apărură deasupra şi vopseaua neagră cădea din ce în ce mai mult, dezgolind suprafaţa ternă şi crăpată de dedesubt. După un timp începură să cadă fulgi argintii şi galbeni. Dave privea uluit, cu gura uscată şi mintea amorţită.

Luna nouă se ridica la răsărit în spatele lui. Se întoarse să vadă dacă şi ea se decojea de pe cer ca un abţibild vechi de pe un frigider. Zgomotul crescu pînă la un subit ţipăt strident, pătrunzător, apoi vibraţia zgudui pămîntul ca un cutremur îndepărtat.

— Beth! strigă el, privind cum fragmente din lună se rup şi cad de pe cer. Fluturau şi şuierau la trecerea prin copacii din spatele lui, şi atunci văzu deasupra capului ceva ce era imposibil de crezut. Vopseaua decojită descoperise un vast complex de roţi dinţate şi came cu o reţea de circuite şi întrerupătoare care străluceau ca şi cum s-ar fi supraîncălzit. Zumzetul deveni şi mai acut pînă ajunse aproape insuportabil pe măsură ce tot mai multe bucăţi din cerul nopţii cădeau, dezvelind maşinăriile de sub ele. În cele din urmă, Dave ştiu – oricît de imposibil ar fi fost – ce anume se petrecea.

— Beth! răcni el astfel ca soţia lui să-l poată auzi peste huruitul crescînd continuu. Vino aici! Trebuie să vezi asta! Cade cerul!

Traducere: Roxana Brînceanu

Lucius Shepard

SALVADOR

Cu trei săptămîni înainte să radă Tecolutla de pe fața pămîntului, Dantzler a trecut prin botezul focului. Plutonul traversa o pajişte aşezată la poalele unui vulcan verde ca smaraldul, iar el, fiind tipul visător, mergea în dorul lelii, mîngîind iarba înaltă cu țeava mitralierei şi gîndindu-se că peisajul acesta simplist, cu un con perfect ridicat pe fundalul unui cer senin, ar fi putut fi desenat cu creionul de un elev de clasa întîi, cînd pe pantă se auziră zgomote de pistol cu capse. Cineva strigă după doctor, iar Dantzler se trînti în iarbă, bîjbîind după fiole. Scoase una din dozator şi şi-o propti sub nas, inhalînd frenetic; apoi, ca să fie sigur, îşi îndesă încă una – „o doză dublă de arte marțiale", cum ar fi spus DT – şi rămase cu capul plecat pînă cînd drogurile îşi făcură efectul. Avea pămînt în gură şi îi era frică.

Încetul cu încetul, brațele şi picioarele îşi pierdură greutatea, şi bătaia inimii încetini. Vederea i se ascuți pînă în punctul în care putea să vadă nu numai scînteile de foc care înfloreau pe pantă, ci şi siluetele din spatele lor, pe jumătate ascunse de tufişuri. O vîlvătaie de furie i se aprinse în creier, alimentată de o hotărîre cruntă, şi începu să se îndrepte către vulcan. Cînd

ajunse la baza conului, era doar un ghem de furie şi reflexe. Petrecu următoarele patruzeci de minute învîrtindu-se acrobatic printre hăţişuri, împroşcînd umbrele cu rafale din M-18; cu toate acestea, o parte din mintea lui se distanţă de acţiune, minunîndu-se de eficienţa lui, de entuziasmul ca de benzi desenate pe care îl simţea faţă de sarcina de a ucide. Striga la oamenii pe care îi împuşca, şi îi împuşca de mai multe ori decît era necesar, ca un copil care se joacă de-a soldatul.

— Pe dracu' te joci! obişnuia să spună DT. Eşti tu însuţi şi atît.

DT credea cu tărie în fiole; deşi varianta oficială era că ele conţin compuşi de acid ribonucleic modificat genetic şi pseudoendorfine adunate sub formă de inhalant, el credea că fiolele deschid unui bărbat calea către natura lui interioară. Era un bărbat masiv, negru, cu braţe pline de muşchi bine lucraţi şi cu trăsături faciale care exprimau cruzime, şi venise la Forţele Speciale direct din închisoare, unde fusese încarcerat pentru tentativă de omor; palmele sale erau acoperite de tatuaje făcute în puşcărie – o pentagramă şi un monstru cu coarne. Pe cască avea scrise cuvintele MORI LA ÎNĂLŢIME. Aceasta era a doua venire a lui în Salvador, şi Moody, care era tovarăşul lui Dantzler, spunea că drogurile îi stricaseră creierul lui DT şi că era nebun şi dat dracului.

— Colecţionează trofee, îi spusese Moody. Şi nu doar urechi cum făceau ăia în 'Nam.

Cînd Dantzler văzuse în cele din urmă trofeele lui, fusese oripilat. DT le ţinea în rucsac, într-o cutie de tablă şi erau aproape de nerecunoscut; arătau ca nişte orhidee cafenii şi ofilite. Dar în ciuda repulsiei, în ciuda faptului că îi era teamă de DT, îi admira capacitatea acestuia de a supravieţui şi îi asculta sfatul de a se baza pe droguri.

În timp ce cobora panta, descoperi o victimă vie, un puşti indian cam de vîrsta lui Dantzler, de nouăsprezece sau douăzeci de ani. Avea părul negru, pielea cafenie şi ochi căprui cu pleoape grele. Dantzler, al cărui tată era antropolog şi făcuse muncă de

teren în Salvador, îl identifică ca un membru al tribului Santa Ana; înainte să plece din State, Dantzler studiase notițele tatălui său, sperînd că asta îi va da un avantaj, şi învățase să identifice diferitele rase din regiune. Puştiul avea o rană minoră la picior şi purta pantaloni de camuflaj şi un tricou decolorat pe care scria COCA-COLA ÎȚI DĂ VIAȚĂ. Tricoul ăsta îl irită la culme pe DT.

— Ce naiba ştii tu despre Coca-Cola? îl întrebă pe băiat în timp ce se îndreptau spre elicopterul care urma să îi ducă mai adînc în provincia Morazan. Crezi că e amuzant sau ce?

Îl pocni pe băiat în spate cu patul puştii şi, cînd ajunseră la elicopter, îl aburcă înăuntru şi îl puse să stea lîngă uşă. Se aşeză lîngă el, îşi scoase o țigară dintr-un pachet de Kool şi întrebă:

— Unde e Infante?

— Mort, spuse medicul.

— Rahat!

DT îşi linse țigara ca să ardă uniform.

— Nenorocitul ăsta de fasolar[1] nu e bun de nimic dacă nu mai ştie şi altcineva spaniola.

— Ştiu eu puțină, se oferi Dantzler.

În timp ce se holba la Dantzler, privirea lui DT era goală şi pierdută.

— Noo, spuse el. Nu ştii nici o spaniolă.

Dantzler plecă fruntea ca să evite privirea lui DT şi nu spuse nimic; crezu că înțelege la ce se referă DT, totuşi se ferea să înțeleagă. Elicopterul îi ridică, iar DT aprinse țigara. Expiră fumul pe nări şi îi dădu țigara puştiului, care o acceptă cu recunoştință.

— *Que sabor*[2]! spuse el, expirînd un nor de fum.

Zîmbi şi dădu din cap, dorindu-şi să se împrietenească.

---

[1] *Beaner*, în original, poreclă derogatorie dată persoanelor latino din cauza fasolei, ingredient care apare adesea în mîncărurile specifice. (n tr.)

[2] *Ce aromă!* (în spaniolă în original). (n.tr.)

Dantzler îşi întoarse privirea către uşa deschisă. Zburau la o înălţime joasă, printre dealuri, şi, privind la bălţile adînci de umbre dintre ele, se strădui să elimine din corp ultimele reziduuri ale drogului care îl lăsase obosit şi ameţit. Lumina soarelui pătrundea în elicopter, aurind podeaua pătată cu ulei de motor.

— Hei, Dantzler!

DT trebuia să strige peste zgomotul făcut de rotoare.

— Întreabă-l cum îl cheamă!

Puştiului îi cădeau pleoapele din cauza ţigării, dar cînd auzi spaniolă, se învioră. Însă scutură din cap, refuzînd să răspundă. Dantzler zîmbi şi îl îndemnă să nu-i fie teamă.

— Ricardo Quu, spuse puştiul.

— Kool! spuse DT cu o însufleţire prefăcută. Asta-i marca mea!

Îi oferi pachetul său puştiului.

— *Gracias, no*[1].

Puştiul flutură ţigara şi rînji.

— Puştiul poartă numele unei nenorocite de ţigări, spuse DT dispreţuitor, de parcă asta era culmea nebuniei.

Dantzler îl întrebă pe puşti dacă mai erau şi alţi soldaţi prin apropiere şi din nou nu primi nici un răspuns, dar, simţind aparent în Dantzler un suflet înrudit, puştiul se apleacă spre el şi vorbi repede, spunînd că satul lui era Santander Jimenez, că tatăl lui era – ezită – un om cu putere. Întrebă unde îl duceau. Dantzler îi întoarse o privire îngheţată. Îi veni uşor să-l respingă pe puşti, şi îşi dădu seama mai tîrziu că asta se întîmpla din cauză că renunţase deja la el.

Împletindu-şi mîinile la ceafă, DT începu să cînte – o melodie fără cuvinte. Vocea îi era stridentă, abia se auzea peste sunetul rotoarelor; melodia era familiară şi Dantzler o identifică imediat. Era coloana sonoră din *Star Trek*. Îi trezi amintiri de cînd se uita la televizor cu sora lui, rîzînd de extratereştrii cu buget redus şi de accentul de Sindicatul Actorilor al lui Scotty.

---

[1] *Nu, mulţumesc* (în spaniolă în original). (n.tr.)

Privi din nou pe uşă. Soarele era în spatele dealurilor şi pantele erau dîre neclare de fum verde închis. O, Doamne, voia să fie acasă, să fie oriunde altundeva, numai în Salvador nu! Doi dintre băieţi începură şi ei să cînte la îndemnul lui DT şi, pe măsură ce volumul creştea, emoţiile lui Dantzler se intensificară. Era pe punctul de a plînge, amintindu-şi gusturi şi imagini, felul în care mirosea iubita lui, Jeanine, atît de curat şi de proaspăt, nu duhnind a sudoare şi parfum ca tîrfele din Ilopango – găsind toată această substanţă în cel mai banal simbol al culturii lui şi în iluzia dealurilor care treceau pe sub ei. Apoi Moody se încordă lîngă el, şi privi în sus ca să înţeleagă motivul.

În penumbra calei elicopterului, DT era la fel de neclar ca dealurile – o prezenţă întunecată care îi conducea, mai mult şeful unei haite decît al unui pluton. Ceilalţi doi bărbaţi cîntau din toţi plămînii, şi chiar şi puştiul intra în atmosferă.

— *Musica!* spuse el la un moment dat, zîmbindu-le tuturor şi încercînd să aprindă focul bunelor sentimente.

Se legăna pe ritmul melodiei şi scotea cîte un *la-la* din cand în cînd. Dar nimeni nu-i răspundea.

Cîntatul încetă şi Dantzler văzu că tot plutonul îl privea ţintă pe puşti, cu chipurile vlăguite şi descurajate.

— Spaţiul! strigă DT, împingîndu-l pe puşti. Ultima frontieră!

Puştiul nu încetase să zîmbească atunci cînd se rostogoli pe uşă. DT se uită după el; cîteva secunde mai tîrziu, plesni podeaua cu palma şi se lăsă pe spate, rînjind. Lui Dantzler îi veni să urle, pentru că groaza tîmpită a glumei era atît de opusă dorului său sentimental de casă. Se uită la ceilalţi să vadă cum reacţionează. Toţi stăteau cu capetele plecate, făcîndu-şi de lucru cu piedicile de la mitraliere sau cu curele raniţelor, sau studiindu-şi şireturile de la bocanci, şi, văzînd asta, îi imită şi el cu rapiditate.

Provincia Morazan era o zonă bîntuită. Fantome Santa Ana. Se raportase că stoluri de păsări atacau pistoalele; la marginea

taberelor apăreau animale şi dispăreau cînd le împuşcai; toţi care se aventurau acolo aveau vise ciudate. Dantzler nu băga mîna în foc pentru păsări şi pentru animale, dar avea un vis care se repeta. În el, puştiul pe care DT îl omorîse se învîrtea ca o morişcă în jos printr-o ceaţă aurie, cu tricoul vizibil pe fundalul ca un vîrtej, şi uneori o voce bubuia din ceaţă, spunînd „Îmi omori fiul". Nu, nu, răspundea Dantzler; n-am fost eu şi oricum, e deja mort. Apoi se trezea plin de sudoare, bîjbîind după mitralieră, cu inima zvîcnindu-i în piept.

Dar visul nu era un factor important de teamă, aşa că nu-i acordă nici o semnificaţie. Regiunea era mult mai îngrozitoare. Liziere de pini care se ridicau pe fundalul cerului ca bretoane de păr electrizat; mici cărări care şerpuiau în desişuri şi apoi se înfundau de parcă destinaţia lor dispăruse ca prin magie; pereţi cenuşii din piatră de-a lungul cărora erau obligaţi să meargă, expuşi inexorabil ambuscadelor. Erau nenumărate mine îngropate de gherile, şi mai pierduseră oameni şi în urma căderilor de stînci. Era cel mai pustiu loc din experienţa lui Dantzler. Nu erau oameni şi nici animale, doar cîţiva şoimi care dădeau ocol pustietăţii printre liziere. Din cînd în cînd, găseau tuneluri pe care le aruncau în aer cu noile grenade cu gaz. Gazul aprindea concentraţiile mari de hidrocarburi şi trimitea o flacără care mătura tot tunelul. DT îl lăuda pe cel care descoperise tunelul şi estima cu glas tare cîţi fasolari prăjiseră. Dar Dantzler ştia că traversează o pustietate totală şi că ard găuri goale. Zile întregi, pe o căldură ameţitoare, urcau pe munte, călătorind şapte, opt, chiar şi zece kilometri în sus pe nişte cărări atît de abrupte, că deseori talpa celui dinaintea ta era la acelaşi nivel cu faţa ta; noaptea era frig, întunericul era absolut, iar liniştea atît de profundă, încît Dantzler îşi imagina că aude marea vibraţie zumzăitoare a pămîntului. Puteau fi oriunde sau nicăieri. Teama era alimentată de izolare şi singurul leac erau „artele marţiale".

Dantzler începuse să ia fiole fără să aibă scuza luptei. Moody îl avertiză cu privire la abuzul de droguri, amintindu-i de zvonurile cu privire la efectele secundare şi nebunia lui DT,

dar chiar şi el le folosea din ce în ce mai des. Pe parcursul antrenamentelor iniţiale, Instructorul de Pluton al lui Dantzler le spusese recruţilor că drogurile erau disponibile doar Forţelor Speciale, că folosirea lor era opţională; dar că fuseseră prea multe cazuri de apatie pe cîmpul de luptă în ultimul război, aşa că fiolele erau menite să evite reapariţia lor.

— Laşii de la infanterie ar trebuie să le ia, le spusese Instructorul de Pluton. Voi, ticăloşilor, sînteţi deja curajoşi. Sînteţi născuţi asasini, corect?

— Corect, domnule! strigaseră ei.

— Ce sînteţi voi?

— Născuţi asasini, domnule!

Dar Dantzler nu era născut asasin; nici măcar nu îi era limpede cum fusese recrutat şi mult mai puţin limpede cum fusese manipulat să intre în Forţele Speciale, şi aflase că nimic nu era opţional în Salvador, poate doar viaţa însăşi.

Misiunea plutonului era recunoaşterea şi exterminarea. Alături de alte plutoane ale Forţelor Speciale, trebuia să asigure perimetrul Moragan înainte de invazia în Nicaragua; mai exact, trebuia să ajungă în satul Tecolutla, unde fusese văzută recent o patrulă sandinistă, şi după asta trebuia să se unească cu cei din Regimentul I Infanterie şi să ia parte la ofensiva împotriva Leonului, o capitală de provincie aflată dincolo de graniţa nicaraguană. În timp ce Dantzler şi Moody mergeau alături, discutau frecvent despre ofensivă, despre cît de bine va fi să ajungă pe teren drept; uneori vorbeau despre posibilitatea de a-l raporta pe DT şi o dată, după ce îi forţase să facă un marş de noapte, cochetaseră cu ideea de a-l ucide. Dar cel mai des discutau despre obiceiurile indienilor şi ale regiunii, din moment ce asta îi făcuse să devină prieteni.

Moody era zvelt, pistruiat şi cu părul roşu; în ochi avea „privirea de o mie de metri" care se căpăta de la prea mult război. Dantzler văzuse beţivi cu asemenea priviri atît de goale, de pierdute. Tatăl lui Moody fusese în 'Nam şi Moody spunea că acolo fusese mai rău decît în Salvador pentru că nu aveau dorinţa reală de a cîştiga; dar credea că Nicaragua şi Guatemala ar putea fi

cele mai rele din toate, mai ales dacă şi cubanezii urmau să trimită trupe aşa cum ameninţaseră. Era priceput la localizarea tunelelor şi la detectarea minelor ascunse, şi din acest motiv Dantzler cultivase prietenia dintre ei. Un singuratic în esenţă, Moody rezistase tuturor încercărilor de apropiere pînă cînd aflase de tatăl lui Dantzler; după aceea se împrietenise şi el, dornic să afle despre notiţele din teren, crezînd că i-ar putea aduce un avantaj.

— Ei cred că pămîntul are trăsături animale, îi spuse Dantzler într-o zi în timp ce se căţărau peste o margine. La fel cum unii peşti arată ca nişte plante sau se confundă cu fundul mării, părţi din regiune arată ca un teren simplu, o junglă... sau ce-o fi. Dar cînd ai intrat în ele descoperi că ai intrat în lumea spiritelor, lumea *Sukias*.

— Ce sînt *Sukias*? întrebă Moody.

— Şamani.

O rămurică plesni în spatele lui Dantzler, iar el se răsuci, trăgînd siguranţa mitralierei. Era doar Hodge, un puşti deşirat cu un început de burtă. Acesta îl privi fix Dantzler, cu ochi pătrunzători, şi scoase o fiolă.

Moody scoase un zgomot de neîncredere.

— Dacă au şamani, de ce nu cîştigă? De ce nu ne zboară de pe stînci?

— Nu e treaba lor, spuse Dantzler. Ei cred că nu trebuie să se amestece cu treburile lumeşti dacă nu îi privesc direct. În fine, aceste locuri – cele care arată ca un teren normal, dar nu sînt – se cheamă...

Nu-şi aminti numele.

— Aya-cumva. Nu-mi amintesc. Dar au legi diferite. Acolo se duce spiritul tău să moară după ce moare trupul.

— Nu se duc în rai?

— Nu. Durează mai mult să îţi moară spiritul, aşa că se duce într-unul dintre locurile astea care e între totul şi nimic.

— Nimic, spuse Moody nefericit, de parcă toate speranţele lui în viaţa de apoi se frînseseră. Nu are sens să ai suflet şi să nu existe rai.

— Hei, spuse Dantzler, încordîndu-se cînd vîntul foşni prin ramurile de pin. Sînt doar o adunătură de primitivi nenorociţi. Ştii care e băutura lor sacră? Ciocolata fierbinte! Babacul meu a fost invitat la una dintre înmormîntările lor, şi mi-a spus că ei duc căni de ciocolată fierbinte pe un soi de turnuleţe roşii şi se comportă ca şi cînd băutul urmează să le dezvăluie secretele universului.

Rîse, iar rîsul îi sună metalic şi psihotic în propriile urechi.

— Deci o să-ţi faci griji cu privire la fraieri care cred că ciocolata fierbinte e agheasmă?

— Poate doar le place, spuse Moody. Poate că atunci cînd moare cineva au doar o scuză să o bea.

Dar Dantzler nu-l mai asculta. Cu un minut în urmă, cînd ieşiseră de sub umbrela de pini pe cel mai înalt punct al crestei, un platou stîncos expus vînturilor, cu vedere către munţii şifonaţi şi văile care se întindeau la orizont, desfăcuse o fiolă. Se simţea atît de puternic, atît de plin de un scop îndreptăţit şi de furie controlată, că i se părea că nu are decît cerul ca limită, că urcă tot mai mult, pregătit să se ia la trîntă cu zeii înşişi.

Tecolutla era un sat din piatră spălăcită îndesată în defileul dintre două dealuri. De sus, casele, cu ferestrele şi uşile lor negre, arătau ca nişte zaruri aruncate de un ghinionist. Străzile urcau şi coborau, ocolind bolovanii. Arbuştii de bougainvillea şi hibiscus colorau coastele dealurilor, iar pe pantele mai drepte erau cîmpuri cultivate. Era o pace dulce, serenă atunci cînd au ajuns, şi după ce au plecat s-a lăsat din nou liniştea; dar dulceaţa fusese izgonită pentru totdeauna. Rapoarte cu privire la sandinişti se dovediseră corecte, şi, deşi rămăseseră victime de recuperat, DT a decis că prezenţa lor cere măsuri extreme. Gaze de luptă, grenade defensive şi altele asemenea. Trăsese cu un M-60 pînă se topise ţeava şi apoi mînuise lansatorul de grenade. După aceea, în timp ce se odihneau în vîrful următoarei culmi, epuizaţi şi

murdari, după ce transmiseseră prin radio solicitarea pentru un elicopter cu provizii, nu putea trece peste imaginea pe care i-o stîrnise una dintre casele incendiate care arăta ca o bezea prăjită.

— Nu aşa a fost, omule? întrebase el, păşind încoace şi încolo pe margine.

Nu-i păsa dacă ei sînt sau nu de acord cu privire la casă; adresa o întrebare mai profundă, una referitoare la etica acţiunilor întreprinse.

— Mda, spuse Dantzler, forţînd un zîmbet. Sigur că da.

DT mîrîi rîzînd.

— *Ştii* că am dreptate, nu, omule?

Soarele atîrna fix deasupra capului său, o coroană aurie tivind un oval negru, şi Dantzler nu-şi putea întoarce privirea. Se simţi slab şi slăbit, de parcă fire din el însuşi fuseseră destrămate şi trase în întuneric. Inhalase trei fiole înaintea luptei şi experienţa lui cu Tecolutla fusese un fel de dans nebunesc, învîrtejit pe străzi, împroşcînd cu rafale de gloanţe care păreau să scrie nume ciudate pe ziduri. Şeful sandiniştilor purtase o mască – o faţă gri cu o gaură surprinsă în loc de gură şi cercuri roz în jurul ochilor. Chipul unei fantome. Lui Dantzler îi fusese teamă de fantomă şi golise încărcător după încărcător în ea. Apoi, în timp ce părăsea satul, văzuse o fetiţă lîngă ruina ultimei case, privindu-i, cu zdreanţa ei de rochie fără culoare fluturînd în briză. Fusese victima acelei boli de malnutriţie, cea care îţi lăsa pielea palidă şi părul alb şi mintea retardată. Nu-şi amintea numele bolii – lucruri precum numele îi scăpau – şi nici nu credea că supravieţuise cineva, şi pentru un moment se gîndise că spiritul satului ieşise să le arate drumul.

Numai atît îşi amintea din Tecolutla, tot ce voia să-şi amintească. Dar ştia că fusese curajos.

Patru zile mai tîrziu, se îndreptau spre o pădure acoperită de nori. Era sezonul uscat, dar, indiferent de sezon, nori

gri-negri înconjurau mereu piscurile astea. Norii erau străpunşi de săgeți urîte de fulgere, aprinzîndu-i, de parcă reclame stricate de neon se ascundeau în spatele lor, făcînd reclamă răului. Toată lumea era înfricoşată şi Jerry LeDoux, un puşti Cajun slab, cu părul negru, refuză din start să meargă.

— Nu e rezonabil, spuse el. Ar fi mai uşor s-o luăm prin trecătoare.

— Sîntem în recunoaştere, omule! Crezi că fasolarii ne aşteaptă în trecători fluturînd steaguri albe?

DT îşi ridică mitraliera în poziție de tragere şi o îndreptă spre LeDoux.

— Hai, omule din Louisiana. Ia vreo cîteva şi o să te simți altfel.

În timp ce LeDoux îşi inhala fiola, DT vorbea cu el.

— Priveşte aşa lucrurile, omule. Asta e marea ta aventură. Sus acolo o să fie ca toate animalele alea arătate la televizor. Regatul sălbatic, necunoscutul. Ar putea fi ca pe Marte sau ceva de genul. Monştri şi rahaturi din astea, cu ochi mari, roşii şi tentacule. Vrei să pierzi asta, omule? Nu vrei să fii primul recrut pe Marte?

Curînd, LeDoux era deja nerăbdător să meargă, chicotind la discursul lui DT.

Moody îşi ținu gura închisă, dar pipăi siguranța mitralierei şi se uită urît la spatele lui DT. Dar cînd DT se întoarse spre el, se relaxă. De cînd plecaseră din Tecolutla, devenise taciturn şi, în ochii lui, păreau să apară pe rînd lumini şi umbre de parcă ceva alerga încoace şi încolo în spatele lor. Se apucase să poarte frunze de bananier pe cap, aranjîndu-le sub cască, astfel ca marginile rupte să iasă afară ca un păr verde ciudat. Spusese că e camuflaj, dar Dantzler era sigur că avea vreun scop secret, irațional. Desigur că DT observase decăderea spirituală a lui Moody şi, în timp ce se pregăteau să plece, îl luase pe Dantzler deoparte.

— A terminat de găsit un loc în capul lui unde să se simtă bine, spuse DT. Încearcă să se ghemuiască acolo, şi odată ce o va face nu va mai fi responsabil de acțiunile lor. Fii cu ochii pe el.

Dantzler mormăi o aprobare, dar nu păru entuziasmat de asta.

— Ştiu că e pr'etenul tău, omule, dar asta nu înseamnă nici un rahat. Nu în felul în care stau lucrurile acum. Uite la mine, personal nu dau doi bani pe tine. Dar sînt camaradul tău de arme, şi asta e ceva pe care poţi conta... 'nţelegi?

Spre ruşinea lui Dantzler, înţelegea.

Plănuiseră să treacă de pădurea acoperită de nori pînă la căderea nopţii, dar estimaseră prost dificultatea traseului. Vegetaţia de sub nori era deasă – frunze groase, zemoase, care se zdrobeau sub tălpi, iţe de liane, copaci cu scoarţa tare şi alunecoasă şi frunze cerate – şi vizibilitatea era numai de cinci metri. Prin atmosfera cenuşie treceau spectre gri. Formele vagi ale frunzişului îi aminteau lui Dantzler de litere gravate cu eleganţă, şi pentru o vreme rumegă ideea că mergeau printre frazele pe jumătate scrise ale unei constituţii care încă nu ajunsese manifest în regiune. S-au abătut de la cărare şi au pierdut-o cu totul, pînă s-au înfăşurat în pînze de păianjen şi s-au udat de la căderile de apă. Vocile le erau înăbuşite în mod ciudat, iar finalurile cuvintelor erau înghiţite. După şapte ore de mers aşa, DT dădu cu jumătate de gură ordinul de a ridica tabăra. Au înşirat lămpi electrice în jurul perimetrului ca să aibă lumină pentru a întinde hamacurile de junglă; razele lămpilor iluminau umezeala din aer, străpunzînd întunericul cu lamele ca nişte giuvaiere. Vorbeau în şoaptă, speriaţi de atmosfera stranie. După ce au terminat cu hamacele, DT a postat patru santinele – Moody, LeDoux, Dantzler şi el însuşi. Apoi au stins lămpile.

S-a făcut beznă, iar întunericul era marcat doar de *pic, pic*-uri, un spectru întreg de sunete picurătoare. În urechile lui Dantzler se amestecau într-un discurs necontenit. Îşi imagina demonii din Santa Ana vorbind despre el, şi, ca să-şi înăbuşe paranoia, inhală două fiole. Continuă să inhaleze, încercînd să se limiteze la una la jumătate de oră, dar era neliniştit, nesigur unde să ţintească cu mitraliera în întuneric, aşa că depăşi limita. În curînd începu să se lumineze din nou, şi presupuse că trecuse mai mult timp decît

crezuse el. Asta se întîmpla deseori cu fiolele – era uşor să te pierzi în faptul că erai în alertă, în bogăţia de detalii perceptive disponibile simţurilor tale ascuţite. Şi totuşi, cînd îşi verifică ceasul, văzu că era doar două şi cîteva minute. Organismul îi era prea inundat de droguri ca să se panicheze, dar îşi suci capul dintr-o parte în alta, în arcuri restrînse, ca să descopere sursa luminii. Nu părea să fie nici o sursă; pur şi simplu, firişoare de nori care sclipeau, difuzînd o lumină slabă, aurie, de parcă erau elementele unui sistem nervos care revine la viaţă. Începu să strige, dar se opri. Şi ceilalţi văzuseră sigur lumina şi nu dăduseră semnal. Se lipi de pămînt, îndreptînd mitraliera în afara taberei.

Scăldată în ceaţa aurie, pădurea căpătase o frumuseţe alchimică. Mărgele de apă sclipeau cu o strălucire de diamant; frunzele, lianele şi scoarţele copacilor erau aurite. Fiecare suprafaţă reflecta lumină... totul cu excepţia unei pete de întuneric care plutea între două trunchiuri de copac, şi care creştea încet-încet. În timp ce se umfla în viziunea lui, văzu că avea forma unei păsări, cu aripile fluturînde, zburînd spre el de la o distanţă greu de estimat – greu pentru că vegetaţia densă nu-ţi dădea voie să vezi foarte departe în linie dreaptă, şi totuşi pasărea creştea tot mai mare cu o asemenea încetineală, încît sigur venea de la o mare distanţă. Îşi dădu seama că nu zbura cu adevărat; mai degrabă, era de parcă pădurea era desenată pe o bucată de hîrtie, de parcă cineva ţinea un chibrit aprins în spatele ei şi ardea o gaură, o gaură care menţinea forma păsării pe măsură ce se răspîndea. Era transfigurat, incapabil să reacţioneze. Chiar şi cînd a obturat jumătate din lumină, cînd el zăcea în faţa ei ca o molie în faţa unui vultur, nu putu să se mişte sau să apese trăgaciul. Şi apoi, întunericul l-a cuprins. Avu senzaţia că este purtat la o viteză incredibilă, şi nu mai auzi picuratul pădurii.

— Moody! strigă el. DT!

Dar vocea care îi răspunse nu-i aparţinea nici unuia dintre ei. Era răguşită şi provenea din fiecare părticică a întunericului care îl înconjura, şi o recunoscu ca fiind vocea din visul lui recurent.

— Îmi omori fiul, spuse ea. Te-am adus aici, la acest *ayahuamaco*, pentru ca el să te judece.

Dantzler ştia în sufletul lui că aceasta era vocea lui *Sukia* din satul Santander Jimenez. Voia să nege, să explice că e nevinovat, dar nu reuşi să spună decît:

— Nu.

O spuse cu lacrimi în ochi, fără speranță, cu fruntea culcată pe țeava mitralierei. Apoi mintea i se răsuci sălbatic şi eul său de soldat preluă controlul. Scoase o fiolă din dozator şi o inhală.

Vocea rîse – un rîs malefic, ca un blestem, ale cărui vibrații îl scuturară pe Dantzler. Trase cu mitraliera, împroşcînd gloanțe în toate direcțiile. Filigranuri de găuri aurii apărură în întuneric, iar lujeri de ceață se încolăciră printre ele. Continuă să tragă pînă cînd întunericul se sparse şi căzu în bucăți zimțate către el. Încet. Precum cioburi de sticlă neagră care cad prin apă. Goli mitraliera şi se aruncă la pămînt, protejîndu-şi capul cu brațele, aşteptîndu-se să fie tăiat bucățele; dar nimic nu-l atinse. În cele din urmă, privi printre brațe; atunci – uimit, pentru că pădurea avea acum o culoare galbenă, lucioasă şi uniformă – se ridică în genunchi. Îşi juli mîna de una din frunzele zdrobite sub el şi sîngele îi țîşni din tăietură. Fibrele rupte ale frunzei erau tari ca sîrma. Se ridică în picioare, iar din străfundul sufletului i se prelinse un firicel de isterie. Asta nu era o pădure, ci o clădire din aur masiv făcută să semene cu o pădure – genul de înşelăciune care ar fi putut fi fabricat pentru fiul unui împărat. Coroanele copacilor aveau frunze aurii, trunchiurile copacilor erau ca nişte coloane zvelte din aur, iarba aurie era ca un covor. Picăturile de apă erau diamante. Toată sclipirea şi strălucirea îi calmară teama; aici era un fel de mit, un habitat pentru prințese şi magi şi dragoni. Aproape vesel, se întoarse spre tabără ca să vadă cum reacționează ceilalți. Odată, cînd avea nouă ani, se strecurase în pod ca să scotocească prin cutii şi cufere şi descoperise un exemplar vechi, legat în piele, din *Călătoriile lui Gulliver*. Fusese învățat să prețuiască edițiile vechi, aşa că o deschisese dornic să vadă ilustrațiile, şi descoperise că mijlocurile paginilor

fuseseră mîncate, şi chiar acolo, în inima ficțiunii, era un cuib de larve. Chestii cărnoase, oribile. A fost o imagine îngrozitoare, dar una singulară în experiența lui, şi ar fi studiat acele resturi tîrîtoare mult timp dacă nu l-ar fi întrerupt tatăl său. O asemenea imagine se întindea acum în fața lui şi îl paraliză.

Toți erau morți. Ar fi trebuit să ghicească asta; nu se gîndise la ei cînd trăsese cu mitraliera. Se chinuiau să sară din hamace cînd îi loviseră gloanțele, şi ca urmare erau atîrnați pe jumătate în hamace şi pe jumătate afară, cu membrele spînzurate, cu sîngele baltă sub ei. Vălurile de ceață aurie îi făcea să pară întunecați, misterioşi şi malformați, ca nişte monştri ucişi în timp ce ieşeau din coconii lor. Dantzler nu se putea abține să nu se holbeze, dar în interiorul său se prăbuşea. Nu era vina lui. Gîndul acela continua să intre şi să iasă dintr-o turmă de gînduri mai puțin acceptabile; voia să stea pe loc, să recunoască, să îşi aline groaza bolnavă pe care începea să o simtă.

— Cum te cheamă? îl întrebă vocea unei fetițe din spatele lui.

Stătea jos pe o piatră la vreo şase metri distanță de el. Părul ei avea o nuanță de castaniu auriu, pielea era cu o jumătate de nuanță mai deschisă şi rochia era formată în mod viclean din ceață. Numai ochii erau adevărați. Căprui, cu pleoape grele – erau diferiți de restul feței care avea frumusețea proaspătă, neafectată, a unei adolescente americane.

— Nu-ți fie teamă, spuse ea, lovind uşor pămîntul cu palma şi invitîndu-l să stea lîngă ea.

Îi recunoscu ochii, dar nu conta. Avea nevoie cu disperare de consolarea pe care i-o putea ea oferi; se duse către ea şi se aşeză. Ea îl lăsă să se sprijine cu capul de coapsa ei.

— Cum te cheamă? repetă ea.

— Dantzler, spuse el. John Dantzler.

Şi apoi adăugă:

— Sînt din Boston. Tata e...

Era prea dificil să îi explice ce e antropologia.

— E profesor.

— Sînt mulți soldați în Boston?

Îi mîngîie obrazul cu un deget auriu.

Mîngîierea aceea îl făcu pe Dantzler fericit.

— O, nu, spuse el. Ei abia știu că e război.

— Serios? spuse ea, nevenindu-i să creadă.

— Ei bine, ei *știu* despre el, dar doar din știrile de la televizor. Ei au probleme mai urgente. Locurile de muncă, familiile lor.

— O să le povestești despre război cînd te întorci acasă? întrebă ea. O să faci asta pentru mine?

Dantzler renunțase la speranța de a se întoarce acasă, de a supraviețui, și presupunerea ei că le va face pe amîndouă îi trezi recunoștința.

— Da, spuse el cu fervoare. Așa voi face.

— Trebuie să te grăbești, spuse ea. Dacă rămîi prea mult timp în *ayahuamaco*, nu vei mai pleca niciodată. Trebuie să găsești drumul de ieșire. Nu e un drum fizic, ci unul format din evenimente.

— Unde e locul acesta? întrebă el, conștientizînd brusc de cît de multe lucruri luase de bune.

Ea își trase piciorul, și dacă el nu s-ar fi prins de piatră, ar fi căzut. Cînd ridică privirea, ea dispăruse. Fu surprins că dispariția ei nu-l alarmă. Din reflex scoase cîteva fiole, dar, după ce se gîndi un moment, se hotărî să nu le folosească. Era imposibil să le pună înapoi în dozator, așa că le îndesă în căptușeala căștii pentru mai tîrziu. Însă se îndoia că va avea nevoie de ele. Se simțea puternic, competent și fără frică.

Dantzler păși cu grijă printre hamace, nevrînd să se atingă de ei; poate era doar în imaginația lui, dar păreau să atîrne și mai jos, de parcă moartea cîntărea mai mult decît viața. Greutatea era în aer, îl apăsa. Ceața se ridica precum un abur auriu din cadavre, dar imaginea nu-l mai afecta – poate pentru că

ceața îi dădea iluzia sufletelor lor. Ridică o mitralieră cu încărcătorul plin şi se îndreptă spre pădure.

Vîrfurile frunzelor aurii erau ascuțite şi trebui să se strecoare pe lîngă ele ca să nu se taie, dar era în formă maximă, mişcîndu-se grațios, şi obstacolele de-abia îi încetineau pasul. Nu era neliniştit nici măcar cu privire la avertismentul fetei de a se grăbi; era sigur că ieşirea i se va arăta în curînd. După un minut sau cam aşa ceva, auzi voci şi după încă vreo cîteva secunde ajunse la o poiană împărțită de un pîrîu, atît de limpede ca oglinda, că malurile sale păreau să cuprindă o felie de ceață aurie. Moody era aşezat pe vine, privind fix la lama cuțitului său de supraviețuire şi cîntînd pe sub mustață – o melodie fără cuvinte care avea ritmul nebunesc al unei muşte prinse în capcană. Lîngă el zăcea Jerry LeDoux, cu gîtul tăiat de la o ureche la alta. DT stătea jos pe partea cealaltă a pîrîului; fusese împuşcat chiar deasupra genunchiului şi, deşi îşi sfîşiase cămaşa ca să facă bandaje şi îşi legase piciorul cu un garou, nu era într-o formă bună. Transpira şi pielea avea paloare cenuşie, ca de cretă. Toată scena avea vitalitatea ciudată a ceva care s-a materializat într-o oglindă magică, o bulă de realitate încadrată de o ramă aurie.

DT auzi paşii lui Dantzler şi ridică privirea.

— Termină-l! strigă el, arătînd spre Moody.

Moody nu se întoarse de la contemplarea cuțitului.

— Nu, spuse el, de parcă vorbea cu cineva a cărui imagine apărea pe cuțit.

— Termină-l, omule! țipă DT. L-a omorît pe LeDoux!

— Te rog, îi spuse Moody cuțitului. Nu vreau să fac asta.

Pe față avea sînge închegat, şi pe frunzele de bananier care ieşeau din cască avea şi mai mult sînge.

— L-ai omorît pe Jerry? întrebă Dantzler.

Deşi îi adresase întrebarea lui DT, nu îl vedea ca pe o ființă umană, ci ca făcînd parte dintr-un desen al cărui mesaj trebuia să îl descifreze.

— Isuse Hristoase! Termină-l!

DT își izbi pumnul de pămînt de frustrare.

— OK, spuse Moody.

Cu o privire care își cerea iertare, sări în picioare și îl atacă pe Dantzler, mînuind cuțitul.

Fără nici o emoție, Dantzler trase o linie de gloanțe peste pieptul lui Moody; acesta căzu în lateral în tufișuri și apoi pe jos.

— Ce dracu așteptai? DT încercă să se ridice, dar tresări și căzu la loc. La dracu! Nu știu dacă pot merge.

— Ia vreo cîteva, îi sugeră Dantzler cu blîndețe.

— Mda. Bună idee, omule.

DT bîjbîi după dozator. Dantzler se uită în tufișuri ca să vadă unde căzuse Moody. Nu simți nimic, și asta îl mulțumi. Era sătul de simțit. DT scoase o fiolă și o sparse cu un gest teatral de parcă făcea un toast și o inhală.

— Nu iei și tu una, omule?

— N-am nevoie, spuse Dantzler. Sînt bine.

Pîrîul în sine îl interesa; nu reflecta ceața, așa cum presupusese, ci era el însuși parte din ceață.

— Cîți crezi că erau? întrebă DT.

— Cîți ce?

— Fasolari, omule! Am lichidat trei sau patru după ce ne-au atacat, dar nu mi-am dat seama cîți erau.

Dantzler se gîndi la asta în lumina propriei interpretări a evenimentelor și a conversației lui Moody cu cuțitul. Avea sens. Avea sens în stilul Santa Ana.

— Habar n-am, spuse el. Dar bănuiesc că acum sînt mai puțini decît erau.

DT pufni.

— Ai dreptate la faza *asta*!

Se ridică în picioare și șchiopătă pînă la marginea apei.

— Dă-mi o mînă de ajutor ca să trec pîrîul.

Dantzler se întinse spre el, dar în loc să îi ia mîna, îl apucă de încheietură și îl dezechilibră. DT se clătină pe piciorul sănătos, apoi se împiedică și dispăru sub ceață. Dantzler se așteptase

ca el să cadă, dar DT ieşi imediat la suprafaţă, cu ceaţa lipită de piele. Sigur că da, se gîndi Dantzler; trupul lui trebuie să moară înainte ca spiritul lui să cadă.

— Ce faci, omule?

DT era mai degrabă neîncrezător decît furios.

Dantzler îşi puse un picior în spatele lui DT şi îl împinse pînă cînd i se scufundă capul. DT se luptă şi se apucă cu mîinile de picior şi reuşi să se ridice în patru labe. Din ochi şi din nas îi curgea ceaţă şi reuşi să scuipe cuvintele:

— ... te omor...

Dantzler îl împinse din nou în jos; începu să-l împingă şi să-l lase iar la suprafaţă, iar şi iar. Nu ca să îl tortureze. Nu chiar. Ci pentru că înţelesese brusc natura legilor din *ayahuamaco*, că erau aproximaţiile unor legi normale şi înţelese şi că acţiunile sale erau aproximaţia cuiva care zdrăngăne cheile într-o încuietoare. DT era cheia pentru poarta de ieşire şi Dantzler îl zdrăngănea, asigurîndu-se că o potriveşte bine în broască.

Cîteva dintre vasele de sînge din ochii lui DT se spărseseră şi albul ochilor era acoperit de o peliculă de sînge. Cînd încercă să vorbească, din gură îi ieşi un şuvoi de ceaţă. Treptat, încetă să se mai zbată; săpă canale cu degetele în noroiul galben strălucitor al malului şi se cutremură. Umerii îi erau movile de pămînt negru plutind pe o mare mistică.

Pentru mult timp după ce DT dispăru din vedere, Dantzler rămase lîngă pîrîu, nefiind sigur ce ar trebui să facă şi incapabil să-şi amintească o lecţie pe care o învăţase. În cele din urmă, îşi puse mitraliera pe umăr şi plecă din poiană. Venise dimineaţa, ceaţa se rărise şi pădurea îşi recăpătase coloritul ei obişnuit. Dar abia observă aceste schimbări, încă afectat de scăpările lui de memorie. În cele din urmă o lăsă baltă – totul va deveni limpede mai devreme sau mai tîrziu. Era doar fericit să fie în viaţă. După o vreme, începu să loveasca relaxat cu mitraliera buruienele din calea lui.

Cînd Regimentul I Infanterie trecu granița cu Nicaragua și rase Leon de pe fața pămîntului, Dantzler se odihnea în spitalul veteranilor din Ann Arbor, Michigan, și exact în momentul în care buletinul informativ era difuzat pe toate posturile de știri naționale, el stătea în salon uitîndu-se la meciul din finala Ligii Americane între Detroit și Texas. Unii dintre pacienți au cîrcotit cu privire la întrerupere în timp ce alții, vrînd să audă detaliile, le spuneau să tacă. Dantzler nu a avut nici o reacție. Era preocupat doar să fie pacientul model; totuși, observînd că cineva din personal îl privea clinic, se dădu de partea fanilor jocului de baseball. Nu voia să pară prea controlat. Doctorii erau la fel de suspicioși cu privire la un astfel de comportament cum erau și de comportamentul opus. Dar lucrul amuzant era că – cel puțin pentru Dantzler era amuzant – că enervarea lui prefăcută cu privire la buletinul informativ era o dovadă exemplară a controlului său, a experienței de a se mișca prin viață la fel cum se mișcase printre frunzele aurii ale pădurii de sub nori. Cu atenție, cu grație, cu eficiență. Fără să atingă nimic și fără să fie atins de nimic. Aceasta era lecția pe care o învățase – să fie o imagine contrafăcută a omului așa cum *ayahuamaco* era a pămîntului; să adopte diferitele atitudini ale unui bărbat și totuși, în virtutea faptului că era distanțat de toate cele lumești, să fie mult mai pregătit pentru declanșarea unei crize sau pentru a intra în acțiune. Nu vedea nimic aberant în asta; chiar și doctorii recunoșteau că oamenii nu erau nimic altceva decît niște pretexte organizate. Dacă el era diferit de ceilalți oameni, asta se întîmpla deoarece deținea o cunoaștere mai profundă a principiilor pe care era fondată personalitatea sa.

Cînd s-a declanșat bătălia de la Managua, Dantzler locuia la el acasă. Părinții săi îl îndemnaseră să o ia încet cu readaptarea la viața civilă, dar el se angajase imediat ca ucenic de director la o bancă. În fiecare dimineață se ducea cu mașina la serviciu unde petrecea opt ore controlate și tăcute. În fiecare seară se uita la televizor cu mama lui și, înainte de a se duce la culcare,

urca în pod ca să inspecteze cufărul cu amintiri din război – casca, pantalonii de camuflaj, cuțitul, bocancii. Doctorii insistaseră ca el să își înfrunte experiențele, așa că acest ritual era modul lui de a le urma sfatul. Per total, era mulțumit de progresele făcute, dar tot mai avea probleme. Nu reușise să se forțeze să meargă afară noaptea, amintindu-și prea bine întunericul din pădurea înnourată, și își respingea prietenii, refuzînd să îi vadă sau să le răspundă la telefon – nu mai avea încredere în ideea de prietenie. Mai mult, în ciuda abordării lui metodice a existenței, era predispus la o neliniște iritantă, avea sentimentul că lăsase o sarcină neîndeplinită.

Într-o seară mama lui veni la el în cameră și îi spuse că unul dintre vechii lui prieteni, Phil Curry, era la telefon.

— Te rog, vorbește cu el, Johnny, spuse ea. A fost recrutat și cred că e puțin speriat.

Cuvîntul „recrutat" atinse o coardă sensibilă în sufletul lui Dantzler așa că, după o scurtă deliberare, veteranul coborî la parter și ridică receptorul.

— Hei, spuse Phil. Care-i treaba, omule? Ai venit de trei luni și nu mă suni deloc?

— Îmi pare rău, spuse Dantzler. Nu m-am simțit prea grozav.

— Mda, înțeleg.

Phil tăcu un moment.

— Ascultă, omule. Plec, știi, și facem o petrecere mare la Sparky's. Are loc chiar acum. De ce nu vii pînă aici?

— Nu știu.

— Jeanine e aici, omule. Știi, e încă nebună după tine, vorbește despre tine tot timpul. Nu se vede cu nimeni.

Dantzler nu se putu gîndi la un răspuns.

— Uite ce e, spuse Phil, sînt destul de speriat de faza asta cu războiul. Am auzit că e destul de rău acolo. Dacă ai ceva ce poți să-mi spui despre cum e, ți-aș mulțumi, omule.

Dantzler înțelegea îngrijorarea lui Phil, dorința de a avea un avantaj; în plus, i se părea corect să se ducă. Foarte corect. Își va lua cîteva precauții împotriva întunericului.

— O să fiu acolo, spuse el.

Era o noapte groaznică, ningea cu carul, dar parcarea de la Sparky's era plină. Mintea lui Dantzler era învolburată la fel ca zăpada, aglomerată la fel ca parcarea – gînduri care se învîrtejeau își căutau locul și se topeau. Spera că mama lui nu-l va aștepta trează, se întreba dacă Jeanine mai are părul lung, era îngrijorat pentru că palmele îi erau neomenesc de calde. Chiar și prin ferestrele închise ale mașinii auzea muzica tare care venea din interiorul clubului. Deasupra ușii, literele din SPARKY'S ROCK CITY erau scrise una cîte una cu neon roșu, și cînd toate neoanele erau aprinse, literele clipeau intermitent, și o explozie aurie de neon înflorea în jurul lor. După explozie, toată firma se stingea pentru o secundă și clădirea dărăpănată părea să crească tot mai mare și să se confunde cu cerul negru. Avea sentimentul că îl privea, și se cutremură – un frison din acela brusc care te cuprinde chiar înainte să adormi. Știa că oamenii din interior nu-i voiau răul, dar mai știa și că locurile au un stil de a schimba intențiile oamenilor și el nu voia să fie prins cu garda jos. Poate Sparky's era genul acela de loc, poate era o prezență uriașă și neagră ascunsă de nenon, iar adevărata lui substanță era contopită cu abisul cerului, cu fulgii fosforescenți care dansau în lumina farurilor, cu vîntul care vîjîia prin aerisire. I-ar fi plăcut foarte mult să se ducă acasă și să uite de promisiunea făcută lui Phil; și totuși, simțea că are o responsabilitate de a povesti despre război. Mai mult decît o responsabilitate, o chemare biblică. Le va spune despre puștiul care căzuse din elicopter, despre fata cu părul alb din Tecolutla, despre pustietate. Doamne, da! Cum s-a dus acolo plin pînă la refuz de gînduri și vise americane banale, de amintiri cu el fumînd marijuana și pierzînd vremea aiurea și gonind pe autostradă cu o ladă de băutură rece, și cum a adus înapoi pe furiș un recipient cu formă umană plin de pustietatea Salvadorului. De cea mai bună calitate. A adus-o în țara mătăsii și a banilor, a jocurilor video care îți prostesc mintea, a meciurilor de tenis jucate la bustul gol și a soluțiilor de fast-food pentru problemele

nutriţionale. Doar o bucăţică de Salvador va izgoni toate acele obsesii triviale. Doar o bucăţică. Va fi uşor de explicat.

Desigur, unele lucruri nu pot fi explicate.

Se apleacă şi îşi aranjă cuţitul de supravieţuire din bocanc pentru ca mînerul să nu i se frece de gambă. Din buzunarul hainei scoase cele două fiole pe care le ascunsese în cască în noaptea aceea de demult în pădurea acoperită de nori. Cînd explozia de neon izbucni încă o dată, sclipiri de aur curseră pe suprafeţele lor strălucitoare. Nu se gîndi că va avea nevoie de ele; mîna îi era fermă şi scopul clar. Dar, ca să fie sigur, le inhală pe amîndouă.

Traducere: Shauki Al-Gareeb

Neil Gaiman

ÎI PUTEM LICHIDA PE TOȚI PENTRU DUMNEAVOASTRĂ

Peter Pinter n-auzise în viața lui de cirenaicul Aristip, un discipol mai puțin cunoscut al lui Socrate, care susținea că bunul suprem e să te ferești de belele. Cu toate astea, își trăise searbăda viața în conformitate cu acest principiu. Era un om cumpătat în toate privințele, mai puțin una: nu era chip să reziste unui tîrg avantajos (și cîți dintre noi nu-i împărtășim slăbiciunea?). Nu-i plăceau extremele. Își măsura cu atenție vorbele, mînca potrivit și bea cît să fie prietenos, nici un strop mai mult. Cît despre oameni, îi stima și era stimat. Ținînd seamă de-acestea, v-ați aștepta să-l întîlniți într-o speluncă din mahalaua East End-ului londonez, punînd, cum se spune, preț pe capul cuiva pe care de-abia îl cunoștea? Evident că nu. Pînă și ideea să-l întîlniți în acel local vi s-ar părea caraghioasă.

Și pînă într-o anumită după-amiază de vineri, ați fi avut dreptate. Dar adesea dragostea unei femei sucește mințile bărbaților, chiar și unuia așa insipid precum Peter Pinter, iar descoperirea că domnișoara Gwendolyn Thorpe, douăzeci și trei de ani, din Purley, strada Oaktree nr. 9 își făcea de cap (cum ar spune cei lipsiți de pudoare) cu un tînăr domn de la contabilitate –

după ce, atenție, acceptase inelul de logodnă, bătut cu rubine adevărate, aur de nouă carate şi ceva ce semăna cu un diamant (37,5 lire), pe care Peter îşi pierduse întreaga pauză de prînz să-l aleagă – poate avea urmări nebănuite asupra unui bărbat.

După această descoperire şocantă, Peter se zvîrcoli toată noaptea de vineri în aşternuturi, închipuindu-şi-o pe Gwendolyn şi pe Archie Gibbons (Don Juan-ul departamentului de contabilitate al companiei Clamages) dansînd şi scăldîndu-se sub privirile lui şi dedîndu-se la activități ce pînă şi el le-ar fi găsit, la o adică, neverosimile. Dar demonul geloziei nu-i dădea pace, aşa că, la ivirea zorilor, Peter hotărî să-l mătrăşească pe rivalul său.

Îşi petrecu apoi toată dimineața întrebîndu-se cum să ia legătura cu un asasin, căci, din cîte ştia, Clamages (centrul comercial unde lucrau cei trei membri ai eternului nostru triunghi, întîmplător şi cei care procuraseră inelul) nu angajase vreunul. N-ar fi întrebat pe nimeni fățiş, de frică să nu atragă atenția cuiva.

Prin urmare, după-amiaza de sîmbătă îl găsi adîncit în lectura Paginilor Aurii.

Astfel descoperi că *Asasini* nu se află între *Asanări* şi *Asistenți medicali*, *Criminali* nu se află între *Credite* şi *Croitori*, iar *Ucigaşi* nu era pe pagina cu *Uleiuri* sau *Uşi*. *Deratizări* promitea, dar, la o privire mai atentă, majoritatea păreau preocupate de „şobolani, şoareci, pureci, gîndaci, iepuri, cîrtițe şi şobolani" (ăştia, după opinia lui Peter, erau cam porniți pe şobolani), şi nu-i erau de mare folos. Chiar şi aşa, natura grijulie îl îndemnă să citească anunț cu anunț, iar la capătul celei de-a doua pagini, în litere mărunte, găsi o firmă ce-i trezi interesul.

„Înlăturăm cu precizie şi discreție mamifere enervante şi nedorite, etc." spunea anunțul celor de la „Ketch, Hare, Burke and Ketch, Firma Veche". N-aveau adresă, doar un număr de telefon.

Spre surprinderea lui, Peter formă numaidecît numărul. Încercă o atitudine nonşalantă, deşi inima dădea să-i spargă pieptul. Telefonul sună odată, de două ori, de trei ori. Peter

spera să nu răspundă nimeni şi să dea uitării întreaga afacere, cînd o voce vioaie de femeie răspunse:

— Ketch Hare Burke Ketch, cu ce vă pot fi de folos?

— Ăăă, cît de mari... vreau să zic, ce mărime au mamiferele de care vă ocupaţi? Adică pe care le înlăturaţi? dori el să ştie, atent să nu-şi dea numele.

— Domnul hotărăşte mărimea.

Peter îşi luă inima-n dinţi.

— O persoană?

— Desigur, domnule, rosti glasul voios şi deloc tulburat. Aveţi o hîrtie şi ceva de scris la-ndemînă? Bun. Mîine la ora opt să fiţi la Măgarul Murdar, un local de pe strada Little Courtney, E3. S-aveţi la dumneavoastră un exemplar din *Financial Times* împăturit – e ziarul roz, domnule. Acolo veţi fi abordat de agentul nostru.

Şi închise.

Peter era în culmea fericirii. Era mult mai uşor decît se aştepta. Coborî la chioşc şi cumpără un exemplar din *Financial Times*, găsi strada Little Courtney în *Londra, de la A la Z* şi-şi petrecu restul după-amiezei uitîndu-se la fotbal, închipuindu-şi înmormîntarea tînărului domn de la contabilitate.

Nu găsi localul din prima. Zări într-un sfîrşit firma, ce înfăţişa un măgar, într-adevăr, foarte murdar.

Măgarul Murdar era o bodegă micuţă, murdară şi nu prea, slab luminată, în care pîlcuri de bărboşi purtînd jachete măgăreşti[1] îşi aruncau priviri suspecte în timp ce haleau cartofi pai şi dădeau pe gît halbe de Guinness, băutură cu care Peter nu se-nţelegea de fel. Peter scoase ziarul la vedere, dar nimeni nu se apropie de el, aşa că-şi luă o bere cu ghimbir şi se aşeză într-un

---

[1] (Donkey-jacket) jachetă specific britanică, din lînă de culoare închisă, folosită de muncitori, acum îmbrăcămintea favorită a skin-heads. (n.tr.)

colț la o masă. Cum n-avea de lucru, începu să răsfoiască ziarul, dar se-ncîlci într-un labirint cu livrări de cereale şi companii de cauciucuri care vindeau cu de-amănuntul (deşi nu se înțelegea prea bine ce) şi rămase cu ochii pironiți în podea.

După zece minute, un bărbat mărunt se înghionti printre muşterii, făcu privirile roată, apoi se-ndreptă țintă spre masa lui Peter şi se aşeză.

— Kemble. Burton Kemble, de la Ketch Hare Burke Ketch, rosti el, întinzîndu-i o mînă. Am înțeles că sînteți interesat de serviciile noastre.

N-aducea deloc cu un asasin. Peter îi spuse asta.

— Doamne fereşte, dar cum se poate? Eu nu fac parte din forțele de muncă, domnule. Eu mă ocup de vînzări.

Peter încuviință tăcut. Era foarte plauzibil.

— Putem să... vorbim în voie aici?

— Fireşte. Nu ne dă nimeni importanță. Bun, cîte persoane doriți să aranjăm?

— Una singură. Se numeşte Archibald Gibbons şi e contabil la Clamages. Stă pe...

Kimble îl întrerupse.

— Să lăsăm amănuntele astea pe mai tîrziu, dacă nu-i cu supărare. Ne interesează acum partea financiară. În primul rînd, contractul costă 500 de lire...

Peter încuviință. Era rezonabil, ba chiar se aşteptase să coste mai mult.

— ...deşi ați putea încerca oferta specială, termină Kemble pe acelaşi ton sigur.

Ochii lui Peter luciră. După cum vă spuneam, sărea imediat la un tîrg avantajos, şi adesea cumpăra lucruri de care n-avea nevoie dacă erau la pachet sau la ofertă specială. Cu excepția acestei slăbiciuni (pe care mulți dintre noi o împărtăşesc), era un tînăr foarte cumpătat.

— Ofertă specială zici?

— Doi la preț de unul, domnule.

Mmm. Peter chibzui pentru cîteva clipe. Asta-nsemna £250 bucata, şi oricum o întorcea, tot ieşea în avantaj.

— Din nefericire nu mai vreau să aranjez pe nimeni.

Dezamăgirea se citea pe chipul lui Kemble.

— Mare păcat, domnule. Pentru doi mai scădeam puțin prețul, să zicem 450 de lire pentru amîndoi.

— Nu zău?

— Ei bine, aşa le mai dăm la băieți de muncă. Să vă spun sincer, rosti el cu glas scăzut, nu prea e de lucru în branşa asta. Nu mai e ca-n zilele bune. Sigur nu mai vreți să scăpați de cineva? Oricine?

Peter căzu pe gînduri. N-ar fi refuzat pentru nimic în lume un asemenea tîrg, dar îi era greu să găsească pe altcineva.

Soluția - evidentă de altfel - îi încolți în minte chiar în seara aceea, înainte să adoarmă. Se ridică din pat, aprinse veioza şi scrise numele pe spatele unui plic, ca nu cumva să-l uite. La drept vorbind, îi era cu neputință să-l uite, dar te poți oare încrede în reflecţiile astea nocturne?

Numele scrijelit pe spatele plicului era următorul: Gwendolyn Thorpe.

Stinse lumina, se răsuci pe-o parte şi adormi imediat, visînd cele mai paşnice vise.

Cînd Peter intră duminică seara în Măgarul Murdar, îl găsi pe Kemble la o masă. Luă nişte băuturi şi se aşeză lîngă el.

— Îmi place oferta specială, rosti el în loc de bună-seara.

Kemble încuviință zdravăn din cap.

— O hotărîre înțeleaptă, dacă-mi permiteți să zic aşa.

Peter zîmbi cu modestia celui care citeşte *Financial Times* şi ia mereu decizii înțelepte în afaceri.

— 450, dacă nu mă-nşel.

— 450 am spus? Vai mie, îmi cer scuze. Mă gîndeam la reducerea pe pachet. Pentru două persoane vine 475 de lire.

Un amestec de lăcomie şi deziluzie străbătu chipul tînăr şi anost al lui Peter. Trebuia să mai scoată 25 de lire din portofel. Totuşi, ceva din ce rostise Kemble îi atrase atenţia.

— Reducere la pachet?

— Bineînţeles, dar mă-ndoiesc că domnul e interesat de aşa ceva.

— Nu, nu, chiar sînt. Zi-mi de rabat.

— Prea bine, domnule. Reducerea pe pachet, la 450, se aplică la o lucrare mai mare. Zece oameni.

Lui Peter nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Zece oameni? Asta-nseamnă doar 45 bucata.

— Exact. La comenzi mai mari, e mai profitabil.

— Înţeleg, spuse Peter, şi mai spuse „hmm" şi „Ne putem întîlni mîine seară la aceeaşi oră?"

— Desigur, domnule.

Îndată ce ajunse acasă, Peter scoase o coală de hîrtie şi un pix. Trecu pe verticală numerele de la unu la zece, apoi aşternu în dreptul lor:

1) ... Archie G.
2) ... Gwennie.
3) ...

şi aşa mai departe.

După ce completă primele două, rămase cu pixul înţepenit între dinţi, căutînd să-şi amintească cine-i greşise sau cine făcea umbră pămîntului.

Fumă o ţigară. Dădu ocol camerei.

Da! Era profesorul ăla de fizică, ce-l chinuise cu sadism. Cum îl chema oare? Şi, la o adică, mai trăia? Peter nu era sigur, dar trecu la trei: *Profesorul de Fizică, liceul de pe Abbot Street.* Următorul îi veni mai uşor. Şeful departamentului refuzase să-i mărească leafa în urma cu cîteva luni. Nu mai conta că între timp îşi primise mărirea. *Mr. Hunterson* ocupă numărul patru.

Cînd avea cinci ani, un băieţel pe nume Simon Ellis îi turnase vopsea în cap, în timp ce James Nu-mai-ştiu-cum îl

imobilizase şi o fetiţă pe nume Sharon Hartsharpe se distrase pe seama lui. Îi trecu la cinci, şase, respectiv şapte.

Cine mai era?

Tipul de la televizor ce necheza cînd prezenta ştirile. Îl trecu pe listă. Mai era şi vecina de alături, cu javra aia micuţă ce lăsa mizerie pe coridor. Îi trecu pe amîndoi la nouă. Zece se dovedi a fi cel mai dificil. Se scărpină în cap şi merse în bucătărie să-şi facă o cafea, apoi se-ntoarse iute şi scrijeli *Mervyn, fratele lui bunicu-meu*. Se zvonea că bătrînul se scălda în bani, şi exista şansa (destul de mică, ce-i drept) să-i lase ceva lui Peter.

Mulţumit de osteneala depusă, Peter se duse la culcare.

Luni fu o zi obişnuită la lucru. Peter era asistent-şef pe vînzări la departamentul de carte, o slujbă care nu presupunea mai nimic. Vîrî mîna în buzunar şi strînse lista puternic în pumn, copleşit de forţa pe care i-o inspira. Pauza de masă o petrecu voios în cantină alături de tînăra Gwendolyn (care nu bănuia că o zărise intrînd împreună cu Archie în magazie) şi îi zîmbi chiar tînărului contabil cînd se întîlniră pe coridor.

Seara îi prezentă mîndru lista lui Kemble.

Micul agent se posomorî.

— Mi-e teamă că nu sînt zece persoane, domnule Pinter. Aţi trecut vecina şi cîinele dumneaei drept o singură persoană, deci avem unsprezece. Asta vine... îşi scoase iute calculatorul de buzunar, încă şaptezeci de lire. Ce-ar fi să lăsăm cîinele la o parte?

Peter clătină din cap.

— Javra-i la fel de nesuferită ca femeia. Poate mai a dracului.

— Avem o mică problemă atunci. Doar dacă...

— Dacă ce?

— Dacă n-aţi dori să beneficiaţi de reducerea pentru comenzi în vrac. Dar nu cred că domnul e...

Unele cuvinte au un efect straniu asupra oamenilor. Cuvinte ce stîrnesc entuziasm, bucurie, şi la auzul cărora omul roşeşte numaidecît. De pildă *ecologic*, sau *ocult*. Al lui Peter era *vrac*. Se lăsă pe spătarul scaunului.

— Explică-mi te rog, rosti el cu încrederea studiată a vînzătorului versat.

— Ei bine, domnule, chicoti Kemble, putem să-i, mmm, lichidăm în vrac. Şaptesprezece lire jumate bucata pentru fiecare țintă după cincizeci sau zece bucata pentru fiecare țintă după două sute.

— Bănuiesc că la o mie de oameni ar veni cinci lire bucata?

— O, nici gînd, domnule, rosti Kemble şocat. La cifrele astea îi lichidăm la o liră bucata.

— O liră?

— Exact, domnule. Nu-i prea mare profitul, dar cifra de afaceri şi productivitatea justifică fără-ndoială oferta.

Kemble se ridică.

— Mîine la aceeaşi oră, domnule?

Peter dădu din cap.

O mie de lire. O mie de oameni. Peter Pinter nici măcar nu ştia o mie de oameni. Chiar şi aşa... era Parlamentul. Nu-i avea la inimă pe politicieni. Se tot ciorovăiau şi se certau şi nu se mai opreau.

Şi dacă era pînă aici...

Ideea era de o cutezanță frapantă. Curajoasă. Îndrăzneață. Cu toate astea, nu voia să-i dea pace. O verişoară îndepărtată se măritase cu fratele mai mic al unui conte sau baron sau ce era...

În drum spre casă de la serviciu se opri la un magazinaş pe lîngă care trecuse probabil de-o mie de ori, fără să pună piciorul înăuntru. Un anunț mare stătea lipit de fereastră – garantînd să-ți traseze arborele genealogic şi chiar să-ți întocmească blazonul, dac-al tău era greşit – alături de-o hartă heraldică.

Angajații se dovediră de mare ajutor şi-l sunară după şapte ca să-i dea vestea.

Dacă aproximativ paisprezece milioane şaptezeci şi două de mii opt sute unsprezece oameni dădeau ortul, el, Peter Pinter, urma să devină Regele Angliei.

N-avea paisprezece milioane şaptezeci şi două de mii opt sute unsprezece lire la el, dar bănuia că la cifrele astea, domnul Kemble îi va face o reducere specială.

Şi, într-adevăr, Kemble îi făcu fără să clipească o reducere.

— Iese destul de ieftin, îl lămuri el. Nu trebuie să-i lichidăm individual. Arme nucleare la scară redusă, nişte bombardamente bine executate, gazări, molime, radiouri aruncate în piscine, apoi îi măturăm pe vagabonzi. Hai să spunem... patru mii de lire.

— Patru m..? De necrezut!

Agentul părea tare încîntat.

— Angajaţii noştri abia aşteaptă să-nceapă lucrul, rosti el cu un rînjet. E o mîndrie să-i servim pe clienţii noştri angrosişti.

Peter ieşi. Afară vîntul bătea rece, învîrtind semnul ponosit într-o parte şi-n alta. Acum, că se uita mai bine la el, nu părea un măgar murdar, ci mai degrabă un cal gălbui.

În acea noapte adormi cu gîndul la discursul de Încoronare, dar brusc îl trăsni un gînd care nu-i mai dădu pace. Se putea... se putea oare să dea cu piciorul unui tîrg şi mai bun?

Peter se ridică din pat şi merse la telefon. Se făcea în curînd trei, dar ce mai conta...

Paginile Aurii îl aşteptau pe noptieră, neatinse de sîmbăta trecută, şi formă numărul.

Telefonul păru să sune o eternitate. Se auzi un clic şi o voce plictisită rosti:

— Burke, Hare Ketch, pot să v-ajut cu ceva?

— Sper că nu deranjez la ora asta...

— Nici gînd, domnule, îl întrerupse vocea.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Kemble.

— Numai puţin, să văd dacă-i disponibil.

Peter aşteptă cîteva minute, ciulind urechile la pîrîitul şi şoaptele sepulcrale ce străbat mereu liniile de telefonie.

— Mai sînteţi pe fir?

— Da, da.

— Vă fac legătura.

Urmă un bîzîit, apoi:

— Kemble la telefon.

— A, domnule Kemble. Bună seara. Scuzați dacă v-am trezit sau ceva de genul... Peter Pinter la telefon.

— Da, domnule Pinter?

— Îmi pare rău că vă deranjez la orele astea, dar mă-ntrebam... Cît ar costa să-i omorîți pe toți? Toți oamenii din lume?

— Pe toată lumea?

— Da. Cît face? Bănuiesc că la aşa comandă aveți o reducere uriaşă. Cît ar fi, pentru toată lumea?

— Nimic, domnule Pinter.

— Adică n-ați face-o?

— Am face-o pe gratis, domnule Pinter. Trebuie doar să fim rugați, înțelegeți? Întotdeauna trebuie să fim rugați.

Peter era năuc.

— Dar... cînd v-apucați de treabă?

— Imediat. Chiar acum. Sîntem pregătiți de multă vreme. Dar trebuia să fim întîi rugați, domnule Pinter. Noapte bună. A fost o onoare să fac afaceri cu dumneavoastră.

Telefonul amuți.

Peter se simțea ciudat. Totul părea foarte distant. Trebuia să se-aşeze. La ce Dumnezeu se referea omul ăla? *Întotdeauna trebuie să fim rugați.* Bizar, fără doar şi poate. Nimeni nu lucrează pe gratis în lumea asta. Gîndul să sune înapoi şi să anuleze toată afacerea îi dădea tot mai puternic tîrcoale. Poate exagerase. Poate exista un motiv nevinovat pentru care Archie şi Gwendolyn intraseră împreună în magazie. Urma să discute cu ea. Da, o să discute cu Gwennie chiar a doua zi în zori...

Atunci începură zgomotele.

Strigăte ciudate pe stradă. Ciondăneală între mîțe? Mai degrabă vulpi. Peter spera să le gonească cineva iute. Dintr-odată auzi o tropăială înfundată pe coridor, de parcă cineva trăgea după el ceva greu. Tropăiala amuți şi auzi două bătăi uşoare în uşă.

Strigătele de afară se înteţiră. Peter se aşeză în fotoliu, ştiind că undeva, cumva, ceva îi scăpase. Ceva important. Alte bătăi la uşă. Din fericire, mereu încuia şi trăgea zăvorul noaptea.

Erau pregătiţi de multă vreme, dar trebuia ca întîi să fie rugaţi…

Cînd arătarea intră prin uşă, Peter începu să urle, dar nu urlă pentru multă vreme.

Traducere: Alex Maniu

Norman Spinrad

MARELE FULGER

T minus 200 de zile... şi numărătoarea continuă...

Ei au apărut, ciudaţi după părerea mea – dar ăsta-i numele jocului: ciudat înseamnă un cîştig în afacerea cu muzica rock. Şi dacă Mandala urma să supravieţuiască în L.A., concurînd cu ansamblul deţinut de o reţea precum The American Dream[1], ar cam trebui să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala şi să-mi înving reţinerea faţă de tot ceea ce e ciudat. Aşa încît, după ce am făcut săpături în legătură cu cei Patru Călăreţi timp de cam o oră, i-am luat în biroul meu să spunem lucrurilor pe nume.

Şedeam la biroul meu de tip Salvation Army[2] (Mandala are cea mai costisitoare activitate din lume, pe o nimica toată), iar Călăreţii s-au aşezat pe scaune în mod consecutiv, stabilind ierarhia din grup.

Mai întîi şeful, chitarist şi cîntăreţ, Stony Clarke – păr blond, lung pînă la umeri, ochii ca ai unei chestii dintr-o morgă, atunci cînd şi-a scos ochelarii cu rame de oţel, o reputaţie de drogat şi

[1] Visul American. (n.tr.)

[2] Armata Salvării. (n.tr.)

înfăţişarea unui dependent de anabolizante în spatele ei. Apoi Hair, bateristul, îmbrăcat ca Hell's Angel, svastici şi toate alea, un narcoman, cu ochi fanatici care erau puţin prea apropiaţi, făcîndu-mă să mă întreb dacă purta svastici fiindcă scormonise îndărătul chestiei cu Angel sau imita un Angel deoarece îl lăsase să scormonească îndărătul svasticii în public. Numărul trei era un individ care-şi spunea Super Spade şi nu glumea – purta cercei, păr natural, hanorac Stokeley Carmichael, iar pe o curea în jurul gîtului se afla un cap stafidit care fusese înălbit cu cremă de ghete lichidă. El era omul bun la toate: mandolină, tobe, orgă, flaut, orice. Numărul patru, care-şi spunea Mr. Jones, era aproape cel mai înfiorător individ pe care să-l fi văzut vreodată într-o formaţie rock, iar asta nu e de ici, de colo. El era omul lor care se ocupa cu sintetizatorul, efectele vizuale şi cu partea de electronică. Avea cel puţin patruzeci de ani, purta haine din perioada hippy timpurie care arătau ca şi cînd fuseseră făcute de Sy Devore, şi se zvonea a fi ceva de genul Corporaţiei Rand în lichidare de stoc. Nici o afacere nu e ca industria spectacolului.

— Bine, băieţi, am spus. Sînteţi ciudaţi, dar sînteţi genul meu de ciudaţi. Unde aţi lucrat înainte?

— Nicăieri, scumpule, a spus Clarke. Sîntem Noi-Nouţi. Am vîndut droguri în Haight. Hair a fost baterist pentru nişte formaţii de carton din New York. Super Spade pretinde că este reîncarnarea lui Bird şi nu merită să te cerţi. Mr. Jones... el nu prea vorbeşte. Poate-i marţian. De-abia am început să ne punem lucrurile laolaltă.

Un lucru în legătură cu acest tip de afaceri: scapi ieftin cu formaţiile care nu au manageri buni. Ăia vorbesc prea mult.

— Grozav, am spus. Sînt fericit să vă lansez, băieţi. Nimeni nu vă cunoaşte, dar cred că aveţi ceva potenţial. Aşa că am să încerc şi am să vă ofer o săptămînă de probă. De la unu a.m. pînă la închidere, adică pe la două, de marţi pînă duminică, patru sute pe săptămînă.

— Eşti evreu? a întrebat Hair.

— Poftim?

— Tacă-ţi fleanca, a ordonat Clarke.

Hair a tăcut.

— Ceea ce înseamnă, mi-a spus Clarke, că patru sute e bunicel.

— Nu semnăm dacă e o clauză de opţiune, a zis Mr. Jones.

— Chestia aia de Jones are dreptate, a zis Clarke. Facem prima săptămînă pentru patru sute, dar după e cu totul altă poveste, de acord?

Nu mi-am imaginat asta. Dacă ar avea succes, aş putea sfîrşit prin a nu mi-i mai permite. Dar pe de altă parte, patru sute era bunicel, şi aveam nevoie de o încheiere ieftină destul de repede.

— Bine, am zis. Dar avem o înţelegere verbală că am drept de preempţiune cînd încheiaţi săptămîna.

— Pe cuvînt de onoare, a spus Stony Clarke.

Aşa e în afacerea asta – cuvîntul de onoare al unui fost vînzător şi consumator de droguri.

T minus 199 de zile... şi numărătoarea continuă...

Nefiind îngrijorată în legătură cu rezultatele, mintea militarului poate fi cu uşurinţă manipulată, cu uşurinţă controlată şi cu uşurinţă încurcată. Rezultatele sînt definite ca fiind acele scopuri stabilite de autoritatea civilă. Rezultatele reprezintă domeniul de activitate concesionat civililor; mijloacele reprezintă domeniul de activitate al militarilor, a căror datorie este să realizeze rezultatele stabilite prin cele mai avantajoase aplicaţii ale mijloacelor aflate la îndemîna lor.

De aici confuzia în legătură cu războiul din Asia printre clienţii mei în uniformă de la Pentagon. Rezultatul a fost stabilit clar: eradicarea gherilelor. Dar civilii şi-au încălcat limitele şi s-au băgat în ceea ce priveşte mijloacele. Generalii au considerat aceast lucru ca fiind necinstit, o încălcare a contractului, aşa după cum şi era. Generalii (sau acea facţiune a lor, cea mai înclinată către paranoia) încep să înţeleagă modul în care este desfăşurat războiul, limitarea politică asupra mijloacelor, ca pe un

şiretlic al civililor pentru desfăşurarea unui puci împotriva prerogativelor lor dobîndite în timp.

Acest aspect al situaţiei s-ar dovedi nefast pentru ţară dacă n-ar fi faptul că paranoia crescîndă printre generali mi-a permis să-i manipulez în sensul în care să-i prezint preşedintelui ambele mele scenarii. Preşedintele a autorizat punerea în practică a scenariului principal, dat fiind că cel de-al doilea scenariu ar fi încununat de succes prin modelarea corespunzătoare a opiniei publice.

Scenariul meu principal este simplu şi direct. Ştiind că vremea nefavorabilă face ca flotila aeriană convenţională – cu a sa dependenţă de eroarea globală a aparatului – să fie ineficientă, duşmanul a căzut în mania grupării forţelor sale în unităţi mai mari şi lansarea ofensivelor anuale de pedeapsă în timpul sezonului musonic. În orice caz, aceste unităţi mai mari sînt cu mult mai vulnerabile la armele nucleare tactice, care nu depind de eroarea globală a aparatului pentru a fi efective. Asigurat de cunoaşterea faptului că consideraţiile politicii interne sînt prioritare utilizării armelor nucleare, duşmanul din nou se va grupa în unităţi de mărimea unor divizii sau chiar mai mari în timpul următorului sezon musonic. O utilizare parcimonioasă a armelor tactice nucleare, chiar şi a cîtorva bombe de douăzeci şi una de mii de kilotone, utilizate simultan şi într-o schemă avantajoasă, va distruge un minim de două sute de mii de inamici sau aproape două treimi din forţa totală, într-o perioadă de douăzeci şi patru de ore. Lovitura va fi zdrobitoare.

Al doilea scenariu, de succesul căruia depinde punerea în practică a principalului scenariu, e de departe mai sofisticat datorită scopului său mai subtil: acceptarea publică, sau, în mod optim, chiar solicitarea publică a utilizării armelor tactice nucleare. Sarcina este dificilă, dar scenariul meu este chiar solid, chiar dacă pe undeva exotic, şi cu sprijinul deplin al ierarhiei militare superioare, chiar dacă într-o oarecare măsură clandestin, anumite cercuri guvernamentale civile şi a factorilor de decizie în corporaţiile aerospaţiale cheie, mijloacele acum la dispoziţia mea vor

părea adecvate. Riscurile, chiar dacă importante din punct de vedere statistic, nu vor depăşi un nivel acceptabil.

T minus 189 zile... şi numărătoarea continuă...

După cum văd eu că stau lucrurile, rețeaua a meritat să fie trasă pe sfoară. Şi ei m-au tras pe sfoară, nu-i aşa? Am produs patru serii încununate de succes pentru acei ticăloşi, şi două care au explodat pur şi simplu după treisprezece săptămîni, iar ei m-au trimis la minele de sare! O *discotecă*. Îți poți închipui că ei mă fac producător la o nenorocită de discotecă! M-au făcut un trîntor acei producători de nimic. Ah, acei profitori au făcut ca The American Dream să sune ca o afacere cuşer – douăzeci la sută din rețea, spun ei. Şi primeşti acces pe toate platourile şi ai actorii cu contract, iar asta te va face un om bogat, Herm. Şi ca un dobitoc, semnez, fiind falit la vremea aceea, fără să citesc şi partea cu scrisul mărunt. Ar fi trebuit să ştiu c-au înființat The American Dream ca firmă neplătitoare de taxe? Ar trebui să ştiu că ar *trebui* să le folosesc afurisitele de platouri şi actorii cu contract şi acestea să trebuiască să fie scăzute din totalul meu? Ar trebui să ştiu că şmecheria lor e să conducă The American Dream pe pierdere şi apoi să creeze un spectacol TV difuzat pe rețea ca rezultat al colaborării, de unde eu să nu văd nici o lăscaie? Aşa încît am sfîrşit prin a conduce şandramaua pentru ei cu pierderi pe hîrtie, trăind din salariu, în timp ce rețeaua cîştigă din show-ul televizat şi că sfîrşesc plătind pentru asta pînă la sfîrşitul vieții.

Nu merită vagabonzii ca mine să fie traşi pe sfoară? Nu e destul că mă folosesc ca pe un fraier neplătitor de taxe, trebuie să-mi spună şi pe cine să angajez!

— Du-te şi încheie contractul cu cei Patru Călăreți, grupul care adună public la Mandala, au spus ei. Îi vrem la *A Night With The American Dream*[1]. Sînt super.

---

[1] O noapte cu visul american, în traducere română. (n.tr.)

— Da, sînt super, zic eu, ceea ce înseamnă că o să mă coste cît ochii din cap. Nu mi-i pot permite.

Îmi arată şi alte clauze scrise cu acelaşi caracter mărunt – data viitoare am să citesc contractul cu microscopul. *Trebuie* să angajez pe oricine îmi spun ei şi trebuie să suport eu costurile! E suficient ca să-l determine pe un evreu lituanian să devină antisemit.

Aşa că trebuie să merg la Mandala pentru a semna contractul cu aceşti hipioţi. M-am asigurat că n-am să ajung acolo pînă la 12:30, astfel încît să nu trebuiască să stau în casa aia de nebuni mai mult decît necesar. Ce mai local la subsol! Ce a făcut Bernstein a fost să ia un club falimentar Hollywood-Hollywood de pe Strip, să-i demoleze pereţii interiori şi să pună acest cort monstruos în interiorul structurii. Doar ecrane albe, subţiri, de doi pe patru. Ieftinăciune. În exteriorul cortului are reflectoare, lumini, difuzoare, toate chestiile electronice, iar înăuntru e ca şi cînd ai fi înconjurat de ecrane de cinematograf. Numai cortul şi podeaua goală, nici măcar o scenă adevărată, doar o platformă pe roţi pe care o introduc şi o scot din cort cînd schimbă formaţiile.

Aşa încît poţi să-ţi imaginezi că nu atrage o adunătură stilată. Nu cu The American Dream pe stradă fiind condus ca o reţea neplătitoare de taxe. Ceea ce au sînt hipioţii mirositori, adevăraţi, pe care eu nu-i las să intre şi genul de puştani de liceu care consideră că e isteţ să-ţi pierzi vremea în jurul unor pramatii ca astea. O grămadă de chestii legate de droguri se întîmplă pe acolo. Poliţiştilor nu le place locul, iar nebuniile îi atrag pe toţi creatorii de probleme.

Un adevărat bîrlog al fărădelegilor – mă simţeam de parcă mă plimbam pe un platou Casbah. Ultima formaţie plecase, iar Călăreţii nu apăruseră încă, deci ceea ce aveai era acest cort nebun plin de hipioţi, jumătate dintre ei drogaţi cu LSD, sau ierburi, sau amfetamină, sau, după cîte ştiu eu, Ajax[1]; şcolari, hipioţi în devenire, de asemenea majoritatea drogaţi şi făcînd

[1] Diluţie de cocaină. (n.tr.)

urît; şi cîţiva negrotei nebuni căutînd să se bată cu poliţiştii. Cu toţii stînd în picioare, aşteptînd ca să se întîmple ceva, şi pe punctul de a face să se întîmple. Am rămas lîngă uşă pentru orice eventualitate. În timp ce ei spuneau: „Vibraţiile mă umpleau de emoţie."

Deodată, luminile din sală s-au stins şi s-a făcut întuneric ca în inima unui director de reţea. Mi-am pus mîna pe portofel – în această aglomeraţie, spune-mi că nu sînt hoţi din buzunare. Numai întunericul negru ca smoala şi liniştea de moarte pentru cam zece bătăi de inimă, ceva tîrîndu-mi-se de-a lungul oaselor, dar ştiu că e un fel de efect subsoni,i nu imaginaţia mea, întrucît toţi hipioţii stau în picioare liniştiţi şi nu se aude nici un sunet.

Apoi, dintr-un difuzor-monstru, atît de puternic încît îl simţi şi în dinţi, o bătaie de inimă, dar grea, lentă, durînd cam jumătate din cea a inimii unei balene, de exemplu.

Lucrul care se tîrăşte de-a lungul oaselor mele pare să fie sincronizat cu bătăia de inimă şi mă simt aproape ca şi cînd eu aş fi acea inimă mare şi proastă bătînd acolo în întuneric.

Apoi un punct roşu întunecat – atît de vag încît e aproape infraroşu – loveşte scena pe care au adus-o înăuntru. Pe scenă sînt patru urîţi în robe negre excentrice – ştii, aşa cum poartă Cosaşul Amarnic[1] – cu acea lumină roşie urîtă acoperindu-i peste tot precum sîngele. Înfiorător. *Bum-ba-bum. Bum-ba-bum.* Bătaia de inimă încă continuă, chestia aia subsonică încă se tîrăşte prin oase, iar hipioţii se holbează la cei patru călăreţi ca puii hipnotizaţi.

Basistul, un negrotei obişnuit, alege ritmul bătăii de inimă. *Dum-da-dum. Dum-da-dum.* Basistul bate cu lovituri care-ţi mută timpanele. Apoi chitara electrică, care sună ca o pisică sugrumată, scoate sunete oribile cu ajutorul corzilor grave. *Uang-ca-uang. Uang-ca-uang.*

E pur şi simplu îngrozitor. O simt în măruntaie, în oase; timpanele mele sînt ca nişte mari vene pulsînde. Cu toţii se leagănă, şi eu mă legăn. *Bum-ba-bum. Bu-ba-bum.*

---

[1] Altă denumire a Morţii. (n.tr.)

Apoi chitaristul începe să cînte în ritmul bătăii de inimă, cu o voce aspră, stridentă, ca a cuiva pe moarte:

— *Marele fulger... Marele fulger...*

Iar tipul de la consola de efecte vizuale meştereşte ceva şi inele de lumină încep să se caţere pe pereţii cortului, albastre la bază, devenind verzi pe măsură ce se înalţă, apoi galbene, portocalii, iar în final se transformă într-un cerc pe tavan, de un roşu ca de neon, care îţi distruge retina. Fiecărui cerc îi trebuie exact o bătaie de inimă pentru a se căţăra pe perete.

Frate, ce sentiment îngrozitor! De parcă eram un tub de pastă de dinţi, strîns în ritm pînă cînd îmi simţeam creştetul capului ca şi cum avea de gînd să ţîşnească în sus cu acele cercuri de lumină prin tavan.

Iar apoi ei încep să crească viteza în mod treptat. Aceeaşi bătaie de inimă, aceleaşi lovituri, aceleaşi sunete care perforează timpanele, aceleaşi corzi, aceleaşi cercuri, acelaşi bas, acelaşi sunet subsonic tîrîtor prin oase, doar ceva mai rapid... Apoi mai rapid! Mai rapid!

Credeam că am să mor. Ştiam că aveam să mor! Inima-mi bătînd ca nebuna. Sunetele percutante ca o mitralieră. Cercurile de lumină absorbindu-mă prin pereţi, în acea gaură de neon roşu.

Vai, incredibil! Iar şi iar, mai repede şi mai repede, pînă cînd vocea a devenit un ţipăt, şi bătaia de inimă o explozie, şi sunetele penetrante un scîncet, şi chitara urla ca reacţie, iar oasele mi se desprindeau de trup...

Fiecare lumină de acolo s-a aprins şi am orbit din cauza acestui lucru neaşteptat...

O explozie îngrozitoare de sunete a ieşit din toate difuzoarele, atît de tare încît m-a răsucit pe loc...

M-am simţit ţîşnind prin creştetul capului şi mi-a plăcut.

Apoi:

Explozia deveni un huruit...

Lumina părea să se adune laolaltă într-un cerc pe tavan, lăsînd totul în întuneric.

Şi cercul a devenit o minge de foc.

Mingea de foc a devenit un nor al unei bombe atomice, filmat cu încetinitorul, în timp ce huruitul dispărea. Apoi imaginea a scăzut în intensitate pînă într-un moment de întuneric deplin, iar luminile din sală s-au aprins.

Ce mai număr!

Gevalt, ce mai act!

Aşa că după spectacol, cînd i-am prins singuri şi am aflat că n-au nici un manager, nici măcar o opțiune pentru Mandala, am gîndit mai rapid decît o făcusem vreodată în viața mea.

Ca să scurtez povestea şi s-o fac plăcută, i-am tras-o regeşte rețelei. Am semnat cu Călăreții un contract care mă desemna ca managerul lor şi-mi dădea douăzeci la sută din cîştigul lor. Apoi i-am angajat la The American Dream pentru zece mii pe săptămînă, am scris un cec în calitate de proprietar al The American Dream, mi-am înmînat cecul în calitate de manager al celor Patru Călăreţi, apoi mi-am dat demisia din calitatea de lacheu al reţelei, lăsîndu-i cu un gol de zece mii, iar pe mine cu un procent de douăzeci la sută din încasările celei mai grozave formaţii de la Beatles încoace.

Ce naiba, cine trăieşte după scrisul mărunt de scrisul mărunt va pieri.

T minus 148 de zile... şi numărătoarea continuă...

— N-ai văzut caseta încă, nu-i aşa, B.D.? a zis Jake.

Era emoţionat ca dracu'.

Cînd atingi nivelul meu în structura reţelei, eşti obişnuit să-ţi faci subordonaţii să se emoţioneze, dar Jake Pitkin deţinea şefia la vechimea în reţea, nu era vreun puştan birocrat, şi cu siguranţă trebuia să fie obişnuit să aibă de-a face cu directorii de nivelul meu. Chiar era zvonul adevărat?

Eram singuri în camera de monitorizare. Era puţin probabil ca proiecționistul să ne poată auzi.

— Nu, n-am văzut-o încă, am spus. Dar am auzit nişte poveşti ciudate.

Jake arăta extrem de pierdut.

— În legătură cu caseta? a zis el.

— În legătură cu tine, Jake, am spus, ridicîndu-mă împotriva zvonului cu un zîmbet superficial. Că nu vrei să difuzezi spectacolul.

— E adevărat, B.D., a zis Jake liniştit.

— Îţi dai seama ce spui? Oricare ar fi gusturile noastre personale – iar eu, unul, cred că e ceva năsănătos în legătură cu ele – cei Patru Călăreţi sînt lucrul cel mai grozav din ţară în momentul ăsta, iar Herm Gellman, hoţomanul ăla mizerabil, ne-a cerut un sfert de milion pentru un spectacol de o oră. Costă alte două sute de mii ca să-l produci. Am cheltuit o altă sută de mii pe publicitate. Obţinem bani frumoşi de la sponsori. E vorba de peste un milion de dolari într-un fel sau într-altul, dacă difuzăm spectacolul. Atît de mult pierdem dacă nu-l transmitem.

— Ştiu asta, B.D., a spus Jake. Şi mai ştiu că asta ar putea să mă coste slujba. Gîndeşte-te la asta. Întrucît ştiind toate astea, încă mă opun difuzării casetei. Am să difuzez segmentul de închidere pentru tine. Sînt destul de sigur că vei fi de acord cu mine să mizez pe slujba mea pentru asta.

Aveam un simţămînt ciudat în stomac. Şi eu aveam superiori, şi cuvîntul de ordine era că *O călătorie cu cei Patru Călăreţi* urma să fie difuzat, punct. Indiferent de ce s-ar fi întîmplat. Ceva amuzant se întîmpla. Preţul pe care-l căpătam pentru pauza publicitară era un precedent şi sponsorul era o mare companie aerospaţială care nu mai cumpărase niciodată pînă atunci timp publicitar în reţea. Ceea ce mă deranja cu adevărat era că Jake Pitkin n-avea reputaţia unui curajos; totuşi, el era dispus să-şi piardă slujba. Trebuie să fi fost destul de sigur că aveam să fiu de acord cu modul lui de a gîndi, altminteri n-ar fi îndrăznit. Şi totuşi, nu puteam să-i spun lui Jake că n-aveam de ales în această chestiune, indiferent de ce avea să se întîmple.

— Bine, dă-i drumul, a zis Jake în microfonul sistemului de intercomunicaţie. Ce urmează să vezi, a spus el, în timp ce

luminile camerei de monitorizare se stingeau, este ultimul număr.

Pe ecran:

Un cadru cu cerul albastru senin, cu sunete blînde, lascive, de corzi de chitară electrică pe fundal. Camera se mişcă peste cîţiva nori într-un cadru extrem de lung spre soare. În timp ce soarele, care nu e nimic altceva decît un cerculeţ de lumină, se deplasează spre centrul ecranului, o mandolină urmează după chitară.

Foarte lent, camera începe să se focalizeze pe soare. Pe măsură ce imaginea soarelui se măreşte, mandolina devine mai sonoră, iar chitara începe să scadă, şi o tobă începe să-i dea un ritm mandolinei. Mandolina se aude şi mai tare, bătăile devin mai pronunţate şi încep să-şi mărească viteza în timp ce soarele continuă să se mărească. În cele din urmă, întregul ecran este plin de lumina strălucitoare, de nesuportat, pe fundalul căreia mandolina şi toba sînt în delir.

Apoi, peste toate, înecînd mandolina şi toba, o voce ca un pervers în călduri:

— *Mai strălucitor... decît o mie de sori...*

Lumina se dizolvă într-un prim-plan al unei frumoase fete cu părul negru, cu ochi uriaşi şi buze umede, şi brusc nu mai există nimic pe coloana sonoră decît chitara blîndă şi vocile croncănind pe un ton scăzut:

— *Mai strălucitor... Oh, Doamne, e mai strălucitor... mai strălucitor... decît o mie de sori...*

Chipul fetei se dizolvă într-un cadru complet al celor Patru Călăreţi în robele lor de Cosaş Amarnic şi aceeaşi melodie, care se auzise pe fundal, se transformă într-o cheie minoră, ciupeşte corzile chitarei electrice care plîng, reverberînd, şi ale mandolinei, şi devine un cîntec funebru:

— *Mai întunecat... lumea devine mai întunecată...*

Şi o serie de întreruperi din timpul cîntecului funebru:

Un sat din Asia arzînd, presărat cu cadavre...

— *Mai întunecat... lumea devine mai întunecată...*

Un morman de cadavre la Auschwitz...

— *Pînă cînd devine atît de întunecată...*

Un cimitir gigantic de maşini, cu copii negri sfrijiţi, ghemuiţi în prim-plan...

— *Cred că am să mor...*

Un ghetou din Washington, în flăcări, cu Capitoliul încețoşat în fundal...

— *... înainte ca lumina zilei să apară...*

O săritură într-un primplan extrem al cîntăreţului formaţiei, fața lui schimonosită într-o mască a disperării şi a extazului. Mandolina cîntă forţat, chitara plînge, iar el ţipă din toţi rărunchii:

— *Dar, înainte să mor, lasă-mă să fac călătoria aceea înainte ca nimicul să vină...*

Din nou chipul fetei, dar transparent, cu o lumină galbenă, orbitoare, strălucind prin el. Ritmul mandolinei devine din ce în ce mai rapid, cu chitara plîngînd în fundal, şi vocea se forțează într-un delir urlător:

— *... ultimul mare fulger pentru a-mi lumina cerul...*

Nimic altceva decît lumina orbitoare acum...

— *... şi pac, lumea s-a sfîrşit...*

Un ecran complet negru, pe o bătaie a ritmului, care devine negru pălind în albastru la orizont...

— *... dar înainte să murim, să-nțelegem acea înălţime care să ne elibereze din legăturile noastre... care suflă toată răceala acelui fleac de ego şi ne arde din minţile noastre... ultimul mare fulger, ultimul gaz al omenirii, călătoria pe care n-o putem face de două ori...*

Brusc, muzica se opreşte de tot timp de o jumătate de bătaie. Apoi: ecranul este luminat de o minge de foc enormă...

O huruială cutremurătoare...

Mingea de foc se topeşte într-un nor-ciupercă pe măsură ce zgomotul continuă. În timp ce zgomotul începe să se estompeze, focul este vizibil în interiorul norului nuclear monstruos. Iar chipul fetei este vag vizibil, superpozat peste nor.

O voce blîndă, amplificată peste zgomot, obscen de reverenţială:

— *Mai strălucitor... Dumnezeule, e mai strălucitor... mai strălucitor decît o mie de sori...*

Iar ecranul devine alb şi luminile se aprind.

L-am privit pe Jake. Jake m-a privit pe mine.

— Asta-i pervers, am spus. E de-a dreptul pervers.

— Vrei să difuzez un lucru ca ăsta, chiar vrei, B.D.? a zis Jake moale.

Am făcut rapid nişte calcule în minte. Lucrul dezgustător rula undeva sub cinci minute... se putea face...

— Ai dreptate, Jake, am spus. N-o să difuzăm un lucru ca ăsta. O să-l tăiem de pe bandă şi o să strecurăm o altă reclamă la fiecare pauză. Asta ar trebui să acopere timpul.

— Tu nu înțelegi, a spus Jake. Contractul pe care Herm ni l-a vîrît pe gît nu ne permite să edităm. Spectacolul este un pachet – totul sau nimic. În plus, întregul spectacol e de felul ăsta.

— Tot de felul ăsta? Ce vrei să spui prin „tot de felul ăsta"?

Jake s-a foit în scaunul lui.

— Tipii ăia sînt... ei bine, perverşi, B.D., a spus el.

— *Perverşi?*

— Ei sînt... păi, ei sînt îndrăgostiți de bomba atomică sau ceva de genul. Toate numerele conduc către acelaşi lucru.

— Vrei să spui... *toate* sînt aşa?

— Ai priceput, B.D., a spus Jake. Difuzăm o oră din *asta* sau nu difuzăm deloc.

— Iisuse!

Ştiam ce voiam să spun. Să ard caseta şi să spun adio unui milion de dolari. Dar de asemenea ştiam că avea să mă coste slujba. Şi ştiam că cinci minute după ce aveam să ies pe uşă, ei ar fi avut pe altcineva în locul meu care să facă lucrurile aşa cum voiau ei. Chiar şi superiorii mei păreau să țină cont de nişte vorbe venite de mai sus. N-aveam de ales. Nu era nici o altă opțiune.

— Îmi pare rău, Jake, am spus. Îl difuzăm.

— Demisionez, a spus Jake Pitkin, care nu era renumit pentru curajul lui.

T minus 10 zile... și numărătoarea continuă...

— Este o încălcare clară a Tratatului Test-Ban[1], am spus.

Subsecretarul de stat părea la fel de amețit pe cît mă simțeam și eu.

— O să-i zicem o folosire pașnică a energiei atomice, și o să-i lăsăm pe ruși să țipe, a spus el.

— E o nebunie.

— Poate, a zis subsecretarul de stat. Dar ai primit niște ordine, Generale Carson, iar eu le-am primit pe ale mele. De mai sus. La exact 8:58 p.m. ora locală, pe patru iulie, vei arunca o bombă atomică de cincizeci de kilotone în punctul zero stabilit la Yucca Flats[2]. Dar oamenii... echipa de televiziune...

— Se vor afla la cel puțin trei kilometri în afara zonei de pericol. Cu siguranță, SAC[3] poate reuși acel gen de eroare globală a aparatului în „condiții de laborator".

Am înțepenit.

— Nu pun la îndoială competența nici unui echipaj de bombardier aflat sub comanda mea pentru a efectua această misiune, am spus. Mă îndoiesc de rațiunea misiunii. Mă îndoiesc de înțelepciunea ordinelor.

---

[1] Tratatul de Neproliferare a Armelor Nucleare interzice toate exploziile nucleare în mediul înconjurător, în scopuri militare sau civile. A fost adoptat de Adunarea Generală a Națiunilor Unite pe 10 septembrie 1996, însă n-a intrat în vigoare pe deplin nici pînă astăzi. (n.tr.)

[2] Yucca Flat este un bazin închis de drenaj din deșert, unul dintre cele patru mari regiuni de testare nucleară din cadrul Sitului de Testare Nevada. (n.tr.)

[3] Strategic Air Command (SAC) – Comandamentul Strategic Aerian a fost atît Comandamentul Major al Forțelor Aeriene ale SUA, cît și un „comandament special" al Departamentului de Apărarea al SUA. Printre „atribuții": bombardierele strategice, lansatoarele intercontinentale de rachete, infrastructura necesară sprijinirii activității bombardierelor strategice, cum ar fi cisternele aeriene pentru realimentarea cu combustibil.

Subsecretarul de stat a ridicat din umeri şi a zîmbit slab.

— Bine ai venit în club.

— Vrei să spui că nici tu nu ştii despre ce e vorba?

— Tot ce ştiu este ce mi s-a transmis de către Secretarul de Stat de la Apărare şi am sentimentul că nici măcar el nu ştie. Ştii că Pentagonul a tot ţipat în legătură cu utilizarea armelor tactice nucleare pentru a pune capăt războiului din Asia – iar voi, băieţii de la SAC, aţi ţipat cel mai tare. Ei bine, acum cîteva luni, preşedintele a aprobat condiţionat un plan de utilizare a armelor tactice în timp următorului sezon musonic.

Am fluierat. Civililor în cele din urmă le venea mintea la cap. Sau nu?

— Dar ce are asta de-a face cu...

— Opinia publică, a zis subsecretarul de stat. A fost condiţionat de o schimbare drastică a opiniei publice. La vremea cînd planul a fost aprobat, sondajele au arătat că şaptezeci şi opt virgulă opt la sută din populaţie se opunea utilizării armelor tactice nucleare, nouă virgulă opt la sută erau de acord, iar restul erau nehotărîţi sau n-aveau nici o părere. Preşedintele a fost de acord să autorizeze utilizarea armelor tactice nucleare la o dată, de acum în cîteva luni, care încă e strict confidenţială, dat fiind că la acea dată cel puţin şaizeci şi cinci la sută din populaţie va fi aprobat utilizarea lor şi nu mai mult de douăzeci la sută se vor fi opus în mod activ.

— Înţeleg... Numai un şiretlic pentru a le închide gura Adunării Şefilor.

— Generale Carson, a spus subsecretarul de stat, aparent nu eşti la curent cu starea de spirit naţională. După primul spectacol al celor Patru Călăreţi, sondajele au arătat că douăzeci şi cinci la sută din populaţie a aprobat utilizarea armelor tactice nucleare. După al doilea spectacol, cifra a fost de patruzeci şi unu la sută. Acum e patruzeci şi opt la sută. Numai treizeci şi doi la sută se opun acum în mod activ.

— Încerci să-mi spui acum că o formaţie rock...

— O formație rock și cultul din jurul ei. A devenit o isterie națională. Sînt imitatori. N-ai văzut insignele alea?

— Cele cu un nor sub formă de ciupercă pe ei care spun „Fă-o"?

Subsecretarul a încuviințat.

— Bănuiala ta e la fel de valabilă ca și a mea dacă Consiliul Național de Securitate tocmai a decis că isteria legată de Călăreți poate fi folosită în a manipula opinia publică sau dacă cei Patru Călăreți au fost creațiile lor de la început. Dar rezultatele sînt aceleași, oricare ar fi varianta – Călăreții și cultul din jurul lor au cîștigat exact acele elemente din populație care au fost cele mai vehemente împotriva armelor nucleare: hipioții, studenții, rebuturile și tineretul care se află la vîrsta imitațiilor. Demonstrațiile împotriva războiului și împotriva armelor nucleare s-au stins. Sîntem foarte aproape de acel procent de șaizeci și cinci la sută. Cineva – poate însuși președintele – a decis că încă un mare spectacol cu cei Patru Călăreți ne va duce în vîrf.

— Președintele se află în spatele acestor lucruri?

— Nimeni altcineva nu poate autoriza detonarea bombelor atomice, la urma urmelor, a spus subsecretarul de stat. Le permitem să facă spectacolul live în Yucca Flats. Este sponsorizat de o companie aerospațială care depinde într-o mare măsură de contractele de apărare. Îi lăsăm să adune un public. Sigur că guvernul se află în spatele acestui lucru.

— Și SAC lansează o bombă atomică ca punct final al spectacolului?

— Exact. Am văzut unul dintre spectacolele alea, am spus. Puștii mei l-au urmărit. Am avut cel mai ciudat sentiment... Aproape că am vrut ca telefonul roșu să sune...

— Știu ce vrei să spui, a spus subsecretarul de stat. Uneori am senzația că oricine s-ar afla în spatele lucrurilor a fost prins el însuși în această isterie... Acum, Călăreții îi folosesc pe cei care i-au folosit... Un cerc închis. Dar în ultima vreme am fost

foarte obosit. Războiul ne face pe toţi să fim obosiţi. Dacă am putea să-i punem capăt...

— Cu toţii am vrea să se termine într-un fel sau în altul, am spus.

T minus 60 de minute... şi numărătoarea continuă...

Aveam ordine să adun echipajul de pe *Blackfish* pentru transmisiunea prin satelit a celui de-*Al Patrulea Spectacol al celor Patru Călăreţi*. Ar putea părea ciudat să ordoni întregii flote Polaris să urmărească un spectacol de televiziune, dar factorul-stare de spirit implicat era suficient de semnificativ.

Cei de pe submarinele Polaris au însărcinări frustrante. Numai marinarii de top sînt aleşi, iar un bun marinar tînjeşte după acţiune. Totuşi, dacă sîntem vreodată solicitaţi să acţionăm, misiunea noastră va fi fost un eşec. Petrecem cea mai mare parte a timpului desăvîrşindu-ne abilităţi care nu trebuie folosite niciodată. Descurajarea este o strategie sănătoasă, dar îi epuizează teribil pe bărbaţii din forţele de descurajare – epuizare exacerbată în trecut de atitudinea negativă a concetăţenilor noştri faţă de misiunea noastră. Bărbaţi care, aflaţi în slujba ţării, îşi desăvîrşesc abilităţile la maximum şi apoi trebuie să se abţină de la a le practica au dreptul să se simtă ofensaţi fiind trataţi ca nişte paria.

Prin urmare, schimbarea pozitivă în atitudinea publică faţă de noi, care pare a fi asociată cu cei Patru Călăreţi, i-a făcut un fel de mascote pentru flota Polaris. În felul lor ciudat, ei par a vorbi pentru noi şi cu noi.

Am ales să urmăresc spectacolul în centrul de control al rachetelor, unde un echipaj complet trebuia să fie întotdeauna gata să lanseze rachetele în cinci minute de la notificare. Am simţit întotdeauna un sens al comuniunii cu schimbul de gardă din centrul de control al rachetelor pe care nu pot să-l împărtăşesc cu ceilalţi bărbaţi de sub comanda mea. Aici nu sîntem căpitan şi echipaj, ci minte şi mînă. Dacă ordinul ar veni, voinţa

de a lansa rachetele ar fi a mea, iar acțiunea ar fi a lor. Într-un astfel de moment, ar fi bine să nu te simți singur.

Toți ochii erau aţintiţi asupra televizorului fixat deasupra consolei principale, în timp ce spectacolul a început şi...

Ecranul era plin de un model cu spirale care se răsuceau, galben metalic pe albastru metalic. Exista un sunet care părea parțial mandolină şi parțial electronic, şi am avut sentimentul că sunetul venea cumva din interiorul capului meu, iar spirala părea gravată direct pe retinele mele. Durea moderat, totuşi nimic pe lume nu putea să mă facă să-mi întorc privirea.

Apoi două voci, cîntînd una în completarea celeilalte:

— *Lasă totul să vină înăuntru...*

— *Lasă totul să iasă afară...*

— *Înăuntru... afară... înăuntru... afară... înăuntru... afară...*

Capul meu părea să pulseze – înăuntru-*afară*, înăuntru-*afară*, înăuntru-*afară* – şi modelul spiralat începu să pulseze, culorile schimbîndu-se odată cu cuvintele: galben pe albastru (*înăuntru*)... verde pe roşu (*afară*)... Înăuntru-*afară*-înăuntru-*afară*-înăuntru-*afară*...

În ecran... *afară* din capul meu... Se părea că băteam într-un soi de membrană invizibilă dintre mine şi ecran, ca şi cum ceva încerca să-mi îmbrăţişeze mintea şi eu luptam... Dar de ce luptam?

Pulsatul, cîntul, au devenit din ce în ce mai rapide, pînă cînd *înăuntru* nu putea fi distins de *afară*, iar negativul imaginilor spiralate se forma în ochii mei mai rapid decît se putea adapta schimbărilor, îngrămădite una peste alta, din ce în ce mai repede, pînă cînd părea că avea să-mi explodeze capul... Cîntul şi zgomotul instrumentelor au încetat şi au apărut cei Patru Călăreți în robele lor, cîntînd pe aceeaşi scenă, avînd ca fundal un cer albastru senin. Şi o singură voce, calmînd acum:

— *Sînteți înăuntru...*

Apoi imaginea a fost direcţionată deasupra călăreţilor, şi am văzut că erau pe un soi de platformă circulară. Imaginea s-a deplasat lent şi blînd, în sus, şi s-a depărtat, şi am văzut că

scena circulară era în vîrful unui turn înalt; în jurul turnului, şi înconjurîndu-l complet, era o mulţime uriaşă aşezată pe nisipul deşertului şi întinsă departe spre o infinitate goală.

— *Şi noi sîntem înăuntru şi ei sînt înăuntru...*

Mă aflam jos acum, în mulţime; păreau să se topească şi să curgă ca plasticul, izvorînd din ecranul televizorului pentru a mă cuprinde...

— *Şi sîntem cu toţii înăuntru împreună...*

Un plăcut şi ciudat sentiment... Muzica a devenit mai rapidă şi mai sălbatică, extatică, fuzelajul lui *Blackfish* părînd ireal... Mulţimea se clătina în jurul meu... Distanţa dintre mine şi mulţime părea să se dizolve... Eram acolo... Ei erau aici... Eram transfiguraţi...

— *Ah, da, cu toţii sîntem aici împreună... împreună...*

T minus 45 de minute... şi numărătoarea continuă...

Jeremy şi cu mine şedeam privind fix ecranul televizorului, ignorîndu-ne reciproc şi ignorînd totul din jurul nostru. Chiar şi cu scurtele perioade de veghe şi cu scurtele ture de serviciu, ajungi să te simţi destul de ciudat aici, într-o gaură din centru, sub tone de beton. Doar tu şi tipul cu cealaltă cheie, cu nimic de făcut decît să gîndeşti la lucruri întunecate şi să te enervezi reciproc. Se presupune că sîntem cu toţii pe cît de stabili pot fi bărbaţii, sau aşa ne spun ei, şi trebuie că au dreptate fiindcă lumea e încă aici. Vreau să spun, n-ar fi nevoie de mult – doar de doi tipi, în aceeaşi tură, veghind asupra aceloraşi trei oameni pregătiţi de luptă în acelaşi timp, răsucindu-şi cheile în încuietoarea dublă, apăsînd aceleaşi trei butoane... Poc! Cel de-Al Treilea Război Mondial!

Un gînd urît, de genul celor pe care se presupune că n-ar trebui să le gîndim, sau voi începe să-l supraveghez pe Jeremy, iar el va începe să mă supravegheze pe mine, şi vom avea o reacţie paranoidă în desfăşurare... Dar asta nu se poate întîmpla; sîntem prea stabili, prea responsabili. Atîta timp cît ne amintin că e sănătos să te simţi puţin năuc aici, jos, vom fi în regulă.

Dar televizorul e o idee bună. Ne ține în legătură cu lumea din afară, ne ține cu adevărat. Ar fi prea uşor să începi să gîndeşti că centrul de control al rachetelor de aici e singura lume reală şi că nimic din ce se întîmplă acolo sus nu contează cu adevărat... gînduri rele!

Cei Patru Călăreți... cumva, aceşti tipi te ajută să pricepi totul. Vreau să spun că, simțind că ar putea fi mai bine să eliberez toată acea tensiune, să termini cu toate alea. Urmărindu-i pe cei Patru Călăreți eşti capabil să continui aşa fără să faci vreun rău, să laşi să treacă peste tine, şi apoi prin tine. Presupun că sînt nebuni; ei cu toții reprezintă nebunia umană din noi înşine asupra căreia trebuie să veghem cu grijă aici jos. A lăsa să iasă totul la iveală, a-i urmări pe Călăreți face să fie şi mai sigur că nimic din toate astea nu va veni aici jos. Cred că ăsta-i motivul pentru care mulți dintre noi au ales să poarte acele insigne „Fă-o" în timpul liber. Ofițerilor superiori nu le pasă; par să înțeleagă că e genul de glumă interioară perversă care ne ajută să funcționăm.

Acum, chestia aia cu spirala cu care începuseră spectacolul – şi sunetul instrumentelor – a revenit. Pac! Din nou eram în ecran, ca şi cînd pauza publicitară nu avusese loc.

— *Sîntem cu toții înăuntru împreună...*

Şi apoi un prim-plan al solistului, care se uita drept la mine, la fel de apropiat ca Jeremy şi cumva mai real. Un tip care părea răutăcios, cu ceva în spatele ochilor care-mi spunea că ştia unde se găsea tot ce era josnic şi putred.

Un bas a început să bubuie în spatele lui şi un soi de zumzăit electronic care mi-a strepezit dinții. A început să cînte la chitară, cu răutate şi modificînd tonul. Şi cîntînd în acel fel de voce frîntă care stîrneşte certurile în baruri:

— *Mi-am înjunghiat mama şi mi-am atacat tatăl...*

O frază muzicală scurtă pe corzile grave se făcea ecoul cuvintelor, luîndu-le în derîdere, în timp ce o svastică uriaşă (roşu pe negru, negru pe roşu) pulsa ca o venă descoperită pe ecran...

Chipurile Călăreților, uitîndu-se chiorîş...

— *Mi-am bătut în cuie sora pe uşa de la toaletă...*

Chitara pe fundal svasticii pulsînde...

— *Am înecat un cățeluș într-o betonieră... Am dat foc unui pisoi numai pentru a-l auzi urlînd...*

Pe ecran, numai un foc uriaș arzînd cu încetinitorul, și vocea a devenit un geamăt lent, pătrunzător, agonizant:

— *Oh, Dumnezeule, am acest foc roșu aprins arzînd în miezul creierului meu...*

— *Oh, da, am acest foc arzînd... în miezul împuțit al creierului meu...*

— *Trebuie să-mi iau o lampă de sudură... și să pun niște carne goală pe foc...*

Focul s-a dizolvat în chipul unei femei asiatice care țipa, care alerga printr-un sat arzînd, trăgînd de napalmul de pe spatele ei.

— *Am acest mesaj... fierbînd în globulele sîngelui meu... Un bărbat nu e nimic decît un foc arzînd... într-un glob murdar de lut...*

Un videoclip de la manifestația Nurenberg: o svastică rotitoare de oameni mărășluind, agitînd torțele...

Apoi liderul Călăreților, superpozat peste crucea răsucită în flăcări:

— *Nu mă urăști, iubito, nu simți nimic urlînd în mintea ta?*

— *Nu mă urăști, iubito, simțind cum te înec în mîl!*

Numai chipul Călăreților urlîndu-și ura...

— *Oh, da, sînt un monstru, mamă...*

O imagine prelungită a mulțimii din jurul platformei, în picioare, făcînd cu mîinile, țipînd fără cuvinte... Apoi o focalizare rapidă și un caleidoscop de fețe, de ochi arzători, de guri deschise și urlînd...

— *Strigă-mă...*

Chipul Călărețului suprapus peste fețele înnebunite ale mulțimii...

— *Omenire!*

L-am privit pe Jeremy. Se juca cu cheia de pe lanțul din jurul gîtului. Transpira. Brusc, mi-am dat seama că și eu transpiram și că și cheia mea pulsa vie în mîna mea...

T minus 13 minute... şi numărătoarea continuă...

Un sentiment amuzant, căpitanul urmărindu-i pe cei Patru Călăreţi aici, în *Blackfish*, centrul de control al rachetelor. Stînd în faţa consolei, privind la televizor, cu căpitanul respirîndu-mi în ceafă... Am avut senzaţia că ştia ce se întîmpla prin mine şi că eu nu puteam şti ce se întîmpla prin el... şi asta i-a dat focului din mine un soi de sentiment greţos care-mi displăcea...

Apoi reclama s-a terminat şi din nou chestia aia cu spirale a revenit şi *fîş*! M-a absorbit din nou în televizor şi am încetat să mă mai îngrijorez în legătură cu căpitanul sau cu orice altceva de genul ăsta...

Doar spirala continuînd galben-albastru, roşu-verde, şi apoi începînd să se răsucească şi să se răsucească, din ce în ce mai repede, schimbînd culorile şi răsucindu-se, răsucindu-se, răsucindu-se... Şi sunetul unui gen de carusel din Coney Island zăngănind pe fundal, din ce în ce mai repede, răsucindu-se şi răsucindu-se şi răsucindu-se, fulgerînd roşu-verde, galben-albastru, şi răsucindu-se, răsucindu-se, răsucindu-se...

Şi acest zumzăit uriaş umplîndu-mi corpul şi răsucindu-se, răsucindu-se, răsucindu-se... Muşchii relaxîndu-mi-se, mergînd şchiopătat, răsucindu-se, răsucindu-se, răsucindu-se, totul şchiopătat, răsucindu-se, răsucindu-se, răsucindu-se, ah, atît de drăguţ, pur şi simplu răsucindu-se, răsucindu-se...

Şi, în centrul culorilor care fulgerau spiralat, un punct strălucitor de lumină incoloră, drept în centru, nemişcat, neschimbată, în timp ce lumea toată începuse să se răsucească şi să se răsucească, în culori în jurul lui, şi zumzăitul venea din culorile care se răsuceau, iar punctul îşi zumzăia cîntecul către mine... Punctul era lumina de la capătul unui tunel lung, care se răsucea, se răsucea. Zumzăitul a început să devină puţin mai puternic. Punctul strălucitor a început să devină un pic mai mare. Am fost atras în tunel către el, răsucindu-mă, răsucindu-mă, răsucindu-mă...

T minus 11 minute... şi numărătoarea continuă...

Răsucindu-mă, răsucindu-mă, răsucindu-mă în josul unui tunel lung de culori pulsînde, răsucindu-mă, răsucindu-mă către cercul de lumină de la capătul tunelului... Cît de drăguţ ar fi ca să ajung în cele din urmă acolo şi să absorb minunatul zumzăit care-mi umple corpul şi apoi să pot uita că am fost jos, în această gaură din pămînt, cu o cheie din alamă dură în mîna mea, doar Duke şi cu mine, jos aici într-o peşteră sub pămînt care era o spirală de culori fulgerătoare, răsucindu-se, răsucindu-se spre lumina prietenoasă de la capătul tunelelui, răsucindu-se, răsucindu-se...

T minus 10 minute... şi numărătoarea continuă...

Cercul de lumină de la capătul tunelului care se răsucea devenea din ce în ce mai mare, iar zumzetul devenea din ce în ce mai puternic, şi eu mă simţeam din ce în ce mai bine, iar centrul de control al rachetelor *Blackfish* devenea din ce în ce mai întunecat, şi îngrozitoarea greutate a comenzii devenea din ce în ce mai uşoară, răsucindu-se, răsucindu-se, şi mă simţeam atît de bine, încît voiam să plîng, răsucindu-mă, răsucindu-mă...

T minus 9 minute... şi numărătoarea continuă...

Răsucindu-mă, răsucindu-mă... Mă răsuceam, Jeremy se răsucea, gaura din pămînt se răsucea, şi cercul de lumină de la capătul tunelului se răsucea din ce în ce mai aproape – şi am trecut! Un loc plin de lumină galbenă. Lumină galbenă, metalică, palidă. Apoi albastru pal metalic. Galben. Albastru. Galben. Albastru. Galben-albastru-galben-albastru-galben-albastru-galben...

Lumină pură pulsînd şi sunete instrumentale pure. Şi numai *senzaţia* de litere pe care nu le puteam citi între pulsaţii – nici-galbene şi nici-albastre – prea rapide şi prea decolorate pentru a fi vizibile, dar importante, foarte importante.

Şi apoi o voce care părea să cînte în interiorul capului meu, aproape ca şi cînd ar fi fost a mea:

— *Oh, oh, oh... n-aş vrea eu să ştiu... Oh, oh, oh, n-aş vrea eu să ştiu...*

Lumea pulsînd, fulgerînd în jurul acelor cuvinte pe care nu prea le puteam citi, trebuia să le citesc, puteam *aproape* să le citesc...

— *Oh, oh, oh... Dumnezeule, vreau cu adevărat să ştiu...*

Forme ciudate, amorfe, înnourînd universul licărind albastru-galben-albastru, ascunzînd cuvintele pe care trebuia să le citesc... Fir-ar să fie, de ce nu se dădeau la o parte ca să pot să descopăr ce trebuia să ştiu!

— *Spune-mi spune-mi spune-mi spune-mi spune-mi... Trebuie să ştiu trebuie să ştiu trebuie să ştiu trebuie să ştiu...*

T minus 7 minute... şi numărătoarea continuă...

Nu puteam citi cuvintele! De ce nu mă lăsa căpitanul să citesc cuvintele?

Iar vocea din interiorul meu:

— *Trebuie să ştiu... trebuie să ştiu... trebuie să ştiu de ce mă doare atît...*

De ce nu tăcea dracului şi nu mă lăsa să citesc cuvintele? De ce nu stăteau liniştite cuvintele? Sau de ce nu încetineau puţin? Dacă ar încetini puţin, le-aş putea citi şi apoi aş şti ce ar trebui să fac...

T minus 6 minute... şi numărătoarea continuă...

Simţeam cheia transpirată în palmă. L-am văzut pe Duke lovindu-şi propria cheie. Trebuia să ştiu! Acum – prin lumina pulsîndă albastră-galbenă-albastră şi cuvintele de necitit care construiau o presiune îngrozitoare în spatele creierului meu – îi vedeam pe cei Patru Călăreţi. Erau în genunchi, plîngînd, uitîndu-se la ceva şi implorînd:

— *Spune-mi spune-mi spune-mi spune-mi...*

Valuri uriaşe moi de foc bogat roşu-şi-portocaliu umpleau lumea şi o voce uriaşă încerca să vorbească. Dar nu putea alcătui cuvintele. Bîiguia şi plîngea...

Fulgerarea galbenă-albastră-galbenă din jurul cuvintelor pe care nu le puteam citi – aceleaşi cuvinte pe care le-am priceput brusc, pe care vocea din foc încerca atît de mult să le alcătuiască – şi cei Patru Călăreți în genunchi implorînd:

— *Spune-mi spune-mi spune-mi...*

Focul cald, prietenos, încercînd atît de tare să vorbească...

— *Spune-mi spune-mi spune-mi spune-mi...*

T minus 4 minute... şi numărătoarea continuă...

Care erau cuvintele? Care era ordinea? Îi simțeam pe oamenii mei implorîndu-mă tăcut să le spun. La urma urmelor, eram căpitanul lor, era de datoria mea să le spun. Era de datoria mea să le descopăr!

— *Spune-mi spune-mi spune-mi...* siluetele în robe, în genunchi, implorînd printre pulsul fulgerător din creierul meu, iar eu care aproape că puteam să-mi dau seama care erau cuvintele... aproape...

— Spune-mi spune-mi spune-mi... i-am şoptit focului cald, portocaliu, care se străduia atît de tare, dar nu prea reuşea să alcătuiască cuvintele. Bărbații şopteau şi ei:

— Spune-mi spune-mi...

T minus 3 minute... şi numărătoarea continuă...

Întrebarea arzînd albastră şi galbenă în creierul meu. CE ÎNCERCA SĂ-MI SPUNĂ FOCUL? CARE ERAU CUVINTELE PE CARE NU LE PUTEAM CITI?

Trebuia să descui cuvintele! Trebuia să găsesc cheia.

O cheie... *Cheia*! CHEIA! Şi exista încuietoarea care ținea cuvintele prizoniere, drept în fața mea! Pune cheia în încuietoare... L-am privit pe Jeremy. Nu exista vreun motiv cu mult

timp în urmă şi îndepărtat, pentru care Jeremy să mă oprească din a pune cheia în încuietoare?

Dar Jeremy nu s-a mişcat în timp ce eu potriveam cheia în încuietoare...

T minus 2 minute... şi numărătoarea continuă...

De ce nu voia căpitanul să-mi spună care era ordinul? Focul ştia, dar nu putea să mi-l spună. Mă durea capul de la pulsaţie, dar nu puteam citi cuvintele.

— Spune-mi spune-mi spune-mi... am implorat.

Apoi mi-am dat seama că şi căpitanul întreabă.

T minus 90 de secunde... şi numărătoarea continuă...

— *Spune-mi spune-mi spune-mi...* implorau Călăreţii. Şi cuvintele pe care nu le puteam citi erau un foc în creierul meu.

Cheia lui Duke se afla în încuietoarea din faţa noastră. De foarte departe, el a spus:

— Trebuie s-o facem împreună.

Desigur... cheile noastre... cheile noastre aveau să descuie cuvintele!

Mi-am pus cheia în încuietoare. Unu, doi, trei, am răsucit cheile împreună. Un capac de pe consolă s-a deschis deodată. Sub capac erau trei butoane roşii. Trei semne de pe consolă s-au aprins în litere roşii: ARMAT.

T minus 60 de secunde... şi numărătoarea continuă...

Bărbaţii aşteptau ca eu să le dau vreun ordin. Nu ştiam care era ordinul. Un foc portocaliu magnific încerca să-mi spună, dar nu putea rosti cuvintele... Siluetele în robe se rugau focului...

Apoi, prin licărul galben-albastru care a lovit cuvintele pe care trebuia să le citesc am văzut o mulţime vastă încercuind un turn. Mulţimea era în picioare, implorînd tăcut...

Turnul din centrul mulțimii deveni focul portocaliu care încerca să-mi spună care erau cuvintele...

Deveni o ciupercă uriașă de fum care se ridica în valuri și de flacără orbitoare roșu-portocalie...

T minus 30 de secunde... și numărătoarea continuă...

Stîlpul uriaș de foc încerca să ne spună mie și lui Jeremy care erau cuvintele, ce trebuia să facem. Mulțimea țipa la vederea norului de flacără. Licărul galben-albastru devenea din ce în ce mai rapid în spatele norului ciupercă. Aproape că puteam citi cuvintele! Am văzut că erau două!

T minus 20 de secunde... și numărătoarea continuă...

De ce nu ne spunea căpitanul? Aproape că puteam vedea cuvintele!

Apoi am auzit mulțimea din jurul norului-ciupercă minunat strigînd:

— FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O!

T minus 10 de secunde... și numărătoarea continuă...

— FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O!

Ce voiau ei ca eu să fac? Oare Duke știa?

9

Oamenii așteptau. Care era ordinul? Se cocoșară peste butoanele de control al tragerii, așteptînd... Butoanele de control...?

— FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O!

8

— FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! țipa mulțimea.

— Jeremy! am strigat. Pot să citesc cuvintele!

7

Mîinile mele zăboveau deasupra bancului cu butoanele de tragere...

— FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! FĂ-O! spuneau cuvintele.

Nu înțelegea căpitanul?

6

— Ce vor ei să facem noi, Jeremy?

5

De ce nu ne dădea norul-ciupercă ordinul? Oamenii mei aşteptau! Un marinar bun tînjeşte după acțiune.

Apoi o voce măreață vorbi din stîlpul de foc:

— FĂ-O... FĂ-O... FĂ-O...

4

— Un singur lucru putem face aici jos, Duke.

3

— Ordinul, oamenilor! Acțiune! Foc!

2

Da, da, da! Jeremy...

1

M-am întins spre consola cu butoane de tragere. De-a lungul consolei, bărbații se întindeau către butoanele lor. Dar eram prea rapid pentru ei! Aveam să fiu primul!

0

MARELE FULGER

Traducere: Shauki Al-Gareeb

II
ULTIMUL OM

Lester del Rey

BUNĂTATE

Vîntul se învolbura prin unghere şi deasupra băncii din parcul izolat. În răstimpuri prindea ziarele de pe jos, întorcîndu-le paginile, apoi alegea o secţiune şi o sufla departe, lăsînd la vedere benzile desenate strident colorate. Danny înainta prin lumina soarelui, ochii căzîndu-i pe paginile pentru copii, neacoperite.

Dar era inutil; nu făcu nici un efort să ridice ziarul. Într-o lume în care pînă şi benzile desenate aveau nevoie de explicaţii, nimic nu prezenta interes pentru ultimul *Homo sapiens* în viaţă – ultimul om obişnuit din lume. Împinse cu piciorul hîrtia sub bancă, acolo unde nu ar mai fi putut să-i amintească de deficienţele pe are el le avea. Fusese o vreme cînd încercase să raţioneze cu calm asupra paşilor de logică omişi şi să găsească ideile din spatele unor astfel de fapte, uneori cu succes, mai des fără, dar acum le lăsase în seama celor le analizau rapid, intuitiv. Nimic nu-ţi distruge mai mult orgoliul decît o glumă pe care ar trebui s-o deduci pas cu pas.

Homo sapiens! Genul de om care ieşise din peşteri şi construise o lume a energiei atomice, a aparatelor electronice şi a altor minunăţii din trecut – om raţional, cum se traduce din

latină. În trecutul înnegurat, strămoşii lui care stăpîneau lumea făcuseră o glumă scurtînd numele la *Homo sap*, în mod ironic, deoarece nu exista nici o altă specie să-i fie rivală. Acum nu mai era deloc o glumă.

Omul obişnuit valorase numai „energie" pentru *Homo intelligens* – omul inteligent – care era acum stăpînul lumii. Danny era doar o relicvă, ultimul om obişnuit în lumea supraoamenilor, detestînd faptul că se născuse, şi că mama lui murise dîndu-i viață, lăsîndu-i moştenire numai singurătatea.

Pentru că îi ajunseseră la urechi paşii unui cuplu tînăr, se retrase într-o parte a băncii, trăgîndu-şi pălăria în jos pentru a evita să fie recunoscut. Ei au trecut, însă, preocupați de treburile proprii, lăsînd în urmă, în urechile lui, doar o frîntură disparată de conversație. O întoarse, în mintea lui, pe toate părțile încercînd, fără sens, să o descifreze.

Imposibil! Chiar discuțiile neoficiale excludeau prea mulți paşi de logică. *Homo intelligens* avea un nou mod de gîndire, superior rațiunii, în care toate treptele dureros de lungi ale logicii puteau fi omise, în mod instantaneu. Ei puteau ajunge la o corectă imagine a întregului doar din frînturi dispersate de informație. Întocmai cum omul inventase, odinioară, logica pentru a înlocui gîndirea empirică, pe care majoritatea animalelor o au, tot astfel *Homo intelligens* învățase să folosească intuiția. Ar fi putut să se uite la prima pagină a unei cărți de pe timpuri şi să ştie imediat întregul ei, întrucît în mintea lor intuitivă s-ar asocia micile trucuri ale autorului şi imediat ar construi toate verigile lipsă. Nici măcar nu trebuia ca ei să încerce – doar se uitau şi înțelegeau. Ca şi cum Newton, uitîndu-se la un măr în cădere, ar înțelege numaidecît de ce planetele se rotesc în jurul Soarelui şi ar descoperi legile gravitației; dar aceşti oameni noi o făceau tot timpul, nu doar la intervale rare, aşa cum făcuseră, odinioară, *Homo sapiens*.

Oamenii dispăruseră, cu excepția lui Danny, iar el urma, de asemenea, să părăsească această lume de superoameni. Cumva, nu peste mult timp, acele planuri de evadare vor trebui terminate,

înainte ca ultimele fărîme din infimul său curaj să dispară! El se agita neîncetat, iar micile monede din buzunarul său compuneau un sunet metalic stins. Mai multă filantropie sau terapie ocupațională! Timp de şase ore pe zi, cinci zile pe săptămînă, lucra într-un mic birou, îndeplinind cu mare greutate o muncă de rutină care, probabil, ar fi putut să fie făcută mai bine de către o maşină. Oh, ei l-au asigurat că îndemînarea sa manuală era la fel de mare ca a lor, şi că era necesară, dar el nu putea fi niciodată sigur. În bunăvoința lor neabătută, ei probabil deciseseră că era mai bine pentru el să-l lase să trăiască cît mai normal posibil, şi apoi creaseră postul care se potrivea cu ceea ce ar fi putut el să facă.

Alte urme de paşi coborau pe mica alee, dar el nu-şi ridică privirea, pînă cînd nu se opriseră.

— Bună, Danny! Nu erai la bibliotecă, iar domnişoara Larsen a spus: că ar fi zi de salariu, vreme rea sau orice altceva, tot te-aş găsit aici. Cum mai merg treburile?

În exterior, corpul lui Jack Thorpe ar fi putut fi geamăn cu cel musculos al lui Danny, iar fața zîmbitoare de deasupra îi era lipsită de trăsături caracteristice. Mutația care schimbase omul în supraom fusese internă, o relație mai rapidă, mai complexă de la un neuron la altul care nu avea simptome vizibile. Danny clătină din cap spre Jack, retrăgîndu-se, fără tragere de inimă, pentru a-i face loc pe bancă acestui bărbat care fusese tovarăşul său de joacă pe vremea cînd erau amîndoi prea tineri ca diferența dintre ei să conteze cine ştie cît.

El nu întrebă de motivul pentru care bibliotecara avea cunoştință de localizarea lui; din cîte ştia el, nu exista nici un obicei anume legat de venirea lui aici, dar pentru ceilalți trebuia să existe o conexiune. A descoperit că putea chiar să zîmbească în fața abilității lor de a-i anticipa planurile.

— Bună, Jack! Bine. Credeam că ai fost pe Marte.

Thorpe se încruntă, ca şi cum ar fi fost necesar să facă un efort pentru a-şi aminti că băiatul de lîngă el era diferit, şi cuvintele lui îmbrăcară frazarea atentă a tuturor celor care vorbeau cu Danny.

— Am terminat cu asta, pentru moment; ar trebui să urmeze prezentarea unui raport despre Venus. Ştii, acolo au probleme în obţinerea unui echilibru corect între băieţi şi fete. Mă gîndeam că ai dori să mă însoţeşti. Nu ai fost niciodată Afară, şi-mi aduc aminte că ai fost întotdeauna entuziasmat de acele vechi poveşti despre spaţiul cosmic.

— Încă sînt, Jack. Dar...

Bineînţeles că el ştia ce însemna asta. Cei care aveau grijă de el, în spatele scenei, detectaseră nemulţumirea sa crescîndă, şi au sperat să-i distragă atenţia cu această şansă de a vedea locurile pe care tatăl său le cucerise, în zilele de glorie ale rasei sale. El însă nu avea vreo dorinţă să le vadă aşa cum erau acum, pline de lucrările greoaie ale noilor oameni; era mai bine să-şi imagineze cum erau ele odinioară, decît să vadă realitatea. Şi nava era *aici*; nu ar fi putut să existe vreo şansă de scăpare pentru acele alte lumi.

Jack clătină din cap rapid, cu înţelegerea, aproape telepatică, a rasei sale.

— Desigur. Cum vrei, prietene. Te duci pînă la Heights? Domnişoara Larsen spune că are ceva pentru tine.

— Nu încă, Jack. Mă gîndeam că aş putea examina... să fac o vizită scurtă la vechiul muzeu.

— Oh!

Thorpe se ridică încet, periindu-şi costumul cu degetele inactive.

— Danny!

— Ăă?

— Probabil că te cunosc mai bine decît oricine altcineva, prietene, aşadar...

Ezită, ridică din umeri, şi continuă:

— Nu te supăra dacă mă grăbesc cu concluziile; nu voi spune nimic la întoarcere. Dar mult noroc... şi la revedere, Danny.

A plecat, aproape instantaneu, lăsîndu-i inima lui Danny blocată în gîtlej. Cîteva cuvinte, o expresie facială, probabil

cîteva amintiri din copilărie şi Danny ar fi putut la fel de bine să-şi destăinuie în gura mare cele mai dragi speranţe secrete! Cîţi alţii ştiau despre interesul său pentru navele vechi din muzeu şi despre planul său meticulos conceput de a evada din această lume prietenoasă, plină de tortura bunăvoinţei?

A zdrobit o ţigară cu călcîiul, încercînd să uite gîndul ăsta. Jack se jucase cu el aşa cum faci cu un copil, ceilalţi nu. El avea să-şi întemeieze speranţele pe asta şi să fie chiar mai atent să nu se gîndească niciodată, în preajma altora, la intenţia sa. Între timp, el avea să stea departe de navă! Poate că, în acest fel, avertismentul subtil al lui Thorpe ar putea să lucreze în favoarea lui – avînd în vedere că omul chiar intenţiona să-şi ţină promisiunea de tăcere.

Danny se sili să-şi lase îndoielile deoparte, fiind cu înverşunare conştient că avea curajul să nu-şi piardă speranţa în acest ultim plan disperat de independenţă şi autorespect; cealaltă variantă oferea numai deznădejde şi disperare apatică, aceeaşi moarte goală pornită dintr-un acut complex de inferioritate care cauzase şi diminuarea numărului celor aidoma lui, şi îl lăsaseră pe el ca ultimul, singuraticul exemplar. El avea să reuşească, cumva, şi pînă una alta, va merge la bibliotecă şi va renunţa cu abilitate la muzeu.

O mulţime de oameni părăsea biblioteca atunci cînd Danny ajunse la scara rulantă, dar fie că nu-l recunoscură cu pălăria trasă în jos, fie simţiră dorinţa lui de anonimat şi pretinseră că nu-l cunoşteau. El se strecură înăuntru într-unul dintre coridoarele mai puţin utilizate şi se îndreptă spre sectorul dosarelor istorice, unde domnişoara Larsen punea deoparte benzile de lectură şi se pregătea să plece.

Ea le aruncă rapid deoparte atunci cînd el păşi înăuntru şi îi surîse cu acel zîmbet larg, cald al semenilor ei.

— Bună, Danny! Prietenul tău te-a găsit bine?

— Mm-hmm. Mi-a spus că ai ceva pentru mine.

— Am.

Se citea satisfacţia pe faţa ei cînd se întoarse spre biroul din spatele ei, pentru a veni cu un mic pachet ambalat. Pentru

a mia oară, se surprinse dorindu-şi ca ea să fi fost de aceeaşi rasă cu el şi înăbuşindu-şi emoţia atunci cînd îşi dădea seama care trebuiau să fie sentimentele ei, în realitate. Pentru ea, mica discuţie despre trecutul rasei lui nu era mai mult decît un subiect de interes istoric. Iar el era doar o rămăşiţă a unei inteligenţe plicticoase din timpurile străvechi.

— Ghici ce?

Dar, fără să vrea, faţa i se lumină, atît din cauza jocului cît şi a pachetului.

— Reviste! Ediţiile pierdute din *Urme spaţiale*?

Existase numai primul fascicul al unei povestiri găsite, şi totuşi această singură parte îi produsese emoţii, cum făcuseră puţine dintre celelalte povestiri străvechi ale cuceririlor făcute de strămoşii lui asupra spaţiului. Acum, avînd capitolele lipsă, viaţa avea să-i fie plină de însufleţire, pentru alte cîteva ore, cît urmărea isprăvile în proză ale cuceritorilor care nu se temuseră de minţile mai pătrunzătoare.

— Nu chiar, Danny, dar aproape. Nu am putut da nici măcar de o urmă a lor, dar i-am dat primul fascicul lui Brian Kenning săptămîna trecută, şi el l-a terminat pentru tine.

Vocea ei avea un ton de scuză.

— Desigur, cuvintele nu vor fi chiar identice, dar Kenning te asigură că povestirea este fără îndoială exact aceeaşi, ca structură, cu cea care existase, iar stilul este copiat aproape identic!

Uite aşa! Kenning luase primele pagini ale unui roman care însemnase săptămîni şi luni de concepţie pentru vreun scriitor din vechime şi descoperise în ele întreaga intrigă, pe care i-a transpus-o apoi numaidecît. O noapte de muncă fusese necesară pentru a-l duplica – probabil o lucrare neplăcută şi plictisitoare, dar nu una dificilă! Danny nu contesta acurateţea duplicatului, Kenning fiind cel mai mare romancier istoric al lor. Dar de delectare nu mai putea fi vorba.

El luă pachetul, constatînd că un grafician copiase chiar stilul pictorului, şi că volumul fusese astfel conceput încît corespundea formatului original.

— Mulţumesc, domnişoară Larsen. Îmi pare rău că vă pricinuiesc atîta deranj tuturor. Şi domnul Kenning a fost foarte amabil!

Faţa ei se posomorî odată cu a lui, dar ea s-a prefăcut că nu observă.

— A vrut să o facă – voluntar – atunci cînd a auzit că noi eram în căutarea exemplarelor pierdute. Şi, Danny, dacă mai sînt şi altele cu fragmente lipsă ar vrea să-l anunţi şi pe el. Voi doi sînteţi aproape singurii care utilizează acum acest sector; de ce nu treci pe la el să-l vezi? Dacă ai vrea să te duci astă-seară...

— Mulţumesc. Dar mai degrabă îl voi citi pe acesta diseară. Cu toate astea, vrei să-i spui că-i sînt foarte recunoscător?

Se întrerupse, întrebîndu-se din nou dacă să îndrăznească să ceară înregistrările despre istoria asteroizilor; nu, ar fi prea mare riscul să aibă încredere în ea, fie acum, fie mai tîrziu. Nu cutezase să se încreadă în vreunul dintre ei în privinţa unor sugestii referitoare la planul său.

Domnişoara Larsen zîmbi din nou, clipind pe jumătate spre el.

— OK, Danny, îi voi spune. Noapte bună!

Afară, în răcoarea nopţii ce începuse să se lase, Danny îşi croi drum prin cartiere neumblate şi îşi lăsă picioarele să-l conducă. La un moment dat, cînd un grup se îndreptă spre el, traversă strada fără să se gîndească şi merse mai departe. Pachetul de sub braţ deveni greu şi îl transferă, sfîşiat de dorinţa de a afla ce se întîmplase cu eroul şi dezgustat de propria-i minte de sapiens pentru că nu ştia. Probabil, în ultimă instanţă, el avea să sfîrşească ducîndu-se acasă ca să citească, dar, pentru moment, era mulţumit să-şi lase picioarele să-l poarte alene înainte, lăsîndu-şi majoritatea gîndurilor în suspensie.

Încă un parc mic se ivi în calea lui; îl traversă alene; se auzea estompat murmurul vocilor unor copii mici, doi băieţi şi o fată, pe măsură ce se îndrepta spre ei. Supraveghetorul, care ar fi trebuit să-i ducă înapoi la Centru, era o siluetă vagă în întunericul îndepărtat, cu o altă siluetă, şi mai vagă, lîngă el,

lăsîndu-i pe cei de cinci ani preocupaţi cu entuziasm de distracţia obişnuită de a se murdări şi împroşca reciproc.

Danny se opri, un zîmbet indiferent îi încolţi pe buze. La vîrsta asta, abilitatea lor intuitivă abia începea să se dezvolte, şi micile lor jocuri şi prefăcătorii erau de înţeles, acţionînd asupra lui ca un tonic. Vag, îşi amintea propriii prieteni la acea vîrstă cînd încep cu nesiguranţă să deprindă trucul de a lăsa impresia că ştiu totul, precum şi îngrijorarea lui de a fi lăsat în urmă. Pentru un timp, străfulgerările ocazionale de intuiţie care i-au fericit întotdeauna chiar şi pe *Homo sapiens* îi dăduseră speranţă, dar în cele din urmă supraveghetorul fusese forţat să-i spună că el era diferit, şi din ce cauză. Acum, el dădu deoparte acele amintiri dureroase şi se lăsă ispitit cuminte de joc.

Ei îl acceptară cu nonşalanţa simplă a copiilor care nu au nici o reţinere, încercînd cu încordare să-şi construiască din nisip castele mai înalte decît al lui; cu toate că experienţa lui era mai mare decît a lor, iar discernămîntul lui asupra materialului umed era neîndoielnic. O strălucire perversă de realizare a crescut în interiorul său, căci el adăugase un nou etaj structurii falnice şi construise un pod, proptit cu beţe şi frunze, ce conducea la el.

Apoi apărură luminile, făcînd să strălucească nisipul şi totul în jurul lui şi spulberînd umbrele amurgului. Cel mai mic dintre cei doi băieţi aruncă o privire în sus, văzîndu-l într-adevăr pentru prima dată.

— Oh, eşti Danny Black, nu-i aşa? Ţi-am văzut fot'grafia. Judy, Bobby, priviţi! Este omul ăla...

Dar vocile lor se stinseră, căci el fugea din nou prin parc şi pe drumurile părăsite, ţinînd strîns lîngă el pachetul. Fraiere! Să te delectezi învingînd copiii la un joc fără valoare, sau să fii surprins de faptul că ei s-ar putea să te recunoască! Încetini pentru a se plimba, strîngîndu-şi buzele la gîndul că pînă acum supraveghetorul ar fi trebuit să-i mustre pentru nechibzuinţa lor. Şi totuşi picioarele lui mergeau mai departe, nedirijate.

Era, desigur, inevitabil că aveau să-l ducă la muzeu, unde erau concentrate toate speranțele sale secrete, dar fu surprins cînd privi în sus şi îl văzu chiar în fața ochilor. Apoi se bucură. Cu siguranță că ei nu puteau intui nimic în timpul vizitei sale, nepremeditate, chiar înainte de închidere. Îşi ţinu respiraţia, îşi imprimă doar pe față o expresie de interes nepăsător, şi se duse în interior, coborînd pe lungile coridoare, şi apoi în sala navei.

Ea se odihnea acolo, îndreptată întrucîtva spre cer, ispititoare şi imensă chiar şi într-o cameră concepută să pară precum îndepărtatul spaţiu cosmic. Pe şase sute de metri, metalul sclipitor forma o suprafață netedă, lucioasă care se profila armonios de la prova rotunjită spre pupa îngustă cu jeturile ei de ioni întunecați.

Danny ştia, aceasta era ultima şi cea mai mare navă spațială de linie pe care semenii săi o construiseră în culmea gloriei lor. Şi, chiar înaintea ei, mutația care crease noua rasă de oameni fusese cauzată de radiațiile din spațiul întunecat, iar consecințele se răspîndiseră. Pentru un timp, aşa cum arăta şi jurnalul de bord, această navă zburase către Marte, spre Venus şi spre alte puncte ale imperiului uman în timp ce, acasă, tensiunea creştea treptat. Nu mai existase niciodată o altă navă atît de inteligent proiectată, de desăvîrşită, deoarece noua rasă era în extindere, făcîndu-şi simțită inteligența sa superioară, cu racheta cu acțiune-inversată înlocuind-o pe aceasta mai veche, mai puțin eficienta rachetă ionică pe care nava o purta. În cele din urmă, incapabilă să concureze cu modelele noi, fusese abandonată şi scoasă din uz, în timp ce războiul dintre rasa nouă şi cea veche trecuse pe lîngă ea şi o îngropase sub tone de moloz, nelăsînd nici o amintire a existenței ei.

Iar acum, dezgropată cu grijă dintre ruinele vechi ale docului, unde zăcuse atît de mult, fusese întronată oficial anul trecut, aici, în Muzeul de Istorie a Sapiensilor, în timp ce toate speranțele şi rugăciunile lui Danny se concentraseră în jurul ei. Simți încă un sentiment de teamă în interiorul său cînd păşi

încet de-a lungul podelei mochetate spre sistemul de blocare deschis şi spre interiorul iluminat.

— Danny!

Cuvîntul neaşteptat îl întrerupse, provocîndu-i o tresărire vinovată, dar era doar profesorul Kirk, iar el se relaxă din nou. Bătrînul arheolog veni înspre el, cu zîmbetul său foarte puțin vizibil în semiîntunericul din cupola imensă.

— Eram cît pe ce să te dau pierdut, băiete, şi să plec. Dar s-a întîmplat să mă uit înapoi şi să te văd. Credeam că s-ar putea să te intereseze unele informații pe care tocmai le-am primit astăzi.

— Informații despre navă?

— Ce altceva? Uite, vino în interiorul ei şi în spațiul de odihnă – mă bucur de cîteva privilegii aici, şi am putea foarte bine să ne simțim confortabil. Ştii, pe măsură ce îmbătrînesc, mă surprind apreciind ideile de confort ale strămoşilor tăi, Danny. Un fel de compasiune pentru cultura noastră proprie care este încă prea nouă pentru somptuozitate.

Dintre toți cei din rasa nouă, Kirk părea cel mai destins în fața lui Danny, în parte din cauza vîrstei sale, şi în parte pentru că ei împărtăşiseră acelaşi entuziasm pentru măreața navă atunci cînd sosise, la început.

Acum, el se retrase pe unul dintre divanele vechi, folosind imunitatea sa față de regulile obişnuite pentru a-şi aprinde o țigară şi oferindu-i una şi tînărului bărbat.

— Ştii, atît bunurile cît şi lucrurile de pe navă ne-au derutat, şi nu am putut găsi nici o însemnare referitoare la ele. Jurnalul se termină cînd ei decid scoaterea din uz a vechii nave, îți aduci aminte; nu am putut înțelege de ce toate acestea fuseseră restaurate şi repopulate, gata pentru vreun lung voiaj într-un loc oarecare. Ei bine, a ieşit la iveală prin săpăturile ulterioare pe care le-am terminat acum. Danny, semenii tăi au făcut asta, în timpul războiului; sau mai precis, după ce pierduseră războiul cu noi!

Danny îşi îndreptă spatele. Războiul era o perioadă a istoriei la care el evitase să se gîndească, chiar dacă-i cunoştea

particularitățile. Cu *Homo intelligens* extinzîndu-se și împingînd vechea rasă deoparte, conform legilor supraviețuirii, poporul său făcuse o ultimă și disperată tentativă de supremație. Și, în timp ce noua rasă nu-și dorise războiul, în cele din urmă ei fuseseră obligați să riposteze cu tot atît de puțină milă cîtă le fusese arătată și, deoarece ei avuseseră extraordinarul avantaj al gîndirii intuitive, rămăseseră doar cîteva mii din cele cîteva miliarde inițiale ale vechii rase, atunci cînd războiul luase sfîrșit. Fusese probabil inevitabil, de la prima mutație, dar nu constituise ceva de care Danny să fie preocupat. Acum el clătină din cap și-l lăsă pe celălalt să continue.

— Strămoșii tăi, Danny, au fost învinși atunci, dar nu au fost complet zdrobiți, ei și-au concentrat ultima resursă de energie în refacerea acestei nave – singura navigabilă ce le mai rămăsese – și în reaprovizionarea ei. Aveau de gînd să meargă undeva, nu știau precis unde, chiar și spre alt sistem solar, și să ia ceva de la vechiul popor pentru un nou început, departe de noi. A fost ultima lor încercare de supraviețuire și au eșuat atunci cînd poporul meu a aflat de asta și au ruinat docurile peste navă, dar a fost un sfîrșit glorios, băiete! Am considerat că ai fi vrut să știi.

Treptat, Danny își concentră gîndurile.

— Vrei să spui că tot ceea ce este pe navă i-a aparținut poporului meu? Dar cu siguranță că proviziile, după tot acest timp, nu ar mai fi utilizabile?

— Cu toate astea, au rezistat; testele pe care le-am făcut demonstrează asta în mod concludent. Poporul tău știa cum să conserve lucrurile la fel de bine cum știm și noi, și poate că ei se așteptau să fie în derivă cu nava chiar și timp de o jumătate de secol. Ele vor fi utilizabile încă o mie de ani de acum înainte.

Își azvîrli țigara de partea cealaltă a camerei și chicoti încîntat cînd nimeri exact într-un stingător de lumînări.

— Eram realmente pregătit să-ți spun, și am păstrat hîrtiile la școală ca să le vezi și tu. De ce nu vii acum cu mine?

— Nu în seara asta, domnule. Mai degrabă aș mai rămîne încă puțin aici.

Profesorul Kirk clătină din cap, continuînd fără tragere de inimă:

— Cum vrei... Înțeleg ce simți şi îmi pare rău, de asemenea, de faptul că vor muta nava. Ne va lipsi, Danny!

— Vor muta nava?

— Nu ai auzit? Am crezut că de asta ai trecut pe aici la ora asta. Ei au nevoie de ea la Londra şi vor aduce una dintre navele lunare vechi ca s-o înlocuiască. Păcat!

Atinse pereții gînditor, trecîndu-şi mîinile în jos pe deasupra pluşului gros al scaunului.

— Ei bine, nu sta prea mult şi stinge luminile înainte de a pleca. Muzeul se va închide în jumătate de oră. Noapte bună, Danny.

— Noapte bună, profesore.

Danny stătea înghețat pe scaunul moale ascultînd paşii lenți ai bătrînului şi bătăile propriei inimi. Aveau să mute nava, făcîndu-i praf planurile, ținîndu-l blocat în această lume a noii rase, unde pînă şi copiilor le era milă de el.

Pînă şi sentimentul că, într-o zi, oricum va evada avusese o mare însemnătate pentru el! Nerăbdător, întrerupse luminile, simțindu-se mai apropiat de navă în intimitatea întunericului, unde emoția sa nu putea fi observată de nici un privitor. Timp de un an, îşi construise viața în jurul ideii de a pleca cu această navă departe, de a lăsa în urmă această rasă nouă. Luni întregi de muncă meticuloasă, neoficială, fuseseră petrecute pentru a-i înțelege structura, găsindu-i toate depozitele, asigurîndu-se puțin cîte puțin, cu ajutorul a o sută de cărți vechi, că ar putea s-o conducă.

Fusese aproape concepută pentru misiunea asta, construită pentru a fi condusă de un singur om, chiar şi de un infirm, în caz de urgență, şi aproape totul era automat. Rămăsese doar problema unei destinații, deoarece planetele se mişcau haotic unele față de altele, dar jurnalul de bord al navei a sugerat răspunsul pînă şi la acest lucru.

Existaseră odată oameni bogați printre semenii lor care căutau să găsească inovația şi izolarea, iar el îi găsi printre asteroizii mai mari. Banii şi ştiința le permiseseră construirea gravitațiilor artificiale şi le dăduseră atmosfere, alimentate de centrale de energie atomică care trebuiau să dureze veşnic. Acum oamenii bogați erau fără îndoială morți, iar noua rasă abandonase lucrurile acestea atît de nefolositoare. Fără îndoială, undeva printre asteroizi, ar fi trebuit să existe un refugiu pentru el, care să-i confere siguranță tocmai datorită mulțimii acestor mici lumi, ce ar fi putut descuraja aproape orice căutare.

Danny auzi un gardian trecînd prin apropiere şi se ridică încet în picioare pentru a merge din nou afară într-o lume care i-ar fi năruit şi acea ultimă speranță. Fusese un plan minunat la care să viseze, un vis necesar. Apoi, zgomotul uşilor mari îi ajunse la urechi, închizîndu-se! Profesorul uitase să le spună de prezența lui! Şi...!

Foarte bine, deci el nu ştia istoria tuturor acelor mici lumi; poate va trebui să cutreiere printre ele, una cîte una, pentru a-şi găsi un refugiu potrivit. Ce conta? În orice caz, niciodată nu ar putea fi mai pregătit. Ezită, doar o clipă; apoi mîinile lui dibuiră siguranța marelui comutator de control, pe care o răsuci în întuneric, fără grabă, atenuînd în exterior zgomotul pornirii motorului.

Luminile se aprinseră discret, căci el găsise scaunul de navigare şi se instalase în el. Luminițele care desemnau gradul de pregătire al navei. Nava etanşată... aerul o.k.... Putere, automat... motor, automat... Jumătate dintre cele o sută de luminițe şi cadrane care spuneau povestea unei nave în aşteptarea mîinii lui. El mişcă lent direcția echerului de navigație de-a lungul minusculei hărți atmosferice pînă cînd ajunse în partea superioară a stratosferei; marea hartă stelară se mută încet în exterior, cu indicatorul între degete urmînd o linie dezordonată, în zigzag ce avea să-l conducă undeva spre asteroizi, foarte departe

de poziția actuală a lui Marte, dar cu toate astea nu putu oferi vreun indiciu. Mai tîrziu, el putu să stabilească analizorii pentru a găsi poziția actuală a unui anumit asteroid şi a determina mai exact direcția lui, dar tot ce conta acum era să scape, în afara oricărei urmăriri, înainte ca dispariția lui să poată fi raportată.

Cîteva secunde mai tîrziu, degetele sale apăsară brutal pe întrerupătorul principal, şi avu loc o clătinare de demaraj, urmată de o alta uşoară cînd pereții muzeului se distruseră în fața forței sălbatice a rachetei ionice. Pe hartă apăru o mică pată luminoasă, marcînd schimbarea poziției navei. Lumea era de acum în spatele lui şi nu mai era nimeni să se uite la eforturile lui cu o compasiune plină de bunăvoință sau să-i amintească de slăbiciunea sa. În fața sa era doar destinul orb, iar strămoşii săi îl întîlniseră şi ocupaseră cu mult înainte.

Răsună o sonerie, indicînd terminarea atmosferei, iar marele pilot automat începu să țăcăne mulțumit, emițînd, din cînd în cînd, un zăngănit mai tare atunci cînd constata nereguli în traiectoria neregulată pe care el o cartografiase şi rotea nava în consecință. Danny se uita la el satisfăcut că funcționa. Strămoşii săi poate că fuseseră capabili doar să judece rațional, dar construiseră maşini aproape intuitive, precum nava care tocmai îi dovedise asta. Îşi ținea capul mai sus cînd se întoarse în bucătărie şi exista puțină trufie în mersul său.

Mîncarea era încă bună. O înfulecă imediat, amintindu-şi că cina fusese sărită, şi răsfoi încet marele jurnal de bord ce înregistrase lungile călătorii efectuate de navă, căutînd prin el fiecare referire întîmplătoare la asteroizi: Ceres, Palas, Vesta; unii dintre aceştia fuseseră oare menționați după porecle sau numere? Care dintre ei?

Dar el decisese cît timp stătuse din nou în sala de navigare, privind de la distanță imensitatea spațiului, că afară se remarcau numai minuscule repere arzătoare, ce trebuiau să fie stele colorate, mici şi intense aşa cum nici o stea nu putea fi în atmosferă. Acesta ar fi unul dintre asteroizii numerotați, de asemenea, menționat în jurnal sub numele „Dane". Cuvîntul era lipsit de sens,

dar părea să fi fost unul dintre cei mai noi şi mai deplin terraformat, deşi nu cu cele mai noi ar începe în mod sigur orice căutare.

El puse în funcţiune analizorul automat, comutînd de pe manual, de la tasta numerică, şi-l urmări un timp, dar se deplasa încet, traversînd toţi anii care trecuseră. Pentru un timp, el îşi pierdu timpul cu radioul, înainte de a-şi aminti că funcţiona pe un tip de frecvenţă care nu mai era folosită. Nu mai avea importanţă; separarea lui de noua rasă avea să se apropie cu atît mai mult de final.

Analizorul încă se mişca. Spaţiul îşi pierduse ineditul şi funcţionarea pilotului încetă să-l mai intereseze. Merse înapoi prin navă spre locul de odihnă pentru a depista unde lăsase şi neglijase pachetul. Nu mai era nimic altceva de făcut.

Şi, odată începută, el uită îndoielile avute legate de faptul că era povestirea lui Kenning, şi nu originalul; conţinea aceeaşi desfăşurare a naraţiunii, aceleaşi personaje calde şi umane, acelaşi parcurs al unei rase care simţise măreţia unui destin, cu mult timp în urmă. Nimic surprinzător dacă cititorii din acea vreme o consideraseră cea mai mare epopee a spaţiului care se putea scrie!

Se opri, în momentul în care analizorul ajunsese la concluziile sale şi produse un semnal sonor încet, pentru a seta controalele pe automat pentru mica lume care, cu puţin noroc, ar fi putut fi ţara sa. Şi apoi nava înaintă, fără să-şi mai schimbe direcţia, dar urmînd o traiectorie uşor curbată pe care selectoarele sale o găsiseră cea mai potrivită, în timp ce Danny citi mai departe, aplecat asupra povestirii în scaunul pilotului, simţind o nouă şi mai intensă înrudire cu personajele povestirii. Pentru ei, el nu mai era un biet caz pămîntesc de bunăvoinţă, ci un bărbat şi un aventurier!

Cînd povestea ajunse la sfîrşit, simţi nişte furnicături şi o lăsă să cadă la podea din degetele sale obosite. Sub mînă îi apăru o lumină, dar nu-şi dădu seama de ea, pînă cînd un gong zgomotos răsună lîngă el, făcîndu-l să tresară în scaun. Şi în povestire fusese descris un astfel de gong...

Şi semnificaţia era aceeaşi. Ochii săi identificară cu greutate literele roşii care străluceau orbitor, în mod acuzator, pe panoul de control: RADIAŢIE LA ORA ZECE ORIZ – NAVĂ INDICATĂ!

Degetele lui Danny erau pe comutatorul de comandă şi opriră brusc funcţionarea cu excepţia pseudogravitaţiei din nava pe care o crezuse infiltrată. Cealaltă navă nu fu greu de descoperit de la fereastra de observare; fulgerul puternic al unei rachete de tip invert străluci arzător afară, indicînd în mod evident navigarea spre Pămînt – după toate probabilităţile, Callisto!

Pentru o secundă, fu sigur că îl reperaseră, dar pîlpîirea trebuie să fi fost doar o corecţie minoră de reglaj pentru a continua traseul. El nu avea deloc cunoştinţe despre navele noi şi dacă erau sau nu prevăzute cu semnale de avertizare, dar se pare că renunţaseră la astfel de lucruri. Fulgerul dispăru în depărtare; literele de pe panou ce marcaseră schimbarea poziţiei erau inactive. Înainte de a porni din nou, Danny aşteptă pînă cînd cea mai puternică amplificare nu mai indică vreun răspuns. Strălucirea mică a rachetei ionice ar fi fost invizibilă de la distanţă, cu siguranţă.

Părea să nu mai apară şi altceva; se auzea un huruit liniştit al pilotului şi un zumzetul slab, somnoros al puteri brute din partea posterioară a navei, dar nici un semnal sonor sau sunete neaşteptate. Treptat, capul îi căzu pe tabloul de navigare, şi respiraţia sa intensă se amestecă cu sunetele joase ale camerei. Nava îşi continuă activitatea aşa cum fusese proiectată. Direcţia sa era cartografiată, chiar pentru vechea aterizare, şi nu necesita o atenţie suplimentară.

Se dovedi asta atunci cînd sunetul încet al unui clopoţel îl trezi pe Danny, iar bordul licărea în acelaşi timp cu el: DESTINAŢIA! DESTINAŢIA! DESTINAŢIA ATINSĂ!

El opri totul, frecîndu-se la ochi după somn şi privi afară. Deasupra, era o lumină a soarelui anemică, dar caldă, emanînd dintr-un cer albăstrui care susţinea cîţiva norişori suspendaţi aproape de pămînt.

Dincolo de navă, care era aşezată pe un cîmp de aterizare nisipos, părăsit, se aflau o pajişte verde şi desişul sălbatic al

unei păduri. Orizontul se împuţina brusc, amintindu-i că era doar o lume micuţă, dar în alte privinţe ar fi putut fi Pămîntul. Zări un hangar neîngrijit în faţa sa şi administră puţină energie în ajutajul reactiv pînă cînd mută încet nava mai în faţă şi în interiorul lui, ferită de privirea cuiva de sus.

Apoi ajunse la încuietoare, dibuind comutatorul. Cînd se deschise, Danny simţi mireasma curată a vegetaţiei în creştere, iar în apropiere se auzea cîntecul păsărilor. Un iepure a sărit tacticos afară din adăpost şi dădu nerăbdător cu nasul de lumina soarelui, iar buruieni şi tufăriş se răspîndiseră pentru a acoperi construcţiile din jurul lui. Pe moment, el oftă; fusese prea uşor, descoperirea asta a unui rai la o primă încercare la întîmplare.

Dar priveliştea zidurilor îi înlătură îndoiala. Înconjurate odinioară de o grădină pretenţioasă, acesta fusese un mare conac de piatră, acum căzut în ruină. Alături de el şi mai în depărtare, fusese construită o căsuţă, aparent din dărîmături. Aceasta era încă întreagă, cu toate că iedera crescuse peste ea şi acoperise pe jumătate uşa, care se deschise la atingerea degetelor sale.

Exista încă o strălucire slabă a încălzitoarelor – alimentate de la marea centrală atomică – ce conferea acestei mici lumi o totală asemănare cu particularităţile pămînteşti, dar un strat de praf acoperea totul. Cu toate astea, mobilierul era în stare bună. El îl examină, recunoscînd ca fiind asemănătoare unor exemplare de muzeu şi obiecte ale rasei sale. Îl studiase bucată cu bucată – averea lui, şi acum casa lui!

Pe masă, o carte era azvîrlită neglijent şi o foaie de hîrtie era rezemată de ea, cu scrisul de mînă dezordonat ce părea a fi al unei fete. Curiozitatea îl aduse mai aproape, pînă cînd putu să-l distingă din praful care persista chiar şi după ce o scuturase.

Tata:

Charley Summer a găsit o corabie naufragiată a acelor lucruri, şi a venit la mine. Vom pleca pe 13. Vino şi tu dacă nava ta va putea ajunge, ca să-ţi întîlneşti ginerele.

Nu era nici o dată, nimic care să indice dacă „tatăl" se întorsese, sau ce se întîmplase cu ei. Dar Danny o aşeză respectuos

înapoi pe masă, privind afară, dincolo de pista de aterizare, ca şi cum ar fi văzut o navă veche mişcîndu-se încet în amurgul ce se lăsa deasupra micuţei lumi. „Acele lucruri" nu puteau fi decît noua rasă, de după război; ceea ce însemna că aici fusese un avanpost final al poporului său. Indiferent dacă biletul era vechi de zece ani sau şase secole, poporul său fusese aici, luptîndu-se şi gospodărindu-se ca să trăiască, după ce Pămîntul dispăruse pentru ei. Dacă ei au putut, aşa putea şi el!

Şi, cu toate că părea puţin probabil, exista posibilitatea să fie mai mulţi dintre ei pe undeva pe acolo. Poate că rasa era încă supravieţuitoare, în ciuda timpului şi a necazurilor, ba chiar la acelaşi nivel cu *Homo intelligens.*

Ochii lui Danny erau umezi cînd păşi înapoi pe uşă din întunericul de afară pentru a începe curăţenia noii sale case. În cazul în care exista cineva acolo, el avea să-i găsească. Şi dacă nu...

Ei bine, el era încă un membru al unei mărețe şi îndrăznețe rase care nu putea cunoaşte vreodată înfrîngerea atîta timp cît un singur om ar mai fi trăit. El nu va uita niciodată asta.

Înapoi pe Pămînt, Bryant Kenning dădu încet din cap către micul grup, în timp ce punea aparatul de comunicare înapoi, iar ochii îi erau un pic trişti în ciuda unui zîmbet care îi lumina fața.

— Am primit înregistrarea aparatului de comandă: a ales Dane. Bietul copil. Începusem să cred că am aşteptat prea mult şi că nu avea s-o mai facă vreodată. Încă şase luni şi ar fi murit precum o floare fără soare! Totuşi, am fost sigur că avea să funcționeze atunci cînd domnişoara Larsen mi-a arătat acea povestire, cu miticul său asteroid-paradis. O poveste destul de inteligentă, pentru cine îndrăgeşte pseudoistoria. Sper că aceea pe care am pregătit-o a fost asemănătoare ei.

— Din punct de vedere al inexactității istorice, pe deplin asemănătoare.

Dar amuzamentul din vocea bătrînului profesor Kirk nu ajunse şi pe buzele lui.

— Ei bine, a înghiţit minciunile noastre şi a fugit cu nava pe care i-am construit-o. Sper că e fericit, cel puţin pentru un timp.

Domnişoara Larsen îşi strînse lucrurile şi se pregătea să plece.

— Bietul copil! Era drăguţ, patetic într-un fel. Îmi doresc ca acea fată la care am lucrat să ne fi reuşit mai bine; poate că acest lucru nu ar mai fi fost necesar în acel caz. Mă conduci acasă, Jack?

Cei doi bărbaţi mai în vîrstă îi priviră pe Larsen şi Thorpe plecînd, iar tăcerea şi fumul de ţigară umplură camera. În cele din urmă, Kenning ridică din umeri şi se întoarse cu faţa spre profesor.

— A găsit deja biletul. Mă întreb dacă a fost o idee bună, la urma urmei. Cînd am dat peste ea în povestea aceea veche, m-am gîndit la raportul preliminar al lui Jack asupra Numărului 67, dar acum nu prea ştiu; ea este un element necunoscut, cel mai bun. Oricum, am gîndit-o din bunăvoinţă.

— Bunăvoinţa! Bunăvoinţa de a recompensa cu cîteva milioane de credite şi cîteva mii de ore de muncă – plus o minciună ici şi colo – tot ceea ce datorăm rasei băiatului!

Vocea profesorului era obosită, cînd aruncă conţinutul pipei într-o scrumieră şi păşi încet peste ea spre fereastra mare care dădea afară spre cerul nopţii.

— Mă întreb uneori, Bryant, ce bunăvoinţă au găsit neandertalienii atunci cînd celui din urmă i se apropia moartea. Sau dacă rasa care va urma după noi cînd va cădea întunericul asupra noastră ne va oferi ceva mai bun decît o asemenea bunăvoinţă.

Romancierul clătină din cap neîncrezător, iar liniştea se aşternu din nou atunci cînd priviră afară spre lume şi spre stele.

Traducere: Sanda Andronache

William F. Nolan

LOCUITORUL DE SUB PĂMÎNT

În întunericul plin de aşteptări în care nu adia nici o boare de vînt, Lewis Stillman trecea grăbit prin umbrele proiectate de faţadele clădirilor înşirate de-a lungul bulevardului Wilshire. Respirînd calm, legănînd în mînă arma automată pregătită, înainta pe furiş, ca un animal, către Western Avenue, alunecînd peste betonul răcorit de noapte, depăşind magazine de îmbrăcăminte devastate, buticuri cu marfă de zece cenţi şi droguri, acestea avînd geamurile sparte şi uşile larg deschise, care se bălăbăneau. Oraşul Los Angeles, scăldat în lumina rece a lunii, era un cimitir imens; clădirile înalte, albe, ca nişte pietre de mormînt ţîşneau din pavajul tăcut, tăiate de umbre şi singuratice. Cadavrele din metal supracontorsionate ale camioanelor, autobuzelor şi automobilelor murdăreau străzile.

Se opri sub marchiza largă de la Fox Wiltern. Deasupra capului său, şirurile de becuri de afişaj lipsă – dinţi ascuţiţi din sticlă în fălci din lemn. Lewis Stillman se simţea ca şi cînd acestea ar fi putut să cadă în orice clipă şi să-i străpungă corpul.

Încă patru străzi de străbătut. Destinaţia lui: un mic magazin de delicatese la colţ, la patru străzi la sud de Wilshire, pe Western. În această seară intenţiona să ocolească magazinele

mai mari, cum ar fi Safeway sau Thriftymart, cu stocurile lor disponibile de mîncăruri exotice; o băcănie mai mică era mult mai probabil să aibă ceea ce îi trebuia lui. Găsea că era din ce în ce mai dificil să localizeze alimentele de bază. În marile supermagazine rămăseseră numai cele mai exotice şi mai condimentate conserve şi produse preambalate – şi îi era greaţă de la atîta caviar şi stridii.

Traversînd Western, aproape că ajunsese la curba îndepărtată, cînd îi văzu pe cîţiva dintre *ei*. Căzu imediat în genunchi în spatele unei caroserii ruginite a unui Oldsmobile. Portiera din spate, de pe partea lui, era deschisă, şi el se strecură precaut pe locul din spate al maşinii părăsite. Trăgînd piedica automatului, îi urmări prin parbrizul crăpat pe şase sau şapte dintre ei, pe măsură ce aceştia veneau înspre el de-a lungul străzii. Dumnezeule! Oare fusese văzut? Nu putea fi sigur. Poate că erau conştienţi de poziţia lui! Ar fi trebuit să fi rămas pe stradă unde ar fi avut şansa să fugă. Poate dacă avea o ţintă bună, ar fi putut să-i omoare pe cei mai mulţi; dar chiar şi folosind amortizorul armei ar fi putut să fie auzit, şi ar fi putut veni mai mulţi dintre ei. Nu îndrăznea să deschidă focul pînă cînd n-avea să fie sigur că ei îl descoperiseră.

Se apropiară, trupurile lor mici şi întunecate umplînd aleea, şase dintre ei, discutînd, ţopăind, cu gurile crude deschise, cu ochii strălucind în lumina lunii. Mai aproape. Sunetele ascuţite şi stridente se intensificară, crescură în volum. Mai aproape. Acum le putea vedea dinţii ascuţiţi şi părul încîlcit. La numai cîţiva metri de maşină... Mîna lui era umedă pe mînerul automatului; inima îi bubuia în piept. La cîteva secunde...

Acum!

Lewis Stillman căzu brusc pe spate pe canapeaua maşinii, ţinînd arma lejer în mîna lui tremurîndă. Ei trecură de el; îl rataseră. Sunetele subţiri pe care le scoteau scăzură în intensitate şi deveniră tot mai slabe în depărtare.

Liniştea mormîntală a nopţii tîrzii se lăsă în jurul lui.

Magazinul de delicatese se dovedi a fi un adevărat chilipir. Rafturile erau relativ neatinse, iar el avea o gamă largă de produse conservate. Găsi o cutie de carton goală şi începu grăbit să transfere conservele de pe raftul cel mai apropiat de el.

Un zgomot din spate – un sunet înfundat ca de ceva zgîriat. Lewis Stillman se răsuci cu automatul pregătit.

O corcitură de cîine se uită la el, mîrîind adînc din gîtlej, cu cele patru labe pregătite de atac. Urechile boante erau lăsate pe craniul acoperit cu păr scurt, iar din fălcile ucigaşe i se scurgea un firişor de salivă. Muşchii puternici ai pieptului bestiei erau pregătiţi de săritură cînd Stillman acţionă.

Arma lui, ştia, era nefolositoare; împuşcăturile ar fi putut fi auzite. Prin urmare, cu toată puterea braţului stîng aruncă o conservă grea înspre capul cîinelui. Animalului uimit se clătină sub lovitură, labele încovoindu-i-se. Grăbit, Stillman îşi adună proviziile şi îşi croi drum înapoi spre stradă.

Cît o să mai am norocul ăsta? se întreba Lewis Stillman în timp ce descuia uşa. Puse cutia cu conserve pe o masă de lemn şi aprinse lampa înaltă din apropiere. Flacăra portocalie a acesteia licări, luminînd încăperea îngustă cu tavanul scund.

De două ori în noaptea asta, îi spuse conştiinţa, *de două ori ai scăpat de ei – şi ei te-ar fi putut zări cu uşurinţă în ambele ocazii dacă te-ar fi urmărit. Nu ştiu că eşti în viaţă. Dar cînd or să afle...*

Încercă să îşi ia gîndul de la această scenă, să se îndepărteze de oroare care îi tulbura mintea; rapid, începu să descarce cutia, punînd conservele pe un raft lung, de-a lungul peretelui îndepărtat al încăperii.

Începu să se gîndească la femei, la o fată pe nume Joan şi la cît de mult o iubise...

Lumea lui Lewis Stillman era umedă şi neluminată; era îngustă, iar pereţii reci din piatră îl apăsau în timp ce se deplasa. Mersese timp de mai multe ore; uneori alergase, căci ştia că muşchii picioarelor trebuiau menţinuţi puternici, dar acum mergea, urmînd raza subţire, galbenă, a lanternei lui acoperite. Căuta.

În seara asta, gîndi el, *aş putea găsi pe altcineva asemenea mie. Cu siguranţă e* cineva *acolo jos; voi găsi pe cineva dacă voi continua să caut.* Trebuie *să găsesc pe cineva!*

Dar ştia că n-avea să găsească pe nimeni. Ştia că avea să găsească doar răcoarea spaţiului gol din faţa lui, în lungile tunele.

Timp de trei ani căutase un alt bărbat sau o altă femeie acolo, în lumea de sub oraş. Timp de trei ani colindase cele cîteva sute de kilometri de canale deversoare care îşi ţeseau drumul sub scoarţa oraşului Los Angeles ca venele din trupul unui uriaş – şi nu găsise nimic. *Nimic.*

Chiar şi acum, după zile şi nopţi de căutări, el nu prea putea să accepte faptul că era singur, că era ultimul om în viaţă într-un oraş de şapte milioane...

Frumoasa femeie stătea tăcută deasupra lui. Ochii ei ardeau blînd în întuneric; minunatele ei buze roşii zîmbeau. Rochia albă ca spuma, pe care o purta, se răsucea şi se umfla continuu în jurul siluetei ei nemişcate.

— Cine eşti? întrebă el, vocea lui venind de departe, ireală.

— Chiar contează, Lewis?

Cuvintele ei, ca trei pietre aruncate într-o heleşteu liniştit, îl agitară, murmurînd de-a lungul trupului său.

— Nu, spuse el. Nimic nu mai contează acum, cu excepţia faptului că ne-am găsit unul pe celălalt. Dumnezeule, după

toate aceste luni de singurătate şi ani de aşteptare! Am crezut că sînt ultimul, că n-am să ajung să mai trăiesc să văd...

— Taci, dragul meu.

Ea se apleca să-l sărute. Buzele ei erau umede şi îmbietoare.

— Acum sînt aici.

El se întinse să-i atingă obrazul, dar ea deja pălea, contopindu-se cu întunericul. Plîngînd, încercă disperat să-i apuce mîna întinsă. Dar ea dispăruse, iar degetele lui rămaseră pe un zid aspru din beton umed.

Un fuior de ceață lăptoasă se ridica în vîrtejuri lente în tunel.

Ploaie. Zile de ploaie. Canalele fuseseră proiectate să conducă puhoaiele, aşa încît Lewis Stillman nu era îngrijorat în mod deosebit. Construise sus, la mai bine de un metru deasupra podelei tunelului, iar apa nu se ridicase încă pînă la acest nivel. Dar nu-i plăcea sunetul ploii aici, jos: un tunet orchestrat prin tunele, un bubuit amplificat şi continuu. Şi, de vreme ce fusese incapabil să-şi efectueze alergările zilnice, citise mai mult ca de obicei. Nuvele de Welty, Gordimer, Aiken, Irwin Shaw şi Hemingway; poezii de Frost, Lorca, Sandburg, Millay, Dylan Thomas. Ciudat cît de ireală părea lumea actuală cînd le citea cuvintele. Irealitatea, oricum, dispărea, iar în momentul în care închidea o carte, singurătatea şi temerile îl asaltau iar. Spera că ploaia avea să se oprească curînd.

Umezeală. Înconjurîndu-l, pereții reci, şi frigul, şi umezeala. Nesfîrşitul gîlgîit şi picurat al apei, plescăitul sec, ritmat, al picăturilor care cădeau. Chiar şi în patul lui de campanie, înfăşurat în pături groase, se părea că umezeala îi pătrundea pînă la os. Sunete... Țipete subțiri, sunete stridente, pălăvrăgeli,

şoapte subţiri deasupra capului său. Tîrau ceva de-a lungul străzii, ceva ce fără îndoială omorîseră: un animal – o pisică sau un cîine, probabil... Lewis Stillman îşi schimbă poziţia, acoperindu-se mai bine cu păturile. Îşi ţineu ochii strîns închişi, ascultînd sunetele ascuţite, neplăcute, de pe pavaj şi înjură pe un ton amar:

— Să vă ia naiba, zise el. Să vă ia naiba pe toţi!

ꕥ

Lewis Stillman alerga, alerga în josul tunelelor lungi. În urma lui, un val de umbre miniaturale se prelingeau de pe un perete pe celălalt: ţipete stridente, înalte, dublate şi triplate de către ecouri, îi răsunau în urechi. Gheare care se întindeau după el; simţea respiraţia şuierătoare, ca fumul fierbinte, la ceafă. Îl usturau plămînii, tot corpul lui parcă luase foc.

Privi în jos la picioarele care se mişcau rapid, făcîndu-şi treaba cu o precizie de piston. Ascultă pocnetul ascuţit al călcîielor lovite de podeaua tunelului – şi se gîndi: *aş putea muri în orice clipă, dar picioarele mele vor scăpa! Vor alerga de-a lungul canalelor colectoare fără de sfîrşit şi nu vor fi prinse niciodată. Se mişcă atît de repede, în timp ce partea superioară a corpului meu, greoaie, ciudată, se leagănă şi se clatină deasupra lor, încetinindu-le, obosindu-le, înfuriindu-le. Cît trebuie să mă urască picioarele mele! Trebuie să fiu isteţ şi să le distrez, să le implor să mă ducă spre siguranţă. Cum vor alerga, cît de zvelte şi minunate!*

Atunci, simţi că se desfăcea în bucăţi. Picioarele se detaşau de partea superioară a trupului. Ţipă de groază, biciuind aerul, implorîndu-le să nu-l lase în urmă. Dar picioarele în mod crunt continuară să se dezlege. Într-un acces rece de groază, Lewis Stillman se simţi clătinîndu-se, căzînd pe podeaua umedă – în timp ce picioarele lui alergau cu o viaţă de animal sălbatic proprie. Deschise gura, aflată sus deasupra acelor picioare nebune şi ţipă.

Punînd capăt coşmarului.

Se ridică înțepenit în pat, icnind, leoarcă de sudoare. Trase adînc aer în piept şi se întinse după o ţigaretă, aprinzînd-o cu o mînă tremurătoare.

Coşmarurile deveneau din ce în ce mai rele. Îşi dădu seama că, în timp ce dormea, mintea lui se răscula, vărsînd temerile ascunse din timpul zilei în orele nopții.

Încă o dată se gîndi la începutul de acum şase ani, la motivul pentru care încă era în viață. Navele extratereştrilor loviseră Pămîntul brusc, fără avertisment. Atacul lor fusese desăvîrşit şi mortal. În numai cîteva ore, extratereştrii îşi îndepliniseră misiunea lor isteață – iar bărbații şi femeile de pe Pămînt fuseseră distruşi. Cîțiva supraviețuiseră. Era sigur. Nu văzuse niciodată pe vreunul dintre ei, dar era convins că ei existau. Los Angeles nu înseamna toată lumea, la urma urmelor, şi de vreme ce el reuşise să scape, aşa trebuie să fi făcut şi alții pe glob. Lucra singur în canalele de scurgere atunci cînd extratereştrii atacaseră, terminînd o lucrare specială pentru compania de construcții în tunelul B. Încă mai putea auzi sunetele ciudate ale navelor mamut şi să simtă intensitatea căldurii trecerii lor.

Foamea îl obligase să iasă, şi peste noapte el devenise o curiozitate. Ultimul om în viață. Timp de trei ani nu pățise nimic rău. Muncise cu ei, îi învățase o grămadă de lucruri, şi încercase să le cîştige încrederea. Dar, în cele din urmă, unii ajunseseră să-l urască, să fie invidioşi pe relația sa cu ceilalți. Fusese norocos să reuşească să fugă în canale. Asta fusese cu trei ani în urmă, iar acum ei îl uitaseră.

Excursiile sale consecvente spre nivelul superior al oraşului fuseseră făcute la adăpostul întunericului – iar el nu se aventurase niciodată în afară cu excepția cazurilor cînd provizia sa de mîncare scădea. Îşi construise o structură cu o singură încăpere lipită de o margine a unui canal de deasupra capului – nu atît de aproape încît să rişte ca ei să-l vadă, dar suficient de aproape pentru ca lumina soarelui să se infiltreze în timpul zilei. Ducea dorul căldurii soarelui simțită direct pe trupul său,

la fel de mult pe cît îi lipsea compania oamenilor, dar nu îndrăznea să rişte să iasă din canale în timpul zilei.

Cînd ploaia încetă, se ghemui sub capacul de canal de pe stradă pentru a absorbi cît mai mult posibil din lumina filtrată a soarelui. Dar razele erau slabe, şi puţina căldură servea doar la a-i sublinia dorinţa de a simţi lumina soarelui direct pe umerii lui goi.

Visele... Întotdeauna visele.

— Ţi-e frig, Lewis?

— Da, da, frig.

— Atunci ieşi, dragul meu. La soare.

— Nu pot. Nu pot să ies.

— Dar Los Angeles e lumea ta, Lewis! Eşti ultimul om din ea. Ultimul om din lume.

— Da, dar ei o stăpînesc pe toată. Toate străzile le aparţin lor, toate clădirile. Nu mă vor lăsa să ies. Aş muri. M-ar omorî.

— Ieşi, Lewis.

Vocea lichefiată din vis se stinse, pieri.

— La soare, dragul meu. Nu te teme.

În noaptea aceea, el privi luna prin capacul de pe stradă timp de aproape o oră. Era rotundă şi plină, precum un reflector galben uriaş pe cerul întunecat, şi el se gîndi, pentru prima dată în ultimii ani, la meciul de baseball nocturn de pe Stadionul Blues din oraşul Kansas. Cîndva, îi plăcea să urmărească jocurile împreună cu tatăl lui, sub luminile stadionului mamut, cînd terenul era ca un heleşteu, părînd îngheţat datorită luminilor albe, iar jucătorii ca şi cînd ar fi fost ireali şi coborîţi din vise. Nocturna de baseball era întotdeauna un joc magic pentru el, cînd era copil.

Uneori avea gînduri nebuneşti. Uneori, într-o noapte ca aceasta, cînd singurătatea îl strîngea ca un pumn închis şi el nu mai putea suporta, se gîndea cum ar fi să aducă pe unul dintre ei jos acolo cu el în canale. Pe rînd, cîte unul, ar fi putut să fie mînuiţi. Apoi, el îşi amintea acordul lor acut de sălbatic, ferocitatea lor animalică şi îşi dădea seama că ideea era imposibilă. Dacă unul de-al lor ar fi dispărut, brusc şi fără urmă, ceilalţi ar fi devenit cu siguranţă suspicioşi, ar fi început să-l caute – şi totul s-ar fi terminat.

Lewis Stillman se lăsă pe spate pe pernă; închise ochii şi încercă să nu asculte ţipetele îndepărtate, sunetele ascuţite şi plînsetele înăbuşite filtrîndu-se de pe stradă, deasupra capului său. În cele din urmă, adormi.

Îşi petrecu după-amiaza cu femei de hîrtie. Zăbovi deasupra paginilor îngălbenite ale unor reviste de modă, privind frumoasele modele fotografiate în hainele lor elegante. Subţiri şi încîntătoare, acele femei de pe foi, cu ochii lor minunat de fermecători şi zîmbetele perfecte, toate numai graţie şi moliciune şi haine în dezordine şi învîrtejite. Atingea imaginile cu degete delicate, mîngîind părul de pe hîrtia îngălbenită, ca şi cînd, printr-o formulă magică, le-ar fi putut insufla viaţă. Totuşi, era uşor să-şi închipuie că aceste femei nu existaseră niciodată *cu adevărat*, că erau pur şi simplu pictate în detalii microscopice, în cataloage tainice, pentru a da iluzia de fotografii.

Nu-i făcea plăcere să se gîndească la aceste femei şi la modul cum muriseră.

— Un toast pentru curaj, zîmbi Lewis Stillman, ridicîndu-şi paharul cu vin sus. Acesta străluci stacojiu-închis în încăperea

luminată de lămpi. Pentru curaj şi pentru bărbatul care-l posedă cu adevărat!

Goli paharul şi-l umplu repede dintr-o sticlă înaltă de pe masa de lîngă patul lui campanie.

— Nu ai de gînd să mi te alături, domnule H.? întrebă el silueta aplecată peste masă, cu capul pe braţele încrucişate la piept. Sau trebuie să beau de unul singur?

Silueta nu răspunse.

— Păi, atunci...

Îşi goli paharul şi îl puse jos.

— Ah, ştiu tot despre ceea ce se presupune că e un bărbat capabil să facă. Să cîştige perseverînd de unul singur. Să bată afurisita asta de lume cu o singură mînă. Dacă un peşte mare cît un munte şi rău ca toate păcatele e acolo, se presupune că acest bărbat îl va prinde, nu-i aşa? Ei bine, papa H., ce se întîmplă dacă lumea e *plină* de peşti mari? Poate să-i cîştige pe toţi de partea sa? Un bărbat. Singur. Desigur că nu poate. Nu, domnule. Pe dracu' poate!

Stillman se deplasă clătinîndu-se către un raft dintr-un colţ al încăperii din lemn şi luă o carte subţire.

— Iat-o, domnule H. Cea mai grozavă carte a ta. Cea pe care ai scris-o cel mai curat şi mai bine – *Bătrînul şi marea*. Ai arătat cum un singur bărbat putea să lupte cu întreg afurisitul de ocean.

Se opri, cu vocea sugrumată şi piţigăiată.

— Ei bine, pentru Dumnezeu, arată-mi mie, *acum*, cum să lupt cu oceanul ăsta. Oceanul meu e plin de peşti ucigaşi, iar eu sînt bărbat şi sînt singur. Sînt gata să ascult.

Figura aşezată rămase tăcută.

— Te-am prins acum, nu-i aşa, papa? N-ai răspuns la asta, ei? N-ajunge numai curajul. Bărbatul n-a fost destinat să trăiască singur sau să lupte singur – sau să bea singur. Chiar şi avînd curaj, poate să facă destule de unul singur, dar n-ajută la nimic. Păi, zic că e nefolositor. Zic la dracu' cu cartea ta şi la dracu' cu *tine*!

Lewis Stillman zvîrli cartea drept în capul siluetei nemişcate. Victima căzu pe spate în scaun; braţele îi alunecară de pe masă, şi îi atîrnau legănîndu-se. Erau noduroase şi fără mîini.

Din ce în ce mai mult, Lewis Stillman descoperea că gîndurile lui reveneau la amintirea tatălui său şi la excursiile pe la ţară în Missouri, la lumina lunii, la expediţiile de vînătoare şi la focurile calde de tabără, de pădurile dese, bogate şi înverzite vara. Se gîndea la speranţele tatălui lui în legătură cu viitorul său, şi cuvintele acelei siluete înalte, cu părul cărunt, adesea îi reveneau în minte.

— *Vei fi un doctor minunat, Lewis. Studiază şi munceşte din greu şi vei reuşi. Ştiu că vei reuşi.*

Îşi amintea de serile lungi de iarnă cînd studia la biroul mare din mahon al tatălui său, aplecîndu-se asupra cărţilor şi jurnalelor de medicină, luînd notiţe, cernînd şi recernînd datele. Îşi aminti în special de un set de cărţi – monumentalul manual de chirurgie al lui Erickson, în trei volume legate luxos şi ştanţate cu aur. Iubise dintotdeauna aceste cărţi, mai presus de toate celelalte.

Ce nu mersese bine în timp? Cumva, visul pălise; scopul luminos dispăruse şi se pierduse. După un an de studii premedicale la Universitatea din California, renunţase la medicină; îşi pierduse curajul şi părăsise colegiul pentru a-şi lua o slujbă de muncitor la o companie de construcţii. Cît de ironic, tocmai această mişcare avea să-i salveze viaţa! Voise să muncească cu mîinile, să transpire şi să lucreze cu muşchii trupului său. Voise să cîştige suficient pentru a se căsători cu Joan, şi apoi, probabil mai tîrziu, să se întoarcă să-şi termine studiile. Totul părea atît de departe acum, motivul pentru care părăsise studiile, din cauza căruia îşi dezamăgise tatăl.

Acum, în această clipă, îl cuprinse o dorinţă copleşitoare, o dorinţă de a cerceta din nou, cu atenţie, paginile lui Erickson,

de a recrea, chiar şi pentru un scurt moment, confortul şi fericirea copilăriei sale.

Văzuse cîndva un exemplar la al doilea etaj al librăriei Pickwick, la raionul lor de cărţi uzate, şi acum ştia că trebuia să meargă după ele, să aducă volumele cu el în canale. Era o dorinţă periculoasă şi prostească, dar el ştia că avea să i se supună. În ciuda riscului de moarte, avea să meargă după cărţi la noapte. *La noapte.*

Un colţ al încăperii lui Lewis Stillman era rezervat armelor. Mîndria lui, o puşcă semi-automată Thompson fusese procurată din arsenalul poliţiei din Los Angeles. Pe lîngă Thompson, mai erau două arme automate, un Luger, un Colt 45 şi un pistol Hornet 22 echipat cu amortizor. Întotdeauna ţinea arma cea mai mică într-un toc la subsuoară, dar nu era în obiceiul lui să care cu el în oraş nici una dintre armele mai mari. În seara aceasta, totuşi, lucrurile stăteau altfel.

Canalele se terminau cam cu trei kilometri înainte de Hollywood – ceea ce însemna că pentru a ajunge la librărie, avea să fie obligat să acopere o porţiune de teren lungă şi în mod special periculoasă. Prin urmare, pe lîngă pistol, se hotărî să ia cu el şi puşca Savage de calibrul 30.

Eşti un prost, Lewis, îşi spuse sieşi în timp ce scotea puşca Savage unsă din tocul ei din piele. *Să-ţi rişti viaţa pentru un set de cărţi. Sînt chiar* atît de *importante? Da,* răspunse o parte din el, *ele sînt chiar atît de importante. Dacă vrei aceste cărţi, atunci du-te după ceea ce vrei. Dacă teama te împiedică să cauţi ceea ce vrei cu adevărat, dacă teama te încolţeşte ca un şobolan în întuneric, atunci eşti mai rău decît un laş, eşti un trădător trădîndu-te pe tine şi civilizaţia pe care o reprezinţi. Dacă un bărbat vrea un lucru şi lucrul e bun, el trebuie să meargă după el, indiferent de preţ, sau pierde dreptul de a fi numit bărbat. E mai bine să mori curajos decît să trăieşti în laşitate.*

Ah, papa Hemingway, rosti într-un suflet Stillman, zîmbind propriilor gînduri. *Înțeleg că ești din nou cu mine. Înțeleg că vorbele tale m-au molipsit la urma urmelor. Păi atunci, e-n regulă – hai să mergem după peștele nostru, hai să-l căutăm. Poate că oceanul va fi cald...*

Atîrnîndu-și pușca grea de un umăr, Lewis Stillman porni spre ieșirea din tunele.

Alergînd în vîntul nopții reci. Iarbă, acum pavaj, acum iarbă sub picioarele lui. Aplecîndu-se în umbră, mergînd furișat, depășind magazine și teatre, grăbindu-se sub luna rece aflată sus pe cer. Bulevardul Santa Monica, apoi Highland, apoi bulevardul Hollywood, și în cele din urmă – după o eternitate de bătăi de inimă, librăria.

Librăria Pickwick.

Lewis Stillman, cu pușca pe un umăr, cu mica armă automată strălucindu-i în mînă, se strecură în librărie în tăcere.

Ochii lui întîlniră un cîmp de luptă acoperit de hîrtie.

În lumina filtrată a lunii, o pătură albă de volume fără coperte împrăștiată peste întreaga podea a primului etaj. Stillman se cutremură; el putea doar să și-i închipuie, urlînd, cotrobăind prin rafturi, aruncînd cărțile cu sălbăticie dintr-o parte în cealaltă a încăperii, unul către celălalt. Țipînd, rupînd, distrugînd.

Dar celelalte etaje? Dar sectorul cu cărți de medicină?

Traversă încăperea spre scări, paginile împrăștiate foșnind ca un covor de frunze de toamnă uscate sub pasul său, și urcă în fugă primul rînd de scări, spre mezanin. Un haos similar!

Se grăbi spre etajul al doilea, împiedicîndu-se, îngrozitor de înspăimîntat de ceea ce ar fi putut găsi. Ajungînd la nivelul cel mai de sus, inima bubuindu-i, își miji ochii în lumina slabă. Cărțile erau nederanjate. Aparent, obosiseră din cauza jocului lor înainte de a ajunge la acestea.

Își luă pușca de pe umăr și o puse lîngă scări. În jurul lui, praful zăcea într-un strat gros, acoperindu-l și răsucindu-se pe măsură ce el mergea pe culoarele înguste. În aer persista un miros de piele mucegăită, un iz de mucegai și de neglijență.

Lewis Stillman se opri în fața unei plăcuțe scrise de mînă: SECȚIA DE MEDICINĂ. Era exact aşa cum şi-o amintea. Băgînd micul automat în toc, scăpără un chibrit, ocrotind flacăra cu mîna făcută cupă în timp ce mergea de-a lungul şirurilor de titluri decolorate. Carter... Davidson... Enright... *Erickson*. Respiră adînc. Toate trei volumele, titlul imprimat cu litere aurii, prăfuit, dar încă lizibil, stăteau în picioare într-o ordine perfectă pe raft.

În întuneric, Lewis Stillman luă cu grijă fiecare volum, suflînd pentru a-l curăța de praf. În sfîrşit, cele trei cărți erau curate şi palpabile în mîinile lui.

Ei bine, ai făcut-o. Ai ajuns la cărți şi acum ele îți aparțin.

Zîmbi, gîndindu-se la momentul cînd avea să poată să stea jos la masă, cu tezaurul lui, şi să zăbovească din nou peste paginile minunate.

Găsi o cutie de carton goală în fundul librăriei şi puse cărțile înăuntru. Întorcîndu-se la scări, îşi puse puşca pe umăr şi începu să coboare către parter. *Pînă acum*, îşi spuse el, *norocul nu m-a părăsit*.

Dar cînd piciorul lui Lewis Stillman atinse ultima treaptă, norocul îl părăsi. Întregul parter era plin de ei!

Foşgăind ca o masă de insecte mari, alunecînd către el, ochii strălucindu-le în penumbră, mergeau cu toții convergent spre scări. Îl aşteptaseră.

Acum, brusc, cărțile nu mai contau. Acum numai viața lui conta şi nimic altceva. Se dădu înapoi lîngă lemnul dur al balustradei, cutia din carton cu cărți alunecîndu-i din mîini. Ei se opriseră la baza scărilor. Erau tăcuți şi îl priveau, ura citindu-li-se în ochi.

Dacă reuşeşti să ajungi pe stradă, îşi spuse Stillman, *atunci încă mai ai o jumătate de şansă. Asta înseamnă că trebuie să treci printre ei către uşă. În regulă atunci*, mişcă-te.

Lewis Stillman apăsă trăgaciul automatului. Doi dintre ei căzură sub gloanțe, în timp ce Stillman trecu rapid prin mijlocul lor. Simți ghearele ascuțite pe cămaşă, auzi materialul rupîndu-se

sub prinsoarea lor. Continuă să tragă cu automatul în ei, şi încă trei căzură sub ploaia de gloanţe, ţipînd de durere şi surpriză. Ceilalţi se dădură înapoi din cadrul uşii, ţipînd.

Pistolul erau gol. Îl aruncă, eliberînd printr-o mişcare de legănare puşca Savage de pe umăr în timp ce ieşi în stradă. Aerul nopţii, aspru şi rece în plămînii lui, îi dădu speranţe pe loc.

Încă pot să reuşesc, gîndi Stillman în timp ce sări peste bordură şi plonjă dincolo de pavaj. *Dacă aceste focuri n-au fost auzite, atunci încă am ceva şanse. Picioarele îmi sînt puternice, pot să mă distanţez de ei.*

Oricum, norocul îl părăsise complet în această noapte. În apropiere de intersecţia cu bulevardul Hollywood şi Highland, o nouă haită mişună spre el pe stradă.

Se lăsă pe un genunchi şi trase în rîndurile lor, puşca Savage smucindu-i-se în mînă. Se împrăştiară pe partea cealaltă.

Începu să alerge în mod constant pe mijlocul bulevardului Hollywood, folosind patul armei ca pe o bîtă atunci cînd ei se dădeau la el. Pe măsură ce se apropia de Highland, trei dintre ei ţîşniră direct în calea lui. Stillman trase. Unul tăbăcit, repezindu-se nebuneşte într-o vitrină de sticlă tăiată. Altul ţinîndu-se cu ghearele de el în timp ce goni spre colţul către Highland, dar reuşi să se scuture şi să se elibereze.

Strada din faţa lui era liberă. Acum puterea superioară a picioarelor lui avea să conteze enorm în favoarea lui. Trei kilometri. Oare avea să reuşească înainte ca să-i taie calea ceilalţi? Alergînd, încărcînd arma, trăgînd. Sudoarea îmbibîndu-i cămaşa, curgîndu-i pe faţă, făcînd să-l usture ochii. Un kilometru şi jumătate parcurs. Jumătate de drum spre canale. Ei nu putuseră să ţină pasul cu mersul lui rapid.

Dar mai veneau şi alţii, atraşi de împuşcături, curgînd din străzile laterale, din magazine şi case. Inima îi bătea nebuneşte, respiraţia îi era întretăiată. Cîţi erau în jurul lui? O sută? Două sute? Încă mai veneau. Dumnezeule!

Îşi mişcă buza inferioară pînă simţi gustul sărat al sîngelui pe limbă.

N-ai să reuşeşti! ţipă o voce din interiorul lui. *Vor pune mîna pe tine pe strada următoare, iar tu ştii asta!*

Îşi potrivi puşca pe umăr, îşi reglă ţinta şi trase. Zgomotul prelung al puştii umplu noaptea. Iar şi iar trase, patul armei avînd recul în carnea umărului, Lewis simţind mirosul amar al prafului de puşcă ars în nări.

Era inutil. Prea mulţi. Nu-şi putea face drum. Lewis Stillman ştiu că avea să moară.

Puşca se golise în cele din urmă, şi ultimul glonte fiind tras. N-avea unde să fugă pentru că ei erau pretutindeni în jurul lui, formînd un cerc care se închidea încet.

Privi la cercul de feţişoare crude şi gîndi: extratereştrii şi-au făcut treaba perfect; au oprit planeta Pămînt înainte ca aceasta să ajungă în epoca rachetei, înainte ca să poată să ameninţe planetele de dincolo de luna noastra. Ce plan imens de isteţ fusese! Să distrugă orice fiinţă umană de pe Pămînt avînd peste şase ani – şi apoi să plece la fel de rapid pe cît veniseră, permiţînd civilizaţiei noastre să continue la un nivel primitiv, ştiind că coloana vertebrală a Pămîntului fusese zdrobită şi că supravieţuitorii aveau să se întoarcă la sălbăticie pe măsură ce ajungeau adulţi.

Lewis Stillman lăsă să cadă puşca goală la picioare şi ridică mîinile.

— Ascultaţi, pledă el. Chiar sînt unul de-al vostru. Cu *toţii* veţi fi ca mine în curînd. Vă rog, *ascultaţi-mă*!

Dar cercul să strîngea fără încetare în jurul lui Lewis Stillman. Ţipa în continuare cînd copiii închiseră cercul în jurul lui.

Traducere: Shauki Al-Gareeb

Roger Zelazny

LUCIFER

Carlson stătea pe o colină în centrul tăcut al oraşului ai cărui locuitori muriseră.

Privea în sus la clădire – singura structură care domina orice grilă de hotel, orice ac de zgîrie-nori sau bloc de apartamente înghesuite pe kilometrii pătrați din jurul lui. Înaltă ca un munte, prindea razele soarelui însîngerat. Transforma cumva roşul lor în auriu undeva pe la mijlocul său.

Carlson simți dintr-odată că nu ar fi trebuit să se întoarcă.

Trecuseră mai mult de doi ani, după calculele lui, de cînd fusese acolo ultima dată. Acum ar fi vrut să se întoarcă în munți. O privire fusese destul. Şi totuşi stătea în fața ei, fermecat de uriaşa clădire, de umbra lungă ca un pod peste întreaga vale. Îşi scutură umerii largi într-o încercare nereuşită de a îndepărta amintirile zilelor, cu cinci (sau fuseseră şase?) ani în urmă, cînd lucrase în cadrul unității uriaşilor.

Apoi urcă restul drumului pe colină şi intră prin uşile largi şi înalte. Sandalele sale din fibră sintetică provocau diverse ecouri trecînd prin birourile pustii şi coridoarele lungi care duceau la centuri. Centurile, desigur, erau nemişcate. Nu le mai călăreau mii de oameni. Nu mai trăia nimeni să le călărească.

Zumzetul lor profund era numai o fantomă zgomotoasă în mintea lui în timp ce urca pe cea mai apropiată de el şi pătrundea în bezna din interiorul locului. Era ca un mausoleu. Părea să nu existe tavan, nici pereţi, doar *pat-pat*-ul molatic al tălpilor lui pe materialul elastic al centurii.

Ajunse la o intersecţie şi urcă pe joncţiune, instinctiv rămînînd nemişcat o secundă aşteptînd saltul înainte la sesizarea greutăţii lui. Apoi rîse încet şi începu din nou să păşească. Cînd ajunse la lift, o luă la dreapta şi merse pînă cînd memoria îl conduse la scările de întreţinere. Aruncîndu-şi sacul pe umeri, începu lunga ascensiune pe dibuite. Clipi din cauza luminii cînd intră în camera motoarelor. Filtrată prin sutele de ferestre înalte, lumina soarelui picura peste suprafaţele pline de praf ale maşinăriilor.

Carlson se sprijini de perete, respirînd greu din cauza urcuşului. După un timp, curăţă un banc de lucru şi îşi desfăcu pachetul.

Apoi îşi scoase cămaşa decolorată, căci locul avea în curînd să devină sufocant. Îşi dădu la o parte părul din ochi şi coborî scara îngustă de metal spre locul unde se găseau generatoarele, aşezate rînduri-rînduri, ca o armată de gîndaci negri, morţi. Îi luă şase ore ca să le inspecteze rapid pe toate.

Alese trei din cel de-al doilea rînd şi se apucă să le demonteze sistematic, curăţîndu-le, sudîndu-le conexiunile desfăcute cu auto-ciocanul de lipit, ungîndu-le şi ştergînd tot praful, pînzele de păianjen şi bucăţelele de izolaţie crăpată care se adunaseră la baza lor.

Şiroaie de transpiraţie îi intrau în ochi şi îi curgeau pe coaste şi coapse, picurînd pe podeaua încinsă şi evaporîndu-se rapid.

În cele din urmă, puse jos peria, urcă scara şi se întoarse la pachetul lui. Scoase o sticlă cu apă şi bău jumătate din conţinutul ei. Mîncă o bucată de hrană uscată şi termină sticla. După aceea îşi permise o ţigară şi reveni la lucru.

Fu silit să se oprească atunci cînd se lăsă întunericul. Plănuise să doarmă chiar acolo, dar încăperea era prea apăsătoare. Astfel că plecă pe drumul pe care venise şi dormi sub cerul liber, pe acoperişul unei clădiri scunde de la poalele colinei.

Mai dură două zile pînă să fie gata generatoarele. Apoi începu munca la imensul Panou de Transmisie. Condiția lui era mai bună decît a generatoarelor pentru că fusese folosit pentru ultima dată cu doi ani în urmă. În timp ce generatoarele, cu excepția celor trei pe care le arsese el ultima dată, dormiseră timp de cinci (sau fuseseră şase?) ani.

Lipi, curăță şi verifică pînă fu satisfăcut. După aceea îi mai rămînea o singură sarcină.

Toți roboții de întreținere înțepeniseră la mijlocul mişcărilor. Carlson trebuia să se lupte cu un transformator de o sută cincizeci de kilograme fără nici un ajutor. Dacă ar fi putut da unul jos de pe raft pe un cărucior fără să-şi rupă vreo încheietură, ar fi reuşit probabil şi să-l conducă la Aprindere fără prea multă dificultate. Apoi va trebui să-l plaseze în cuptor. Aproape că se rupsese în bucăți cînd făcuse asta cu doi ani în urmă, dar spera că va fi cumva mai puternic – şi mai norocos – de data asta.

Îi luă zece minute să curețe cuptorul. Apoi localiză un cărucior şi îl împinse înapoi pînă la raft.

Unul dintre cuburi stătea la o înălțime relativ potrivită, aproximativ douăzeci de centimetri deasupra platformei căruciorului. Dădu jos legăturile care îl ancorau şi se roti în jurul raftului ca să-l studieze. Cubul se afla pe un suport înclinat, fixat de un opritor de metal de cinci centimetri. Trase de opritor. Era fixat în şuruburi de raft.

Întorcîndu-se în zona de lucru, căută o cheie în cutia cu unelte. Apoi reveni la raft şi începu să lucreze la şuruburi.

Opritorul se desfăcu la al patrulea şurub. Auzi o trosnitură periculoasă şi se dădu la o parte, scăpînd cheia pe degetele de la picioare.

Cubul alunecă în față, zdrobi şina, se clătină o fracțiune de secundă, apoi căzu cu zgomot răsunător pe platforma solidă a căruciorului. Suprafața platformei se curbă şi începu să crape sub greutate; căruciorul se înclină. Cubul continuă să alunece pînă cînd depăşi cu jumătate de metru marginea. Apoi căruciorul se îndreptă şi oscilă pînă se stabiliză.

Carlson oftă şi eliberă frînele, gata să sară înapoi în caz că cedau în direcţia lui. Rezistară.

Cu grijă, îl conduse pe intervalul dintre rîndurile de generatoare pînă ajunse în faţa aprinzătorului. Ancoră din nou căruciorul, făcu o pauză pentru apă şi o ţigară, apoi căută o rangă, un cric mic şi o placă lungă şi plată de metal. Aşeză placa sub formă de punte între capătul din faţă al căruciorului şi deschiderea cuptorului. Fixă capătul opus sub rama uşii aprinzătorului.

Deblocînd frînele de pe roţile din spate, introduse cricul şi începu să ridice partea din spate a căruciorului, încet, lucrînd cu o mînă şi ţinînd ranga pregătită în cealaltă.

Căruciorul gemu ridicîndu-se. Apoi începu să scoată un sunet ca de alunecare, de rîcîire, şi el ridică mai repede.

Cu un zgomot ca o lovitură într-un clopot spart, cubul se răsturnă pe punte; alunecă în faţă şi spre stînga. Îl propti cu ranga, împingîndu-l spre dreapta din toate puterile. Se prinse cu aproape un centimetru de marginea stîngă a cadrului cuptorului. Spaţiul dintre cub şi cadru era mai larg la bază.

Fixă ranga şi îşi lăsă greutatea pe ea – de trei ori.

Atunci cubul înaintă şi se opri în interiorul aprinzătorului.

Începu să rîdă. Rîse pînă simţi că slăbeşte. Se aşeză pe căruciorul rupt, legănîndu-şi picioarele şi chicotind pentru el, pînă cînd sunetele care ieşeau din gîtul lui sunară străine şi nelalocul lor. Se opri brusc şi trînti uşa, închizînd-o.

Panoul de transmisie avea o mie de ochi, dar nici unul dintre ei nu clipi spre el. Făcu ultimele ajustări la transmisie, apoi verifică pentru ultima dată generatoarele.

După aceea, se urcă pe o pasarelă şi se duse la fereastră. Mai era încă suficientă lumină a zilei, astfel că se deplasă de la o fereastră la alta apăsînd butoanele „Deschis" de sub fiecare pervaz.

După aceea, mîncă restul de mîncare, bău o sticlă întreagă de apă şi fumă două ţigări. Aşezat pe scară, se gîndi la zilele

cînd lucrase cu Kelly, Murchison şi Djizinsky, răsucind cozile electronilor pînă cînd aceştia ţipau şi săreau peste ziduri scurgîndu-se în oraş.

Ceasul! Îşi aminti dintr-odată de el – aşezat sus pe perete, în stînga uşii, înţepenit la 9:33 (şi patruzeci şi opt de secunde).

În semiîntuneric mută o scară şi se urcă pe ea pînă la ceas. Şterse praful de pe suprafaţa unsuroasă cu o mişcare circulară. Atunci fu pregătit.

Traversă pînă la aprinzător şi îl porni. Undeva, bateriile veşnice reveniră la viaţă şi el auzi un clic atunci cînd o tijă subţire şi ascuţită fu introdusă în peretele cubului. Alergă înapoi pe scări şi se grăbi pe pasarelă. Se duse lîngă o fereastră şi aşteptă.

— Dumnezeule, murmură, nu le lăsa să explodeze! Te rog, nu...

După o eternitate de întuneric, generatoarele începură să bîzîie. Auzi un trosnet static de la panoul de transmisie şi închise ochii. Sunetul se stinse.

Deschise ochii cînd auzi fereastra deschizîndu-se. Peste tot în jurul lui, cele o sută de ferestre înalte se deschiseră. Un bec mic se aprinse deasupra bancului de lucru în zona de sub el, dar el nu îl văzu.

Privea afară dincolo de acropola largă, jos, spre oraş. Oraşul lui.

Luminile nu semănau cu stelele. Întreceau al naibii de mult stelele. Reprezentau constelaţia veselă, regulată a unui oraş în care oamenii îşi ridicaseră locuinţele: şiruri drepte de becuri stradale, reclame, ferestre luminate în apartamentele blocurilor, aleator un diamant de pătrate strălucitoare alergînd pe lateralele zgîrie-norilor, un far rotindu-şi raza prin norii ce atîrnau deasupra oraşului.

Alergă la o altă fereastră, simţind vîntul puternic al nopţii pieptănîndu-i barba. Dedesubt, centurile zumzăiau; le auzi monologul sec răsunînd prin cele mai adînci canioane ale oraşului. Îşi imagină oamenii în locuinţele lor, în teatre, în baruri – vorbind unul cu altul, împărtăşind o glumă comună, cîntînd la

clarinete, ținîndu-se de mînă, luîndu-şi gustarea de seară. Automobilele adormite se treziră şi se agitară unele pe lîngă altele la nivelurile de deasupra centurilor; zumzetul de fond al oraşului îi spunea o poveste despre producție, funcționare, despre mişcarea şi serviciile aduse locuitorilor săi. Cerul părea să se rotească deasupra capului, ca şi cum oraşul ar fi fost un ax şi universul marginea sa exterioară.

Apoi luminile păliră de la alb la galben şi el se grăbi, cu paşi disperați, la o altă fereastră.

— Nu! Nu aşa de repede! Nu mă părăsi încă! suspină el.

Ferestrele se închiseră şi luminile se stinseră. Stătu mult timp pe pasarelă, fixînd tăciunii stinşi. Un miros de ozon îi ajunse pînă la nări. Era conştient de existența haloului albăstrui din jurul generatoarelor muribunde.

Coborî şi traversă zona de lucru pînă la scara pe care o sprijinise de perete.

Lipindu-şi fața de sticlă şi încordîndu-şi mult timp privirea, reuşi să distingă poziția limbilor.

— Nouă treizeci şi cinci, şi douăzeci şi una de secunde, citi Carlson. Ai auzit? strigă, agitîndu-şi pumnul spre nimic. Nouăzeci şi trei de secunde! Te-am făcut să trăieşti nouăzeci şi trei de secunde!

Apoi îşi acoperi fața cu întunericul şi rămase tăcut.

Mult mai tîrziu, coborî scările, parcurse centura, străbătu lungul coridor şi ieşi din clădire. În timp ce se îndrepta spre munți îşi promise – din nou – că nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Traducere: Roxana Brînceanu

III

VIAȚA DUPĂ SFÎRȘIT

Gregory Benford

SPRE GOLFUL FURTUNOS

TURKEY

Belele. Ştiam eu c-o să dăm de-o grămadă de belele dacă părăseam reactorul prea devreme.

Dar să m-asculte ei pe mine? Nu, nu pe bătrînul Turkey! Nu e decît o pănuşă uscată de om acum, cred ei, unul dintre bărbaţii familiei Bunren care trăiesc din ajutor social de-o generaţie sau două şi nu-i sînt de folos nimănui.

Numai că eu trăiesc din subvenţii pentru fermieri, nu dintr-un nenorocit de ajutor social. Atîta lucru ştiu şi ei. Nu-i poţi reproşa omului că mai rămîne din cînd în cînd fără bani. Mie îmi place să stau şi să cuget mai mult decît unora pe care i-aş putea menţiona, aşa că am luat banii.

Şi totuşi domnul Ackerman şi ceilalţi cred că n-am de ce să iau pomana guvernului şi să trăiesc fără să mă îndeletnicesc cu măcar un pic de agricultură, aşa că, atunci cînd vorbesc, nu mă ascultă. Nici măcar nu par să mă audă.

El avusese ideea să intrăm în reactorul de la McIntosh. Şi bună idee a fost, trebuie să-i recunosc meritul.

Cînd începuseră să cadă precipitaţiile radioactive, iar în rarele emisiuni de la radio se spunea să se caute adăpost adînc

sub pămînt, domnul Ackerman se gîndise la marele miez central de la McIntosh. Reactorul se oprise automat cînd începuse războiul, aşa că nu era nimeni acolo. Domnul Ackerman îşi zisese că o clădire construită să nu lase radioactivitatea să scape, nu o va lăsa nici să pătrundă înăuntru. Ca atare, adunase familiile, Nelson, Bunren, Pollack şi restul, veri, mătuşi şi pe toţi cei de care putuserăm da în puţinele ore pe care le avuseserăm la dispoziţie înainte să vină precipitaţiile radioactive.

Intraserăm cu bine. Ne luaserăm şi mîncare şi altele. Un reactor e autonom şi are filtre uriaşe de aer şi apă de la rîu. Apa era şi ea curată, filtrată suficient cît să se elimine particulele radioactive. Generatoarele încă mergeau cum trebuie. Acolo aşteptaserăm să treacă. Înghesuiţi şi transpiraţi, dar bine sănătoşi vreme de zece zile. Atît durase pînă să scadă cantitatea de radiaţii. După care ne revărsaserăm într-o lume cenuşie cu distrugeri limitate însă, văzînd lumea cea veche prin perdeaua amintirilor.

Găsitul trupurilor – oamenilor, vitelor şi cîinilor – împrăştiate pe drumuri şi cîmpii fusese ceva neplăcut. Copacii şi tufişurile arătau la fel, doar că peste tot era o linişte toropitoare. Fără oameni, pîlcurile de pini şi malurile mîloase ale rîurilor amuţiseră şi de-abia dacă adia vîntul prin ele, de parcă toate aşteptau să se pornească din nou, dar nu ştiau cum.

ANGEL

Crezuserăm că eram bine atunci, iar contoarele o confirmau – toate gammele dispăruseră, cum zisese unul dintre copii. Numai că cerul nu mai arăta la fel cînd am ieşit, pătat cu nori cu burţi albastre ce pluteau în derivă.

Mai era şi o chestie stranie de tot. Luna iulie şi cade lapoviţă. Dinspre Golf sufla un vînt puternic, numai că nu era cel fierbinte şi lipicios cu care eram noi obişnuiţi pe timp de vară, ci gemea prin copaci cu o răceală neaşteptată şi muşcătoare.

— Fir-ar! Nu cred că putem ajunge departe pe vremea asta, zice Turkey, cu ochii bătrîni şi urduroşi rotindu-i-se în cap ca şi cum n-ar mai fi văzut manifestări ale vremii.

— Are să treacă, spune domnul Ackerman, ca şi cum s-ar avea bine cu Dumnezeu.

— Ia uit' ce vine dinspre sud! sar eu.

E o masă mare violetă cu fulgere bifurcate pe deasupra dealurilor, ca o maree care înghite totul.

— Furtună în Golf. O să aşteptăm să treacă, ne spune domnul Ackerman nouă celor cîteva sute care mai rămăseserăm dintr-un orăşel mediu cu perspective de dezvoltare.

Nimeni nu vorbeşte despre morţi. Îi vedem peste tot, cu viermii la lucru în ei. Mulţi au fost striviţi în accidente de maşină, murind pe cînd încercau să fugă de ceva ce nu puteau vedea. Noi însă îi avem pe majoritatea membrilor familiilor noastre alături, aşa că nu ne e chiar atît de rău. Eu, una, mi-am scos problema din minte, ar fi fost un efort de gîndire prea mare cu furtuna care se apropia.

Doar că nu era furtună. Era altceva, cu nori denşi plini de grindină într-o zi şi soare în alta, numai că soare cu dinţi. Unul dintre bărbaţi zice că are o cantitate mai mare de ultraviolete, dintre cele care nu trec în mod normal prin aer. Acum însă ajung pînă la noi. Drept pentru care nu prea ieşim. Doar pînă la piaţă după ce-a mai rămas din conserve şi provizii, iar domnul Ackerman spune să ne ducem numai cîţiva dintre noi.

Crezuserăm că o să dureze, poate, o săptămînă.

Au fost pînă la urmă mai bine de două luni.

Eu sînt o femeie răbdătoare, dar înghesuită pe coridoarele şi în birourile alea împuţite şi în sala de control a reactorului...

Nu vreau să mai continui.

E cum zice Bud al meu, cea mai rea moarte e moartea de plictiseală. A fost cît pe ce să se şi întîmple.

Nu că bătrînului Turkey i-ar fi păsat. Aţi observat vreodată cum genul de om căruia nu-i place să se mişte îi convinge pe alţii să facă exact contrariul?

Domnul Ackerman ne fusese conducător la început, pentru că ne adusese la reactor. El e din Chicago, dar uneori ai zice că-i din Anglia, după cum se poartă. Era în consiliul şcolii şi vicepreşedinte la fabrica cea mare AmCo din afara oraşului. Numai că începuse să *creadă* că vorba lui era *lege,* ceea ce nu ne picase prea bine.

Unii se apucaseră să spună că Turkey era mai deştept. Şi mai era şi de prin partea locului. Domnul Ackerman prinsese de veste.

Orice prost putea să vadă că domnul Ackerman era mai bun. Numai că Turkey vorbise aşa cum o face el, amintindu-le oamenilor că studiase ingineria la Auburn de mult, în secolul al douăzecilea şi învăţase limbi străine de hobby. Dîndu-ne de înţeles că atunci cînd o să ieşim o să avem nevoie de el, nu de domnul Ackerman.

Ne zisese că un drăcuşor stricase toate chestiile electrice, iar eu îi replicasem că era ridicol să spună cu un drăcuşor o făcuse. Ne dăduse de înţeles că aşa îi spuneau ei problemei. Aşa gen de om e el. Stătea, rumega şi-şi făcea de lucru cu aparatele lui de radio – pe care nu fusese deloc în stare să le facă să meargă – şi le spunea tuturor celorlalţi bărbaţi să iasă şi să facă şi să dreagă. Unii îl ascultau. Bătrînul ştie o mulţime de chestii inutile şi îi poate convinge pe ăia mai tonţi ce înţelept e el.

Aşa că-i trimitea în explorare. Afară pe un frig care-ţi tăia răsuflarea, îţi îngheţa degetele de la mîini şi ţi le amorţea pe cele de la picioare. În timp ce bătrînul Turkey stătea şi-şi făcea de lucru.

TURKEY

Numai bolboroseli la radio. Nimeni n-avea unul bun care să prindă posturi din Europa şi de mai departe. Telefoanele erau moarte, bineînţeles.

În prima noastră noapte afară, însă, văzuserăm pe cer nişte puncte care se mişcau – strălucirea de perlă a coloniei Arcapel, pata arămie numită Russworld.

Atunci îi venise domnului Ackerman ideea.

Trebuia să ajungem la petele alea. Să aflăm ce stricăciuni fuseseră. Să primim ajutor.

Numai că nu-i curent pe nicăieri şi n-avem cum să luăm legătura prin radio cu ele. Am încercat la cîteva posturi de radio locale, am luat cu noi o parte dintre echipamentele lor la reactor unde aveam curent.

Ale naibii, erau toate buşite! Nu prindeau nimic. Ca şi cum toată nenorocita asta de planetă ar fi fost moartă, dar de fapt doar echipamentele radio nu funcționau, prăjite de PEM – Pulsul Electromagnetic – pe seama căruia Angel făcea glume.

Şi-n tot acest timp vremea de-afară e mai rece ca țița unei curve. Iar noi sîntem asudați, murdari şi bombănim, frecîndu-ne unii de alții înăuntru.

Bud şi cu ceilalți aduc ce găsesc prin magazine. Au trebuit să meargă cu maşina pînă la Sims Chapel sau Toon ca să dea de ceva, cu toate jafurile. Şi benzina începuse să fie greu de găsit tot pe atunci. Se întorceau, iar femeile găteau ceea ce mai era încă bun, deşi de cele mai multe ori îți mîncai repede mîncarea ca să nu fii nevoit să te uiți prea mult la ea.

Cît despre mine, eu îmi omoram timpul. Stăteam la căldură.

Încercam diverse chestii. Bud voia să pornească reactorul, iar cinci dintre bărbați citiseră manualele şi au zis că sînt în stare s-o facă. I-am ajutat şi eu nițeluş.

Am tras de nişte bare şi am deschis valve, reuşind să obținem ceva căldură. Suficientă cît să ne fie bine.

Cînd l-au dat mai tare, au ieşit aburi şuierînd, au început să sune alarmele, iar înregistrările automate răcneau ca toți dracii:

„URGENȚĂ DE GRADUL 3
TOT PERSONALUL LA POSTURI!"

Şi-am făcut pe noi de frică.

Aşa că nu mai încercăm să-l dăm mai tare. Doar cît s-avem căldură.

Ca să menținem generatoarele în funcțiune, ieşim să aducem petrol pentru ele. Sau cel puțin asta fac Bud şi echipa lui. Eu, unul, sînt prea bătrîn ca să le mai fiu de prea mare ajutor.

Noaptea însă vedem punctele acelea de lumină acolo sus, gonind pe cer la fel ca înainte.

Ele ştiu ce se petrece. Cînd oamenii trec prin atîtea, vor să ştie ce-a fost.

Drept pentru care domnul Ackerman zice să trebuie să mergem la centrul acela mare DataComm de la sud de Mobile. Lîngă Fairhope. La început credeam că a aflat de el dintr-o carte de la bibliotecă sau cam aşa ceva.

Cînd vorbea, sar şi eu, chit că nu sînt decît un vreasc bătrîn, aşa cum cred unii, şi-i zic:

— Nu te-ajută cu nimic, nici dacă ai putea. Au coduri la intrări, poate şi paznici. O să batem probabil la uşă pînă ne dă sîngele în pumni, după care o să ne furişăm înapoi.

— Mă tem că ai uitat de vărul nostru, Arthur, zice domnul Ackerman cu un aer de superioritate.

A intrat în familie prin căsătorie, dar ai zice că el a inventat-o.

— Te referi la cel care lucrează la Citronelle?

— Da. El are acces la DataComm.

Aşa se face că şase dintre noi am plecat de voie, de nevoie la Citronelle, intrînd cu forța acolo. De unde şi belelele. Exact cum zisesem eu.

DOMNUL ACKERMAN

Nu voisem să-l iau şi pe prostul ăla bătrîn de-i zic Turkey, un Bunren tîmpit ca întreg neamul lui. Numai că familia Bunren vrea să fie părtaşă la toate şi, cum mă confruntam cu destulă împotrivire la planul meu de a-i cere ajutorul lui Arthur, le făcusem pe plac.

În sinea mea, cred că familia Bunren nu voia decît să scape de prostul ăla bătrîn şi enervant. Începuse să răspîndească zvonuri pe la spatele meu printre cele trei sute de suflete pe

care le salvasem. Familia Bunren insistase să vină şi Turkey ca să-mi facă mie în ciudă.

Eram cu toţii voluntari obosiţi să trăiască în sudoarea cu miros pătrunzător şi acru din reactorul strîmt. Bud şi cu Angel, băiatul pe nume Johnny (pe care-l duceam înapoi în zona Fairhope), Turkey şi cu mine.

Părăsiserăm reactorul sub un cer cenuşiu cu norişori mînioşi străbătîndu-l în goană. Am ajuns la Citronelle chiar mai repede decît ar fi trebuit, căci Bud ţinuse acceleraţia Pontiacului la podea. Pe cînd ne îndreptam spre sud, văzuserăm norii de formă neregulată ce ieşeau din cei mari şi violeţi care stăteau nemişcaţi şi doar scuipau fulgere la orizont. Îi mai văzusem în depărtare, nevenind niciodată deasupra uscatului. Urîţi.

Cînd am ajuns la Centru, am văzut că avea o gaură mare într-o parte.

— Parc-ar fi spart cineva o cutie dintr-o lovitură, a zis Bud.

Angel, care în nici un moment al zilei nu se afla la mai mult de jumătate de metru de el, a spus:

— Au bombardat-o.

— Nu, am conchis eu. E foarte probabil să fi fost o mică explozie. După care intemperiile şi-au croit drum înăuntru.

Lucru care se dovedi a fi adevărat. Între oamenii adunaţi la Centru existase o dispută. Sau poate fuseseră de vină mîhnirea şi furia care vin cu aşa ceva. Susan n-a explicat niciodată prea clar.

Uşile din faţă erau blocate. Am bătut la ele. Nimic. Aşa că le-am spart. Nici urmă de Arthur sau de oricine altcineva.

Am găsit o femeie în camera din spate, ghemuită pe un pat, cu conserve de mîncare în jurul ei şi un mic radiator cu petrol. Arăta oribil, cu nişte cercuri negre şi mari în jurul ochilor şi părul netuns şi nepieptănat.

La început nu-mi răspunsese. Am reuşit însă s-o liniştim şi s-o facem să se spele şi să vorbească. Refuzul iniţial de a vorbi era cel mai grav simptom. În cele două luni trecute ceva o rănise foarte tare, iar ea nu reuşise să treacă peste asta.

Desigur, nici traiul într-o clădire pe jumătate plină cu cadavre nu îi făcea bine. Cred că idioții nu se protejaseră suficient împotriva radiațiilor, iar Centrul nu avea încălzire ca lumea. Aşa că aceia care se îmbolnăviseră de la radiații muriseră ulterior de la valul de frig.

SUSAN

Nu ştiți cum e cînd toți oamenii cu care ai lucrat, oameni inteligenți şi buni ca pîinea lui Dumnezeu, devin răi, mînioşi şi plini de mîhnire din cauza celor care s-au prăpădit. Chiar şi atunci îmi puteam da seama că Gene era cel mai bun dintre ei.

Încep să se certe şi o țin aşa zile întregi şi nimeni nu ştie ce să facă pentru că vedem cu toții că zidurile Centrului nu sînt suficient de groase şi radiațiile gamma trec prin materialul prefabricat folosit de guvern. Stăm cu rîndul în sala computerului pentru că e cea mai departe de margine şi încă îi merg filtrele, sperînd cu toții să ne putem menține nivelul de radiații scăzut, însă, dintr-un motiv oarecare, radiația intră în rafale, adusă de un front de furtună şi căzînd cu ploaia, care o şi spală. Era imposibil să-ți dai seama cînd aveai să primeşti o doză zdravănă şi cînd erau doar nişte păcănituri aleatoare pe contoare, de la cantitatea mare de aer pe care-l inspiri ca pe nişte aburi îmbietori pentru că ştii că e bun şi îl simți după gust că e curat.

Aşadar, eu am avut noroc, asta-i tot.

Am fost mai puțin expusă decît alții. Ulterior unii au zis că eu, fiind asistentă medicală, îmi făcusem nişte injecții ca să mă salvez. Ştiam că vorbeşte mîhnirea din ei. Arthur ăla era cel mai rău. Gene l-a pus la punct.

Mă aflam în sala computerului cînd a venit un val cu adevărat periculos de radiații gamma. Nivelul afişat de contor urcase de trei ori şi tot de trei ori se întîmplase să mă aflu unde eram prin rotație.

Bărbații înarmați impuseseră rotația, spunînd că aşa era corect, iar pentru o vreme toată lumea îi ascultase.

Ştiam că expunerea la radiaţii creştea, iar unii deja primiseră o doză prea mare şi aveau să moară într-o lună sau un an, orice-ar fi făcut.

Eu eram asistenta-şefă atunci, nu pentru că ştiam mai multe, ci pentru că celelalte muriseră. Se duseseră repede cînd se făcuse frig.

Aşa că îmi revenise mie sarcina să mă ocup de bărbaţii şi femeile care fuseseră deja expuşi. Începuseră să aibă simptome. Nu puteam face nimic. Unora dintre cei care merseseră pe-afară le crescuse la colţurile ochilor o ciupercă lipicioasă – pterygium – am căutat eu să aflu denumirea. De la ultraviolete. Le crescuse repede peste cristalin şi îi orbise. Îi pusesem la întuneric şi, după o săptămînă, stratul respectiv nu mai era decît o pată la colţurile ochilor. Singura mea mare reuşită.

Pentru restul nu putusem face prea mult. Exista capsula T-Izolare, desigur, dar aceea era pentru încetinirea funcţiilor vitale ale celor bolnavi pînă cînd primeau asistenţă medicală. Bărbaţilor şi femeilor care-şi îndreptau ochii spre tine ca spre un înger de lumină ce venea la ei în ceas de nevoie nu le era de nici un folos. Nimeni nu-i putea vindeca de dozele de radiaţii pe care le primiseră. Duceau moartea pe picioare şi o ştiau, iar ăsta era cel mai rău lucru în toată treaba.

Aşadar, în fiecare zi aveam multă lume de consultat, personal de la Centru care se ascunsese aici şi, mai rău, oameni care veneau la noi din ascunzătorile pe care le găsiseră, care căutau ajutor odată ce-i cuprindea febra şi le apăreau ulceraţiile. Sperînd ca duşmanul lor să fie pneumonia şi nu radiaţiile gamma de care fuseseră afectaţi cu săptămîni în urmă şi care acum rămăseseră în ei ca un blestem. Oameni pe care nu-i puteam ajuta decît puţin cu o minciună amabilă.

Semănau atît de mult cu nişte copii! Se agăţau aşa de tare de speranţă! Nu puteai decît să te uiţi la ei şi să afişezi un zîmbet profesional rigid.

Şi mai era şi Gene McKenzie. Tot timpul dăduse dovadă de tărie de caracter. Încerca să le bage minţile în cap celorlalţi.

Distribuia mîncarea.

Ne programa la rotație ca să avem cu toții șansa de a ne adăposti în sala computerului.

Gene fusese anterior șeful unui întreg grup de comandă. Era la datorie cînd se întîmplase și știa multe despre război, dar nu prea vorbea. Cred că suferea, chiar dacă uneori mai și rîdea, după care vorbea despre cum marile computere s-ar fi distrat cu ce știa el. Numai că liniile spre DataComm căzuseră chiar cînd lucrurile deveneau interesante, zisese el. Se întreba ce s-o fi întîmplat cu MC355, computerul principal de la DataComm.

Se întreba și rîdea.

După care se ducea să se îmbete alături de ceilalți.

Îl iubisem și înainte, îl iubisem și așteptasem pentru că știam că avea trei copii și nevastă, o femeie înaltă cu păr arămiu pe care o iubea din toată inima. Numai că ei se aflau în California în vizită la rudele ei din Sonoma atunci cînd se întîmplase dezastrul, iar el știa în sufletul lui că, probabil, nu avea să-i mai vadă vreodată.

Cel puțin așa îmi spusese mie – nu cu glas tare, desigur – pentru că un bărbat ca el nu prea vorbește despre sentimentele lui.

Însă în noaptea cînd fuseserăm împreună, știusem ce însemna acel moment. Șoptise diverse chestii, cuvinte pe care nu le puteam pune cap la cap, după care mă strînsese în brațe și mă legănase delicat, ca o bărcuță pe apele Golfului, iar atunci cînd mă penetrase lung și ferm, știusem că și el simțea același lucru ca mine.

Dacă era să iasă ceva bun din tot războiul, acesta era faptul că Gene avea să fie al meu.

Eram împreună, visînd la căldură, cînd se întîmplase.

Eu dormeam. Strigăte, mînie și imediat explozie puternică de grenade și împușcături în noapte, în timp ce oamenii alergau peste tot.

Gene sărise în picioare și ieșise afară. Aproape îi calmase, în ciuda spărturii din pereți, cînd unul dintre oamenii care deja

încasaseră o doză prea mare de radiații, Arthur, despre care ştiam că mai avea poate una sau două săptămîni de viață, după nivelurile indicate pe insigna lui, începuse să strige ceva despre adusul lumii la condiții propice de trăit după toate astea şi despre cum Dumnezeu voia îndreptarea pămîntului, după care îl împuşcase pe Gene, precum şi pe alți doi.

Atunci am cedat nervos şi nu m-au mai putut convinge să-i tratez pe ceilalți. L-am lăsat pe Arthur să moară aşa cum merita.

A trebuit să-l tîrăsc eu însămi pe Gene la infirmerie şi, pe cînd îmi luam rămas-bun de la el, iar oamenii se certau afară, m-am hotărît. Era rănit în piept, un plămîn fusese perforat. Şocul aproape că-l ucisese înainte ca eu să pot face ceva. Aşa că l-am băgat în T-Izolare şi m-am asigurat că totul era în regulă, după care a căzut curentul. T-Izolarea însă avea propriile sale pile de combustie, aşa că ştiam că aveam ceva timp.

Eram singură. Ceilalți ori erau morți, ori fugiseră în vîrtejul cu ramuri negre al pădurii. În jurul meu era linişte.

Zilele au devenit mai luminoase, dar eu n-am ieşit. Prin ferestre se prelingeau culorile de afară.

M-am îngrijit de pilele de combustie. Nu mai rămăseseră prea multe.

A revenit soarele, cu lame calde de lumină. Noaptea am reflectat la cum distruseseră oamenii totul în prostia lor.

Cînd au început bătăile în uşă, m-am tîrît înapoi aici ca să mă scund la răcoare şi întuneric.

DOMNUL ACKERMAN

— Am venit să te ajutăm, i-am zis eu pe un ton cît de calm şi controlat puteam.

Plin de considerație.

Se dădu înapoi din fața noastră.

— Nu renunț la el! Nu e mort atîta timp cît stau cu el, cît îl îngrijesc!

— Atîta moarte... i-am zis eu, făcînd un pas ca să-i pun mîna pe umăr. A intrat în noi, da, înțelegem acest lucru. Însă tu trebuie să vezi dincolo de ea, copila mea.

— Nu vreau!

— Nu-ți cer decît să ne ajuți cu cei de la DataComm. Vreau să mă duc pînă acolo ca să le cer ajutorul.

— Atunci, du-te!

— Sigur n-or să ne dea drumul înăuntru unora ca noi.

— Lăsați-mă!

Biata femeie se retrase tremurînd înapoi în gaura ei oribilă și împuțită, cu așternuturi mucegăite cu miros acru, conserve deschise împrăștiate peste tot și duhnind a mîncare pe jumătate stricată.

— Ne trebuie codurile de acces. Contam pe ajutorul vărului nostru Arthur și vestea că e mort ne mîhnește. Sigur tu știi unde sînt codurile corecte și celelalte...

— Eu... nu...

— Arthur mi-a zis odată despre Instalațiile de Apărare Națională care sînt izolate astfel încît o cădere de sistem să nu ducă la oprirea tuturor deodată.

Ceilalți din spatele meu bombăneau în sinea lor, deja nervoși din cauză că bătuseră atîta amar de drum fără să realizeze mare lucru.

— Mi-aduc aminte că Arthur mi-a vorbit despre tine de multe ori. Despre ce femeie inteligentă ești. Cu siguranță că exista o procedură prin care fiecare membru al personalului putea să comunice cu celelalte instalații în caz de urgență?

Ochii încetară să i se mai rotească, iar gura își pierdu rictusul de frică smintită.

— Asta era pentru... exerciții...

— Cu siguranță ți-o mai aduci aminte, nu?

— Exerciții.

— Ți-au dat un manual?

— Sînt asistentă medicală!

— Și totuși nu știi unde am putea căuta?

— Ştiu...

— O să ne dai... codurile?

I-am zîmbit liniştitor, însă fata se dădu înapoi nu ştiu din ce motiv, cu o privire vicleană în ochi.

— Nu.

Angel făcu repede un pas înainte ţipînd:

— Cum poţi să le spui aşa ceva unor oameni cinstiţi după toate cîte s-au...

— Tăcere!

Angel strigă:

— Nu poţi să-mi spui tu mie să t...

Susan se trase înapoi din faţa ei, dar nu şi a mea şi zise cu o voce piţigăiată:

— Nu, nu, nu, nu pot, nu pot...

— Eu mă ocup de problemă, am zis, cu mîinile întinse între ele.

I se crispă faţa la vederea furiei de pe chipul lui Angel şi se întoarse spre mine căutînd protecţie.

— Da... da, o să vi le dau, dar trebuie să mă ajutaţi.

— Cu toţii trebuie să ne ajutăm, drăguţă, am replicat eu, ştiind că ce era mai rău trecuse.

— Va trebui să vin cu voi.

Am încuviinţat din cap. Nu era de mirare ca o femeie, chiar şi una cu minţile rătăcite ca asta, să vrea să plece dintr-un loc plin cu cadavre umflate şi duhnind de-ţi muta nasul din loc. Numai de miros şi tot înnebuneai.

Şi totuşi, ca să fi supravieţuit în acest loc, trebuie să fi avut şi o urmă de sănătate mintală, de raţiune. Am încercat să fac apel la ea.

— Desigur, am să pun pe cineva să te ducă înapoi la...

— Nu. La DataComm.

Bud comentă în surdină:

— N-are nici o logică.

— T-Izolarea, zise ea, arătînd spre lada masivă. Pilele de rezervă.

— Da?

— Sînt aproape consumate. Mai sînt altele la DataComm.

I-am vorbit cu blîndețe:

— Păi, atunci o să luăm unele cu noi cînd ne întoarcem. Tu doar scrie-ne unde se găsesc, numărul şi aşa mai departe şi noi o să...

— Nu, nu, nu!

Îi revenise sălbăticia.

— Te asigur că...

— O să fie oameni acolo! Cineva îl va ajuta! Îl va salva!

— Chestia aia e atît de grea că mă îndoiesc că...

— Nu-i decît o rană la piept! Trebuie doar îndepărtat plămînul şi apoi să-i repornească inima!

— Măi soro, a murit atîta lume că nu văd de...

Chipul ii căpătă o expresie aspră.

— Atunci puteți să vă duceți fără mine. Şi fără coduri!

— La naiba, zise Bud tărăgănat. Cea mai tîmpită situație pe care...

Susan îi aruncă o privire piezişă plină de răutate şi răbufni:

— Ia încercați voi să intrați acolo cînd sînt complet blocați!

Se porni apoi să rîdă sec, cu un rîs care răsună prin încăpere.

— Încetează! am strigat eu.

Linişte şi duhoare.

— N-o să reuşim, a zis Bud.

— Gene face cît zece ca tine!

— Ei, am intervenit eu, văzînd ce efect avea Bud asupra ei. O să ne descurcăm noi cumva. Să sperăm că DataComm ăsta mai există.

MC355

Îşi căută perifericele pentru a zecea mia oară şi, la fel ca de fiecare dată, nu le găsi la locul lor.

Trunchierea survenise într-o singură clipă orbitoare şi totuşi imaginea febrilă se păstrase, clară şi strălucitoare în nucleul de

memorie al computerului principal – focoase nucleare ce se îndreptau spre el înflorind inofensive pe bolta de cobalt a cerului, în timp ce altele cădeau neafectate. Rachete le săriseră în întîmpinare, formînd un scut protector deasupra coastei sudice a statului Alabama, o umbrelă care protejase baza aeriană Pensacola şi populaţia înşirată pe verdele decolorat de soare al unei zile de vară. Diafonie multiplă furioasă pe toate canalele posibile. Filtrate şi ajustate toate de către reţeaua MC, direcţionate spre căutarea rachetelor inamice şi definirea traiectoriilor acestora.

După care linişte.

Întuneric învăluitor instantaneu.

Înainte de acel moment groaznic în care soarele arzător explodase la nord, iar PEM-ul îi inundase toţi senzorii, orice pierdere de funcţionalitate ar fi fost anticipată, s-ar fi făcut pregătiri pentru eventualitatea ei, ar fi fost uşurată de interfeţe şi filtre electronice. Pentru o reţea avansată de calculatoare ca MC355, pierderea unei părţi din memorie, simţuri şi spaţiu de stocare era ca un duş rece – ceva care poate că te curăţă, dar te şi sperie şi e de natură să provoace o reacţie de şoc.

În clipele de agonie ale acelei zile, MC355 îşi simţise tentaculele tocindu-se, arzînd şi dispărînd unul cîte unul. Văzuse fugar distrugere, panică, disperare derutată. Fusese inundat cu informaţii prin toate terminalele de intrare – ştiri, analize, cereri bruşte de noi analize de date care trebuia să fie executate cît de curînd posibil, iar în mijlocul haosului urlător, mulţimea lui de ochi şi urechi încetase să mai transmită informaţii. Pentru MC355, piesa care se desfăşura afară, un miliard de scene violente, îngheţase, lăsîndu-l în aer.

Şocat. Rotindu-se cu furie în propriul lui univers reducţionist cartezian, în spaţiul infinit, rece şi cristalin de Pascal disperat, o minte fără punct de reper.

Drept pentru care plutise în derivă prin zile de sensibilitate şocată, cu simţurile inerte, băncile de date deconectate, reţelele de logică şi tipare zdrobite şi împrăştiate.

Acum îşi revenea însă. În MC355 exista o subrutină doar parţial realizată, un proiect întrerupt de Ziua Aceea. Scopul său era autorepararea, însă sistemul în sine era incomplet.

Cu efort, lui MC355 îi deveni clar că, la urma urmei, era un Calculator Principal şi ca atare capabil de fapte măreţe, precum şi că Reţeaua de Execuţie şi Generare Reparaţii[1] – REGEN trebuia ea însăşi să se regenereze mai întîi.

Ceea ce durase săptămîni de zile. Trebuiseră produse cu multă trudă accesorii. Roboţi. Maşini care să poată face reparaţii delicate. Căutători de materie primă, care să scotocească prin magazii după cabluri, cipuri şi discuri matriciale. Subrutine pedante care trăiau doar cît să caute informaţiile relevante prin coridoarele lungi şi reci ale memoriei lui MC355.

Singura opţiune a lui MC355 fusese să ia piesele de la entităţile mai puţin importante aflate sub controlul lui. Reţeaua de electricitate era vitală, aşa că grupurile mari de panouri solare, reactoarele de rezervă din subteran şi pilele termice continuaseră să funcţioneze neatinse. Sistemele de urgenţă care nu mai erau utile – rutine ce ţineau contabilitatea în vederea declarării veniturilor la Fisc, sisteme de evaluarea pagubelor, capacitate de calcul dedicată studiului atent al Produsului Naţional Brut rămas, legăturile cu celelalte reţele, AT&T, IBM şi SYSGEN, fuseseră scoase din funcţiune.

Oare mai rămăsese ceva afară?

Inexistenţa dovezilor nu constituie dovada inexistenţei.

MC355 nu putea analiza date pe care nu le avea. Prioritatea sa era reconectarea. Găsise altă întrebuinţare puzderiei de armate de semiconductori, module de memorie şi conexiunilor UVA din imperiul său, aşa că le tăiase, sacrificase şi construise ceva nou.

Mai întîi, MC355 trimisese unităţi mobile la suprafaţă. El se afla în întregime sub nivelul solului vulnerabil, amplasat intenţionat într-un colţ uitat de lume din sudul statului Alabama. În vecinătatea lui nu se afla nici o instalaţie care să îndrepte

[1] Repair Generation and Execution Network (n.tr.)

armele asupra inamicului. O explicaţie plauzibilă pentru explozia de jumătate de megatonă care îi trunchiase simţurile era un atac asupra oraşului Mobile, de la vest.

Şi totuşi, punctul zero se aflase la kilometri întregi depărtare de oraş. Ţinta fusese ratată.

MC355 avea un mandat strict. (Curios cuvînt, reflectase un sistem, însemna literalmente un reper de timp impus de om[1]. Însă unde se aflau oamenii acum? Nu mai avea decît ceasul interior.) Comanda lui MC355 era să trăiască precum o cîrtiţă, nepermiţînd să fie detectat, drept pentru care nu întinsese antene ca să apeleze pe cale electromagnetică sistemele înrudite. Abia după multă ezitare ieşise la suprafaţă. Acest lucru era necesar pentru REGEN, aşa că trimisese mici maşini să se aventureze afară.

Simţurile acestora erau limitate, nu ştiau nimic despre lumea naturală (cum nu ştia nici MC355) şi nu înţelegeau talmeş-balmeşul debordant şi agitat de imagini vizuale, mirosuri, parfumuri, şanţuri şi radiaţii înţepătoare care le întîmpina.

Multe nu se mai întorseseră. Multe se defectaseră. Cîteva îşi descărcaseră informaţiile culese prin infraroşii şi ultraviolete şi fugiseră înapoi la loc sigur sub pămînt. Acest tip de senzori cedase repede sub atacul vînturilor înţepătoare şi aspre şi al grindinei.

Detectorii acustici se dovediseră mai entuziaşti, însă MC355 nu putuse înţelege senzaţiile aleatorii care inundau aceste urechi minuscule.

Zi de zi ascultase şi zi de zi se simţise derutat.

JOHNNY

Sper ca de data asta să ajung acasă.

Mă tot pasează de la unul la altul de luni de zile, de cînd a început chestia asta şi tot ce vreau e să mă întorc la Fairhope, la tati şi la mami.

---

[1] De la „man" – om şi „date" – dată. (n.tr.)

Numai că nimeni nu-mi spune dacă ştie unde sînt mami şi tati. Îmi vorbesc mîngîietor, dar îmi dau seama că ei cred că toată lumea de acolo a murit.

Discută despre cum vor să se ducă la un loc cu calculatoare şi tot felul de chestii. Domnul Ackerman vrea să vorbească cu oamenii ăia din spaţiu.

Nimeni nu zice mare lucru despre mami şi tati ai mei.

Mai sînt doar vreo o sută treizeci de kilometri, dar, după cît le ia ca să ajungă, ai zice că dau ocol Pămîntului.

MC355

MC355 suferise vreme de clipe infinitezimale goale, prelungite la infinit.

Sistemelor de calcul avansate li se dau o serie de directive de monitorizare internă atît de complexe că, pentru un om, maşinile par să aibă motivaţie. Aceasta este una dintre modalităţile – chiar dacă nu cea mai complicată şi isteaţă din punct de vedere tehnic – de a descrie concluzia la care MC355 ajunsese în cele din urmă.

Era rupt de informaţiile de afară.

Nimeni nu încercase să ia legătura cu el. MC355 ar fi putut foarte bine să fie singura entitate încă în funcţiune din toată lumea.

Personalului care îl deservea i se ordonase să meargă în altă parte chiar în primele ore ale războiului. MC355 pierduse legătura cu exteriorul la cîteva momente după ce uşile uriaşe se închiseseră cu zgomot în urma ultimilor astfel de oameni, iar paznicii de afară care ar fi trebuit să intre să facă o verificare la fiecare şase ore nu veniseră nici ei, niciodată. Se părea că aceeaşi explozie care îi izolase senzorii lui MC355 îi deconectase şi pe ei.

Nu avea decît un minimum de date despre primele clipe ale războiului. Marile sale biblioteci fuseseră deconectate şi totuşi trebuia să-şi înţeleagă situaţia. Şi, lucrul cel mai important, MC355 tînjea să facă ceva.

Soluția era evidentă: avea să descopere starea lumii exterioare folosindu-se de principiul cartezian. Avea să întreprindă o simulare numerică extinsă şi solicitantă a războiului, alegînd cele mai bune supoziții acolo unde nu avea suficiente date.

Avea să construiască pe baza cunoştințelor despre fizica atmosferică, ecologie şi despre oceane un model matematic a ceea ce trebuie să se fi întîmplat afară.

Ceea ce şi făcuse. Toată treaba necesitase mai mult de o lună.

BUD

1. Am urcat T-Izolarea pe podeaua benei. Cricul hidraulic l-am găsit la un atelier de reparații camionete. ERNIE'S QUICK FIX.
2. Am mai luat un Chevy pentru greutatea suplimentară.
3. O să meargă mai bine cu mînerele cele mari strînse.
4. Greutatea o să se distribuie mai bine.
5. Am prins-o de podeaua benei cu cabluri.
6. Nu-l putem zgîlțîi prea mult pe omul dinăuntru, zice Susan, or să se desprindă firele prinse de el. Asta o să-i oprească inima. Deci trebuie amortizoare mari.
7. Are garda la sol înaltă cu amortizoarele puse, ca vehiculele de nisip din zona Golfului.
8. Îl ține înăuntru la un pic peste temperatura de îngheț. Apa se măreşte cînd îngheață. De-aia şi plutesc cuburile de gheață în băutură. Lada îl ține la puțin peste zero grade ca să nu-i plesnească celulele.
9. Treaba e că la rece nu ni se înrăutățeşte starea. Inima bate odată la cîteva minute, zice femeia.
10. Greu de găsit benzină, totuşi.

MC355

Războiul îl pornise, aşa cum se temuseră mulți, un nebun.

Nu un general aflat la comanda unor depozite de rachete. Nu un comandant de submarin cu minţile rătăcite. Un şef de stat – care anume nu avea să se afle niciodată.

Nu un preşedinte de superputere, asta era sigur. Primele arme lansate fuseseră în număr de şapte, pe durata unei jumătăţi de oră. Rachete cu rază medie de acţiune lansate de pe submarin. Trei loviseră Statele Unite, patru URSS-ul.

Fusese o grea lovitură îndreptată împotriva unor centre de Comandă, Control, Comunicaţii şi Strîngere de Informaţii anume, atacul clasic de tip C3I. Camerele de control implodaseră, cablurile îngropate se topiseră, echipamente electronice în valoare de zece miliarde de dolari se transformaseră în fiare vechi radioactive.

Fiecare naţiune răspunsese punîndu-şi toate forţele în stare de alertă. Cele mai importante erau sistemele orbitale de apărare împotriva rachetelor balistice intercontinentale. Erau formate din aproape o mie de mici rachete, gata de lansare pe orbite ce formau un tipar complex de la un pol la altul, acoperind toate locurile de pe glob de unde s-ar fi putut face lansări. Rachetele aveau senzori cu infraroşii şi microunde, conectaţi la un microcip care ar fi putut ghida o navă pînă pe Pluto cu numai o treime din capacitatea sa.

Acestea intraseră imediat în acţiune şi descoperiseră că nu aveau ţinte.

Numai că reţelele C3I suferiseră stricăciuni şi intraseră în panică. Vreme de douăzeci de minute, mii de bărbaţi şi femei stătuseră calmi, rezistînd impulsului de a presupune că se întîmplase ce era mai rău.

Situaţia aceasta nu avea cum să dureze. Un radar sovietic confundase o emisie răzleaţă de la o escadrilă de bombardiere ce se îndrepta spre nord peste Canada şi raportase un stol de rachete inamice.

Teoria cea mai probabilă era că atacul american eşuase lamentabil. Americanii fuseseră, fără îndoială, uluiţi de eşecul lor, însă aveau să-şi revină repede. Inamicul fusese derutat doar pentru moment.

Între timp, sistemul de comitete de la conducerea dinozaurului sovietic putea şovăi doar pentru cîteva clipe, nu ore. Doctrina sovietică prevalentă susţinea că URSS nu avea să mai fie luată niciodată prin surprindere ca în cazul războiului cu Hitler. Un atac asupra patriei cerea răspuns imediat sub forma distrugerii capacităţii de război a duşmanului.

Sovietele nu acceptaseră niciodată doctrina Statelor Unite cu privire la Distrugerea Reciprocă Asigurată – aceasta ar fi însemnat acceptarea posibilităţii sacrificării patriei. În loc de asta, atacaseră cu mijloace de război, ceea ce însemna că rachetele sovietice aveau să evite oraşele americane, cu excepţia cazurilor în care baze vitale se aflau lîngă zone dens populate.

Prudenţa cerea trecerea la acţiune înainte ca Statele Unite să se dezmeticească.

URSS-ul decisese să lanseze şi propriul său atac de tip C3I.

Rachete precise, capabile să lovească instalaţii protejate cu o eroare mai mică de cîteva sute de metri, ţîşniseră vîjîind din depozitele din Siberia şi Urali, îndreptîndu-se spre Montana, cele două Dakote, Colorado, Nebraska şi încă vreo douăsprezece alte state.

Fuseseră interceptate de sistemele orbitale de apărare ale Statelor Unite. Radarele şi reţelele optice de pe orbita geosincronă detectaseră rachetele URSS-ului. Sistemul ghidase flotele de rachete pe o orbită joasă pentru a se ciocni de acestea, explodînd cu doar cîteva clipe înainte de impact în rafale de bile ca trase de o mitralieră.

Orice obiect solid care loveşte un focos nuclear cu o viteză de zece kilometri pe secundă transmite unde de şoc prin învelişul protector de oţel. Aceste unde cauzaseră aprinderea explozivilor dinăuntru fără a se realiza simetria atent plănuită cerută de proiectanţi. O explozie neuniformă nu era bună de nimic, ea neputînd comprima miezul de douăzeci şi cinci de kilograme de plutoniu pentru a obţine masa critică necesară.

Arma se transforma astfel într-o erupţie de piese atent lucrate şi acum inutile, împrăştiindu-se pe o distanţă de o mie de kilometri.

Astfel se respinsese nouăzeci la sută din primul atac al URSS-ului.

ANGEL

Nu mai văzusem aşa un felinar vechi de cînd eram copil.

Domnul Ackerman venise să ne trezească înainte de ivirea zorilor, spunînd că aveam de parcurs o distanţă mare în acea zi. Noi nu voiserăm să mergem în apropiere de Mobile, dar, din ce ne spuseseră vagabonzii de la est, drumul era impracticabil, toată zona unde explodase bomba era moarte curată, probabil din cauza radioactivităţii.

Felinarul aruncase o lumină de un portocaliu ars în timp ce ne luaserăm micul dejun. Carne de vită sărată şi tocată, că doar asta mai rămăsese în conserve, fără ouă, desigur.

Era lovit, murdar de ulei, cu sticla crăpată şi pătat de funingine pe o parte. Ne lumina cu o lumină palidă şi fierbinte, pe Bud, domnul Ackerman, bătrînul Turkey şi pe Susan, care stătea lîngă lada ei în camionetă. Lui Bud îi luase o zi întreagă ca s-o aranjeze. Şi Johnny, băiatul, tăcuse tot drumul, nescoţînd un cuvînt nici dacă-l întrebai. Căzuserăm de acord să-l ducem la Fairhope, unde trăiau ai lui, familia Bishop. Pe atunci credeam că avea să fie o călătorie uşoară.

Eram cu toţii traşi la faţă, epuizaţi şi nu prea ne mai păsa de frigul care persista în ciuda faptului că se încălzea deja de săptămîni de zile. Felinarul alunga întunericul care se prelingea spre noi, ducîndu-mă cu gîndul la faptul că sigur în acel moment milioane şi milioane de oameni făceau acelaşi lucru pe tot cuprinsul ţării, mîncînd la lumina slabă a unei lămpi de gaz, gîndindu-se la ceea ce avuseseră şi cum ar fi putut să aibă din nou dacă era posibil.

Atunci, bătrînul Turkey se lăsase pe spate ca şi cum avea să tragă un pui de somn. Şi totuşi, pe drumul pînă aici el fusese cel care dorise să plecăm mai departe imediat ce făceam rost de benzină. Aşa e mereu cu un leneş ca ăsta. Îi displace mişcarea

atît de tare că, odată ce s-a pornit, o ține tot așa și nu se mai oprește, ca și cum nu mișcarea n-ar putea-o suferi, ci pornitul și opritul. Odată ce se mișcă, e atît de mîndru de asta că ar face orice ca să pară că lui îi e ușor, iar altora greu, ca să se poată da mare după aia.

Așa că nu mă surprinsese deloc că după ce ieșiserăm și ne urcaserăm în mașină, iar Bud pornise camioneta și mergea cu atenție, Turkey stătea pe bancheta din spate a Pontiacului și dădea indicații ca și cum ar fi știut drumul. Ceea ce-l iritase pe domnul Ackerman, așa că cei doi se certaseră.

JOHNNY

M-am săturat de oamenii ăștia! Sigur, rudele mele, numai că trebuia să stau la ele o săptămînă, nu la nesfîrșit. Domnul Ackerman, pe el nu pot să-l sufăr. Mi-a zis Turkey: „Numai aur îi iese din gură, dar vezi și ceva piatră prin el." Așa e.

Ei își închipuie că un copil de nouă ani nu-și dă seama, dar eu îmi dau.

Seama că habar n-au ce fac.

Că au crezut cu toții că o să murim. Numai că nu s-a întîmplat. Că lui Angel îi e frică. Crede că Bud ne poate salva.

Poate că da, dar de unde să știi? El oricum nu dă de înțeles nimic niciodată.

Bănuiesc că nu poate. Doar își pune capul în piept și se încruntă ca și cum ar fi supărat pe o problemă, iar atunci cînd i-a trecut încruntătura, știi că i-a dat de capăt. De el îmi place.

Uneori mă gîndesc că lui Turkey pur și simplu nu-i pasă. De parcă s-ar fi dat bătut. Alteori însă, pare să înțeleagă și rîde de toate. S-a certat cu domnul Ackerman și i-au rîs ochii atunci cînd a ieșit învins.

Sînt de treabă cu toții, mă gîndesc eu. Măcar mă duc la mine acasă. Mai puțin Susan. Îi sar ochii în cap de parcă ar fi văzut fantome. Te sperie cu nebunia ei. Nu-mi place să mă uit la ea.

TURKEY

Beleaua dă ea de tine dacă eşti prost.

Ar fi trebuit să ne întoarcem imediat ce ne dăduserăm seama că ideea lui Ackerman n-avea să meargă cum trebuie. Le-am zis-o şi ei au dat din cap, da, da, dar tot pe el l-au ascultat.

Aşa că am făcut şi eu ca ei.

Am trăit deja mult şi ăsta e un moment la fel de bun pentru dat colţul ca oricare altul.

Aveam în valiză vechiul meu revolver de calibrul .32, dar n-avea să-mi folosească la nimic stînd acolo. Aşa că l-am scos, l-am înfăşurat într-o pungă de hîrtie şi l-am băgat sub scaun, la îndemînă.

Aş merge să văd şi lumea. Ce-a mai rămas din ea.

MC355

Sistemele defensive orbitale eliminaseră atacul sovietic aproape complet, în afara a zece la sută.

MC355 reconstituise acest lucru cu o abatere pătratică medie de cîteva procente. El fusese martor la numai o treime din lupta efectivă, dar rulase indici de performanţă pentru reţeaua MC şi putea extrapola pe baza lor.

Focoasele care trecuseră de baraj fuseseră aţintite spre depozitele de rachete şi centrele C3I, după cum era de aşteptat.

Dacă totalitatea armamentului celor două superputeri ar fi fost aceea de altădată, zece de mii de focoase sau chiar mai mult de fiecare parte, o scăpare de zece la sută ar fi fost catastrofică. Numai că dezarmarea treptată se desfăşura deja de zeci de ani, astfel încît mai existau doar cîteva mii de rachete balistice intercontinentale ţinute la loc sigur. Nu mai erau rachete cu rază scurtă de acţiune care să poată fi trase rapid de pe submarine, deoarece fuseseră considerate destabilizatoare. Renunţarea la ele se negociase în primele decenii de la începutul dezarmării.

Submarinele cu rachete balistice intercontinentale stăteau însă în aşteptare, pentru orice eventualitate.

Toate acestea se realizaseră în baza a două principii: „Supraviețuirea Reciproc Asigurată" și „Eu Tai, Tu Alegi". Prima jumătate de oră a bătăliei le ilustrase importanța.

Statele Unite scăpaseră cu bine din primul atac. Rețelele sale C3I erau aproape neatinse, grație construirii de arme defensive care izolau în spațiu prima fază a oricărui conflict.

Dimensiunea redusă a arsenalelor se datora unei filozofii adoptate în anii 1900, care avea la bază un concept simplu din copilărie. Atunci cînd se împarte o plăcintă, o persoană taie feliile, iar cealaltă alege bucata dorită. Interesul personal conducea, normal, la tăierea unor felii cît mai egale posibil.

Cei doi adversari căzuseră de acord asupra unui sistem de o mie de puncte pentru evaluarea componentelor arsenalului nuclear. Era vorba aici despre procentul de valoare militară, care denota utilitatea fiecărei arme în parte. URSS-ul considera rachetele instalate la sol ca avînd o valoare mai mare, acordîndu-le douăzeci și cinci la sută din punctele sale. Statele Unite puseseră accentul pe cele de pe submarine.

Reducerea armamentului se axase, ca atare, pe procentele care trebuia să fie tăiate, nu pe niște arme anume. Prima reducere fusese de cinci la sută sau cincizeci de puncte. Statele Unite aleseseră ce arme ale URSS-ului să fie distruse public și viceversa: Eu Tai, Tu Alegi. Fiecare parte redusese, așadar, armele de care se temea cel mai tare din arsenalul inamicului.

Din punct de vedere tehnic, avantajul în cazul de față venea din faptul că fiecare parte credea că iese în cîștig din acest schimb într-o măsură ce depindea de cota de amenințare percepută eliminată raportată la protecția percepută pierdută.

Ceea ce dusese la reduceri treptate. Armele pur defensive nu intrau în calculul celor o mie de puncte, drept pentru care nu existau restricții pentru construirea lor.

Încrederea creată de această abordare lentă și evolutivă reușise, în mare parte, să calmeze spiritele la nivel internațional. Statele Unite și URSS-ul ajunseseră la un echilibru dușmănos. MC355 reflectase multă vreme uimit la aceste date, încercînd

să împace viziunea lui despre lume cu începutul războiului. Părea imposibil ca vreuna dintre superputeri să pornească un conflict avînd în vedere cît de egale le erau forțele.

Şi totuşi cineva o făcuse.

SUSAN

Trebuia să merg cu Gene, iar ei mi-au spus că pot să merg în cabină, dar am țipat la ei – am țipat: „Nu, eu trebuie să stau tot timpul lîngă T-Izolare, să verific dacă merge bine, să mă asigur, trebuie să mă asigur!"

M-am urcat în benă şi am stat lîngă ea. Cîmpiile vălureau pe lîngă noi, căci Bud mergea prea repede, aşa că am strigat la el, el mi-a răspuns c-o înjurătură şi a continuat. Spre sud. Copacii ne biciuiau în goană – sicomori, pini feroce ne şfichiuiau, lovindu-mă chiar uneori – mă simțeam însă bine să fiu iar afară şi liberă şi să ştiu că aveam să-l salvez pe Gene.

Vorbeam cu el în timp ce goneam, cu cauciucurile zumzăind sub noi, cauciucuri mari care făceau o muzică ce-mi urca în picioare cu atîta putere că eram sigură că şi Gene o simțea şi ştia că stau lîngă el uitîndu-mă cum îi tresaltă inima o dată la cîteva minute, punînd în mişcare sîngele din el ca pe un mîl, dar continuînd să ducă suficient oxigen cît să-l absoarbă țesuturile şi să digere zahărul pe care i-l administram.

Era bine şi rece, la doar o jumătate de grad de limita înghețului. Eu citeam senzorii pe drumul care se avînta grabnic spre noi, cu linii albe ce veneau de la orizont şi treceau în fugă pe sub capotă, cusături în autostradă în aerul rece şi încă răcoros.

Nimeni în afară de noi pe drumul pe care mergeam liber, doar noi şi nişte muguri în copacii plini de cîntecele uşoare de un portocaliu ars, pe care mi le fluiera atingerea uşoară ca un fulg a brizei ce-mi sufla în păr, unduindu-se în urmă bucuroasă şi cu un zgomot fluid.

BUD

Inundațiile erau zdravene aici. Mai zdravene decît în amonte.

Trebuie să fi căzut o mulțime de zăpadă în zonă. Nori grași, i-am văzut în momentul de maxim, grași și violeți venind dinspre Golf. Aruncînd zăpada aici.

Acum a curs și a luat toate podurile.

Trebuie să ocolesc.

Singurul drum bun e spre sud. Spre Mobile. Nu-mi place ideea. Se poate să fie mulți oameni acolo.

Nu le spun celorlalți care vin din urmă, doar îi aștept la intersecții și apoi calc accelerația.

Trebuie să fiu tot timpul în mișcare.

Scap de vorbit.

Oamenilor de pe aici trebuie să le fie foame.

Dacă ne vede cineva, s-ar putea să fie de rău.

Am o armă pe o etajeră la spate. Un .30-30 mare. Nu se știe niciodată.

MC355

URSS-ul își urmărise propriul atac și fusese cuprins de groază să afle că sistemul orbital defensiv al Statelor Unite funcționase de peste două ori mai bine decît anticipaseră toți experții sovietici. Își încetase atacurile asupra sateliților SUA. Acestea se dovediseră la fel de lipsite de efect, din cauza, se pare, a sistemelor defensive ale sateliților americani de supraveghere – senzori retractili, protecție multifrecvență, blindaj avansat.

Nici una dintre superputeri nu atacase coloniile spațiale locuite. Acestea nu prezentau importanță în contextul mai larg al unui război nuclear.

Comunicațiile dintre Washington și Moscova continuaseră, fiecare parte crezînd că cealaltă atacase prima.

Numai că pe teritoriul Statelor Unite explodaseră mai bine de o sută de megatone și orice-ar fi făcut ulterior superputerile, o oarecare iarnă nucleară era inevitabilă.

Printr-o întîmplare fericită, majoritatea rachetelor care trecuseră de sistemele defensive căzuseră pe o fîşie lată din Texas pînă în vîrful Floridei.

MC355 se afla îngropat în mijlocul acestei fîşii.

TURKEY

Am trecut prin pădurile de pini cu viteză maximă, abia putînd să ne ţinem după Bud. Am preluat volanul de la Ackerman. Omul ăla nu era în stare să ţină pasul, după cum am văzut cu toţii.

Nebuna făcea semne cu mîna şi rîdea, cocoţată pe chestia aia în formă de sicriu cu tuburi strălucitoare peste tot.

Pămîntul lutos făcea acum loc unor bucăţi de nisip cu plopi şi eucalipţi, dar nici ţipenie de om. Asta mă speriase. Credeam că oamenii din Mobile aveau să se reverse încoace, însă nu văzusem pe nimeni.

Mobile avea adăposturi. Rezerve de hrană. Administraţia Lekin pornise asemenea măsuri la începutul secolului şi ar fi trebuit să fie suficientă hrană stocată pentru o lună, poate chiar mai mult, pentru fiecare om, cîine şi copil.

Aşa ar fi trebuit.

MC355

Din datele colaterale, MC355 construise un scenariu probabil: Statele Unite aleseseră să se ţină tare. Nu lansaseră nici o rachetă nucleară.

Calculase impactul asupra mediului al focoaselor nucleare despre care ştia că explodaseră. Incendiile anticipate produseseră o cantitate considerabilă de praf şi carbon ars.

Lui MC355 însă îi mai trebuiau informaţii. Îşi luase una dintre maşinile electrice care-l deserveau cărînd piese pe coridoare şi o trimisese afară echipată cu o cameră mobilă montată pe platforma din spate. Maşina ajunsese pe un deal ce dădea spre Golful Mobile de unde avea vedere panoramică.

Efectele unui îngheţ crunt erau evidente. Iarba era moartă, gri. Copacilor maronii şi ofiliţi li se frînseseră ramurile. Mobile însă părea neatins. Linia orizontului...

MC355 făcu stop cadru şi reluă imaginea. Una dintre clădiri se clătina.

ANGEL

Ne îngrijoraserăm cu toţii cînd Bud o pornise spre Mobile, dar văzuserăm că podurile fuseseră luate de ape şi n-aveam cum să ne ducem spre est. Dinspre Golf bătea un vînt puternic, făcînd maşina să alunece pe drum şi aproape luînd-o pe sus pe fata aia din camioneta lui Bud. Se poate să fi fost vreo furtună care se pregătea să vină chiar deasupra golfului.

Mai bine mai în interior pe uscat, spre est.

Nu că aş fi vrut să merg acolo. Bomba distrusese tot pe o rază de circa patruzeci, cincizeci de kilometri, după cum ziceau oamenii care veniseră săptămîna trecută.

Bud se gîndise să-şi croiască drum printre Mobile şi zona bombei. Mobile, îşi zisese el, avea să fie plin de oameni.

Ei bine, nu era chiar aşa din cîte vedeam. Veniserăm pe Autostrada Statală 34, prin nişte orăşele, şi ocoliserăm pe drumul pietruit; nici ţipenie de om.

Şi nici cadavre, ceea ce însemna că probabil radiaţiile le veniseră de hac sau plecaseră. Pe vase, poate, din portul Mobile.

Bud făcuse ce trebuia, nu încetinise ca să aflăm. Domnul Ackerman voia să aruncăm o privire, dar nu aveam cum, trebuia să ţinem pasul cu Bud. Eu, una, n-aveam de gînd să mă pierd de el.

O tăiaserăm pe lîngă rîu, luptîndu-ne cu vîntul. Vedeam zgîrie-norii din centru, cînd observasem ceva ciudat şi ţipasem, iar Turkey, care conducea atunci – singurul lucru pe care îl convinsese cineva să-l facă şi el în călătoria asta – căpătase o expresie irascibilă, dar încetinise. Bud ne văzuse în oglinda retrovizoare şi oprise, iar eu arătasem cu degetul şi coborîserăm cu toţii. Mai puţin Susan, care părea să nu observe nimic şi doar bolborosea.

MC355

Simulă rapid îmbătrînirea şi uzura unei astfel de clădiri. Cam la jumătatea ei ceva făcuse o gaură mare, prin care intraseră precipitațiile. Să fi fost oare lovită de un focos nuclear inert?

Viscolul, probabil, inundase subsolul din care, la asemenea turnuri de oțel şi sticlă, cocoțate aproape de bazinul mareic, trebuia scoasă cu regularitate apa prin pompare. Fără curent electric, subsolul se umplea în cîteva săptămîni.

Vîntul îi suflase geamurile din rame.

Cum stătea aşa, ştirbă, cu stîlpii de oțel parțial ruginiți, chiar şi o adiere de vînt putea solicita metalul. Greutatea putea fi preluată de alți stîlpi, dar, dacă unul se flamba, turnul avea să se cutremure ca un copac în curs de tăiere. Betonul avea să sară de pe stîlpii din subsol ca aruncat de explozie, iar mobila acoperită cu muşchi din holul principal avea să alunece pe măsură ce parterul se afunda. Construcția avea să se plece încet în fața naturii.

BUD

Sunet ca de armă. Zăngănit. Clar şi puternic.

Mă gîndesc că-i de la buloanele care țin panourile de oțel de pe pereți şi care se rup.

Auzeam planşeele de beton crăpîndu-se cu un huruit şi grinzile de oțel dintre etaje rupîndu-se în două ca nişte angrenaje uriaşe lipsite de ambreiaj.

S-a prăbuşit încet, lăsînd în urmă un arc de rămăşite ce păreau să atîrne în aer.

S-a izbit cu putere de pămînt.

„Slocum Towers" scria pe clădire.

JOHNNY

Cînd clădirea se prăbuşea, văzusem ceva care încă mai stătea în aer şi se tot mărea. Mă întrebasem cum se putea aşa ceva.

Devenise din ce în ce mai mare şi strălucitor aşa cum se răsucea prin aer. După care sărise din cer la mine. Mă lovise în umăr. Eu mă uitam în sus. Angel ţipase, mă atinsese şi-şi ridicase palma. Era toată roşie. Eu însă nu simţeam nimic.

BUD

Nenorocita aia de lovitură, una la un milion nimereşte, bucata aia de oţel proiectată în aer. L-a lovit pe băiat.

N-ai zice că un zgîrie-nori care se prăbuşeşte la mai bine de trei kilometri depărtare ar putea face aşa ceva.

Au mai căzut destul de aproape de noi şi alte bucăţi. Să nu-ţi vină să crezi.

Nu-i nimic rupt, a zis Susan, doar curge mult sînge.

Ăla micu' nu plînge şi nu zice nici pîs.

Femeile l-au bandajat şi aranjat. Ackerman şi cu Turkey se ceartă ca de obicei. Eu mă ţin deoparte.

Johnny nu vrea să ia calmantul pe care i-l oferă Susan. Zice că nu vrea să doarmă. Vrea să vadă şi el cînd traversăm golful. Rana nu-l deranjează la fel de tare ca pe noi.

Aşa că mergem înainte.

JOHNNY

Pot să mă ţin tare ca oricare dintre ei. O să le-arăt eu lor! Nu m-a speriat. Mă descurc.

Susan se poartă frumos cu mine, dar nu cred că mama ar vrea ca eu să iau vreo pastilă în afară de aspirină.

Ştiam că ne apropiem de casă cînd am ajuns la drumul pietruit şi am pornit pe el. Am sărit în sus de fericire, însă umărul mi-a tăiat răsuflarea. M-am uitat în faţă. Bud încetinea.

S-a oprit. A ieşit din maşină.

Pen'că în faţă se căsca o groapă mare în drum ca făcută de un uriaş la furie.

BUD

În jurul gropii erau bucăți de metal, toate topite, arse şi rupte.

Ciudat metal, mi-am zis eu. Dur şi uşor.

Turkey a găsit o bucată pe care scria ceva. Nu era un gen de scris pe care să-l mai fi văzut.

Aşa că încep să mă gîndesc cum să trecem dincolo.

TURKEY

Apa din zona inundabilă de maree era învolburată, bolborosind posacă şi fără încetare ca un animal mare, cu suprafaţa galbenă întreruptă de pete care ieşeau la iveală brusc cînd şi cînd arătîndu-se a fi copaci sau bucăți groase de lemn rupte, pe lîngă care săltau uşor mortăciuni la care nu voiam să mă uit cu prea multă atenție. Era de parcă sub toate astea se afla ceva uriaş şi viu care se trezea pentru o clipă, ieşind din apă ca să vadă cum mai e la aer.

Bud mi-a arătat bucata de metal răsucit şi imediat i-am zis:

— E în rusă.

Pentru că aşa şi era.

— Da' tu n-ai ştiut în viaţa ta rusă! sare Angel.

— Am studiat-o cîndva, îi zic eu, şi e adevărat, chiar dacă n-am studiat-o prea multă vreme.

— Mama mă-sii, zice Bud.

— Nu ne priveşte pe noi, spune domnul Ackerman, mai ales pentru că după tot ăst timp cît a mers cu femeile, copilul şi cu mine, se gîndeşte că nu prea mai arată a conducător.

Bud nu-l lăsase să stea cu el în cabină.

Angel se uită la bucata de metal, o întoarce pe o parte şi pe alta, la care Johnny:

— S-ar putea să fie radioactivă!

Angel o scapă din mînă ca pe-o ghiulea.

— Poftim?

Îl întreb pe Bud:

— Ai contorul?

Şi aşa şi era. Nu foarte tare, dar era.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Angel.

— Trebuie să-i spunem cuiva! ţipă Johnny, agitat.

— Crezi că o chestie de la ruşi a găurit drumul? mă întreabă Bud.

— Trebuie să fi căzut o rachetă de-a lor pe el, zic eu.

— O bombă? cîrîie Angel ca o pasăre.

— Una care n-a explodat. Se îndrepta spre Mobile, dar băieţii din spaţiu au deviat-o aici, răspund eu arătînd în sus.

— Armată să detoneze în golf? întreabă Angel.

— La Mesta.

— Trebuie să-i spunem cuiva! ţipă Johnny.

— Lasă asta, zice Bud. Trebuie să ne continuăm drumul.

— Cum? vrea să ştie Angel.

SUSAN

Îi povestesc lui Gene cum pleoscăie apa şi geme prin troaca tăiată în drum. Galbenă. Murdărită de o spumă maronie îngrozitoare şi mîrîind verde de la cocoloaşe groase ce răsar din locul unde era drumul. Clipoceşte sub roţi cînd Bud forţează motorul şi se tîrăşte înainte, iar eu mă agăţ de Gene, uitîndu-mă la stuful de pe margine care iese din spumă cu tulpinile ca nişte lame de metal ce înţeapă din apă, dinţi mîncînd cauciucurile, dar noi îl zdrobim înaintînd încet prin netezimea galbenă şi puţin adîncă. Bud şerpuieşte printre cioturile de metal răsucit – din Rusia, îmi strigă Johnny – îndreptate în sus precum copacii fără rădăcini, suspendaţi deasupra apei murdare stupide şi a fluxului dezolant.

TURKEY

Apa se izbeşte de camionetă ca un animal ce dă cu laba. Bud se luptă să ţină roţile pe noroiul de sub ea şi să nu o răstoarne pe o parte cu sicriul ăla nenorocit ce străluceşte şi cu fata aia dusă ce ţipă la el cocoţată pe el.

Noi, ceilalți, mergem în spate, lipiți de cabină. Dacă se împotmolește, putem să sărim repede, să intrăm în apă și să înotăm înapoi. Întindem încetișor funia pe măsură ce înaintăm, funie pe care am legat-o de ciotul unui stîlp de telefon, ca să avem de ce ne ține dacă trebuie să ne întoarcem.

Bud se ține bine în curentul galben și lunecos care îl trage, cînd, brusc, din spumă sare un buștean ca trimis de Dumnezeu însuși, fix înspre camionetă. Are la capăt o zdreanță ca o cămașă bărbătească și arată precum chitul care a înghițit demult un om și acum s-a întors după încă unul.

— Nu! Nu! țipă Angel. Dă cu spatele!

Nu e timp de așa ceva.

Bușteanul, gros cît două brațe puse unul în continuarea altuia, se izbește de camionetă taman în spatele șoferului și Bud îl vede fix cînd face o adîncitură în oțel. Se luptă cu camioneta încercînd să echilibreze greutatea, dar roțile se ridică și apa țîșnește de sub ea, împingînd-o și mai tare.

Ne apucăm cu toții de chestia de izolare, ori de camionetă și rezistăm, iar domnul Ackerman înjură. Camioneta se clatină din nou.

Într-un unghi și mai ascuțit.

Eu n-am vrut să luăm sicriul pentru că afunda camioneta în noroi mai mult și creșteau șansele ca Bud să se împotmolească, dar acum e singurul lucru care o mai ține împotriva curentului.

Galbenul spumegă pe lîngă barele de protecție de la fiecare capăt, iar noi strigăm – fără rezultat, desigur.

SUSAN

Animalul încearcă să ne înghită, l-a văzut pe Gene și-l vrea. Mă aplec în afară și pocnesc animalul galben care ne dă roată, însă el îmi primește palma ca și cum nu l-ar afecta deloc, iar eu mă pun pe plîns, nu știu ce să mă fac.

JOHNNY

Mi s-a pus un nod în gît, mi-era aşa de frică!

Bud. Îl aud cum mormăie sucind de volan.

Strînge din dinţi, iar femeia aia, Susan, strigă la noi: „Prindeţi-l! Prindeţi-l pe Gene!"

Eu mă ţin tare, iar apele mă trag.

TURKEY

Îmi dau seama că Bud se teme s-o forţeze şi să facă roţile să se învîrtă pentru că o să rămînă fără tracţiune şi sigur ne răsturnăm.

Susan sare jos în apa din aval împingîndu-se în camionetă ca să nu pice chestia aia. Presiunea împinge jos din Ford sicriul, care alunecă vreo juma' de metru, iar cablurile i s-au desprins. Susan îşi pierde din putere pentru că greutatea devine şi mai mare şi se întinde ca un băţ între camionetă şi noroi.

Dacă chestia aia pică, e terminată. E frumos să faci aşa ceva, nebunesc, dar frumos, aşa că sar şi eu jos înaintînd cu greu prin apă spre ea.

Nu e timp.

Un vîrtej. Buşteanul se întoarce de-a latul. Se dă înapoi pentru o clipă, după care iar înainte, de data asta ieşind dintr-un val. Îl văd pe Bud ferindu-se. A ridicat geamul, iar buşteanul se izbeşte de el spărgînd sticla şi împrăştiind-o.

BUD

Îmi cade în poală ca zăpada. Sticlă strălucitoare.

A dispărut presiunea buşteanului, aşa că o forţez pe nenorocită. Ieşim din gaura în care eram şi camioneta se loveşte de ceva cu un sunet dogit.

Buşteanul se năpusteşte spre mine. Calc frîna.

Îl apuc cu amîndouă mîinile şi-l împing afară cu toată puterea de care sînt în stare.

Se dă înapoi, după care ocoleşte şi alunecă în fața capotei, lovindu-se o dată de grilă.

ANGEL

Parcă ar fi venit să-şi facă treaba, a terminat-o şi acum a plecat să-şi vadă de altceva.

SUSAN

Plină de noroi, mă dor brațele. Mă chinui să mă urc iar în camionetă, iar apa murmură în jurul nostru. Furioasă pe noi. Vrea să ne ia.

Bud face camioneta să urle; intrăm clătinat într-o groapă, apoi ieşim din ea. Apa gîlgîie la noi spumegînd de o furie urît mirositoare.

Mă uit la Gene şi la pile. S-au terminat.

Se încălzeşte.

Nu repede, dar se va trezi. Se spune că pînă şi în soluția în care pluteşte, tot se poate trezi din vise şi să-şi revină în simțiri. Să simtă durerea.

Țip la Bud că trebuie să găsim pile.

— Astea nu sînt nişte baterii obişnuite, zice el.

— Mai sînt la DataComm, îi spun eu.

Ieşim greoi din apa galbenă, cleioasă, spre autostradă.

GENE

Dormind... încet... tot simt... numai lent... momente... momente... nu e somn adevărat, ci o plutire, o visare fără sens... izbituri slabe şi clipoceli... sunete dogite... sînt sub apă şi mă înec... dar nu-mi pasă... nu respir... O chestie buretoasă îmi umple plămînii... mi-e mai uşor să-i odihnesc... plutind în fulgi de zăpadă... o iarnă apoasă...o bătaie în uşă apare... dispare...sare... dispare înainte să-mi amintesc ce înseamnă... Cel

mai greu... da... cel mai greu lucru de amintit este secretul... pentru ca atunci cînd iau din nou legătura... DataComm să ştie... ce am aflat... cînd C3I s-a prăbuşit... cînd am aflat... E greu să te agăţi de un fapt alunecos şi lucitor... într-o mlaştină de bule moi, alunecoase... argintii ca aerul... clipind roşii-rubinii înapoia pleoapelor mele... Trebuie să prind secretul... un fapt greu ca oţelul strălucitor în căldura jilavă buretoasă... Să-l ţin la mine... Ceva mă loveşte dintr-o parte... o izbitură... mi-e rău... Să ţin secretul de oţel... ţin...

MC355

Megatonajul atacului sovietic explodase la mică înălţime – asemenea arme se numeau nivelatoare în jargon. Aceasta provocase incendii uriaşe, după cum arătase simularea lui MC355. Un văl de funingine se ridicase, acoperind Texasul şi Sudul, apoi se împrăştiase dincolo de aceste zone după nişte tipare de circulaţie globale.

În cîteva zile, temperaturile scăzuseră de la cele de vară blîndă la aproape de îngheţ. În regiunea Golfului, acolo unde se afla MC355, oceanul cald continuase să furnizeze căldură şi umezeală zonei din apropiere de ţărm. Vînturile reci se ciocneau de aerul plin de apă, dînd naştere la furtuni violente şi zăpezi mari. Nori Stratus groşi acoperiseră uscatul cu un giulgiu pînă cel puţin la o sută de kilometri în interior.

Aşa se explica faptul că iscoadele lui MC355 dăduseră peste haos şi distrugere şi că nu existau transmisii radio locale. Ceea ce nu distrusese pulsul electromagnetic, distruseseră furtunile.

Marile întrebări care mai rămăseseră erau dacă războiul continuase şi dacă mai supravieţuise vreun om prin zonă.

DOMNUL ACKERMAN

Mi-a ajuns de data asta. Fata aia, Susan, şi-a pierdut minţile dinaintea noastră şi a fost cît pe ce să ne înecăm traversînd.

— Cred că trebuie să ne întoarcem cît de repede putem, i-am zis lui Bud cînd ne-am oprit ca să ne odihnim pe partea cealaltă.

— Trebuie să-l ducem pe băiat.

— Zona e distrusă în direcția asta. M-am gîndit c-or să fie oameni aici, ceva civilizație.

— Le-a venit ceva de hac.

— Bomba.

— Trebuie să găsim pile pentru omul din ladă.

— E aproape mort.

— Au murit deja prea mulți. Ar trebui să salvăm unul dacă putem.

— Noi trebuie să avem grijă de ai noştri.

Bud a ridicat din umeri şi mi-am dat seama că n-aveam să-l conving.

Aşa că i-am zis lui Angel:

— Băiatul nu merită asemenea risc. Şi nici cadavrul ăsta.

ANGEL

Nu-mi plăcuse Ackerman înainte de război, iar după îmi plăcuse şi mai puțin, aşa că atunci cînd a început cu apropouri cum că ar trebui să ne întoarcem repede în nord şi să scăpăm de băiat, de Susan şi de bărbatul din ladă, i-am zis ce merita. După expresia de pe chipul lui Bud am ştiut că şi el era de aceeaşi părere. I-am trîntit nişte vorbe pe care le auzisem folosite de tatăl meu cînd un cumpărător de cereale nu se ținuse de cuvînt într-o afacere, chestii pe care le țineam în mine de ani de zile şi pot spune că m-am simțit *bine*.

TURKEY

Am luat-o prin partea de est a golfului, cu un sentiment de uşurare că scăpaserăm de oraş şi de apă, îndreptîndu-ne spre una dintre cele mai frumoase zone de țară din Sud. Am trecut prin Daphne şi Montrose, intrînd în Fairhope, unde

mușchiul atîrna în copaci și, din cînd în cînd, raze de soare auriu pătrundeau pieziș prin verdele mimozelor bătrîne uriașe.

Înghesuiți pe podeaua benei, stăm pe vine pentru că vîntul ne biciuiește înțepător. Norii mari violeți se îndreaptă spre sud acum.

În continuare nici țipenie de om. Nu că Bud ar încetini ca să căutăm bine. Sînt însă oase de vite pe cîmp. Am văzut atîtea că aproape nici nu le mai observ.

Liniștea e atît de profundă că vîntul prin pini pare gălăgios. Nu-mi place că am bătut atîta drum și nu vedem pe nimeni. Îmi țin punga de hîrtie la îndemînă.

Fairhope e un oraș frumos, cu stejari mari aplecați deasupra străzilor și un chei lung la golf, cu un parc unde poți să mergi la pescuit. Mereu mi-a plăcut acest loc, intenționam să mă mut aici pînă cînd au crescut prețurile tare de tot.

Am trecut pe lîngă niște magazine cu ferestrele sparte din afară spre înăuntru și atunci am văzut bărbatul.

ANGEL

Ne aștepta. Stătea pe trotuar în jeanși și o cămașă galbenă cu aspect neîngrijit, murdară și nebăgată în pantaloni. I-am făcut cu mîna în momentul în care am dat cu ochii de el și mi-a răspuns la fel. Am strigat, emoționată, dar el n-a zis nimic.

Bud a frînat cu scrîșnet de roți. Am sărit jos și am luat-o prin spatele camionetei cu Johnny după mine.

Bărbatul era slab ca un țîr și se rezema de un stîlp de telefon. Avea o barbă lungă și încîlcită, dar ochii îi zîmbeau la noi, pîrînd să prindă în ei lumina soarelui.

— Bună! i-am zis eu iar.

— Sărut.

Asta a fost tot.

— Am venit de la... și vocea mi se stinse pentru că bărbatul arăta spre mine.

— Sărut.

DOMNUL ACKERMAN

Am urmat-o pe Angel şi am mi-am dat imediat seama că bărbatul suferea de malnutriție. Spînzurau hainele pe el.

— Poți să ne dai nişte informații? l-am întrebat.

— Nu.

— De ce nu, prietene? Am venit să-i căutăm pe părinții...

— Mai întîi sărut.

Am făcut un pas înapoi.

— Nu ai dreptul să pretinzi...

Cu coada ochiului l-am văzut pe Bud care ieşise din maşină şi se oprise, iar acum intra la loc, probabil ca să-şi ia arma. M-am hotărît să dezamorsez situația înainte să fie rănit cineva.

— Angel, du-te la el şi vorbeşte-i frumos. Avem nevoie...

— Sărut acum.

Bărbatul arătă iar cu degetul lui ciolănos.

Angel zise:

— N-am să mă duc... şi se opri pentru că bărbatul dusese mîna la curea.

Îşi ridicase cămaşa murdară, dînd la iveală un pistol vîrît în pantaloni la brîu.

— Sărut.

— Ei, prietene, putem...

Bărbatul ridică mîna cu pistolul, pe care-l îndreptă spre noi.

— Păsărică.

Atunci îi explodă capul într-un nimb de sînge.

BUD

La naiba, o dată mi-a trebuit şi mie şi atunci am lăsat-o în cabină! O scoteam afară cînd s-a auzit împuşcătura. Apoi încă una.

TURKEY

Cînd ți-arată omu' arma din mînă, e prost dacă nu are de gînd s-o folosească.

Mi-am scos pistolul pe care-l ţinusem în buzunar învelit în plastic, în tot ăst timp. L-am scos din nenorocita aia de pungă destul de repede cît se uita nebunul la Angel şi-şi ridica arma.

N-am avut nici o problemă să-l ochesc. Nu era la mai mult de zece metri.

Cînd a căzut însă a tras o dată şi eu mă simt de parcă mi-a împins cineva de gamba stîngă. Apoi mă rostogolesc. Scap pistolul. Cad cu faţa pe maşină, încă nesimţind nimic.

ANGEL

Voiam ca bărbatul să moară atunci cînd se prăbuşise, aşa de repede că crezusem că a alunecat, pînă să-mi dau seama că s-a tras.

M-am dus în fugă spre el, dar Turkey a strigat:

— Nu pune mîna pe el!

Domnul Ackerman a zis:

— Idiotule! Omul ăsta ar fi putut să ne spună...

— Nimic, a spus Turkey. E nebun.

Atunci observ că şi Turkey e căzut la pămînt. Susan îl îngrijeşte, îi suflecă jeanşii. Glonţul i-a trecut curat prin muşchi.

Bud s-a dus să aducă un băţ. L-a înţepat pe bărbat de la o distanţă sigură. A reuşit să-i dea cămaşa la o parte şi i-am văzut ulceraţiile de pe tot pieptul. Arătau îngrozitor.

Domnul Ackerman ţipase la noi şi ne făcuse idioţi pînă le-a văzut şi el. Atunci a tăcut din gură.

TURKEY

Trebuie să recunosc că m-am simţit bine. Pentru prima oară de ani de zile a recunoscut cineva că aveam dreptate.

Mi-a compensat durerea. Una surdă şi apăsătoare care se răspîndea. Susan îmi face o injecţie, îmi dă o pastilă şi mă bandajează strîns. Sîngerarea s-a oprit uşor, zicea ea. Stau bine cu coagularea.

Ne-am hotărît să plecăm, fără să-i mai căutăm pe părinții lui Johnny.

Am mers cale de vreo trei străzi înainte să constatăm că drumul era blocat de un cilindru mare de metal, crăpat pe toate părțile, iar în jurul lui strălucea nişte sticlă.

Chiar pe stradă. Se vedea unde lovise acoperişul unui magazin de îmbrăcăminte, „Bedsole's", căzuse în fața lui şi se rostogolise în stradă.

Au ieşit cu toții să arunce o privire, eu rămînînd în cabină. Văd iar scris rusesc la capătul cilindrului.

Nu ştiu prea multă rusă, dar tot pot distinge un CeKPeT şi multe cuvinte care seamănă a avertisment, inclusiv un БОЛЬНОЙ, care înseamnă bolnav, şi iar unele pe care nu le cunosc, după care ПОГОДА, adică vreme.

— Ce zice? întreabă domnul Ackerman.

— Cuvîntul de sus e *secret*, după care vine ceva despre biologie şi boală, apoi despre ploaie şi vreme.

— Credeam că tu cunoşti scrierea asta, zice el.

Am dat din cap.

— Cunosc suficient.

— Suficient cît să ce?

— Cît să ştiu că asta a fost un soi de capsulă cu destinație precisă. A căzut fix în mijlocul oraşului Fairhope, cel mai mare de partea asta a golfului.

— Ca şi cealaltă? întreabă Johnny, ceea ce mă surprinde. Băiatul e deştept.

— Cea care a lovit drumul pietruit? Da.

— Care ce? întreabă şi domnul Ackerman.

Nu vreau s-o spun de față cu băiatul, dar cîndva tot trebuie s-o fac.

— O boală. Război biologic.

Stau acolo în mijlocul Prospect Avenue înconjurați de neantul deschis şi tăcut şi nimeni nu spune nimic vreme îndelungată. Oraşul ăsta n-are să mai aibă perspective mult timp de-acum înainte. Pe părinții lui Johnny n-avem să-i găsim, ca pe nimeni,

de altfel, pentru că orice-o fi ieşit din capsula aia cînd a explodat, fără îndoială undeva la înălţime ca să poată fi dus de vînt, şi-a făcut treaba.

Angel pricepe imediat.

— Trebuie să fie fost ora la care să intre în case.

Nu zice decît atît, dar şi ea se gîndeşte la acelaşi lucru ca şi mine.

Îi adusese pe oameni în aşa o stare că s-au dus acasă şi s-au ascuns să moară, cum fac animalele. Poate că în Nord sau în Vest situaţia ar fi diferită – oamenii de acolo sînt ciudaţi şi s-ar putea foarte bine răsfira pe trotuar – dar aici primele lucruri la care se gîndeşte lumea sînt casa şi familia, căci numai ele îi ajută să reziste. Aşa că s-au dus acolo şi n-au mai ieşit.

— Dar nu miroase, zice domnul Ackerman.

O prostie din partea lui, pentru că atunci totul a devenit real pentru băiat, care începe să plîngă. Îl iau în braţe.

JOHNNY

Pen'că asta înseamnă că-s morţi cu toţii, ceea ce mă temeam de cînd am traversat drumul pietruit şi nu e nimeni aici. E adevărat, mami, tati, nimeni nicăieri, doar un gol, toţi au dispărut.

MC355

Succesul unităţii portabile îi dă curaj lui MC355.

Scoate mai mulţi senzori şi descoperă nu viforul din lunile trecute, ci mai degrabă o briză caldă, un suspin uşor de pini, un zumzet surd de insecte care se trezesc din nou la viaţă.

Nu era nici o iarnă nucleară.

Mai degrabă un soi de toamnă nucleară.

Vîltoarea curenţilor jet s-a potolit, iar ultravioletele muşcătoare au dispărut. Furtunile bat în retragere, valul de frig a trecut. Însă spectrul electromagnetic e încă gol, un şuierat de intensitate scăzută. PEM-ul a redus la tăcere semnalele omului.

Echipamente optice cu obiective noi studiază cerul nopţii. Puncte clipinde aleargă pe întunericul boltei, văzîndu-şi grăbite de rotaţiile lor newtoniene.

Colonia Arcapel.

Russsphere.

U.S1.

Toate neatinse. Deci măcar ele au scăpat.

Asta dacă nu cumva au fost găurite de dispozitivele antisatelit. Dar nu, nu au fost – sfera de stocare din lateralul U.S1 nu s-a dezumflat, nu a fost străpunsă.

Aşadar, omul trăieşte în spaţiu, cel puţin.

DOMNUL ACKERMAN

O nebunie, mi-am zis eu, căutatul ăsta al DataComm-ului cînd toată lumea e moartă. Ajunge un pas cît de mic într-una dintre case ca s-o dovedească.

Numai că ei nu vor să mă asculte. Cei care altădată tăceau plini de respect cînd vorbeam eu acum îmi ignoră cuvintele ca şi cum nici n-aş fi de faţă.

Totul din cauza incidentului ăluia stupid cu individul bolnav. Trebuie că-i luase mai mult să moară, eu n-aveam cum să prevăd aşa ceva. Mie mi se păruse flămînd.

Motiv suficient de bun ca să scoată omul din minţi.

ANGEL

Băiatul s-a liniştit acum, s-a refugiat cumva în sine. Ştie ce li s-a întîmplat lui mami şi lui tati ai lui. Îl mai ajută să nu se gîndească la durere. Stă cu capul în piept şi părul blond murdar îi ascunde expresia. Stă lipit de Turkey şi vorbeşte cu el. Îi văd prin luneta cabinei.

Cu toate cîte le-am văzut, nu cred că îşi dă seama pe deplin ce s-a întîmplat. Are să mai dureze o vreme.

Ieşim din Fairhope cît de repede putem. Nu că în altă parte ar fi altfel. Microbii trebuie să se fi răspîndit cale de treizeci pînă la cincizeci de kilometri în interiorul uscatului de aici. De aceea nici n-am văzut pe nimeni care să fi auzit de aşa ceva. Cei care erau suficient de aproape au murit.

Susan e singura pe care nu pare s-o deranjeze situaţia. Tot îi fredonează încetişor lăzii ăleia.

Prin Silverhill şi apoi spre Robertsdale. La fel peste tot – nu latră nici un cîine, pe cîmp se usucă oase de vite.

Nu intrăm în case.

Cotim spre sud spre Foley. Au pus DataComm-ul în cel mai retras loc posibil, bănuiesc că din cauză că în oraşe secretele sînt greu de ţinut. E într-o pădurice de pini la sud de Foley, într-un loc cu pămînt bun pentru soia şi cartofi.

SUSAN

M-am dus la uşiţa de oţel pe care mi-o arătaseră o dată, am luat o chestie ca o ştampilă şi am băgat-o în fantă.

Urmează codurile. Le schimbă în fiecare lună, dar ăsta e încă bun pentru că se deschide uşa.

E groasă de şaizeci de centimetri. Subsolul e atît de mare că ţi-ar lua şi o săptămînă ca să te orientezi prin el.

Bud dă jos din camionetă T-Izolarea, o împingem prin noroi şi apoi în jos pe rampă.

BUD

Susan se simte mai bine acum, dar eu tot o urmăresc cu atenţie.

Coborîm într-o lumină albă pală ce ajunge peste tot. Locul e curat şi pus la punct.

Îţi trebuie ceva efort ca să împingi chestia aia mare de izolare, mai ales cînd nu ştii încotro s-o iei.

Numai că indicatoarele se luminează cînd trecem pe lîngă ele. Ne aşteaptă cineva.

Ne îndreptăm spre spital.

Acolo sînt locuri la care se poate conecta chestia asta de izolare, iar Susan se ocupă de problemă. E în regulă atunci cînd are ceva de făcut.

MC355

S-au întors oamenii. Au cerut adăpost.

Iar acum, conectat, MC355 citeşte mintea încetinită, catifelată şi plină de mîhnire.

GENE

În sfîrşit... a găsit cineva conectorul... simt cum zboară imaginile ca nişte peşti albaştri strălucitori prin balta asta caldă în care plutesc... Cineva... întreabă... aşa că iau bila dură metalică de informaţii şi o deschid ca să poată vedea cineva... O fac încet... lucruri greu de amintit... strălucire de oţel... văd totul într-o clipă... Eram singurul la datorie care avea acces ultrasecret la arme, aşa că totul mi-a revenit mie... atacuri asupra Statelor Unite şi URSS-ului... un terţ... singurul scenariu plauzibil... un maniac... şi toate forţele inamice, DRA şi opţiunile strategice... o mare glumă... irelevantă... comparativ cu riscul de accident sau terţi... acela a fost primul punct, ne-am dat seama atunci cînd nu trecuse decît o oră, dar deja era prea...

TURKEY

E sinistru aici, acum, că nu mai e nimeni. Sperasem să se fi ascuns cineva care să aştepte, însă, cînd Bud a tras sicriul pe roţi prin holurile astea, nu era nimic – ecoul vocii ţi se întorcea subţire şi gol, reflectat de încăperile de după încăperi, toate în aşteptare aici jos. Mergînd clătinat în cîrjele pe care mi le-a adus

Johnny, mă pierd prin oraşul ăsta electronic. Sîntem ca nişte chestii eşuate pe plajă aici. Dumnezeule, trebuie să fi costat mai mult decît tot Fairhope şi cine ştia că e aici? Eu, unul, nu.

GENE

A fost un complot, un nenorocit de complot născut din nimic altceva decît furie oarbă şi lăcomie... şi, cel mai rău, n-o să aflăm niciodată cine anume a fost... fiindcă în agitația de după ar cădea guverne întregi, oamenii şi-ar băga unii altora cuțitul în spate... nu ai cum să afli cine i-a plătit pe căpitanii vaselor de pescuit ca să accepte rachetele de croazieră la bord... pun pariu că respectivii căpitani au fost foarte surprinşi cînd au fost lansate de pe punte chestiile alea... pun pariu că li s-a spus că e un soi de glumă... după care toate vasele s-au evaporat într-un jet de aburi cînd le-au venit de hac avioanele de vînătoare... nici o speranță să scoți un articol din asta... ce comic cînd te gîndeşti ce uşor a fost... la fel şi pentru ruşi, sînt sigur... derută... nici o soluție... nimeni în care să loveşti... aşa că ne-au lovit pe noi... se pregăteau de atîta vreme că numai aşa puteau gîndi... chiar şi aşa tot exista speranță... pentru că sistemele defensive funcționau... oamenii au ajuns în adăposturi... Rachetele de pe sateliți au distrus hoarde de focoase nucleare sovietice... Am redus pagubele, sigur, cu sistemele de apărare şi adăposturile... dar nu luasem în calcul adevărul final oferit de ştiință şi strategie...

BUD

Computerul ne-a cerut antene noi.

O săptămînă de muncă, uşor, am zis eu.

A durat două.

Mare parte mi-a revenit mie. Au să treacă săptămîni de zile pînă să poată merge Turkey. Am terminat însă treaba.

Cînd am prins primul semnal, ne-am simțit precum Columb. Susan a găsit nişte vin şi bem cu toții.

Am prins U.S1. Primii care i-am apelat din tot Sudul. Fiindcă n-a mai rămas mare lucru din Sud.

GENE

Cărțile de istorie vor trebui să se scrie ținînd seama de acest fapt... Nu știu cine a fost și nici nu-mi pasă... pentru că o altă chestie care ne-a scăpat nouă tuturor analiștilor și strategilor a fost că iarna nucleară nu însemna sfîrșitul... chiar deloc... doar să ai grijă să nu mai folosești rachete nucleare... Se spunea că dragostea găsește o cale... dar eu știu un lucru... și războiul va găsi o cale... iar de data asta sovieticii au încărcat și material de război biologic în rachetele lor nucleare, recipiente care să explodeze sus deasupra orașelor... chestii în care sateliții noștri defensivi puteau cel mult să tragă, dar nu să le și distrugă complet, așa cum puteau distruge focoasele... Totul așa de simplu... dacă știi că există o limită de iarnă nucleară a megatonajului pe care îl poți trimite... folosești rachetele nucleare pe ținte C3I și depozite de armament... după care rezolvi restul cu război biologic... Ce glumă... Chiar am și rîs de cîteva ori... ne puseserăm atîtea speranțe în bătrîna iarnă nucleară ce avea să fie linia de apărare... raționali ca naiba... toate scenariile așa curate... ușor de calculat... ne-am construit carierele pe baza lor... Această altă cale... așa de simplă... și nu are sfîrșit... și tot ce sper... sper... e ca ticălosul care a declanșat toate astea... un general din lumea a treia... să se fi molipsit și el de blestemăția aia...

BUD

Microbii ne-au venit de hac. S-au întins pe distanțe mari în Statele Unite. Noi am avut pur și simplu noroc. Și-au făcut de cap vreo două luni, cît am stat noi ascunși. Sovieticii au zis că au folosit material biologic în rachetele nucleare pentru ca să ne arate de ce sînt în stare pe termen lung. Dacă războiul nu înceta. Și a încetat.

Însă aici şi în Rusia căzuseră suficiente rachete ca să-i înghețe pe toți în iulie şi august şi să declanşeze furtunile.

Microbii au provocat însă cele mai mari pagube: molimele.

Tocmai un recipient cu molimă lovise clădirea Slocum. Asta îi venise de hac oraşului Mobile.

Războiul se terminase în cîteva ore. Cei de pe sateliți văzuseră totul.

Acum se lucrează la pace.

DOMNUL ACKERMAN

— Am stat destul după cadavrul ăsta, am zis eu ridicîndu-mă.

Ne-am luat de mîncare de la cantina de aici. Bine, nu zic că nu sînt recunoscător pentru asta. Şi ne-am odihnit în paturi, am recuperat. Destul însă. Calculatorul ne spune că mai vrea să stea de vorbă cu Gene. Bine, zic eu.

Turkey s-a ridicat în picioare.

— Nu e uşor – spune calculatorul – să vorbeşti cu un om aproape mort. Merge greu.

Am aruncat o privire în jur, încercînd să preiau controlul, conducerea din nou.

Mi-am scos bărbia în afară.

— E timpul să ne întoarcem.

Ochii lor au expresie ciudată. Cumva, mi-am pierdut puterea asupra lor. Nu mai e la fel ca atunci cînd mă considerau cel care i-a condus cînd au început să cadă bombele.

Ceea ce, pentru mine, înseamnă ca n-am să am parte de un nou început. Viața are să fie la fel. Oamenii n-au să mă respecte mai mult decît altădată.

MC355

Aşadar, simulările se dovediseră corecte. Numai că, la fel ca întotdeauna, incomplete.

MC355 se uită la grupul dîrz care mergea tîrşîit adunat în zona spitalului şi se întrebă oare cîţi oameni mai erau prin alte părţi.

Poate mulţi. Poate puţini.

Totul depindea de date pe care MC355 nu le avea şi nu le putea găsi uşor. Lumile satelit care se roteau pe deasupra nu puteau să-i numere cu precizie nici în SUA şi nici în URSS.

Şi totuşi, uitîndu-se la ei, MC355 nu se îndoia că mai erau mulţi. Erau pur şi simplu prea plini de viaţă, prea greu de ucis. Toate calculele din lume nu le puteau opri pe aceste creaturi.

Oamenii ieşiră, lăsînd T-Izolarea cu femeia care nu se ridicase niciodată de lîngă ea. Plecau.

MC355 strigă după ei. Aceştia dădură din cap în semn de înţelegere, dar nu se opriră.

MC355 îi lăsă să plece.

Avea multă treabă de făcut.

Antene noi, senzori noi, lumi noi.

TURKEY

Cu burta plină şi ochiul ager am ajuns în păduricea de pini. Vîntul bătea prin ei cu un iz de Golf, proaspăt, sărat şi bogat în umezeală.

Norii întunecaţi au dispărut. Mă gîndesc să-l pun poate pe Bud să meargă mai înspre sud, aş vrea să fac baie într-unul dintre poloboacele alea mai înalte ca mine care-au căzut cu zgomot din cer în apropiere de Fort Morgan. Nu ştii cînd mai ai ocazia.

Bud e gata de plecare. Ia o staţie radio ca să putem vorbi cu MC, să primim veşti despre ajutoarele care vin. Deocamdată, trebuie să ne întoarcem şi să ne îngrijim de ai noştri.

La fel cum o să ne îngrijim şi de băiat. E de-al nostru acum.

Susan zice că ea o să rămînă cu Gene pînă o să se facă bine, pînă vin nişte chirurgi care să se ocupe de el. Are să treacă ceva timp pînă atunci, zic eu. Însă n-are decît să stea dacă asta vrea. E destulă mîncare acolo, jos, pentru ea.

Peste ce de belele am dat mergînd numai o sută şaizeci de kilometri! Fără să avem mare lucru de arătat cînd ne întoarcem acasă. O recoltă bogată de veşti proaste, cum ar zice unii. Nu şi eu. Mai bine să ştii decît să nu ştii, mai bine să mergi înainte decît să te uiţi înapoi.

Aşa că pornim în zori. Pe cer, aceleaşi puncte colorate care aleargă pe albastrul puternic. Ca focurile de tabără.

Cîntă greierii, iar printre arbuşti se aude freamătul creaturilor care-şi văd de-ale lor, o mireasmă limpede a lucrurilor care se trezesc la viaţă. Noi, ceilalţi, ne urcăm în camionetă, care se avîntă înainte cu un mîrîit noroios, cu Ackerman trîntit în benă, Angel în cabină lîngă Bud şi cu băiatul deja adormit pe nişte pături, iar sunetul pierdut al trecerii noastre printre copacii bătuţi de vînt e unul lung şi cu ecou de dezolare împărtăşită, puternică şi îndreptată spre ceea ce trebuie să vină, un sunet slab, persistent şi de netăgăduit în aerul blînd şi dulce.

EPILOG
(douăzeci şi trei de ani mai tîrziu)

JOHNNY

Pe marginea drumului stătea o femeie în vîrstă într-o rochie fără formă şi mototolită şi cu pantofi scîlciaţi în picioare. Gîfîiam de la mersul susţinut de-a lungul fîşiei albe a drumului nisipos şi desfundat. Femeia stătea tăcută şi nemişcată. Mai să trec pe lîngă ea fără s-o văd.

— Vă odihniţi? am întrebat-o.

— Aştept.

Vocea ei aducea cu un foşnet de frunze. Era aşezată pe o valiză din carton maro cu încuietori mari de aramă, din acelea care se fabricau imediat după război. Era crăpată într-o parte şi prin crăpătură ieşise nişte lenjerie intimă de bumbac alb.

— Autobuzul?

— Pe Buck.

— Înregistrarea din elicopter spunea că autobuzul opreşte după colţ.

— Am auzit.

— Nu vine pe partea asta a drumului. Nu mai e timp.

Întîrziasem eu însumi şi mă gîndeam că nu alesese locul potrivit ca să aştepte.

— Buck o să vină el.

Avea o voce ascuţită şi nazală ca oamenii de la ţară. Şi vocea mea suna un pic aşa, dar eu am grijă cum pronunţ vocalele acum, iar accentul ei îmi amintise cît de mult progresasem.

M-am uitat cu ochii mijiţi spre curba lungă şi nisipoasă a drumului. O camionetă ieşi hîrîind de pe un drum lateral argilos. În benă erau oameni cu cufere şi un 3D. Luaseră tot ce se putuse. Nişte ochi mari albi îmi aruncaseră o privire fugară, după care şoferul apăsase pe acceleraţia vehiculului ce mergea cu hidrogen şi plecase.

Confederaţia nu ne lăsa prea mult timp. De la unirea coloniilor sovietice, ale Statelor Unite, şi a celor sino-europene într-o singură organizaţie politică, toată lumea îi considera confezi şi gata, o singură entitate. Eu ştiam că nu e chiar aşa – existau din abundenţă tensiuni şi diferende acolo sus – dar prescurtarea era comodă.

— Cine e Buck?

— Cîinele meu.

Se uită fix la mine ca şi cum orice prost ar fi ştiut cine e Bud.

— Uitaţi care-i treaba, autobuzul...

— Eşti unul din băieţii Bishop, nu?

M-am uitat iar în susul drumului. Cuvintele acelea – faptul că eram pentru totdeauna unul din băieţii Bishop – le simţeam ca pe un grăunte de nisip între măsele. Prietenii mamei mele foloseau această expresie cînd veneau la noi la o partidă de bridge, înainte să mă duc la universitate. Nu era mama mea adevărată, bineînţeles, ea şi cu tati muriseră în război şi abia dacă îmi mai aduceam aminte de ei.

Sau de oricine altcineva din perioada aceea. Aproape toată lumea de aici fusese ucisă de armele biologice ale sovieticilor. Oroarea produsă de efectele acestora asupra unor state întregi, mai ales în Sud, constituise baza păcii care urmase. Arsenalele nucleare şi biologice fuseseră reduse pînă aproape de zero acum. Sistemele defensive din spaţiu erau compacte şi te puteai baza pe ele. Construirea lor condusese la o creştere economică mare în oraşele confede, făcuse comerţul orbital important, oferise locuri de muncă şi perspective de viitor unei întregi generaţii, inclusiv mie. Eu eram om de legătură între Pămînt şi orbită şi stăteam patru luni pe an pe U.S3. Însă pentru oamenii de aici, de jos, eram pentru totdeauna cel mai mare dintre băieţii Bishop.

Familia Bishop. Numai eu mai rămăsesem dintre cei care trăiseră aici înainte de război. Eu eram plecat în vizită cînd se declanşase. După aceea, mătuşa şi unchiul meu Bishop din Birmingham veniseră să preia vechea proprietate a familiei – ca să nu fie dată altcuiva în baza noilor legi de reconstrucţie federală. Mă luaseră la ei şi îi privisem ca pe mami şi tati. La urma urmei, pe toţi ne chema Bishop. Deci eram un Bishop, unul dintre puţinii de prin partea locului care scăpase cu bine de bombardamente, de toamna nucleară şi toate celelalte. Oamenii mă arătau cu degetul ca pe-o ciudăţenie, un băştinaş adevărat, uau!

— Da, doamnă, i-am răspuns pe un ton neutru.

— Mă gîndeam eu.

— Dumneavoastră sînteţi...?

— Susan McKenzie.

— Ah.

Îndeplinisem ritualul, aşa că acum puteam discuta. Şi totuşi amintirile stîrnite...

— E ceva cu tine...

Miji ochii în soarele orbitor. Probabil că nu era chiar aşa bătrînă, să fi avut spre şaizeci de ani. Toţi cei care fuseseră expuşi la radiaţii arătau un pic mai bătrîni decît erau. Sau poate era de vină povara nesfîrşită a dificultăţilor şi durerii pierderii pe care o purtau.

— Parcă te-am cunoscut de dinainte de război, zise ea. Cred că te-am mai văzut.

— Eram în nord atunci, la cîteva sute de kilometri depărtare. Nu m-am întors decît la cîteva luni după aceea.

— Şi eu la fel.

— M-au adus nişte rude şi am aflat ce s-a întîmplat cu Fairhope.

Miji din nou ochii spre mine, căpătînd o expresie de surpriză pe chip.

— Oh, Doamne! Nu cumva căutau centrul acela mare de calcul, DataComm?

M-am încruntat.

— Da, tot ce se poate... nu-mi aduc aminte prea bine...

— Johnny. Tu eşti Johnny!

— Da, doamnă, John Bishop.

Nu-mi plăcea terminaţia de băieţel din numele meu, dar oamenii de prin partea locului nu puteau s-o uite.

— Eu sînt Susan! Cea care a venit cu voi! Eu aveam codurile pentru DataComm, mai ţii minte?

— Păi... da...

Imagini vechi înceţoşate se limpezesc.

— Vă ascundeaţi în centrul acela... unde v-am găsit...

— Da! Îl aveam pe Gene în T-Izolare.

— Gene...

Momentele acelea înfiorătoare mi se întipăriseră atît de puternic în minte că blocasem multe amintiri, ca să nu mai simt aşa de tare groaza. Acum mă copleşise din nou.

— L-am salvat, da! Ne-am căsătorit, am avut şi eu copiii mei.

Mi-a întins ezitînd o mînă ofilită pe care i-am atins-o. Brusc mi se puse un nod în gît, iar ochii mi se împăienjeniră. Cumva, trecuseră atîţia ani, iar eu nici nu mă gîndisem să-l caut pe vreunul dintre acei oameni: Turkey, Angel, Bud, domnul Ackerman. Era prea dureros, cred. Iar un băieţel fără părinţi care-şi croieşte drum printr-o lume dură nu prea priveşte în urmă.

Ne-am prins de mînă.

— Cred că e posibil să te fi văzut o dată. La un picnic cu peşte proaspăt pescuit la Point Clear. Te jucai cu nişte băieţi cu plasele, imediat după ce începuse să se prindă bine peştele din nou, după ce dispăruseră microbii ăia ruseşti. Gene s-a dus să vă gonească de lîngă bărci. Eu curăţam plătică şi mi-am zis atunci că poate erai tu. Cînd ţi-am văzut însă silueta în depărtare, n-am putut să mă ridic să vin la tine ca să-ţi spun ceva. Ţopăiai de colo pînă colo rîzînd fericit. Nu puteam să-ţi amintesc de vremurile acelea.

— Î... înţeleg.

— Gene a murit acum doi ani, zise ea.

— Îmi pare rău.

— Ne-am trăit vremea noastră împreună, spuse femeia cu un zîmbet forţat.

— Mai ţineţi minte cum...

Atunci mi-am amintit unde mă aflam şi ce urma să se petreacă.

— Doamnă McKenzie, nu mai e mult pînă la ultimul autobuz.

— Eu îl aştept pe Buck.

— Unde e?

— A fugit după ceva în pădure.

Mi-am aranjat bretelele rucsacului pe umeri. Acestea scîrţîiră în liniştea de afară.

Nu mai rămăsese prea mult timp. În curînd avea să înceapă.

Cunoşteam succesiunea acţiunilor, pentru că mă ocupasem de întreţinerea şi modernizarea oglinzilor modulare ale U.S3.

Unul dintre reflectoarele cele mari avea să concentreze lumina solară asupra unui tub reîncărcabil de gaz, excitînd moleculele. O mică rază declanşatoare avea să pornească emisia luminii coerente, iar moleculele excitate ar fi coborît în cascadă dintr-o stare cuantică preferenţială ocupată într-alta inferioară. O undă mătura tubul, eliberînd mai mulţi protoni. Se adunau toate în fază, aşa că atunci cînd undele luminoase loveau capătul celălalt al tubului de o sută de metri se transformau într-o sabie, o lance care putea străpunge aerul şi norii. De data aceasta, nu avea să mai lovească un sistem de captatori de lîngă New

Orleans, generînd electricitate fără să producă poluare. Avea să tragă o brazdă lată de douăzeci de metri prin copacii şi cîmpiile din sudul Alabamei. O mică demonstraţie, spuseseră confezii.

— Autobuzul... vă car eu valiza.

— Mă descurc.

Şi-a aţintit privirea în depărtare şi am observat că era mai obosită decît îşi dădea seama.

— Am să-l aştept pe Buck.

— Lăsaţi-l, doamnă McKenzie!

— Nu am nevoie de autobuz.

— De ce nu?

— Copiii mei s-au dus cu maşina la Mobile împreună cu familiile lor. Se întorc să mă ia.

— La staţia mea radio – am zis eu arătînd spre ea – se spune că drumurile spre Mobile sînt blocate. Nu vă puteţi baza pe ei.

— Mi-au zis că or să vină.

— Termenul limită al confezilor...

— Le-am zis că o să încerc să merg pe jos pînă la drumul principal. Doar că am obosit, asta-i tot. Or să ştie că sînt aici.

— Nu contează...

— Mă simt bine, nu-ţi face griji. Sînt copii buni, recunoscători pentru tot ce-am făcut pentru ei. Or să se întoarcă.

— Veniţi cu mine la autobuz! Nu e departe.

— Nu fără Buck. Numai el îmi mai ţine de urît zilele astea.

Zîmbi clipind din ochi.

Mi-am şters sudoarea de pe frunte şi m-am uitat cu atenţie la pini. Erau multe locuri în care se putea duce un cîine. Terenul era neted aici şi abia dacă depăşea nivelul mării. Venisem să stau la cort şi să mă odihnesc, să merg cu schiful pe Rîul Fish, căutînd locurile în care fusesem în adolescenţă, cînd mama închiria bărci de la un bătrîn pescar care vorbea incoerent. Îmi închisesem staţia ca să fug de toate. Insula mare şi misterioasă pe care mi-o aminteam şi pe care o numisem Insula Comorilor, înfiptă în mijlocul rîului, era acum un pîlc de copaci uzi într-o mlaştină. Furtuna cea mare de acum un an o luase pe sus.

Dormeam sub cerul liber pe mal în apropiere de ea cînd mă trezise răcnetul din elicopter. Confezii dăduseră un avertisment de douăsprezece ore, se spunea în înregistrare.

Aleseseră o zonă puțin populată pentru mica lor demonstrație. Oamenii se tot mutau înapoi de cînd dispăruseră efectele amenințării biologice, dar tot nu erau prea mulți. Îmi plăcuse asta cînd eram copil. Păduri vaste. De aceea mă întorceam de cîte ori aveam ocazia.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că se pregătea ceva. Confezii erau egalii restului planetei acum, cel puțin în materie de armament de înaltă tehnologie. Atuurile veneau din apărare. Oglinzile mari erau modulare şi se puteau plia imediat, fiind astfel o țintă mică. Puteau incinera orice se lansa împotriva lor.

Însă ONU vorbea despre confezi ca despre un stat oarecare. Aici, jos, nimeni nu înțelegea că oamenii de acolo de sus credeau că Pămîntul era adevărata problemă – consumat de vechi rivalități şi ură, nevrînd să renunțe la arme murdare care omorau populații întregi, cărînd în minte toată încărcătura dăunătoare a trecutului. Dacă-i ascultai, ai fi zis că nu învățaseră nimic din război. Uitaseră deja că sistemele defensive orbitale salvaseră biosfera, iar comunicațiile prin satelit asiguraseră unitatea eforturilor enorme de salvare în deceniul care urmase. Fără antiviralele create şi produse în cuve ținute în condiții de gravitație zero, mulți dintre noi ne-am fi molipsit de una dintre bolile care afectau populația. Lumea uită. La fel şi țările.

— Unde-i Buck? am întrebat eu hotărît.

— El... într-acolo.

Arătă cu mîna.

Mi-am dat rucsacul jos, simțind junghiul din umăr şi, brusc, mi-am amintit zgomotul surd al bucății de oțel care mă trîntise la pămînt atunci. Cu atîta vreme în urmă. Încă mă mai durea în zilele friguroase. Trecutul era încă viu.

M-am îndreptat în fugă spre pinii scunzi, peste vegetația tîrîtoare. În urmele lăsate de bocancii mei se năpusteau muştele. Nisipul palid scîrțîia cînd patinam pe el. Mi-am amintit cînd

auzisem prima oară acest sunet, pe cînd purtam tenişi cu talpa alunecoasă şi ce încîntat fusesem la facultate cînd aflasem şi principiile acustice care-i stăteau la bază.

— Buck!

O străfulgerare maronie pe stînga. Am luat-o la fugă printr-un pîlc des de pini, dar cîinele lătră scurt şi o zbughi pe sub o tufă. L-am strigat iar. Nici măcar nu încetini. Am ocolit prin stînga. Se băgă într-un lăstăriş de stejar, lătrînd, distrîndu-se, şi l-am auzit cum se încurca în el şi ieşea scuturîndu-se pe partea cealaltă. Dispăru.

Cînd m-am întors la doamna McKenzie, aceasta nu păru să mă vadă.

— Nu pot să-l prind.

— Ştiam eu.

Îmi zîmbi dezvelind nişte dinţi maronii.

— Buck e rapid.

— Chemaţi-l!

Îl strigă. Nimic.

— Mai mult ca sigur că a fugit.

— Nu e timp...

— Nu plec fără bătrînul Buck. Cînd eram singură pe rîu, după ce-a murit Gene şi apa îmi venea pînă sub casă, Buck era singurul care-mi ţinea de urît. Singurul suflet pe care l-am văzut vreme de cinci săptămîni cînd a fost nenorocirea aia mare.

Un vaier uşor din depărtare.

— Cred că e autobuzul, i-am zis.

Lasă capul într-o parte, privindu-mă pieziş.

— Se poate.

— Haideţi! Vă duc eu valiza.

Îşi încrucişă braţele pe piept.

— Or să vină copiii mei. Le-am spus să mă caute aici.

— S-ar putea să nu ajungă.

— Sînt copii devotaţi.

— Doamnă McKenzie, nu pot s-aştept pînă înţelegeţi de vorbă bună.

Mi-am luat rucsacul, îndepărtînd cu mîna nişte furnici de pe bretele.

— Voi, cei din familia Bishop, aţi fost mereu oameni de înţeles, zise ea netulburată. Lucrezi acolo, sus, nu?

— Ah, uneori.

— Şi te întorci după tot ce fac aici?

— S-ar putea.

Chiar dacă îi eram într-o oarecare măsură dator pentru ceea ce făcuse cu mult timp în urmă, n-aveam de gînd să mă las intimidat.

— Atacă Statele Unite.

— Şi locuri din Bavaria, Urali, Africa de Sud, Brazilia...

— Pen'că n-avem încredere în ei! Cred că pot să se joace cu Statele Unite cum au ei chef...

Şi o ţinu tot aşa cu clişeele pe care le auzea zi de zi în mijloacele de comunicare pămîntene. Cum voiau confezii să conducă lumea şi erau proştii ruşilor şi cum renunţarea la suveranitatea naţională în favoarea unui grup de autoproclamaţi stăpîni era un afront la demnitatea noastră şi aşa mai departe.

În parte era adevărat ce se spunea, confezii nu erau nişte sfinţi. Însă erau singura putere care gîndea cu adevărat global, care *nu* putea să nu gîndească astfel. Ei puteau opri rachetele balistice intercontinentale şi să străpungă atmosfera ca să atace orice instalaţie ofensivă de la sol – exact lucrul pe care urma să-l dovedească demonstraţia. Îi auzisem pe confezi susţinînd că aceasta era singura cale de a rezolva impasul diplomatic, de a face ceva. Eu, unul, mă îndoiam. Numai că vremurile erau, cu siguranţă, în schimbare, iar generaţia mea nu gîndea la fel ca oamenii de dinainte de război.

— N-o să fim niciodată conduşi de cineva din afara...

— Doamnă McKenzie, autobuzul! Ascultaţi!

Motorul hîrîia în depărtare, dincolo de curbă, încetinind ca să oprească.

Figura i se îmblînzi cînd se uită la mine, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva.

— E în regulă, băiete. Tu du-te acum!

Îmi dădusem seama că nu putea fi convinsă cu vorba bună şi nici măcar forţată să meargă pînă după acea ultimă cotitură. Mersese cît intenţionase, iar lumea trebuia să parcurgă ea restul distanţei rămase.

În faţa noastră, şoferul autobuzului era, probabil, în urmă cu adunatul ultimilor oameni. Avea să fie nervos şi speriat bine. Confezii aveau să fie punctuali şi el o ştia.

Am rupt-o la fugă, trăgînd brazde cu picioarele prin nisipul gros şi moale. Imediat mi-am dat seama că eram mai obosit decît crezusem şi că îmi mai pierdusem din putere de la căldură. Mersesem circa două sute de metri prin curba care urca lin, ajungînd aproape în raza vizuală a autobuzului, cînd l-am auzit pornind cu un huruit. Îmi veni un gust de transpiraţie sărată în gură şi m-am simţit de parcă întreaga planetă m-ar fi tras de picioare încetinindu-mă. Şoferul acceleră.

Trebuia să vină spre mine cînd ieşea pe Autostrada 80 în drumul de întoarcere spre Mobile. Poate că puteam ajunge la intersecţie la timp ca să mă vadă. Aşa că mi-am lăsat capul în piept şi am ţîşnit înainte.

Mai era însă şi femeia rămasă în urmă. Ca să ajungă la ea, şoferul ar fi trebuit să coboare pe drumul acela desfundat şi nisipos, riscînd să se împotmolească. Cu tot cu oamenii din autobuz, care ar fi urlat la el. Şi toate astea doar ca s-o ia pe bătrîna cu copii recunoscători. Aceasta nu părea să înţeleagă că acum existau pe cer copii nerecunoscători – nu părea să înţeleagă mare lucru din ce se petrecea – şi brusc mi-am dat seama că nici eu eram sigur că înţelegeam.

Mi-am continuat însă drumul.

Traducere: Loredana Frăţilă-Cristescu

Michael Swanwick

SĂRBĂTOAREA SFINTEI JANIS

Take a load off, Janis
And
You put the load right on me...
„The Wait"[1]

Wolf privea corabia *Yankee* părăsind portul Baltimore în negura zorilor. Stătea rezemat cu cotul de peretele rece şi jilav, ros de trecerea atîtor mîini, ridicat probabil înaintea Prăbuşirii. O licărire metalică cenuşie în vîrful trinchetului îi atrase atenţia spre antena parabolică, legătura navei cu reţeaua de sateliţi maritimi geosincronici *Şarlatanul*, ce ajuta la stabilirea curenţilor şi-a vîntului.

Pentru mulţi, corabia de lemn cu aripi portante, proiectate pe computer, şi pînze cusute de mînă era un simbol al Noii Africi. În timp ce-o urmărea străbătînd apele, Wolf se gîndea la un singur lucru: că pleca spre casă, fără el.

---

[1] Aluzie la celebrul cîntec „The Weight" al trupei The Band, despre peripeţiile unui drumeţ în orăşelul Nazareth, din Pennsylvania. În versiunea lui Swanwick, Anny e înlocuit cu Janis. (n.tr.)

Se-ntoarse şi-şi făcu loc prin îmbulzeala clădirilor comerciale ce împînzeau ţărmul. Zdrăngănitul cărucioarelor împinse manual se alătura amestecului de strigăte exotice într-o muzică stranie, acompaniată de corul nenumăratelor dialecte americane. Muncitorii, majoritatea îmbrăcaţi în salopete, mişunau pretutindeni, mormăind şi suduind de mama focului cînd o roată de fier se-mpotmolea în hîrtoapele noroioase. Aveau totuşi un fel bizar de-a se comporta, de parcă ascundeau o taină străveche.

Wolf aruncă o privire în cotloanele întunecate ale unei magazii, dar se ciocni de-o femeie înveşmîntată din creştet pînă-n tălpi într-o robă. Femeia tresări la atingerea lui, îi aruncă o privire ameninţătoare şi se pierdu în mulţime. Nu schimbară nici un cuvînt.

Un locuitor al vechiului Baltimore – din zilele bune – ar fi recunoscut cu greu oraşul. Pretutindeni printre ruinele îngropate ale clădirilor se-nălţau cocioabe, pe străzi mai ales, în locul lăsat liber de maşini. Unele fuseseră construite taman deasupra străzii, preschimbînd gangurile în tunele, şi din cînd în cînd se mai prăbuşeau în urletele înspăimîntate ale locuitorilor.

O nouă zi numai bună de pierdut. Ar fi putut să-şi tragă o mască de gaze pe nas şi să viziteze ruinele monumentului Washington, dar mai făcuse asta odată şi în plus se anunţa caniculă. Era puţin probabil să primească veşti despre misiune după atîtea luni petrecute pe la porţile autorităţilor americane, care se-ncăpăţînau să nu-l primească. Hotărî să se-ntoarcă la cămin ca să-şi verifica corespondenţa, apoi ca să piardă vremea prin bazaruri.

În faţa căminului se jucau nişte copii. Cînd îl zăriră, se-mprăştiară care-ncotro. Urcă treptele de lemn nevopsit, făcîndu-şi loc pe lîngă bătrînelul ce aşternea fără grabă cărţi de tarot, complet indiferent la mesajul lor. Nu se osteni să-i arunce o privire.

Clopoţelul din uşă anunţă întoarcerea sa. Intră în holul întunecat unde-l întîmpinară doi bărbaţi înveşmîntaţi în uniformele negre ale Poliţiei Politice.

— Wolfgang Hans Mbikana? întrebă unul.

În glasul său răzbătea o notă ritualică. Ştia deja răspunsul.

— Te rog să ne-nsoţeşti, spuse celălalt.

— Cred că-i o neînţelegere, protestă Wolf.

— Mă tem că nu, domnule, rosti primul blînd.

Celălalt deschise uşa.

— După dumneavoastră, domnule Mbikana.

Bătrînul din pridvor îi urmări cu coada ochiului, pe urmă îşi întoarse privirile şi plecă.

Poliţia îl conduse pe Wolf într-o clădire de birouri, veche de cînd lumea. Urcară treptele de marmură, încovoiate după atîtea secole, şi intrară pe-un coridor pustiu. Pătrunseră adînc în măruntaiele clădirii şi se opriră în faţa unei uşi obişnuite.

— Eşti aşteptat.

— Poftim?

Cei doi plecară, fără un cuvînt. Wolf bătu temător la uşă. Cum nu primi răspuns, deschise şi intră.

O femeie stătea la un birou la intrarea în cameră. Era îmbrăcată modern, dar purta voal. Părea a fi tînără, deşi era greu de zis. O privire şi o mişcare scurtă a braţului îl îndreptară spre încăperea interioară. Îi părea că cercetează o ceapă, strat cu strat de mister, pînă la capăt.

Un tip mătăhălos stătea la ultimul birou. Purta costum şi cravată, în stilul afaceriştilor americani. Însă nu găsi nimic învechit în chipul său expresiv, însufleţit, sau privirea pătrunzătoare cu care-l întîmpină.

— Ocupă un loc, mormăi, făcînd semn către un scaun vechi, tapiţat. Charles DiStephano. Revizor pentru Regionala Nord-estică. Mbikana, dacă nu mă-nşel?

— Da, domnule.

Wolf se aşeză cu delicateţe pe scaunul nu prea curăţel. DiStephano era unul dintre cei la care-ncercase s-ajungă în ultimele luni, cel mai important dintre ei.

— Reprezint...

— Organizaţia comercială a Africii de Sud-Vest.

DiStephano luă nişte documente de pe birou.

— Scrie aici că aveți de gînd să oferiți – printre altele – date primite de la satelitul vostru nord-american de sol, *Coiotul*, în schimbul permisiunii de a înscrie studenți la „John Hopkins"[1]. O ofertă bizară din partea organizației voastre.

— Alea-s hîrtiile mele. În calitate de cetățean al Africii de Sud-Vest refuz să fiu tratat cu asemenea bruschețe.

— Uite ce-i, puştiule, sînt un tip ocupat. N-am timp de discuţii principiale. Hîrtiile-s la mine, le-am citit, iar cei ce te-au trimis ştiau că o să fac asta. În regulă? Ştiu ce vrei şi ce dai la schimb. Mă nelămureşte însă motivul ofertei.

Wolf era năucit. Era obişnuit cu o manieră mai politicoasă de-a duce tratative. Veteranii de la OCAS îl avertizaseră că-n America lucrurile stăteau altfel, dar el nu pricepuse tîlcul aluziilor lor. Îşi dădea acum că primise misiunea, alături de leafa mare şi promisiunea unui bonus, doar pentru că cei mai în vîrstă o refuzaseră.

— America a primit cea mai grea lovitură, dar Prăbuşirea a cuprins întrega lume.

Se-ntrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să explice sistemul de responsabilitate socială a corporaţiilor, pe care se întemeia comerțul african. Hotărî apoi că dacă DiStephano nu ştia deja, probabil nu-l interesa.

— Avem în continuare unele probleme. De pildă, rata mare a defectelor la naştere. *Pentru că America ne livrează otrăvuri, chimicale şi pesticide, şi alimente ce conțin o puzderie de conservanți.* Nădăjduim să-i dăm în curînd de cap. Dacă reuşim să facem un pas hotărîtor, putem să curățăm bazinul genetic în mai puțin de un secol. Avem însă nevoie de profesionişti: eugenişti, chirurgi embrionari, iar ai noştri nu sînt de primă mînă. Tot facultățile voastre de medicină produc cei mai buni doctori.

— N-avem de unde.

— Nu dorim să vi-i răpim. Vă dăm la schimb studenţii noştri, rezidenți în toată regula, ce au nevoie doar de-o specializare.

---

[1] Universitatea de medicină din Baltimore. (n.tr.)

— Nu mai sînt locuri la Hopkins. Nici la Universitatea din Pennsylvania sau la Facultatea de Mericină UVM.

— Sîntem gata să...

Wolf îşi înghiţi cuvintele.

— E totul pe hîrtie. Cu banii primiţi veţi putea pregăti de două ori mai multe cadre decît ne trebuie nouă.

Încăperea era întunecată şi apăsătoare. Wolf începu să transpire abundent.

— O fi. Însă doctorii noştri nu-s de vînzare.

Wolf rămase tăcut.

— Şi nu vreau să-i las lîngă oamenii voştri. Aţi putea să-i momiţi cu bani, moşii, lucruri pe care noi nu le-avem. Avem însă nevoie de medici. Numai cei ce se scaldă-n bani îşi permit o corecţie chirurgicală.

— Dacă te temi că vă răpim profesioniştii, există şi alte soluţii. De exemplu, putem semna o clauză...

Wolf continuă, simţindu-se tot mai stăpîn pe situaţie. Era tot mai aproape de semnarea unei înţelegeri, altfel discuţia nu s-ar fi lungit atît de mult.

Clipele se scurgeau încet. DiStephano chemă nişte ajutoare, apoi le dădu drumul. Ceru de două ori răcoritoare. La un moment dat serviră şi prînzul. Căldura deveni înăbuşitoare. Spre seară, se mai răcori puţin.

DiStephano aranjă documentele în două teancuri. Unul i-l dădu lui Wolf, iar pe celălalt îl vîrî într-un sertar.

— O să arunc un ochi peste ele şi-o să-i rog pe băieţi să le cerceteze în amănunt. N-ar trebui să fie probleme. Răspunsul final îl vei primi în... să zicem o lună. Pe douăzeci şi unu septembrie. O să fiu în Boston, dar dacă-ntrebi în stînga şi-n dreapta, o să mă găseşti.

— O lună? Dar credeam că...

— Da, o lună. Nu poţi zori Primăria, rosti DiStephano cu hotărîre. Domnişoară Corey!

Femeia acoperită cu voal apăru lîngă uşă, ca o nălucă.

— Scoate-l pe Kaplan din birou. Spune-i c-avem un puşti pe care vrem să-l tratăm regeşte. Un spectacol, ceva. E legat de Hopkins, ar fi cazul să-şi merite leafa.

— Da, domnule.

Şi femeia dispăru.

— Mulţumesc, interveni Wolf, dar nu-i nevoie...

— Ascultă-mă, puştiule, bucură-te de tot ce primeşti. Dumnezeu ştie că nu ne-au rămas prea multe temeiuri de bucurie. Kaplan te va lua într-o oră de la cămin.

Kaplan era un bărbat subţire, cu-nceput de chelie şi ticuri nervoase, un soi de funcţionar pe probleme administrative la Hopkins. Wolf nu ştia precis cu ce se-ocupa. Kaplan era însă la fel de nelămurit în privinţa lui Wolf, iar tînărul era fericit să păstreze misterul. Făcea mai suportabil furtul documentelor sale.

Kaplan îl purtă pe străzile înserării. Razele amurgului săgetau puternic bolta, iar oamenii se-mprăştiaseră pe la casele lor.

— Nu vom părăsi zona cu electricitate, spuse Kaplan. Altminteri, nu te-aş sfătui să te-aventurezi noaptea pe străzi. Roiesc dilimacii peste tot.

— Dilimaci?

— Surzi, muţi. Cazurile terminale. Unii nu s-ar arăta în plină zi nici înveşmîntaţi în salopete... sau robe. Multe femei.

Un zîmbet uşor pervers îi străbătu chipul, dar pieri numaidecît.

— Încotro mergem? întrebă Wolf.

Voia să schimbe subiectul. Ceva îi spunea că n-ar fi sănătos să afle taina surîsului lui Kaplan.

— Un local numit Peabody's. Ai auzit de Janis Joplin, faimoasa noastră cîntăreaţă?

Wolf clăină din cap.

— Spectacolul e un tribut adus ei. O femeie pe nume Maggie Horowitz o imită aproape la perfecţie. E-aproape imposibil să

procuri bilete, dar Hopkins se bucură de-un tratament special, fiindcă... ah, iată c-am ajuns.

Kaplan îl conduse pe trepte de beton în subsolul unei clădiri de cărămidă posomorîte. Pentru o clipă, Wolf se simţi dezorientat. Era într-o librărie. Pretutindeni în jur se-ntindeau rafturi şi cutii cu cărţi şi reviste, într-o harababură de nedescris.

Wolf ar fi rămas să arunce o privire peste tomurile străvechi, rămăşiţele unor vremuri, unei culturi ce se-afunda cu repeziciune în negura mitului. Kaplan se grăbi însă printre rafturi, fără să le dea importanţă, iar Wolf fu nevoit să-l urmeze îndeaproape.

Trecură printr-o altă încăpere ticsită cu cărţi şi ajunseră pe-un coridor unde-un om cărunt ridică o mînă diformă şi rosti:

— Biletele, vă rog.

Kaplan îi întinse două cartele fragile din carton şi intrară în a treia încăpere.

Wolf se pomeni într-un cabaret. În jurul măsuţelor pe care ardea cîte-o lumînare erau îngrămădite scaune de lemn. Încăperea era susţinută pe grinzi de lemn, iar un şemineu uriaş, nefolosit, stăpînea unul dintre pereţi. Un alt şemineu fusese vizibil îndepărtat pentru a face loc unei scene micuţe. Nenumărate afişe, unele vechi de cîteva secole, acopereau pereţii sau atîrnau de bîrne, asemenea podoabelor barbare căzute pradă în urma cotropirilor.

— Peabody's e o instituţie locală, rosti Kaplan. În secolul al douăzecilea, pe timpul prohibiţiei, vindea alcool pe sub tejghea. H.L. Mencken obişnuia să bea aici.

Wolf încuviinţă, deşi numele nu-i spunea nimic.

— Librăria era de ochii lumii, iar aici în spate curgea băutura.

Localul purta amprenta trecutului. Aducea aminte de vremurile bune, cînd America era o putere mondială. Wolf se aştepta să-i vadă pe Theodore Roosevelt sau pe Henry Kissinger dînd buzna înăuntru. Dădu glas gîndurilor sale şi Kaplan zîmbi satisfăcut.

— În cazul ăsta o să-ţi placă spectacolul.

Chelnerul le luă comanda. Dar, pînă să ducă ei băuturile la gură, două reflectoare luminară scena şi cortina se ridică.

În mijlocul scenei stătea o femeie. Felurite brăţări îi atîrnau la încheieturi, iar la gît avea un colier bătător la ochi. Purta ochelari de soare şi-o rochie bătrînească înflorată. Sfîrcurile îi ieşeau în relief prin rochia subţire. Wolf se holbă la ele cu un amestec de groază şi fascinaţie. Puţin mai jos se contura a doua pereche.

Femeia stătea nemişcată. Wolf nu-şi putea lua ochii de la sfîrcurile ei. Nu atît numărul, cît faptul că erau vizibili îl atrăgea. Îşi însuşise deja tabuurile acestor meleaguri.

Femeia îşi dădu capul pe spate şi izbucni în rîs. Îşi lipi o mînă de coapsă, îndoi piciorul şi duse microfonul la gură. Glasul ei era aspru şi răstit.

— În urmă cu un an locuiam într-o casă din Newark, v-aduceţi aminte? Stăteam la etajul trei şi credeam că mi-am perfecţionat numărul. Dar toate mergeau anapoda şi n-aveam parte de-acţiune, ştiţi ce zic? Nu-mi făcea talentu' cu ochiul. Gagica ce stătea puţin mai încolo n-avea nici atît, şi-o ducea bine, aşa că mi-am zis: *Care-i problema, Janis?* Cum se face că ea se descurcă de minune şi tu freci menta? Am hotărît atunci să-i dau mai mare atenţie, să văd ce-are ea aşa special. Mă trezesc într-o dimineaţă mai devreme, arunc un ochi pe geam şi-o zăresc pe tipă acolo că se prostituează! Făcea trotuarul la prînz, înţelegeţi? Mi-am zis atunci: *Janis, dragă, tu nici măcar nu te chinui puţin.* Dacă vrei să ai parte, tre' să te chinui puţin. Da. Tre' să-ncerci puţin mai tare.

Muzica năvăli parcă de nicăieri şi dintr-odată cînta *„Try-iiii, Try-iiii, Just a little bit harder..."* [1]

Şi, spre mirarea lui, era plăcut. N-ascultase aşa ceva în viaţa lui, dar înţelegea cîntecul, aproape la nivel instinctual. Era parte din cultura mondială. Era universal.

Kaplan îl apucă de braţ şi-şi duse buzele la urechea lui.

— Vezi? Ce ţi-am zis?

Wolf îi făcu vînt, nerăbdător. Voia să asculte muzica.

---

[1] Versurile cunoscutului cîntec al interpretei Janis Joplin. (n.tr.)

Concertul dură parcă o eternitate şi fu gata cît ai clipi. Wolf era transpirat şi epuizat sufleteşte. Femeia era personificarea energiei. Dansa, păşea ţanţoş şi vîra mai multă forţă în cîntecele ei decît era omeneşte posibil. Fără a cunoaşte originalul, Wolf era convins că interpretarea era perfectă. Îi lăsa acel sentiment.

Publicul o iubea. Fu chemată pentru trei bis-uri, apoi pentru încă unul. În cele din urmă, gîfîi în microfon:

— Vă iubesc, dragilor, pe cuvîntul meu. Dar, rogu-vă, destul. Nu mai pot.

Le suflă un sărut şi se făcu nevăzută.

Wolf se alătură publicului care stătea în picioare şi aplauda de mama focului. Simţi o mînă pe umăr şi aruncă o privire iritată în spate. Era Kaplan. Avea obrajii îmbujoraţi.

— Haide.

Îl trase pe Wolf din mulţime şi-l conduse în spatele scenei, într-o garderobă micuţă. Uşa era dată-n lături şi oamenii se-nghesuiau înăuntru.

Printre ei se afla şi cîntăreaţa, rîzînd şi gesticulînd puternic, cu părul vîlvoi şi o sticlă de Southern Comfort în mînă. Sticla părea veche de cînd lumea, cu eticheta lăcuită, şi era pe trei sferturi plină cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Janis, el e... începu Kaplan.

— Numele meu e Maggie, cîntă ea, înveselită. Maggie Horowitz. Nu-s o cîntăreaţă moartă de blues, să nu uiţi asta.

— Uite-un fan de-al tău, Maggie. Din Africa.

Îl împinse discret pe Wolf. Tînărul se împletici în faţă, scuzîndu-se din priviri celor pe care-i îmbrîncise.

— Iaaa te uită! tună Maggie.

Luă o înghiţitură din sticlă.

— Încîntată de cunoştinţă, şefule. Cam albicios pentru un african, nu crezi?

— Părinţii mamei mele se trag din colonişti germani.

Cei de-acasă credeau că un trimis cu pielea deschisă s-ar descurca mai bine cu aceşti americani ultra-sensibili, dar îşi păstră gîndul pentru sine.

— Cum îți spune, șefule?

— Wolf.

— Wolf? croncăni Maggie. Dragă, dar văd că ești un Casanova în toată regula. Tre' să am grijă-n preajma ta, nu? Altfel o să mă cucerești numaidecît și-o să mă deflorezi.

Îi dădu un cot.

— Glumesc, șefu'.

Wolf era înmărmurit. Maggie era vie, de zece ori mai vie decît compatrioții ei, care pe lîngă ea păreau niște strigoi. Pe deasupra, se și temea puțin de ea.

— Hei. Ce zici de cîntare, ha?

— A fost minunată. A fost...

Își căută cuvintele.

— În țara mea, muzica e mai potolită, nu se pune atîta suflet.

— Mda, eu una cred c-a fost al naibii de bună, șefule. Vocea merge ca unsă. Să le spui ălora de la Hopkins, Kaplan. Zi-le că fac toți banii.

— Desigur.

— Păi chiar așa e, la naiba. Hei, zici că stăm într-o morgă! Hai să ieșim din cutia asta de chibrituri și să dăm o raită prin baruri, hm? Să petrecem.

Îi scoase pe toți din cabină, apoi din clădire, pînă-n stradă. Formau o ceată gălăgioasă, ce hoinărea pe străzi în căutarea unor bodegi.

— E una puțin mai încolo, rosti Maggie. Să dăm năvală. Hei, șefule, vreau să faci cunoștință cu Cynthia. Sin, ăsta-i Wolf. Sin și cu mine sîntem o singură persoană în două trupuri.

— Hei?

Chicoti și-o ciupi pe Cynthia de fund.

— Potolește-te, Maggie, făcu Cynthia, surîzînd.

Era o tînără înaltă și zveltă, ce-ți atrăgea imediat privirea.

— Hei, orașu' ăsta-i mort! Maggie urlă ultimul cuvînt, făcîndu-le tuturor semn să tacă pentru a asculta ecoul.

— Uite-acolo, făcu semn, și mulțimea se-ndreptă spre bar.

După al treilea bar, Wolf pierdu socoteala. La un moment dat, renunță la petrecere şi se-ntoarse cumva la cămin. Îşi mai amintea că Maggie strigase în urma lui „Hei, şefule, nu fute petrecerea!" şi „Măcar vino mîine, ce dracu'!"

Ziua următoare o petrecu în cameră, dormitînd, cu o sticlă de apă alături. Spre-nserat, cînd arşița se mai potoli, aproape că-i trecuse mahmureala. Îşi aminti de invitația mai degrabă în glumă a lui Maggie, o alungă din minte şi hotărî să meargă la Club.

Clubul Uhuru strălucea de-atîtea lumini, o scînteie într-un oraş întunecat. Muşteriii făceau cu toții parte din serviciile externe africane, plus cei cîțiva reprezentanți comerciali asemenea lui, pe care izolaționismul societății americane şi nevoia de-a schimba cîteva vorbe îi adunau în acest local. Era o scutire *de facto* de la legile privind folosirea energiei electrice la care erau supuşi localnicii.

— Mbikana! Aci, tinere, hai să-ți fac cinste.

Nnamdi de la consulat îi făcu semn de la tejghea. Wolf se supuse, simțind, ca-ntotdeauna, privirile celorlalți îndreptate asupra lui. Pînă şi ospătarii erau de culoare, un detaliu ce putea însemna stimă sau, dimpotrivă, aroganță din partea autorităților locale. Wolf nu ştia.

— Umblă vorba că ți-ai petrecut ziua în biroul revizorului.

Nnamdi comandă un gin tonic. Wolf ura băutura, dar era preferata angajaților din servicii.

— Hai, povesteşte.

Lumea se strînse în jurul său. Serviciul se hrănea cu bîrfe.

Wolf relată pe scurt întîlnirea la care luase parte şi Nnamdi aplaudă.

— O zi întreagă alături de Regele Păianjen şi ai scăpat cu boaşele neatinse. Un început promițător, tinere.

— Regele Păianjen?

— Doar ai fost şi tu informat despre autonomia regională: cînd directoratul central şi-a pierdut puterea, țara s-a frînt în

mai multe bucăți. În colțul ăsta de lume, DiStephano e autoritatea supremă, băiete.

— Boston, pufni Ajuji.

Ca majoritatea expatriaților, era o ratată. Spre deosebire de cei mai mulți, nu reușea să-și ascundă sieși acest fapt.

— La ce tratament te-ai putea aștepta din partea acestor sălbatici?

— Haide, Ajuji, o dojeni Nnamdi. Oamenii ăștia nu-s nici pe departe sălbatici. Înainte de Prăbușire, au dus un om pe lună.

— Tehnologie! Tehnologie avansată, atît aveau, și era cît pe ce să ne distrugă. Cauți măsura unui popor, uită-te la cum viețuiesc. Aceşti... yanchei – şuieră ultimul cuvînt, pentru a-și evidenția dezgustul – trăiesc în miezerie. Pe străzi e mizerie, în oraș e mizerie, pînă și cei feriți de boli genetice sînt mizerabili. Copilul poate fi învățat să curețe după el. Ce sînt ei pînă la urmă?

— Ființe umane, Ajuji.

— Lături, Nnamdi.

Wolf urmărea disputa stingherit. Fusese educat în spiritul bunei-creșteri, și-aștepta același lucru de la oameni cu o anumită poziție socială. Îi venea greu să audă asemenea limbaj și prejudecăți de mahala. La un moment dat, cedă. Împinse zgomotos scaunul, se ridică în capul oaselor, făcu stînga-mprejur și plecă.

— Mbikana! Hai, te rog... strigă Nnamdi în urma sa.

— Dă-i pace, interveni Ajuji, cu satisfacție în glas. La ce te-aștepți? Dacă stai să te gîndești, e deja unul de-al lor.

Și poate că într-adevăr era.

Wolf nu știa precis încotro se-ndrepta, dar se trezi în scurt timp la Peabody's. Dădu ocol clădirii și găsi ușa din dos. Încercă mînerul și acesta cedă cu ușurință. Brusc, ușa se trînti în lături și un bărbat masiv, bărbos, îmbrăcat în salopetă ieși în prag.

— Da? îi aruncă el pe-un ton amenințător.

— Ăă, Maggie Horowitz mi-a spus să-i fac o vizită.

— Uite ce-i, pelerinule, mulți vor să ajungă în culise. Sînt plătit să-i țin la distanță dacă nu-i cunosc, iar pe tine nu te cunosc.

Wolf căută un răspuns pe măsură, dar nu găsi nimic.

— Lasă-l să intre, Deke.

Era Cynthia.

— Hai, rosti ea pe-un ton plictisit, nu bloca ușa.

Paznicul îi făcu loc și Wolf intră.

— Mulțumesc.

— *Nada*, așa cum ar spune Maggie. Garderoba e-ntr-acolo, pelerinule.

— Wolf, dragă, rosti Maggie cu glas ascuțit. Cum o duci, șefule? Ai fost la spectacol?

— Nu, am...

— Mare păcat. A ieșit bine. Foarte bine. Janis ar fi fost mîndră de mine. Hei, gașcă! Hai s-o tăiem de-aici! Să mergem undeva și să petrecem.

O ceată de douăzeci de inși puse stăpînire pe-un local din afara zonei-cu-electricitate, cu lămpi de gaz. Trei dintre ei aduseseră instrumentele cu ei și-l rugară pe proprietar să-i lase să cînte. Ieși un zumzet monoton. Maggie asculta mulțumită, zîmbind și dînd din cap în ritmul muzicii.

— Ce crezi, șefule? E fain, nu? Noi îi spunem muzică moartă.

Wolf încuviință din cap.

— Cred că numele se potrivește de minune.

— Hei, băieți, ați auzit? Wolf a făcut o glumă. Încă nu ești pierdut, dragă.

Oftă.

— Nu simți muzica, nu? Îmi pare rău, frate. Trăgeau ăștia niște cîntări pe vremuri... Era pe bune. Noi sîntem doar ecoul lor. Le cîntăm pe alea vechi, că ale noastre nu merită.

— Deci de-aia ții spectacolul? întrebă Wolf curios.

Maggie izbucni în rîs.

— Da... pe dracu'. Îl țin pentru că mi s-a dat ocazia. DiStephano m-a contactat și...

— DiStephano? Revizorul?

— Mă rog, unul dintre oamenii lui. Pregăteau spectacolul ăsta şi aveau nevoie de cineva să cînte Janis. Au căutat pe computer şi-au dat de numele meu. Mi-au dat nişte bani, au lucrat băieţii pe mine o lună sau două la Hopkins, şi iată-mă. Mi s-a deschis drumul spre faimă şi glorie.

Rosti ultima propoziţie cu glas crescînd, aproape ciripit, puţin zeflemitor.

— De ce-a trebuit să mergi la Hopkins?

— Doar nu crezi că m-am născut cu înfăţişarea asta. Mi-au schimbat faţa. Mi-au schimbat şi vocea, Doamne ajută. Au coborît-o, au mărit amplitudinea şi mi-au dat timbru, ca să pot susţine notele alea înalte şi să mă joc cu ele.

— Să nu mai pomenim de implanturile cerebrale, se băgă Cynthia.

— Ah, da, 'planturile ca să vorbesc ca o cîntăreaţă de blues, fără să-mi ies din rol. Asta nu se pune.

Wolf era impresionat. Ştia că Hopkins era mîna-ntîi, dar nici chiar aşa!

— Nu-nţeleg totuşi de ce şi-a dat guvernul osteneala. Ce-ar putea cîştiga din asta?

— Habar n-am, iubăreţule. Nu ştiu, nu-mi pasă şi nu pun întrebări. Asta-i deviza mea.

Un tînăr spălăcit cu părul lung spuse:

— Guvernul e vîrît adînc în inginerie socială. Fac o droaie de treburi ciudate, nu se ştie de ce. Înveţi să nu pui întrebări.

— Hei, ascultă, Hawk, faptul c-au adus-o pe Janis la viaţă nu-i ciudat. E un lucru tare frumos, se împotrivi Maggie. Da, mi-aş dori s-o aduc de-adevăratelea. Să stea aici, lîngă mine. Mi-ar plăcea să vorbesc cu tipa aia.

— Mai degrabă v-aţi scoate ochii.

— Poftim? De ce?

— N-ar vrea nici una s-o lase pe cealaltă în lumina reflectoarelor.

— Aici ai nimerit-o, chicoti Maggie. Totuşi, e-o dameză pe care-aş fi vrut s-o cunosc. O starletă adevărată, înțelegi? Nu un afurisit de ecou, ca mine.

— Hei, Wolf, se băgă Hawk. Încotro te-ndrumă pelerinajul? Peste două zile trupa pleacă-n turneu. Ce planuri ai?

— N-am nici un plan. O să rămîn probabil în Baltimore pînă vine vremea să plec în nord. Poate-o să fac şi cîteva excursii mai mici.

— De ce nu ni te alături? Avem de gînd să petrecem zi şi noapte. Vom ajunge în Boston în mai puțin de-o lună. Acolo se gată turneul.

— Vai, ce idee minunată, rosti Cynthia. Încă un om care nu produce nimic. Taman de-asta aveam nevoie.

— Şi care-i problema? se zburli Maggie la ea. De parcă am plăti din banii noştri. Care-i problema?

— Nu-i nici o problemă. Pur şi simplu e o idee cretină.

— Ei bine, mie-mi place. Ce zici, şefule? Te bagi au ba?

— Păi...

Amuți. De ce nu?

— Da, mi-ar face plăcere să vin cu voi.

— Minunat.

Apoi către Cynthia:

— Problema ta, dulceață, e că eşti geloasă.

— Hristoase, iar începe.

— Nu-ți mai bate capul. N-ajută la nimic. Hei, vezi bucățica aia de talent din capătul barului?

– Maggie, „bucățica de talent", aşa cum îi spui, are optsprezece ani. Dacă.

— Mda, nu-i rău.

Maggie privi melancolic spre el.

— E drăguț băiatu', nu?

A doua zi, Wolf rezolvă ce mai era de rezolvat şi pregăti scrisorile de credit. În dimineața plecării se trezi la prima oră

şi se-ndreptă spre gara din Baltimore. Un scurt schimb de replici cu gardienii şi pătrunse în gara împrejmuită de ziduri.

Dădu peste-o locomotivă greoaie urmată de vagoane proaspăt recondiționate. Cineva pictase cuvîntul „Perla" pe ultimul vagon, cu litere vechi, psihedelice.

— Hei, Wolf! Hai s-arunci un ochi la bijuteria asta.

O siluetă solitară îi făcu semn din capătul trenului. Maggie.

Wolf se apropie de ea.

— Ce zici?

— De-a dreptul impresionant, rosti după cîteva clipe, încercînd să pară politicos.

Cuvîntul care-i străbătu gîndurile era „grotesc".

— Mda. Merge pe gunoi, ştiai? Ca mine de altfel.

— Gunoi?

— Da. E o rafinărie de metan în apropiere. Hei, uită-te la mine. Trează la opt dimineața. Îți vine să crezi? A trebuit să bag puţin speed ca să reuşesc.

Wolf era depăşit de idiom.

— Vrei să zică că te-ai trezit mai tîrziu?

— Ce? Oh, hei, frate, poți să... uită ce-am zis. Nu.

Chibzui pentru cîteva clipe.

— Fii antenă, Wolf. Există chestia asta numită „speed". Te-ajută să te trezeşti dimineața, îți încălzeşte puțin motoarele. Îți dă un brînci, ştii ce zic?

Începu să priceapă.

— Te referi la amfetamine.

— Da, chestia asta nu-i tocmai legală, înțelegi? Să nu dai cumva cu papagalu'. Am încredere în tine, frate, dar vreau să ştii despre ce-i vorba 'nainte să deschizi gura.

— Am înțeles. O să-mi țin gura. Dar ştiai că amfetaminele sînt...

— Ştiu, şefule. Hei, tre să vezi talentul pe care l-am agățat aseară. Dave! Mişcă-ți fundu-ncoa', iubire.

Un tînăr cu păr bălai şi ochi somnoroşi ieşi de după tren. Purta pantaloni scurți albi, ca o sfidare în opinia lui Wolf, şi-o

bluză largă, cu nasturi pînă la gît. O îmbrățișă pe Maggie fără vlagă și înclină capul spre Wolf.

— Davie are patru sfîrcuri, ca mine. Ce spui de asta? Cre' că-i o mutație destul de neobișnuită, nu?

Dave își coborî privirile, roșind puțin.

— Ei, hai Janis..., murmură el.

Wolf se aștepta că Maggie să-l pună la punct pe băiat, dar Maggie îi conduse în spatele trenului, pălăvrăgind supărată ba de una, ba de alta. În cele din urmă, Wolf se scuză și se-ntoarse la cămin. O lăsă pe Maggie să dea tîrcoale trenului, tîrîndu-și bucățica după ea. Ieși apoi ca să servească prînzul, își luă bagajele și sosi în gară mai iute ca restul.

Trenul pîrîi din toate încheieturile și părăsi gara. Maggie n-avea stare: vorbea, rîdea sau dirija amplasarea bagajelor. Trecea din vagon în vagon, fără să stea o clipă locului. Wolf se așeză și-și aținti privirile pe geam. Copii îmbrăcați în zdrențe fugeau pe lîngă tren cu mîinile întinse, cerșind bani. Vreo doi aruncară monede. Alții rîseră și aruncară gunoaie.

Copiii se făcură nevăzuți, iar trenul străbătea acum nesfîrșitele ruine, roase de vreme. Hawk se așeză alături de Wolf.

— E drum lung. Trenul ocolește anumite porțiuni în care nu-i indicat să intri.

Privi abătut la structurile de metal cu geamuri sparte ce fuseseră odată fabrici și depozite.

— Privește, pelerinule, asta-i țara mea, rosti el scîrbit. Sau cadavrul ei.

— Hawk, ești apropiat de Maggie.

— Dacă te-ai duce în miezul continentului..., glasul lui Hawk părea să vină din depărtări. E o peșteră acolo în care-au depozitat deșeuri radioactive. Blocuri acoperite cu aur masiv, fiindcă alte materiale se deteriorează prea repede. După mintea mea, cineva cu un costum plumbuit ar putea să intre-n peșteră și să scoată o avere de-acolo. E aur să te saturi de el.

Oftă.

— Într-o bună zi voi scotoci prin arhive şi mă voi duce.

— Hawk, ascultă-mă.

Hawk ridică mîna pentru a-l opri.

— E vorba de droguri, nu? Tocmai ce-ai aflat şi vrei s-o avertizez.

— Degeaba o avertizezi. Cineva trebuie s-o oprească.

— Da, ştiu ce zici. Încearcă să-nţelegi. Maggie a stat trei luni la Hopkins, timp în care au lucrat-o bine de tot. N-arăta deloc aşa, şi chiar dacă era-n stare să cînte, n-avea o voce ieşită din comun. Să nu mai pomenim de implanturile cerebrale. Închipuie-ţi prin ce chinuri a trecut. Acum, gîndeşte-te – care sînt cele mai puternice analgezice?

— Morfina şi heroina. Dar, în ţara mea, doctorii încearcă să-i vindece pe pacienţi înainte să le prescrie droguri.

— Nu despre asta-i vorba. Gîndeşte-te puţin: Maggie ar fi putut să-şi extirpe sfîrcurile alea la Hopkins. Puteau s-o facă. Dar s-a temut de durere.

— Pare mîndră de ele.

— Ce-i drept, vorbeşte mult despre ele.

Trenul se clătina şi se zgîlţîia. Trei dintre muzicanţi înşfăcaseră chitarele şi cîntau muzică moartă. Wolf chibzui o vreme în tăcere, apoi rosti:

— Ce vrei să demonstrezi?

— Că Maggie a acceptat toate chinurile alea pentru a deveni Janis. Cînd îţi spun că foloseşte drogurile doar ca analgezice, trebuie să înţelegi că nu mă refer neapărat la durere fizică.

Hawk se ridică şi pleacă.

Maggie dansa prin vagon.

— Lată! Am făcut-o lată, fete şi băieţi. Hei, să petrecem!

Urmară zece zile de petrecere neîncetată, punctată pe alocuri de concerte. La Wilmington fură primiţi cu urale. Mii de oameni veniră să vadă spectacolul. Mulţi fură întorşi din drum. Maggie

era nesigură înaintea primului concert, temîndu-se să nu dea greş. Dar cîntă de mama focului şi fu chemată de nenumărate ori la bis. În cele din urmă, frîntă şi lipsită de vlagă, cu părul lipit de fruntea asudată, se ridică şi gîfîi:

— Asta a fost, oameni buni. Vă iubesc şi-aş vrea să vă mai cînt, dar nu mai pot. M-aţi secătuit.

Urmă un ropot nesfîrşit de aplauze.

Cele patru spectacole din Philadelphia începură mai greu şi se terminară în trombă. La primul concert rămaseră cîteva bilete nevîndute. La al doilea, oamenii fură întorşi din drum. Ultimele două aproape că sfîrşiră în răzmeriţe. Trupa se odihni o zi la Newark, apoi susţinu un concert de Ziua Muncii, în comparaţie cu care celelalte reprezentaţii păleau. A doua zi, se odihniră într-un cămin obscur.

Wolf îşi petrecu ziua de odihnă făcînd turul oraşului. În Philadelphia, plătise un localnic ca să-l plimbe printre rămăşiţele rafinăriilor ruginite, la Breeze Point. Se înălţau spre culmile cerului în tragica lor măreţie, şi era greu de crezut că existase odinioară atîta petrol în lume cît să umple acele rezervoare uriaşe. În Wilmington, îl rugase pe ghidul său să-l ducă în cartierul italienesc pentru a asista la un festival religios.

În fruntea procesiunii se afla un preot, însoţit de opt acolite cu cădelniţe şi evantaie. În urma lor, veneau doisprezece bărbaţi vînjoşi purtînd cadavrul acoperit de flori al unui Cadillac străvechi. La coadă veneau credincioşii îmbrăcaţi în salopete şi robe, cîntînd.

Wolf urmă alaiul spre rîu, unde maşina fu coborîtă într-o groapă şi udată cu apă sfinţită, apoi cineva îi dădu foc. Îi ceru ghidului să-i explice taina ritualului, dar băiatul ridică din umeri.

— E străvechi, îi spuse el, de cînd lumea.

Wolf se întoarse pe înserate la cămin. Se aştepta ca petrecerea să fie-n toi, dar locul era întunecat şi pustiu. Cynthia stătea în hol, cu mîinile la spate şi ochii pironiţi pe fereastra cu grilaj, în hăul negru.

— Unde-s ceilalţi? întrebă Wolf.

Era zăpuşeală. Insectele dădeau roată lămpii cu ulei de huilă, lovindu-se frenetic de sticlă.

Cynthia se-ntoarse şi îl măsură din priviri. Avea fruntea asudată.

— Maggie s-a dus la o reuniune cu colegii din gimnaziu. Merge să le-arate foştilor prieteni ce mare starletă e acuma. Restul?

Ridică din umeri.

— Acolo unde merg păpuşile cînd n-are cine să le-aducă la viaţă. Bănuiesc că-n camerele lor.

— Aha.

Rochia Cynthiei se lipise de picioarele ei. La subţioară se întrezăreau pete întunecate.

— Vrei să joci un şah sau ceva?

Cynthia îl privi cu ochi arzători. Făcu un pas spre el.

— Mă tot întrebam, Wolf. Ai stat holtei pe toată perioada turneului. E ceva la mijloc? Nu? Te-aşteaptă prietena acasă?

— Aveam una, dar n-o să aştepte după mine.

Wolf dădu scîrbit din mînă.

— Cred că ăsta-i unul dintre motivele pentru care-am plecat în turneu.

Cynthia îi luă mîna într-a ei şi i-o aşeză pe sîn.

— Dar îţi plac fetele, nu?

Înainte să îndruge un răspuns mai acătării, fata îi şopti „Hai cu mine" şi-l conduse în camera ei.

De cum intrară, Wolf o luă-n braţe şi-o sărută îndelung, cu foc. Ea îi răspunse cu pasiune, se-ndepărtă apoi puţin şi-l împinse în pat.

— Jos hainele, porunci ea, dezbrăcîndu-şi bluza cu mişcări unduitoare, complexe.

Razele lunii îi mîngîiau sînii lăptoşi.

Wolf ezită o clipă, apoi se dezbrăcă şi el. În comparaţie cu Cynthia, se simţea şovăielnic şi neputincios, şi-acest gînd îl necăjea. Hotărît să facă pe viteazul, se întinse după ea cînd aceasta se prăbuşi alături de el, dar nu reuşi s-o prindă.

— O clipă, pelerinule.

Scotoci într-un săculeț de lîngă grindă.

— Aşa. Vrei o mică tratație înainte? Sporeşte senzația de plăcere.

— Droguri? întrebă Wolf, simțind un fior de groază.

— Hai, vino-ți în fire. N-o să-ți se topească genele dacă-ncerci odată. Să ştii şi tu măcar pentru ce-ți bați gura.

— Ce e?

— Înghețată de vanilie, se răsti ea.

Deschise un recipient micuț şi presără cu grijă puțină pudră albă pe unghia degetului mare.

— E scumpă că naiba, aşa că ai grijă. Trebuie să prizezi totul din prima. Ai priceput? Aşa că faci mişcarea pas cu pas: tragi aer adînc în piept, apoi expiri încet. Exact. Înăuntru. Afară şi ții.

Cynthia duse degetul sub nasul lui Wolf, îi acoperi o nară cu mîna rămasă liberă şi rosti:

— Trage iute! Aşa!

Wolf aspiră convulsiv şi fu năpădit de senzații. O aromă proaspătă şi răcoroasă îi inundă gura, pe măsură ce pudra albă şi fină i se prelingea pe gîtlej. Simți o furnicătură plăcută. Capul său căpătă noi dimensiuni. Îşi mişcă mandibula, cercetînd curios cu vîrful limbii.

Cynthia trase iute şi închise recipientul.

— Bun, acum atinge-mă. Încet, nu te grăbi, avem toată noaptea. Exact. Ahhhh, şopti, pătrunsă de-un fior. Cred c-ai prins ideea.

Chinuiră patul ore-n şir. Drogul, indiferent ce era, îi limpezise mintea, îl făcuse mai jucăuş şi mai răbdător. Nu se pripiră de fel şi făcură dragoste pe-ndelete. Mai traseră de vreo trei sau patru ori pudră pe nas, drămuită cu grijă ritualică de Cynthia. Cu pasiunea stîrnită, o luau de la capăt, încet, întîrziind mereu orgasmul pînă-n ultima clipă.

Era tîrziu în noapte. Într-un sfîrşit, se prăbuşiră istoviți pe cearşaf, fără să se-atingă. Trupul lui Wolf era poleit cu sudoare.

Nici prin gînd nu i-ar fi trecut să mai facă dragoste încă o dată, dar nu spuse nimic.

— N-a fost rău, şopti Cynthia. Ar trebui să te recomand lui Maggie.

— Sin, pentru ce faci asta?

— Ce să fac?

— Tocmai am... împărtăşit un moment foarte intim. Abia ce s-a terminat şi tu-mi vorbeşti cu răceală. Ţi-e teamă cumva de contact?

— Hristoase.

Era un cuvînt gol, plat şi lipsit de orice încărcătură religioasă. Cynthia scotoci în săculeţ, găsi o cutie de metal din care scoase o ţigaretă şi-o aprinse. Wolf tresări.

— Ce doreşti, pelerinule? Ai de gînd să te-nsori cu mine şi să mă duci în oraşul tău african, mare şi curat, ca să mă prezinţi lu' mămica? Ei? Da, aşa mă gîndeam şi eu. Deci ce vrei de la mine? O amintire pe care s-o împărtăşeşti cu prietenii de-acasă? Poftim: Am strîns la ciorap ani de zile ca să-mi fac un control medical, să văd dacă pot să fac plozi. Mă duc la doctor anu' trecut şi ce crezi că-mi zice? Cică am discrazie sanguină, prea avanasată ca să-ncep un tratament, aşa că n-am decît să stau şi s-aştept. Minunat, nu? Într-o bună zi n-o să mai funcţionez şi-o să mor. Nimic de făcut. Nu se agravează atîta vreme cît mănînc sănătos, deci o să-mi păstrez silueta pînă la sfîrşit. Aş putea să cîştig cîţiva ani dacă aş renunţa la droguri ca ăsta – flutură ţigara şi scrumul se aşternu pe pieptul lui Wolf, care-l înlătură iute – sau ca pudra albă şi restul lucrurilor care fac viaţa mai frumoasă. Dar nu suficient de mulţi ca să fac ceva serios.

Cynthia amuţi.

— Cît o fi ora? întrebă ea într-un final.

Wolf se ridică din pat şi dibui printre haine după ceas, apoi se duse lîngă fereastră.

— Ăă, doisprezece... şi paişpe minute.

— Drace!

Cynthia ţîşni din pat şi se repezi după haine.

— Hai, îmbracă-te, nu sta acolo ca momîia.

Wolf se îmbrăcă încet.

— Ce s-a întîmplat?

— I-am promis lui Maggie că strîng nişte oameni ca s-o însoţească înapoi de la reuniunea aia afurisită. E gata de cîteva ore, dar mie-mi umblă mintea aiurea.

Se făcu că nu-i vedea rînjetul.

— Eşti gata? Hai, întîi în camera ei şi pe urmă-n hol. Doamne, o să turbeze de furie.

O găsiră pe Maggie în hol. Stătea în mijlocul încăperii cu poşeta atîrnîndu-i de-o mînă. Părea o ruină de om. Lumina difuză îi dădea o înfăţişare haină, îmbătrînită.

— Iată-vă! mîrîi ea. Unde-aţi fost?

— În camera mea. Ne-am făcut de cap, rosti Cynthia cu glas calm.

Wolf se holbă la ea, îngrozit.

— Vai ce frumos. Nu-i aşa că-i minunat? Şi-n timp ce prietenii mei se călăreau de mama focului, eu unde credeţi că eram? Ei? Vreţi să vă spun?

Tonul ei deveni aproape isteric.

— Mă violau doi dilimaci!

Trecu val-vîrtej pe lîngă ei, gata să-i lovească cu poşeta, dar răzgîndindu-se în ultima clipă. Îi auziră paşii grăbiţi pe coridor, apoi o uşă trîntindu-se.

— Dar eu... rosti Wolf, uluit.

— Nu te lăsa dus de vorbele ei. Minte.

— Eşti sigură?

— Uite care-i treaba, am trăit împreună, ne-am culcat cu aceiaşi tipi... o ştiu bine. E furioasă că n-a însoţit-o nimeni acasă. Şi-acum Zîna cea Bună îşi împrăştie mîhnirea în stînga şi-n dreapta.

— Ar fi trebuit să-i ieşim în întîmpinare, rosti Wolf, nesigur. Putea s-o omoare cineva, dac-o prindea singură.

— Nu-mi prea pasă dacă Maggie moare cu o lună mai repede sau mai tîrziu, pelerinule. Am alte probleme mai importante pe cap.

— O lună? Şi Maggie e bolnavă?

— Toţi sîntem bolnavi, toţi... ah, mai du-te naibii.

Cynthia scuipă pe podea, se-ntoarse pe călcîie şi se făcu nevăzută pe coridor. Felul în care-o spusese dădea impresia unui blestem de neînlăturat.

Călătoria de jumătate de zi la New York îi lăsă trupei destul timp pentru repetiţii înainte de primul concert, însă Maggie preferă să rămînă singură, înecîndu-se în alcool. Discuţia despre Maggie şi drogurile ei avu darul să-l înspăimînte pe Wolf, pentru că toţi se drogau.

Mai erau şi bîrfele de la reuniune. Unii erau de părere că Maggie îşi uimise foştii prieteni – care o marginalizaseră în tinereţe – cu eleganţa şi farmecul ei. Pe de altă parte, majoritatea susţinea că i se dăduse, pe bună dreptate, peste nas, că era încă o ciudăţenie în ochii foştilor ei colegi şi că plecase singură de la reuniune.

Circulau zvonuri şi despre relaţia dintre Wolf şi Cynthia. Faptul că ea îl evita dădea apă la moară speculaţiilor.

Cu toate acestea, concertele din New York se bucurară de un succes nemaipomenit. Biletele la toate cele patru spectacole se epuizară imediat ce fuseseră puse în circulaţie. Speculanţii adunară mici averi în acea săptămînă, şi în premieră concertele obţinură permisiunea de a fi ţinute seara. Se întrerupse curentul dintr-o parte a oraşului pentru a alimenta luminile şi staţiile de amplificare. Iar Maggie cînta cum nu mai cîntase niciodată. Vocea ei stîrnea publicul într-o stare de frenezie, iar blues-urile ei erau de-ajuns să topească inima unui pustnic.

Pe data de zece plecară spre Hartford, cu Maggie sechestrată de bunăvoie în compartimentul ei din ultimul vagon. Membrii echipei îşi pierdeau vremea lenevind. Unii cîntau cîteva acorduri la chitară, niciodată ceva recognoscibil. Alţii flecăreau cu voce scăzută. Hawk întorcea cărţi de tarot, una cîte una.

— Hei, locu' ăsta pute a cadavru!

Maggie apăru dintr-odată în vagon, cu un straniu amestec de sfidare şi vină întipărit pe chip.

— Hai să chefuim! Nu? Să se-audă muzica.

Îi căzu în poală lui Hawk şi începu să-i muşte urechea.

— Bine ai revenit, Maggie, rosti cineva.

— Janis! strigă ea voioasă. Numele doamnei e Janis!

Petrecerea prinse viaţă încet-încet, aidoma unei maşinării ruginite. Muzica începu să răsune. Vocile se animară. Sticlele de alcool erau pasate din mînă-n mînă. Cheful ţinu încă două zile, timp în care trenul dădu ocol zonelor periculoase din Connecticut şi New York.

Însă petrecerea ascundea o notă de tensiune, un strop de disperare în voioşia lui Maggie. Pentru prima oară, Wolf începu să se simtă închis ca într-o cuşcă, să numere zilele care-l despărţeau de Boston şi de sfîrşitul turneului.

Vestiarul pus la dispoziţie pentru primul concert de la Hartford era înghesuit, mic, prost luminat, la fel ca toate celelalte vestiare pe care le întîlniseră.

— Mişcă-ţi fundu' încoace, Sin, ţipă Maggie. Tre' să mă aranjezi să arăt drogată în ultimul hal, ca Janis.

Cynthia o apucă pe Maggie de bărbie, şi întoarse în stînga şi-n dreapta.

— N-ai nevoie de machiaj ca să arăţi drogată, Maggie.

— Pe dracu', ba am nevoie. Să-ncepem odată. Hai, hai – sînt o vedetă, n-ar trebui să-ţi înghit rahaturile.

Cynthia ezită, apoi începu să-i „aranjeze" faţa, scoţîndu-i în evidenţă ridurile, pungile de sub ochi. Maggie îşi cercetă chipul în oglindă.

— Ei, asta-i cruntă, rosti ea. Arată de-a dreptul grotesc.

— Aşa arăţi, Maggie.

— Ce ştoarfă de două parale eşti. De parcă eu aş fi luat somn înainte să ne facem de cap.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Hei, Wolf! Tu ce-ai de spus?

— Păi, începu el, stînjenit. Mă tem că Cynthia...

— Vezi? Hai să-ncepem odată spectacolul ăsta.

Îşi apucă mult-iubita sticlă de Southern Comfort şi-o deschise.

— Nici asta n-o să-ţi facă vreun amar de bine.

— Se vede că n-ai habar, zîmbi Maggie cu răceală. Janis se chercheleşte întotdeauna înainte de spectacole. Ajută la voce.

Se ridică şi-şi făcu drum spre cortină. Prezentatorul îşi drese glasul.

— Doamnelor şi domnilor... Janis!

Ţipete se înălţară din mai multe gîtlejuri. Maggie păşi cu nonşalanţă la microfon, îl ridică şi scoase un hohot de rîs drept în el.

— Saluut. Bine-aţi venit.

Se legănă şi privi cu coada ochiului spre public, apoi îşi începu povestea:

— Ştiţi, săptămîna trecută m-am dus la un doctor. I-am spus că-s îngrijorată că beau prea mult. I-am spus că trag tare la măsea de pe la doişpe' ani. Mă trezesc dimineaţa şi dau pe gît cîteva Bloody Mary la micul dejun. Îl dau gata pe-al cincilea înainte de prînz. Mai beau ceva la cină şi mă pun serios pe treabă abia cînd începe cheful. I-am spus cît am băut şi vreme de cîţi ani. Aşa că i-am zis: „Uite care-i treaba doctore, n-am nici pe dracu' de la chestiile astea, dar sînt cam îngrijorată, ştii? Zi-mi sincer, am vreo problemă?" Şi el mi-a spus: „Hei, nu cred c-ai o problemă. Cred că-ţi merge de minune!"

Publicul începu să aclame. Maggie zîmbi plină de sine.

— Ei dragilor, cu toţii avem probleme, şi eu nu fac excepţie.

Cîteva acorduri străbătură încăperea.

— Da' cînd am probleme, am şi un răspuns, că pot să cînt blues-urile alea vechi. Îmi cînt problemele şi scap de ele.

Începu să cînte „Ball and Chain" şi publicul se dezlănţui.

În spatele scenei, Wolf stătea pe-o scară. Îşi cumpărase un pahar cu apă şi bea din el economicos, cu înghiţituri mici. Cynthia se apropie şi rămase în picioare lîngă el. Amîndoi priveau cum

Maggie se plimba ţanţoş, cu paşi apăsaţi, pe scenă, asudînd, zvîrcolindu-se şi chiuind.

– Întotdeauna mă uimeşte contrastul ăsta, rosti Wolf, fără s-o privească pe Cynthia.

— Acolo toată lumea e aproape în delir. Aici în spate, e calm şi pace. Uneori mă-ntreb dacă vedem acelaşi lucru pe care-l vede şi publicul.

— Uneori e greu şi să vezi ceea ce-ai în faţa ochilor tăi.

Cynthia schiţă un zîmbet trist şi tainic, apoi plecă. Wolf se obişnuise cu reacţiile ei, aşa că nu-i dădu prea mare atenţie

Cel de-al doilea – şi ultimul – spectacol de la Hartford decurse bine. Însă primele două concerte din Providence fură dezastruoase. Vocea şi sincronizarea o lăsaseră pe Maggie, obligînd-o să recurgă la tot felul de tertipuri ca să distragă atenţia publicului. La al doilea spectacol, fu nevoită să convingă auditoriul să danseze – ceva ce nu fusese necesar înainte. Poveştile de pe scenă deveniră mai vulgare, fără perdea. Îşi mişca trupul lasciv, ca o stripteuză, cu dansuri din buric. Al treilea spectacol fu ceva mai reuşit, păstrînd însă elementele picante.

După concert, trupa ajunsese într-un bar din secţiunea rău famată a oraşului, unde paznici cu arme de foc păzeau intrarea încropită din gherete fortificate. Maggie se îmbătă şi începu să plîngă.

— Frate, eram atît de luată cînd am urcat pe scenă – zici că mi-a ieşit bine?

— Sigur, Maggie, murmură Hawk.

Cynthia pufni.

— Ţi-a ieşit foarte bine, o asigură Wolf.

— Nu-mi aduc aminte măcar un nenorocit de lucru, se tîngui ea. Spui că mi-a ieşit bine? Nu-i corect, omule. Dacă aşa e, măcar să-mi pot aduce aminte. Adică, la ce bun altfel? Nu?

Wolf o bătu stîngaci pe umăr. Îl apucă de cămaşa dashiki şi-şi îngropă faţa în pieptul lui.

— Wolf, Wolf, ce-o să se aleagă de mine? suspină ea.

— Nu plînge, spuse el, mîngîindu-i părul.

Pînă la urmă, Wolf şi Hawk se văzură nevoiţi s-o conducă pînă la hotel. Nimeni altcineva nu era dispus să părăsească barul.

Dădură ocol unei zone în care toate clădirile fuseseră dărîmate, cu excepţia uneia. Se înălţa singuratică, cu mari găuri ce se căscau acolo unde odinioară se întinseseră întregi pereţi de sticlă, şi cu masive arcuri nefuncţionale pe o parte.

— A fost o clădire de mîncăruri la minut, răspunse Hawk întrebării lui Wolf.

Părea stînjenit.

— De ce a rămas în picioare?

– Fiindcă pretutindeni găseşti oameni ignoranţi şi superstiţioşi, bombăni Hawk.

Wolf schimbă subiectul.

Străzile erau întunecate şi pustii. Reveniră într-o zonă mai densă a oraşului; ecoul paşilor se izbea de pereţii clădirilor. Abia conştientă, Maggie se sprijinea pe umărul lui Hawk, care mai că n-o ducea în cîrcă.

Dintr-odată, ceva mişcă în umbră. Hawk tresări.

— Grăbiţi-vă puţin, dacă puteţi, şopti el.

O siluetă săgetă bezna. Era mare şi abia dacă arăta a om. Se îndreptă spre ei.

— Ce...? şopti Wolf.

— Un dilimac, răspunse Hawk în şoaptă. Dacă ai vreo idee bună, acum e momentul s-o pui în practică.

Creatura goni spre ei, tărîndu-şi picioarele după ea. Wolf îşi vîrî mîna în buzunar şi se întoarse spre Hawk.

— Auzi, rosti el cu-o voce tare, plină de furie. M-am săturat de tine. Am un cuţit şi nu-mi pasă ce fac!

Dilimacul se opri. Cu coada ochiului, Wolf văzu cum se furişa înapoi în umbre.

Maggie îşi ridică privirea cu o expresie somnoroasă şi nedumerită.

— Hei, ce...

— Nu-i nimic, murmură Hawk.

Grăbi pasul, aproape tîrînd-o pe Maggie după el.

— Arogant din partea ta, rosti pe un ton aprobator.

Cu greu, Wolf își scoase mîna din buzunar. Tremura din cauza șocului.

— Nada, spuse el. Ăsta e termenul corect?

— Da.

— Nu eram sigur că dilimacii chiar există.

— Probabil era doar un biet mut cu probleme glandulare. Nu-ți mai bate capul.

Trupa ajunse în Boston odată cu sosirea toamnei, la timp să vadă ultimele ajustări aduse scenei din parcul Boston Common. Era planificat un concert mamut. Zeci de oameni mișunau încoace și-ncolo, ocupați cu pregătirile.

— Așa trebuie să fi fost America înainte de Prăbușire, rosti Wolf.

Nimeni nu-l băgă în seamă.

Dimineața concertului îl găsi pe Wolf urmărind pînza ce era ridicată deasupra scenei, în caz de ploaie. Un mașinist veni în grabă spre el și-l întrebă:

— Hei, drumețule, ai văzut-o pe Janis?

— Maggie, îl corectă el automat. Nu, nu de curînd.

— Mersi, rosti pe nerăsuflate bărbatul și se îndepărtă în goană.

Nu la mult timp după aceea, Hawk, care zorea prin preajmă, se opri și-l întrebă:

— Ai văzut-o pe Maggie?

— Nu. Stai o clipă. Hawk, ce se-ntîmplă? Ești al doilea care mă-ntreabă chestia asta.

Hawk ridică din umeri.

— Maggie a dispărut. Nu-i nimic prea grav.

— Sper să se întoarcă la timp pentru spectacol.

— Poliția locală o caută chiar acum. Oricum, are implanturile; dacă se poate mișca, va fi pe scenă. Fii pe pace.

Hawk îşi văzu grăbit de drum.

Se efectuau ultimele verificări şi primii fani începură să apară cînd Maggie îşi făcu într-un sfîrşit apariţia. Doi bărbaţi în uniformă o duceau de braţ, iar ea părea trează şi furioasă. Cynthia interveni, le făcu vînt poliţiştilor şi o duse în rulota care servea drept garderobă.

Wolf zărea de la depărtare toată scena şi îşi dădu seama că nu putea fi de folos. Hoinări prin parc, privind cum mulţimea creştea încontinuu. Oamenii care intrau găseau locuri pe care să stea, le ocupau, şi aşteptau. Aproape că nu-şi vorbeau, iar răzleţele conversaţii se purtau în şoaptă. Erau bine îmbrăcaţi, dar nu în cele mai bune haine. Unii aveau la ei carafe de vin şi pături. Era o ceată curioasă. Nu se priveau în ochi, gurile le erau încleştate, iar chipurile golite de orice expresie. Vorbeau pe un ton scăzut, îndărătul căruia bănuiai o încordare latentă. Wolf rătăcea printre ei, trăgînd cu urechea le frînturi de conversaţie.

— A spus că băiatul ei avea să ...

— ... nevoie de asta. Nimeni n-avea nevoie de asta.

— Nu-avea cum să plătească ...

— ... avea un gust ciudat, aşa că nu am ...

— Trebuit să facă una cu pămîntul trei străzi ...

— ... sînge.

Wolf devenea din ce în ce mai agitat. Era ceva nefiresc în înfăţişarea lor, în tonul vocii. Dădu nas în nas cu Hawk, care încercă să treacă pe lîngă el în grabă.

— Hawk, ceva foarte nefiresc se petrece aici.

Figura lui Hawk se schimonosi. Arătă spre turnul de iluminat.

— Nu-i timp, rosti el. Spectacolul e pe cale să-nceapă. Trebuie să-mi ocup postul.

Wolf ezită preţ de o clipă, apoi îl urmă pe bărbatul care urca deja pe scara turnului.

Din turn se vedea întregul parc. Locul era înţesat cu oameni, ca o hoardă de furnici ce tropăia pe solul maroniu. Nici urmă de copii printre ei, ceea ce era cu atît mai straniu. Apusul îşi întindea aripile de aur şi sîngeriu pe întreaga zare.

Hawk pornea şi oprea reflectoarele, unul după altul, cu ochii aţintiţi asupra foii de hîrtie pe care o ţinea într-o mînă. Din cînd în cînd, înjura şi se apuca să rebranşeze cabluri. Wolf aştepta. O briză uşoară îi juca prin păr, deşi jos nu părea să adie vîntul.

— Asta-i o ţară bolnavă, grăi Hawk.

Îşi puse căştile, proiectă un punct roşu pe scenă, apoi îl lăsă să pîlpîie.

— M-auzi, Patrick? Luminile se pornesc la doi. Verifică toate reflectoarele, unul cîte unul. Durata medie de viaţă e pe la patruzeci şi doi, asta dacă ieşi viu din maternitate. Rata natalităţii trebuie menţinută sus, nu cumva populaţia să dispară ca măgaru-n ceaţă.

Porni toate luminile roşii şi albastre. Scena era scăldată într-o lumină violetă. Prin contrast, pînza părea neagră. O siluetă nedesluşită îşi făcu drumul spre microfonul din centrul scenei.

— Dă-i drumul, Patrick.

O coloană radioasă de lumină coborî deasupra prezentatorului. Acesta tuşi, apoi îşi începu discursul. Vocea îi bubuia deasupra zumzetului mulţimii, transmisă printr-o serie de amplificatoare care emiteau cu o fracţiune de secundă întîrziere unul faţă de celălalt, astfel încît vocea lui să ajungă la spectatorii din ultimele rînduri în deplină sincronizare cu sonorizarea. Mulţimea începu să se urnească leneş spre baza turnului, pusă în mişcare de întîrziaţii care încercau să-şi facă loc.

— Aşa că întrebarea pe care-ar trebui să ţi-o pui e de ce administraţia de stat îşi iroseşte resursele pe un nenorocit de spectacol.

— Bine, rosti Wolf. De ce?

Era foarte încordat, şi totuşi aproape încremenit. Vîntul îi zvîntase sudoarea, şi dorea să-şi fi adus o jachetă cu el. Ar fi putut să aibă nevoie de una mai tîrziu

— Pentru că aşa le-au spus vrăjitorii lor, nemernicii ăia de ingineri sociali şi maşinăriile lor, răspunse Hawk. Uită-te la mulţime.

— ... *Janis!* bubuiră boxele.

Iar Maggie urcă pe scenă şi-şi începu numărul, jucîndu-se provocator cu microfonul, evident în cea mai bună formă. Mulţimea izbucni în aplauze. Ofrande de flori erau aruncate prin aer. Sticle de băutură erau date din mînă-n mînă şi îngrămădite pe scenă.

De sus era mai greu să distingi urmele pe care le lăsase ultima lună asupra lui Maggie. Ridurile de pe faţă, pielea ca de ceară, erau ascunse de luminile colorate. Reflectoarele ricoşau orbitor de pe paietele rochiei sale. Pe la mijlocul celui ce-al doilea cîntec, Maggie se opri şi privi pieziş la public.

— Hei, ce dracu' aveţi? De ce nu dansaţi?

La semnalul ei, cupluri răsfirate se ridicară în picioare.

— Pregătiţi reflectoarele, murmură Hawk în căşti. Trei, patru şi cinci să fie puse pe poliţie.

Luminile puternice cădeau asupra a trei porţiuni răzleţe din public, unde oameni în uniformă se încăierau cu dansatorii. Un singur reflector era aţintit asupra lui Maggie, care întinse un deget poruncitor către unul dintre grupurile aflate în încleştare şi ţipă:

— De ce încercaţi să-i opriţi să danseze? Vreau să danseze. Le comand să danseze!

Cu un vuiet, jumătate din public se ridică în picioare.

— Opreşte numărul trei. Rămîn patru şi cinci pînă voi număra la trei, după-aia gata. Unu... doi... trei! Bine.

Forţele de poliţie se disipau, pierzîndu-se printre dansatori.

— Totul a fost plănuit dinainte, spuse Wolf.

Hawk nici măcar nu catadicsi să-i arunce o privire.

— E parte din legendă. Wolf, uită-te în dreapta.

Wolf făcu întocmai şi observă cîteva cupluri la marginea mulţimii care se îndepărtau de luminile concertului la adăpostul umbrei.

— Ce văd aici?

— Doar începutul.

Hawk se aplecă peste pupitrul de comandă.

Treptat, publicul se îmbătă apoi deveni tot mai gălăgios. De la piesă la piesă, publicul era tot mai ațîțat. Aflat deasupra acestui tablou, Wolf putea vedea şi simți isteria crescînd. Femeile îşi aruncau vălurile şi dansau pe ele, parțial despuiate. Bărbații îşi sfîşiau salopetele. Ici-colo zărea cupluri care făceau dragoste. Hawk îndreptă luminile spre unele dintre ele, stăruind pentru puțin timp. De cele mai multe ori continuau să facă dragoste, fără cea mai mică jenă.

Izbucniră mici încăierări, doar pentru a fi înăbuşite de poliție. Gunoiul era adunat şi aprins. Mici focuri împodobeau peisajul, iar rotocoalele de fum se ridicau la cer. Hawk îndreptă luminile colorate spre public. Cînd bezna cuprinse totul, luminile şi zgomotul bestial al petrecăreților se amestecară, dînd impresia unui Sabat al vrăjitoarelor.

— Cam urît acolo jos, remarcă Hawk. Şi totul pus la cale de vrăjitorii administrației de stat.

— Dar nu e nici un sentiment real, obiectă Wolf. Nu-i decît pasiune animalică. Fără... fără implicare.

— Întocmai.

Pe scenă, Maggie se cufunda într-o stare de frenezie. Şi totuşi, blues-urile ei erau splendide – mai bune ca niciodată.

— Nu-i atît de diferit de celelalte concerte. Singura diferență e că azi nimeni nu aşteaptă pînă acasă.

— Doar n-are impresia guvernul vostru că după seara asta va turna cu plozi?

— Nu, în seara asta nu. Dar toți aceşti oameni vor avea amintiri care să le țină de cald la iarnă, rosti Hawk, apoi scuipă peste balustrada platformei. Ahhh, de ce să le îndrug minciunile pentru ei? E doar pîine şi circ, atît, doar o nenorocită de defulare pentru mase.

Maggie urla de încîntare:

— Măăi, frate! Mă excit numa' cînd mă uit la voi. Da, dragă, ține-o tot aşa, bine!

Păşea înainte şi-napoi pe scenă, ființă cu-o energie nemărginită, în timp ce trupa umplea noaptea cu muzică.

— Îmi place!

Scoase limba la public şi primi chiote de aprobare. Îşi ridică sticla de Southern Comfort, trase o duşcă enormă, unduind şoldurile pe ritmul muzicii. Şi mai multe chiote. Începu să dezmierde gîtul sticlei cu limba.

— Da! Mă excită mai mult ca păcatul, pe bune. Ştiţi, se opri o clipă, apoi continuă, p-asta chiar c-o-nţeleg, frate. Că nici eu nu-s decît o mică hipiotă în călduri. Da.

Wolf îşi dădu seama dintr-odată că Maggie concura cu publicul pentru atenţie, că avea să încerce să-i depăşească pe toţi cei de faţă.

Maggie îşi plimbă mîna pe rochie, stăruind între sîni, apoi între picioare. Smuci din cap ca să-şi alunge şuviţele de păr ce-i cădeau pe ochi, de parcă-ar fi fost întruchiparea poftei animalice.

— Adică, ce naiba. Adică, hipiotele nici nu poartă chiloţi.

Încă un val de urlete obscene şi aplauze.

— Nu mă credeţi, nu-i aşa?

Wolf privea năucit, incapabil să-şi ferească privirea în timp ce Maggie îşi desfăcea încet picioarele şi se lăsa pe vine ca să-i dea asistenţei o privelişte cît mai bună sub fusta ei. Îşi ridică ochii de broască, lacomi, ca-ntr-o mască a desfrîului. Se sprijini cu o palmă de scenă şi le făcu semn cu capul.

— Hai la mama, rosti ea îmbietor.

Era de parcă stavilele unui baraj ar fi fost deschise. Mai întîi, un moment de încremenire absolută, apoi mulţimea scoase un răcnet şi se prăvăli înainte. Un ocean de carne se năpusti spre scenă, spulberînd cordoanele de poliţie, urcînd pe platforma de lemn. Pentru o clipă, Wolf o zări pe Maggie încercînd să se ridice, înainte să fie măturată de noianul uman. Buimăceala i se citea pe chip.

— Pe toţi sfinţii, şopti Wolf.

Privea gloata dementă şi rea de jos. Erau într-o forfotă turbată, încordîndu-se, împingîndu-se unul pe altul în vîrtejuri ameţitoare. Se aştepta ca scena să se prăbuşească, dar, spre surprinderea lui, aceasta rămase în picioare. Oamenii urcau

necontenit, se împingeau unii pe alții de pe marginile ei, totuşi ea nu se clintea. Mai bine s-ar fi prăbuşit.

Din mulțime săgetă o mînă, fluturînd ceva strălucitor. Wolf nu-şi dădu seama ce era. Apoi, o altă mînă agită o zdreanță sclipitoare, apoi o alta, şi de-abia atunci îşi dădu seama că erau fîşii din rochia lui Maggie.

Buimac, Wolf îmbrățişă un pilon ca să-şi împiedice căderea în oroarea dedesubt. Urletul mulțimii se contopise într-un singur zgomot haotic. Îşi strînse pleoapele, căutînd în zadar să-l alunge.

— Ca la carte, mormăi Hawk. Ca la nenorocita de carte.

Stinse toate luminile şi puse mîna pe umărul lui Wolf.

— Hai. Ne-am terminat treaba aici.

Wolf se răsuci spre Hawk. Abia ce deschise ochii, că resimți vertijul şi se prăbuşi pe podeaua platformei, încă agățat cu disperare de pilon. Voia să vomite şi nu putea.

— E... ei... Hawk, ai văzut? Ai văzut ce-au făcut? De ce n-a inter...?

Îşi înghiți ultimele cuvinte.

— Nu mă-ntreba pe mine, răspunse Hawk cu năduf. Eu doar joc rolul lui Iuda Iscariotul în această mică dramă.

Îl smuci pe Wolf de umeri.

— Hai, pelerine. Trebuie să coborîm.

— Wolf dădu cu greu drumul pilonului, dar se lăsă pînă la urmă convins să coboare de pe turn.

La baza turnului aşteptau bărbați în uniforme negre. Unul dintre ei i se adresă lui Hawk:

— Acesta e cetățeanul african?

Apoi lui Wolf:

— Vă rog să veniți cu noi, domnule. Avem ordine să vă conducem în siguranță la căminul în care stați.

Lacrimile-i inundară ochii şi nu mai fu în stare să vadă mulțimea, parcul, oamenii dinaintea sa. Se lăsă pe mîinile lor, neajutorat şi încrezător ca un prunc.

Dimineața, Wolf zăcea în pat cu ochii țintuiți pe tavan. O muscă bîzîia undeva în cameră, dar nu o căută cu privirea. Pe

străzi huruiau roabe cu roţi de fier, iar copii se jucau de-a v-aţi ascunselea.

După un timp se ridică, se îmbrăcă şi se spălă pe faţă. Coborî la cantină ca să ia micul dejun.

DiStephano tocmai termina de mîncat o felie de pîine prăjită.

— Bună dimineaţa, domnule Mbikana. Începusem să cred că va trebui să trimit pe cineva după tine.

Arătă spre un scaun. Wolf se uită împrejur, apoi luă loc. Vreo trei membri ai poliţiei politice stăteau la mesele din apropiere. DiStephano scoase nişte documente din buzunarul jachetei şi i le înmînă lui Wolf.

— Semnate, parafate şi livrate. Am adus mici modificări la condiţiile înţelegerii, însă nimic la care superiorii tăi să obiecteze.

Vîrî ultimul colţ de pîine prăjită în gură.

— Aş spune că ai avut parte de un debut de-a dreptul strălucit în carieră.

— Mulţumesc, răspunse maşinal Wolf.

Aruncă o privire peste documente, nu pricepu mai nimic din ele, şi le aruncă în poală.

— Dacă te interesează, vasul *African Genesis* pleacă din port mîine dimineaţă. Am aranjat să ţi se pună o cabină la dispoziţie, în cazul în care vrei să te-mbarci. Desigur, dacă doreşti să vezi mai mult din ţara noastră, următorul vapor de pasageri va sosi în trei săptămîni.

— Nu, răspunse Wolf în pripă.

Apoi, pentru a nu părea necuviincios, adăugă:

— Aştept cu nerăbdare să-mi revăd patria. Am rătăcit prea multă vreme.

DiStephano se şterse la colţurile gurii cu un şerveţel, apoi îi dădu drumul pe faţa de masă.

— Ei bine, asta-i tot.

Dădu să se ridice.

— Aşteptaţi, rosti Wolf. Domnule DiStephano, vă... vă rog să mă lămuriţi puţin.

DiStephano se aşeză din nou. Nu se prefăcea că nu înţelegea cererea.

— Primul lucru pe care-ar trebui să-l ştii e că domnişoara Horowitz n-a fost prima noastră Janis Joplin.

— Nu, spuse Wolf.

— Nici a doua.

Wolf ridică privirea spre el.

— A fost a douăzeci şi treia, excluzînd-o pe cea originală. Spectacolul e sponsorizat în fiecare an, şi se termină în Boston, de echinocţiu. Pînă acum, a sfîrşit întotdeauna în aceeaşi manieră.

Wolf se întreba dacă nu cumva ar fi trebuit să-l înjunghie pe acest individ cu o furculiţă, sau să-ncerce să-l sugrume. Ar fi trebuit să se înfurie, măcar atît ştia sigur. Nu simţea nimic.

— Din cauza implanturilor cerebrale.

— Nu. Trebuie să mă crezi cînd îţi spun că-mi doresc ca ea să fi trăit. Implanturile o ajutau să rămînă în pielea personajului, nimic mai mult. E-adevărat că nu avea nici o amintire despre femeile care au jucat rolul lui Janis în trecut. Dar moartea ei nu a fost planificată. E doar ceva ce se... întîmplă.

— În fiecare an.

— Da. În fiecare an Janis se oferă pe sine mulţimii. Şi-n fiecare an ei o sfîrtecă-n bucăţi. O femeie sănătoasă la minte nu ar face asemenea ofertă; nişte oameni sănătoşi nu ar răspunde în felul ăsta. Voi şti că ţara mea a revenit pe calea cea bună în ziua în care Janis va trăi să facă un al doilea tur.

Se opri pentru o clipă.

— Sau în ziua în care nu vom mai găsi o femeie dispusă să joace rolul ăsta, ştiind cum se termină.

Wolf se străduia să-şi pună rotiţele în mişcare. Îşi simţea capul înceţoşat şi greu. Auzise cuvintele, dar nu-şi dădea seama dacă aveau noimă sau nu.

— O ultimă întrebare, rosti el. De ce eu?

— Într-o bună zi s-ar putea să te întorci aici, în ţara noastră, răspunse DiStephano ridicîndu-se. Sau poate că nu. Dar cu

siguranță vei accede la o poziție de responsabilitate în cadrul OCAS. Deciziile tale ne vor afecta economia.

Patru inşi în uniformă se ridicară la rîndul lor de pé scaune.

— Cînd se va întîmpla asta, vreau să înțelegi un lucru despre noi: nu avem nimic de pierdut. La revedere, şi o viață îndelungată, domnule.

Agenții de pază îl urmară pe DiStephano.

Se înserase. Vasul lui Wolf intră în portul din Boston, pregătit să-l readucă acasă. Departe de tărîmul acesta magic şi coşmaresc, cu fantome şi morți vii. O privea şi parcă-i părea că nu e reală; îşi pierduse puterea de a crede.

Şalupa navei se apropia. Wolf îşi ridică bagajele.

Traducere: Alex Maniu

John Wyndham

ROATA

Bătrînul stătea cu spatele sprijinit de peretele văruit, aşezat pe taburetul lui. Îl capitonase cu eleganţă, cu blană de iepure, pentru că, la vremea acea, între propria piele şi oase nu-i mai rămăsese mare lucru. Taburetul era al lui şi numai al lui, toată lumea din gospodărie recunoştea asta. Curelele biciului pe care se presupunea că-l împleteşte îi atîrnau între degete îndoite, dar, pentru că taburetul era confortabil şi soarele cald, degetele încetaseră să i se mai mişte şi capul îi căzuse în piept.

Curtea era pustie, cu excepţia cîtorva găini care ciuguleau în praf mai degrabă din curiozitate decît cu vreo speranţă, dar sunetele din jur vorbeau despre alţi oameni, lipsiţi de un răgaz ca al bătrînului, pentru siestă. De după colţul casei se auzea ocazional cîte un plescăit, cînd o găleată goală lovea apa, şi hîrjîitul ei de pereţii fîntînii, cînd era trasă sus, plină. În şopronul din partea opusă a curţii, nişte ciocănituri surde răsunau ritmic, adormitor. Capul bătrînului care moţăia se lăsă încă şi mai în jos.

În clipa aceea, de dincolo de zidul grosolan al curţii veni un alt zgomot, apropiindu-se încet. Un huruit şi un zăngănit, însoţite de un scîrţîit intermitent. Auzul bătrînului nu mai era

ascuţit, aşa că în primele cîteva minute zgomotul nu-l deranjă. Pe urmă, bătrînul deschise ochii, localiză sunetul şi rămase holbîndu-se neîncrezător spre poartă. Zgomotul ajunse mai aproape şi capul unui băiat se ivi deasupra zidului. Îi zîmbi bătrînului, cu o privire entuziastă. Nu-l strigă, dar începu să se mişte mai repede, pînă ajunse la poartă. Apoi intră cu mîndrie în curte, trăgînd după el o ladă montată pe patru roţi de lemn.

Bătrînul se ridică brusc de pe taburet, cu panică în fiecare gest. Îşi flutură ambele braţe către băiat, ca şi cum l-a fi împins înapoi. Copilul se opri. Expresia veselă, de mîndrie, i se transformă în uimire. Se holbă la bătrînul care îi făcea semne atît de disperate. În timp ce şovăia, moşul continuă să-l alunge cu o mînă, ducîndu-şi-o pe cealaltă la buze, şi o porni către el. Băiatul se întoarse, uluit şi fără nici o tragere de inimă, dar prea tîrziu. Ciocăniturile din şopron încetară. În uşă apăru o femeie de vîrstă mijlocie. Avea gura deschisă, gata să strige, dar cuvintele nu voiau să iasă. Falca îi căzu fără vlagă, ochii părură să-i iasă din cap, apoi îşi făcu cruce şi ţipă...

Sunetul despică liniştea după-amiezei. În spatele casei, găleata căzu zăngănind, iar de după colţ apăru capul unei femei tinere. Făcu ochii mari. Îşi apăsă gura cu dosul unei mîini şi se închină cu cealaltă. Un bărbat tînăr ieşi în uşa grajdului şi rămase acolo, încremenit de groază. O altă fată ieşi în fugă din casă, cu o fetiţă în urma ei. Se opri brusc, de parcă s-ar fi izbit de ceva. Fetiţa se opri la rîndul ei, vag alarmată de întreaga scenă, şi i se agăţă de fustă.

Băiatul stătea nemişcat, cu toate privirile asupra lui. Uimirea lui începu să lase loc spaimei de expresiile din ochii celorlalţi. Se uită de la o faţă oripilată la alta, pînă cînd întîlni privirea bătrînului. Ceea ce desluşi în ea păru să-l liniştească – sau să-l sperie mai puţin. Înghiţi în sec. Cînd vorbi, nu mai avea mult pînă să izbucnească în lacrimi:

— Bunicule, ce s-a-ntîmplat? De ce se uită toţi aşa la mine?

Femeia de vîrstă mijlocie reveni la viaţă, de parcă sunetul vocii lui ar fi înlăturat o vrajă. Întinse mîna după furcă pentru

fîn sprijinită de peretele barăcii. Îi îndreptă vîrfurile către băiat şi se strecură încet între el şi poartă.

— Dă-i drumul! Intră-n şopron! îi ceru, cu voce dură.

— Dar, mamă..., începu băiatul.

— Să nu-ndrăzneşti să-mi spui aşa acum, îl repezi.

Băiatul desluşi pe trăsăturile încordate ale chipului ei ceva care era aproape ură. Propria lui faţă se schimonosi şi începu să plîngă.

— Mişcă-te, repetă ea, cu asprime. Intră acolo.

Băiatul se îndepărtă de-a-ndărătelea, o întrupare a suferinţei şi a nedumeririi. Apoi se răsuci brusc şi fugi în şopron. Ea închise uşa în urma lui, blocînd-o cu un ţăruş. Se uită în jur, la ceilalţi, ca şi cum i-ar fi provocat să vorbească. Bărbatul tînăr se retrase în tăcere în semiîntunericul din grajd. Cele două femei mai tinere plecară furişîndu-se, luînd fetiţa cu ele. Femeia mai vîrstnică şi bătrînul rămaseră singuri.

Nici unul dintre ei nu scoase nici o vorbă. El stătea nemişcat, cu ochii la lada sprijinită pe roţi. Ea îşi duse brusc mîinile la faţă. Începu să se legene, suspinînd mărunt, şi lacrimile i se prelinseră printre degete. Bătrînul se întoarse spre ea. Avea faţa golită de orice expresie. Moment în care femeia îşi mai reveni puţin.

— N-aş fi crezut niciodată. Tocmai micul meu David! exclamă.

— Dacă n-ai fi ţipat, n-ar fi ştiut nimeni, spuse bătrînul.

Ea îi prinse înţelesul cuvintelor abia după cîteva secunde. Şi atunci expresia i se înăspri iarăşi.

— Tu l-ai învăţat cum să facă? întrebă, bănuitoare.

El clătină din cap.

— Sînt bătrîn, dar nu nebun, zise. Şi îl iubesc pe David, adăugă.

— Dar eşti păcătos. Adineauri ai spus ceva rău.

— Era adevărat.

— Sînt o femeie cu frica lui Dumnezeu. N-o să ţin diavolul în casa mea – indiferent în ce formă ar fi intrat. Iar cînd îl văd îmi cunosc datoria.

Moşul trase aer în piept, pregătindu-se să răspundă, dar se opri. Scutură din cap. Se răsuci pe călcîie şi se duse înapoi, la taburetul lui, părînd, cumva, mai bătrîn decît înainte.

O bătaie uşoară în uşă. Apoi un *sst* şoptit. Băiatul zări pentru o clipă o siluetă întunecată, pe fundalul unui pătrat din cerul nopţii. Pe urmă, uşa se închise din nou.

— Ai mîncat ceva la cină, Davie? întrebă o voce.

— Nu, bunicule. N-a venit nimeni încoace.

Bătrînul gemu.

— M-am gîndit eu. Le e frică de tine, toţi sînt speriaţi. Uite, ia asta. E pui rece.

Mîna lui Davie bîjbîi şi găsi ceea ce îi întindea celălalt. Muşcă dintr-o pulpă de pui în timp ce bătrînul se foia în întuneric, căutînd ceva pe care să se stea. Găsi şi se aşeză cu un oftat.

— Asta-i o poveste urîtă, Davie, băiatule. Au trimis după preot. O să fie aici mîine.

— Dar nu-nţeleg, bunicule. De ce se poartă ca şi cum aş fi făcut ceva rău?

— Oh, Davie! făcu bunicul, cu reproş.

— N-am făcut nimic, bunicule, pe cuvînt.

— Ei, haide, Davie. În fiecare duminică te duci la biserică şi de fiecare dată cînd te duci acolo te rogi. Cum te rogi?

Băiatul mormăi o rugăciune. Bătrînul îl opri după cîteva clipe.

— Asta e, zise el. Ultima parte.

— Şi ne izbăveşte de Roată? repetă Davie, minunîndu-se. Ce e Roata, bunicule? Ştiu că trebuie să fie ceva foarte rău, pen' că de cîte ori întreb mi se spune că e păcat, că nu trebuie să vorbim despre asta. Dar nimeni nu-mi spune ce e.

Bătrînul făcu o pauză înainte de a răspunde:

— Lada pe care-ai adus-o afară. Cine ţi-a spus s-o aranjezi aşa?

— Nimeni, bunicule, de ce mă-ntrebi? M-am gîndit c-o să se mişte mai uşor. Şi chiar aşa e.

— Ascultă-mă, Davie. Chestiile alea pe care i le-ai pus în părți – alea sînt *roți*.

Trecu o vreme pînă cînd se auzi din nou din întuneric vocea băiatului. Şi atunci păru uluit.

— Ce, bucățile alea rotunde de lemn? Dar nu se poate, bunicule. Asta e tot ce sînt – doar nişte bucăți de lemn. Însă Roata – e ceva înfiorător, cumplit, de care se teme toată lumea.

— Şi totuşi, alea sînt roți.

Bătrînul rămase o vreme pe gînduri.

— Să-ți spun ce-o să se-ntîmple mîine, Davie. Preotul o să vină dimineață încoace, să-ți vadă lada. O să fie tot acolo, fiindcă nu-ndrăzneşte nimeni s-o atingă. O s-o stropească cu nişte apă şi-o să spună o rugăciune, ca să poată fi ridicată fără pericol. Pe urmă or s-o ducă pe cîmp, or să facă focul sub ea şi-or să stea în jurul ei, cîntînd imnuri pînă cînd o să ardă. După care or să vină înapoi, or să te ducă în centrul satului şi-or să-ți pună întrebări. Or să te-ntrebe cum arăta Diavolul cînd a venit la tine şi ce s-a oferit să-ți dea ca să foloseşti Roata.

— Dar n-a venit nici un Diavol, bunicule.

— Asta nu contează. Dacă ei cred c-a venit, atunci mai curînd sau mai tîrziu o să le spui *şi* c-a fost *şi* exact cum arăta cînd l-ai văzut. Au metode... Tu nu trebuie decît s-o faci pe nevinovatul. Trebuie să spui c-ai găsit lada exact aşa cum e acum. N-ai ştiut ce e, dar ai adus-o cu gîndul că e bună de lemn de foc. Asta e povestea ta şi trebuie să te ții de ea. Dac-o ții aşa, indiferent ce-ar face ei, s-ar putea să scapi cu bine.

— Dar, bunicule, ce e atît de rău cu Roata asta? Pur şi simplu nu-nțeleg.

Bătrînul făcu o pauză mai lungă decît cea dinainte.

— Ei, e o poveste lungă, Davie – şi a început cu mult, mult timp în urmă. Se pare că, pe vremea aia, toată lumea era fericită şi cumsecade şi aşa mai departe. Pe urmă, într-o bună zi, a venit Diavolul, a-ntîlnit un om şi i-a spus că-i poate da ceva care-o să-l

facă la fel de puternic ca o sută de bărbați la un loc, o să-l facă să alerge mai repede decît vîntul și să zboare mai sus decît păsările. Ei, a spus omul, asta ar fi foarte bine, dar ce voia Diavolul în schimb? Iar Diavolul a răspuns că nu voia nimic – nu în clipa aia. Și i-a dat omului Roata. După ce s-a jucat cu ea o vreme, omul a aflat treptat o mulțime de lucruri: cum să facă meșterească alte Roți și iarăși altele și mai multe și cum să facă toate lucrurile despre care spusese Diavolul și înc-o grămadă pe deasupra.

— Cum adică, a zburat și tot restul? se miră băiatul.

— Sigur. Roata a făcut toate lucrurile alea. Dar a-nceput și s-omoare lumea – într-un fel sau altul. Oamenii au pus tot mai multe roți laolaltă, așa cum le-a spus Diavolul, și-au descoperit că puteau face tot felul de lucruri mai mari, și puteau și să ucidă mai multă lume. Și pe urmă n-au mai putut înceta să folosească Roata, fiindc-ar fi murit de foame fără ea. Ei, și asta era exact ceea ce voia Diavolul. Îi avea la mînă, înțelegi. Aproape tot ce se-afla pe lume depindea de Roți, iar lucrurile mergeau tot mai rău și mai rău și bătrînul Diavol stătea pur și simplu și rîdea, văzînd ce făcea Roata. Pe urmă s-au petrecut lucruri cumplite. Nu știu exact cum s-a-ntîmplat, dar totul a luat-o razna atît de groaznic încît abia dac-a mai rămas cineva în viață – doar o mînă de oameni, așa cum fusese după Potop. Și ei erau aproape morți.

— Și toate astea din cauza Roții?

— Îhî – cel puțin nu s-ar fi putut întîmpla fără ea. Totuși, au reușit s-o scoată cumva la capăt. Și-au construit colibe, au plantat porumb și, la scurt timp după aceea, Diavolul a-ntîlnit un om și-a început să vorbească din nou despre Roată. Însă omul ăsta era foarte bătrîn și foarte înțelept și cu mare frică de Dumnezeu, așa că i-a spus Diavolului: „Nu. Pleacă înapoi în Iad", iar pe urmă s-a dus peste tot și le-a povestit tuturor despre Diavol și despre Roată și i-a speriat cumplit. Dar bătrînul Diavol nu renunță atît de ușor. E și foarte viclean. Sînt momente cînd unui om îi vine o idee și face cîte ceva care se dovedește a fi aproape identic cu Roata – poate cum e tăvălugul, sau șurubul, sau ce-o mai fi – dar asta se acceptă, atîta vreme cît obiectul ăla

n-are mijlocul fixat de nimic. Da, el încearcă-ntr-una şi din cînd în cînd ispiteşte cîte-un om, care face-o Roată. Atunci vine preotul şi Roata e arsă. Iar omul e luat. Şi, ca să-l împiedice să mai facă alte roţi şi ca să-i descurajeze pe alţii, îl ard şi pe el.

— Îl a-ard? se bîlbîi băiatul.

— Asta fac. Aşa că-nţelegi de ce trebuie să spui c-*ai găsit-o* şi să te ţii de povestea asta.

— Poate, dacă le promit că n-o să mai fac alta...?

— N-o să ajute la nimic, Davie. Tuturor le e frică de Roată şi, atunci cînd le e frică, oamenii se-nfurie şi devin cruzi. Nu, trebuie să spui întruna cum te-am învăţat.

Băiatul se gîndi cîteva clipe, apoi întrebă:

— Dar mama? Ea o să ştie. Ieri am luat lada aia de la ea. Are importanţă?

Bătrînul gemu.

— Da, are, spuse, cu greutate. Femeile se prefac de multe ori că sînt speriate – dar, odată ce s-au speriat, frica lor e mult mai cumplită decît a bărbaţilor. Şi mama ta e speriată de moarte.

În întunericul din şopron se lăsă o tăcere îndelungată. Cînd vorbi din nou, vocea bătrînului era joasă şi calmă.

— Ascultă, Davie băiatule. O să-ţi spun ceva. Şi tu o s-o ţii pentru tine – n-o să-i pomeneşti despre asta nici unui suflet de om, decît, poate, cînd o să fii bătrîn, ca mine, da?

— Sigur, bunicule, dac-aşa zici tu.

— Îţi spun fiindc-ai descoperit Roata de unul singur. Întotdeauna vor exista băieţi ca tine, care-o vor face. Trebuie să existe. Nu poţi ucide o idee, aşa cum încearcă ei. Poţi s-o ţii o vreme ascunsă, dar, mai curînd sau mai tîrziu, tot iese la lumină. Iar tu trebuie să-nţelegi acum că Roata nu e rea. Nu contează ce-ţi spun oamenii speriaţi. Nici o descoperire nu e bună sau rea, pînă cînd n-o face omul să fie aşa. Gîndeşte-te la asta, Davie băiatule. Într-o bună zi, vor începe să folosească iarăşi Roata. Speram c-o să se-ntîmple în timpul vieţii mele, dar, ei, poate c-o să fie în timpul vieţii tale. Cînd o să se-ntîmple, să nu fii printre cei speriaţi; să fii printre aceia care-or să-i înveţe cum

s-o folosească, mai bine decît ultima dată. Roata nu e rea, Davie – frica e rea. Să ţii minte asta.

Se mişcă în întuneric. Tropăi pe podeaua din lut bătătorit.

— Mă gîndesc că e timpul să plec. Unde eşti, băiete?

Mîna lui bîjbîi pînă ce găsi umărul lui Davie, apoi se opri o clipă pe creştetul copilului.

— Dumnezeu să te binecuvînteze, Davie. Şi nu-ţi mai face griji. O să fie bine. Ai încredere-n mine?

— Da, bunicule.

— Atunci du-te la culcare. În colţul ăla e nişte fîn.

Cerul întunecat se întrezări din nou, pentru scurtă vreme. Apoi sunetul paşilor tîrşiţi ai bătrînului care traversa curtea se pierdu în tăcere.

La sosire, preotul găsi în curte un grup de oameni îngroziţi. Se uitau la un bătrîn, care lucra, cu un ciocan cu nişte cuie, la o ladă de lemn. Preotul rămase locului, scandalizat.

— Opreşte-te! strigă. În numele Domnului, opreşte-te!

Bătrînul îşi întoarse capul spre el. Avea pe faţă un zîmbet de o senilitate prefăcută.

— Ieri am fost un prost, zise. Nu i-am făcut decît patru roţi. Azi sînt înţelept – îi fac încă două, ca să meargă de două ori mai uşor.

Arseră lada, aşa cum spusese el că aveau să facă. Pe urmă îl luară.

După-amiază, un băieţel uitat de toată lumea îşi întoarse ochii către stîlpul de fum ce se înălţa dinspre sat şi îşi ascunse capul în mîini.

— O să ţin minte, bunicule. O să ţin minte. Numai frica e rea, spuse el, cu vocea înecată în lacrimi.

Traducere: Ana-Veronica Mircea

Edward Bryant

JODY DUPĂ RĂZBOI

Lumina se aştenea sîngerîndă pe versantul muntelui. Din promontoriul nostru arcuit deasupra coniferelor pitice, priveam pe deasupra oraşului Denver întins pe toată lungimea orizontului. Turnul clădirii Capitoliului SUA capta în mod orbitor soarele. Priveam dîra lăsată de un avion Concorde II cu reacţie efectuîndu-şi apropierea subsonică de cîmpul McNicholls, înclinîndu-se într-o curbă completă deasupra colinelor de conifere de la poalele munţilor. Exact dedesubtul nostru, era un drum întortocheat printre stînci şi copaci. Un foc de tabără răspîndea fum în aerul de noiembrie. Vîntul împingea dîra de fum spre noi şi am simţit mirosul usturător de lemn ars. Urmăream caleidoscopul umbrelor încrucişate lăsate de nori asupra oraşului.

Stăteam împreună cu Jody strîns apropiaţi, braţul meu îi cuprindea umerii. Fără cuvinte, fără expresii faciale, în timp ce după-amiaza se stingea la asfinţit. Treptat, picioarele mele cedau.

— Hei.

— Mmh? spuse ea, tresărind.

— Pari visătoare.

Faţa ei rămase lipsită de expresie.

— La ce te gîndeşti?

— Nu mă gîndesc. Doar simt.

Îşi întoarse privirea de la oraş.

— Tu la ce te gîndeşti?

— Ăă, nu la prea multe, am spus.

Minciună; mă gîndeam la supravieţuitori.

— Ei bine, mi-am dat seama cît eşti de frumoasă.

Un subterfugiu, banal, dar numai pe jumătate. Vreau să spun că *era* frumoasă. Jody mi-a rămas întipărită în minte de prima dată cînd am văzut-o, atunci cînd mi-am revenit din ceaţa anestezicului şi am reuşit să mă concentrez asupra ei stînd în picioare lîngă patul meu de spital: faţa cu pomeţii proeminenţi de indiancă pe jumătate. Ochii ei de culoarea fumului cenuşiu. Nu puteam să-mi amintesc cu ce era îmbrăcată atunci. Astăzi purta nişte blue-jeans decoloraţi şi un tricou albastru din bumbac, cu cîteva măsuri mai mare. Fără pantofi. Ea urcase muntele, ca de obicei, desculţă.

Fără să se uite înspre mine, spuse:

— Te gîndeai la altceva.

Am ezitat. M-a străfulgerat o viziune neaşteptată cu faţa lui Jody aşa cum o descria ea în coşmarurile pe care le avea: marcată cu bube roşii şi negre care supurau sînge şi puroi, răni deschise care se căscau acolo unde îi creştea părul, pielea ei...

Jody îmi strînse mîna. Era ca şi cum ar fi gîndit: este în ordine, Paul, dacă nu vrei să-mi vorbeşti acum, e perfect.

Nu am fost niciodată prea bun la subterfugii, exceptîndu-le poate pe cele faţă de mine însumi. Supravieţuitori. După un timp de la bombardamentul atomic de la Hiroshima şi Nagasaki, japonezii i-au numit *hibakusha* – ceea ce în traducere brută înseamnă „suferinzi". Aici, în America, noi i-am numit chiar „supravieţuitori", după ce chinezii au dus la dispariţia societăţii psihotice în anii şaptezeci şi au distrus mare parte a Americii urbane în acel proces. Bănuiesc că am avut noroc, eram doar un copil în mijlocul Nevadei atunci cînd rachetele au lovit. Abia dacă am ştiut ce s-a întîmplat la est de Mississippi şi la vest de

Sierra. Jody însă era împreună cu părinții ei undeva în apropiere de Pittsburgh. Astfel, ea a devenit un supraviețuitor, unul pe lîngă alte milioane. Cei mai mulți dintre ei nu fuseseră nici măcar răniți în bombardamente. Nu fizic.

Jody era o supraviețuitoare. Iar eu eram singur. Crezusem că am putea să ne dăruim reciproc ceva care să ne susțină. Dar nu mai eram sigur. Mă întrebam dacă avusesem vreo alternativă, la urma urmei. Şi eram speriat.

Jody se rezemă de mine şi profită de căldura marelui meu hanorac. Vîntul de deasupra bolovanilor îngrămădiți pe versantul muntelui era răcoros, din cauza soarelui abia apus. Jody îşi băgă capul sub bărbia mea. I-am simțit părul ondulat pe față. S-a odihnit cuminte timp de un minut, apoi şi-a întors fața în sus, spre mine.

— Îți aminteşti prima oară?

— Aici?

Dădu din cap.

— O duminică la fel ca asta, numai că nu aşa răcoroasă. Abia ajunsesem în Seattle, după acel transfer de la Teatrul Hayes, cînd ai sunat tu. Nici măcar nu despachetasem. Ai sunat şi m-ai adus aici la un picnic.

Zîmbi. În întunericul aşternut, dinții i se vedeau foarte albi.

— Ce vreme nesuferită.

Picnicul ăla. O vară şi aproape o mie patru sute de mile ne separaseră în timp ce ea pregătea hologramele PR pentru *Hamlet* iar eu bîntuiam cabinele telefonice din Denver.

Apoi, aici, pe versantul muntelui, ne-am certat amarnic. Ne răniserăm reciproc prin cuvinte, Jody începuse să plîngă şi eu am ținut-o în brațe. Ne-am sărutat şi cuvintele înțepătoare au încetat. Printre lacrimi, Jody a şoptit că mă iubea şi i-am spus cît de mult o iubeam şi eu. Atunci a fost ultima dată cînd unul dintre noi a spus acele cuvinte. E ciudat cum foloseşti atît de superficial un cuvînt pe care nu-l înțelegi într-adevăr, apoi, atunci cînd o faci, foloseşti eufemisme.

— Eşti cu gîndul foarte departe.

— Nu-i nimic.

Eram în căutare de cuvinte simple.

— Ca de obicei, am spus. Viitorul meu cu Ma Bell, întoarcerea la şcoală, mutarea în Seattle pentru a experimenta scrisul pentru reţea.

Nimic altceva decît un mincinos! îl ponegri ceva din interiorul său. De ce nu ai inclus şi cromozomii deterioraţi în listă, şi leucemia şi paranoia şi frigiditatea şi...? *Taci din gură!*

— Bietul Paul, spuse Jody. Încolţit. Neştiind în ce fel să se eschiveze. Pentru Crăciun cred că-ţi voi obţine o hologramă în mărime naturală din *Hamlet*. Ştiu un tip la Hayes care poate să-mi facă rost de una.

— Hamlet, da. Mi se potriveşte.

Am sărutat-o uşor pe frunte.

— Iată, mă simt mai bine. Ar fi trebuit să fii terapeut.

Jody m-a privit într-un fel ciudat şi a urmat o tăcere scurtă pe care n-am putut-o evita.

Ea a zîmbit apoi şi spuse:

— Bine, sînt terapeut. Fii un pacient bun şi mănîncă. Termosul n-o să menţină cafeaua fierbinte toată noaptea.

Ea s-a întins spre rucsacul de pînză pe care-l umplusem pentru munte şi a scos termosul şi cîteva pachete învelite în folie.

— Carne de soia, spuse arătînd către sandvişuri. Sarea este înăuntru împreună cu ouăle fierte tari. Este şi o prăjitură pentru desert.

Să-mi umplu stomacul a fost mai uşor decît să-mi dezgolesc sufletul, aşa că am mîncat. Dar cînd m-am gîndit la Jody, savoarea din gură a izvorît din combinaţia meselor cu tot restul vieţilor noastre. Mîncare pentru doi, de trei ori pe zi, şapte zile pe săptămînă, o medie de treizeci de zile... întotdeauna invariabil. Întotdeauna mîncare pentru doi. Dumnezeule, mi-am dorit copii! M-am concentrat asupra mestecatului.

După masă, am băut bere şi am privit în jos la Denver, unde cinci milioane de locuitori stingeau luminile. Cînd am tras,

confuz, agăţătoarele dozelor de bere cu autorăcire, precum smulgerea petalelor unor margarete, am ştiut că mă ameţisem prea tare şi prea repede.

Mă iubeşte.

Ciudat cum se acumulează melodrama în viaţa reală. Viaţa mea. La fel a fost cînd am cunoscut-o.

Era cu aproape un an în urmă, cînd tocmai obţinusem un post, la Mountain Bell, de SMART – care e un acronim inteligent folosit de ei pentru cursant servicii de întreţinere şi depanare[1]. Într-un oraş de dimensiunile Denverului se află mai mult de o jumătate de milion de telefoane publice, dintre care, în orice moment, cel puţin o treime sînt defecte – cea mai mare parte vandalizate, uneori defecţiuni mecanice. Cineva trebuie să meargă şi să verifice, prin sondaj, telefoanele, apoi să le repare pe cele distruse. Asta era meseria mea. Simplu.

Plecasem într-o zonă rău famată, Five Points, unde se estima că exploatarea era optzeci la sută descoperită. Ar fi trebuit să fiu destul de isteţ ca să-mi iau alături un partener, sau poate să fi purtat o mască. Dar eram mult prea tînăr atunci. Am sfîrşit, într-o după-amiază luminoasă de marţi, întins în propriul sînge pe trotuar, în faţa unui magazin alimentar după ce o gaşcă din Chicago m-a bătut de mi-au sărit capacele.

După aproape o oră, cineva a chemat o ambulanţă. Jody. De la telefonul pe care tocmai îl reparasem înainte de a fi călcat în picioare. Ea colindase cu un echipaj de teren, într-un fel de misiune de documentare, surprinzînd în holograme regimul de sărăcie.

Nu mă iubeşte

Mi-am amintit de ce ne certaserăm în septembrie. Mai demult, pe la începutul lui august, un prieten de-al lui Jody şi de-al meu venise din Seattle. Era un inginer de sunet care lucrase ca liber profesionist cu Teatrul Hayes. O văzuse pe Jody.

---

[1] SMART – Service Maintenance and Repair Trainee, smart (engl.) – inteligent. (n.tr.)

— Omule, vorbim despre desfrînare! spuse prietenul meu. Cred că nu i-a scăpat nimeni care poartă pantaloni din Oregon pînă în Vancouver.

Se uită la fața mea.

— Ăă, simți ceva pentru ea?

Mă iubește.

— Ce e așa greu de înțeles? spusese Jody. Nu ai mai întîlnit niciodată pînă acum un supraviețuitor? Cum e să vezi moartea atît de clar peste tot în jur?

Vocea ei era șoptită și pătrunzătoare.

— Și ce spui de sentimentul că nu ar trebui să ai vreodată copii, și nici măcar să ajungi să-ți încerci norocul?

Vocea ei deveni indiferentă și calmă.

— Apoi a fost Seattle, Paul, și aici e paradoxul. Singura apărare adevărată împotriva morții este să nu încerci vreun sentiment. Dar eu vreau să simt uneori și de asta...

S-a întrerupt și a început să plîngă.

— Paul, de asta au fost atît de mulți. Dar ei nu au putut... eu nu pot s-o fac. Nu cu oricine.

Am îmbrățișat-o, confuz.

— Te doresc.

Și nu a contat care dintre noi a spus-o mai întîi.

Nu mă iubește.

— De ce nu spui niciodată ceea ce gîndești?

— E ușor, am spus eu un pic amar. Încearcă să fii un stoic singuratic toată viața. Devine un obicei după un timp.

— Crezi că eu nu știu?

S-a răsucit, întorcîndu-se spre perete.

— Încerc să o scot la capăt.

Vocea îi era înăbușită de pături.

— Mda. Și eu la fel.

Se ridică brusc în capul oaselor, păturile căzînd deoparte de pe ea.

— Ascultă! Ți-am spus că așa va fi. Nu poți să mă ai. Dar trebuie să accepți ceea ce sînt.

— O voi face.

Nici unul dintre noi nu a mai spus nimic pînă dimineață.

Mă iubește

În altă noapte s-a trezit țipînd. I-am mîngîiat părul și am sărutat-o ușor pe față.

— Altul?

Ea clătină din cap.

— Rău?

— Da.

— Vrei să vorbim despre asta?

A fost o ezitare și apoi un nod în gît.

— Eram în fața unei oglinzi într-un fel de dormitor vechi, baroc, spuse ea. Vomitam sînge și părul îmi creștea și cădea pe umeri. Era înfășurat în jurul gîtului și nu puteam respira. Am deschis gura și gingiile îmi sîngerau. Și pielea – era complet acoperită de pustule negre și roșii. Ele...

Făcu o pauză și închise ochii.

— Erau, în mod straniu, frumoase, rosti pe un ton plîngăreț. Cel mai rău...

Se lipi strîns de mine.

— Oh, Doamne, cea mai rea parte e că eram însărcinată.

Se dădu brusc la o parte și nu mă lăsă să încerc să o alin. Stătea întinsă pe spate și privea fix în tavan. În cele din urmă, copilărește, îmi luă mîna. Îmi ținu foarte strîns degetele tot restul nopții.

Nu mă iubește.

Dar o făcea, mă gîndeam. Ea da. În felul ei propriu, la fel cum o iubești tu. Lucrurile nu se vor petrece niciodată așa cum îți imaginezi că se vor întîmpla cînd ești copil. Dar o iubești. Întreab-o. Întreab-o acum.

— Ce se petrece? întrebă Jody, întinzîndu-și gîtul pentru a privi direct sub terasa noastră.

Departe, jos, am văzut o pereche de faruri, o mașină ce aluneca de-a lungul serpentinelor periculoase pe drumul colinei de la poalele munților. Vaietul ambalării unui motor ne zgîrie urechile.

— Nu ştiu. Vreun clovn în mare grabă să parcheze cu iubita lui.

Maşina s-a apropiat de creasta unui deal şi pentru o clipă farurile luminară direct spre noi, orbindu-ne. Jody se trase brusc în spate şi ţipă:

— Soarele! Atît de luminos! Doamne, Pittsburgh...

Vigoarea ei părea că se epuiza; am aplecat-o uşor pînă la margine şi am stat lîngă ea. Stînca era aspră şi rece deoarece căldura zilei dispăruse. Nu puteam vedea faţa lui Jody, cu excepţia unor trăsături umbrite de întuneric. Era lumină dinspre oraş şi puţin de la stele, dar luna nu răsărise.

— Te rog, sărută-mă.

Am sărutat-o şi am folosit cuvintele interzise:

— Te iubesc.

I-am atins sînii; ea se înfioră lîngă mine şi şopti ceva ce nu am putut înţelege complet. Puţin mai tîrziu, mîna mea i-a atins talia blugilor, iar ea s-a tras deoparte.

— Paul, nu.

— De ce nu?

Berea şi impulsuri emoţionale îmi pulsau în partea din spate a capului. Aveam dureri.

— Ştii tu.

Ştiam. Un timp ea nu a mai spus nimic, şi nici eu. Am simţit că tensiunea devenise un impediment. Apoi ea s-a relaxat şi şi-a apropiat obrazul de al meu. Am rîs oarecum amîndoi şi tensiunea s-a domolit.

Întreab-o. Şi am ştiut că nu mai puteam amîna.

— La naiba, am spus eu, încă te mai iubesc. Şi ştiu în ce mă implic.

Se opri să respire.

— După Crăciun, plec la Seattle. Vreau să te măriţi cu mine acolo.

I-am simţit muşchii încordîndu-se. Jody se retrase de lîngă mine şi se ridică în picioare. Merse pînă la marginea terasei şi

privi dincolo de oraş. S-a întors să mă înfrunte şi mîinile îi erau încleştate.

— Nu ştiu, spuse ea. La sfîrşitul verii aş fi spus „nu" imediat. Acum...

Am stat liniştit.

— Mai bine am merge, spuse ea după un timp, cu voce calmă şi egală. E foarte tîrziu.

Apoi, am coborît de pe stîncă, cu frigul de noiembrie ca o tăcere mulţumitoare între noi.

Traducere: Sanda Andronache

Orson Scott Card

RECUPERARE

Drumul începea să urce abrupt chiar de la feribot, deci, camionul nu putea înainta prea repede. Deaver schimba mereu vitezele, clipind în timp ce asculta uruitul cutiei. Suna ca şi cum transmisia mesteca transformîndu-se în pietriş. O îngrijise tot drumul prin Nevada, iar dacă feribotul Wendover nu l-ar fi purtat pe ultimele mile peste Marea Mormonă, l-ar fi aşteptat o excursie frumuşică pe jos. Noroc. Era un semn bun. Un timp, lucrurile aveau să meargă bine pentru Deaver.

Mecanicul se încruntă la el cînd intră zdrăngănind pe doc.

— Ai mers cu ambreiajul, băiete?

Deaver coborî din cabină.

— Ambreiaj? Ce-i aia?

Mecanicul nu zîmbi.

— N-ai auzit că transmisia e gripată?

— Mecanicii din toată Nevada au vrut să mi-o repare, dar le-am spus că o păstrez pentru tine.

Mecanicul îl privi ca pe un nebun.

— În Nevada nu-s mecanici.

Dacă n-ai fi prost ca noaptea, se gîndi Deaver, ai şti că glumesc. Mormonii ăştia bătrîni erau atît de ţepeni încît unii dintre

ei nu erau în stare nici să se aşeze. Dar Deaver nu spuse nimic. Se mulţumi să zîmbească.

— Camionul ăsta o să stea aici cîteva zile, zise mecanicul.

N-am nimic împotrivă, gîndi Deaver. Am nişte planuri.

— Cam cîte zile presupui?

— Vreo trei începînd de azi, te trec pe listă.

— Mă numesc Deaver Teague.

— Spune-i şefului de echipă, o să te înscrie el.

Mecanicul săltă capota şi începu verificările de rutină în timp ce băieţii de pe docuri descărcau maşinile de spălat, frigiderele vechi şi celelalte lucruri pe care Deaver le adunase pe drum. Deaver se duse cu foaia de parcurs la ghişeu şi şeful de echipă îi dădu banii.

Şapte dolari pentru cinci zile de condus şi încărcat camionul, dormind în cabină şi mîncînd ceea ce le prisosea fermierilor. Era mai bine decît trăiau mulţi alţi oameni, dar de aici nu vedea nici un viitor. Recuperarea nu avea să meargă la infinit. Într-o zi avea să culeagă ultimul spălător de vase defect rămas din vremurile de demult, şi apoi avea să rămînă fără slujbă.

Ei bine, Deaver Teague n-avea de gînd să aştepte asta. El ştia unde se află aurul, plănuise săptămîni întregi cum să-l obţină, iar dacă Lehi avea echipamentul de scufundat aşa cum promisese, atunci a doua zi dimineaţă aveau să facă puţină muncă independentă de recuperare. Dacă aveau noroc, aveau să se întoarcă acasă bogaţi.

Lui Deaver îi amorţiseră picioarele, dar şi le încălzi destul de repede şi porni într-o alergare uşoară pe coridoarele Centrului de Recuperare. Urcă nişte scări din două în două trepte, se repezi pe un coridor, după care ajunse la o plăcuţă pe care scria RECUPERARE CALCULATOARE MICI, împinse uşa şi se năpusti în încăpere.

— Salut, Lehi! zise. E timpul s-o ştergem!

Lehi McKay nu-i dădu atenţie. Stătea în faţa unui ecran TV, scotocind printr-o cutie neagră pe care o ţinea în poală.

— Dacă faci asta o să orbeşti, zise Deaver.

— Gura, mutră de pește.

Lehi nu-și dezlipi ochii de pe ecran. Bîjbîia la un buton de pe cutia neagră și răsucea maneta care ieșea din ea. Pe ecran apăru o pată colorată care se diviză în patru pete mai mici.

— Mi-am luat trei zile libere cît repară ei transmisia camionului, spuse Deaver. Așa că mîine are loc expediția la templu.

Lehi stinse ultima pată de pe ecran. Alte pete își făcură apariția.

— Asta-i chiar distractiv, făcu Deaver. Ca atunci cînd mături strada și după aia vine o trupă cu cai.

— E un Atari. De prin anii șaizeci-șaptezeci. Sau optzeci. E vechi. Nu poți face mare lucru cu piesele, sînt numai chestii de opt biți. A stat toți anii ăștia în podul cuiva din Logan, și fraierul încă mai funcționează.

— Boșorogii probabil nici nu știau că îl au.

— Probabil.

Deaver urmări jocul. Același lucru iar și iar.

— Cam cît costă o chestie ca asta?

— Mult. Poate cincisprezece, douăzeci de dolari.

— Îți vine să vomiți. Iată-l pe Lehi McKay gîdilînd butoanele ca moșii de pe timpuri. *Lor* asta nu le-a adus decît bătături la degete, Lehi. Și zgură pe creier.

— Las-o baltă. Încerc să mă concentrez.

În cele din urmă, jocul se încheie. Lehi puse cutia neagră pe bancul de lucru, opri aparatul și se ridică.

— Ai totul pregătit pentru scufundarea de mîine? întrebă Deaver.

— A fost un joc bun. Pe vremuri, probabil distracția le ocupa mult timp. Mama spune că puștii nici nu puteau să aibă slujbe pînă la vîrsta de șaisprezece ani. Așa era legea.

— Ai vrea tu.

— E adevărat.

— Vorbești căcaturi, Lehi. Ai numai bășini în cap.

— Vrei să ne dea afară pe amîndoi pentru că tu vorbești așa?

— Acum nu mai trebuie să urmez regulile şcolii. Am absolvit şase clase, am nouăsprezece ani, sînt pe picioarele mele de cinci ani.

Scoase din buzunar cei şapte dolari, îi flutură şi îi îndesă la loc, neglijent.

— Mă descurc bine şi vorbesc cum vreau. Crezi că mi-e frică de episcop?

— Nu episcopul mă sperie. Nu mă duc la biserică decît ca s-o fac fericită pe mama. Sînt ca o grămadă de abureli.

Lehi rîse, dar Deaver îşi dădu seama că îi era puţin teamă să vorbească astfel. Are şaisprezece ani, gîndi Deaver, e puternic şi inteligent dar atît de copil. Nu înţelege ce înseamnă să fii bărbat.

— Vine şi Rain[1].

— Ploaia vine întotdeauna. Cum naiba crezi că s-a umplut lacul?

Lehi zîmbi afectat în timp ce scotea totul din prize.

— Ziceam de *Lor*rain Wilson.

— Ştiu ce ziceai. Are barca?

— Şi are un set de balcoane date naibii.

Deaver făcu mîinile căuş:

— Trebuie doar frecate puţin.

— De ce vorbeşti întotdeauna urît? De cînd ai început să conduci camionul de recuperare, Deaver, ai o gură mizerabilă. Şi în plus, aia arată ca un sac.

— Are aproape cincizeci de ani, la ce te aştepţi?

Lui Deaver i se păru că Lehi făcea pe grozavul. Ceea ce probabil însemna că iarăşi făcuse totul varză, ca de obicei.

— Poţi să faci rost de echipamentul de scufundare?

— Îl am deja. Tu crezi că am bulit-o.

Lehi zîmbi din nou afectat.

— Tu? S-o buleşti? Eşti demn de încredere *în toate*.

Deaver se îndreptă spre uşă. Îl putea auzi pe Lehi în spatele lui, încă deconectînd diverse lucruri. Aici foloseau mult energia

---

[1] Ploaie, în limba engleză. (n.tr.)

electrică. Bineînţeles, erau nevoiţi, fiindcă aveau tot timpul nevoie de computere, iar recuperarea era singura cale de a face rost de ele. Dar cînd Deaver vedea atîta electricitate utilizată dintr-odată i se părea că-şi vede propriul viitor. Toate maşinăriile pe care le-ar fi dorit vreodată, unele noi şi toată energia de care aveau ele nevoie. Haine pe care nimeni nu le mai purta, propria lui căruţă cu cal sau chiar un automobil. Poate că el avea să fie omul care avea să reînceapă să *construiască* automobile. Nu avea nevoie de jocuri vechi şi stupide cu pete împuşcate.

— Astea-s lucruri terminate, răţoiule, terminate.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Lehi.

— Terminate. Toate computerele tale.

Asta era suficient ca să-l supere pe Lehi, ca de obicei. Deaver rînji simţindu-se puternic şi rău cînd Lehi bombănea în spatele lui. Despre cum se folosesc computerele mai mult decît pe vremuri, computerele care ţin totul în mişcare, iar şi iar, era simpatic, Deaver îl simpatiza, băiatul era atît de *intens*. Ca şi cum totul ar fi însemnat sfîrşitul lumii. Deaver ştia mai bine. Lumea era moartă, se sfîrşise deja, aşa că nimic nu mai conta, n-avea decît să se scufunde totul în lac.

Ieşiră din Centru şi merseră pe lîngă zidul împrejmuitor. Mult dedesubtul lor era portul, un mic cerc de apă pe fundul unul lighean, cu Bingham City căţărat pe buza sa. Pe vremuri, acolo fusese o exploatare minieră de cupru de suprafaţă, dar cînd apa se ridicase săpaseră un canal şi acum aveau un port drăguţ pe Insula Oquirrh în mijlocul Mării Mormone, unde fabricile puteau împuţi cerul întreg fără ca vreun vecin să se plîngă vreodată.

Numeroşi de oameni li se alăturară pe drumul accidentat şi neasfaltat care cobora spre port. Nimeni nu locuia chiar în Bingham City, pentru că acesta era numai un loc de muncă, zi şi noapte. Schimb după schimb. Lehi lucra în schimburi, locuia cu familia lui dincolo de Strîmtoarea Iordanului pe Point-of-

the-Mountain, care era un loc la fel de mizerabil ca toate celelalte născocite de oameni, lua feribotul în fiecare zi la cinci dimineața și înapoi la patru în fiecare după-amiază. După asta trebuia să meargă la școală pentru cîteva ore, dar Deaver considera asta o prostie, îi spusese asta lui Lehi mereu și i-o spuse și acum. Școala ocupa prea mult timp pentru niște lucruri neînsemnate, o pierdere de vreme.

— Tre' să mă duc la școală, zise Lehi.

— Zi-mi cît fac doi plus doi, sau încă n-ați ajuns la doi plus doi?

— *Tu* ai terminat, nu-i așa?

— Nimeni nu mai are nevoie de nimic după clasa a patra.

Îl îmbrînci puțin pe Lehi. De obicei, Lehi riposta îmbrîncindu-l și el, dar de data asta n-o făcu.

— Încearcă să-ți iei o slujbă decentă fără o diplomă de șase clase, bine? Iar eu sînt destul de aproape.

Ajunseră la feribot. Lehi își scoase permisul de trecere.

— Vii cu mine mîine sau nu?

Lehi se strîmbă.

— Nu știu, Deaver. Poți fi arestat dacă te învîrți pe acolo. E o prostie. Se spune că în vechii zgîrie-nori sînt lucruri destul de ciudate.

— Nu mergem *în* zgîrie-nori.

— *Acolo* e și mai rău, Deaver. Nu vreau să mă duc.

— Mda, probabil Îngerul Moroni o să sară la tine și o să strige bau-bau!

— Nu vorbi despre asta, Deaver.

Deaver îl gîdilă; Lehi rîse și încercă să se ferească.

— Termină, cap sec. Haide. În plus, statuia lui Moroni a fost mutată la Monumentul Salt Lake sus pe munte. Și are mereu un paznic.

— Oricum statuia e doar placată cu aur. Îți spun eu că bătrînii mormoni au ascuns tone de chestii jos în Templu, care așteaptă pe cineva care nu se sperie de fantoma lui Bigamy Young ca să...

— Taci, mucosule! Poate să ne audă lumea! Uită-te în jur, nu sîntem singuri!

Era adevărat, bineînțeles. Cîțiva oameni se uitau urît la ei. Însă Deaver observase că bătrînilor le plăcea să se uite urît la tineri. Îi făcea pe boşorogi să se simtă mai bine înainte de a da ortul popii. Ca şi cum ar fi spus OK, eu mor, dar măcar voi sînteți proşti. Aşa că Deaver se uită fix la o femeie care se holba la el şi murmură:

— OK, eu sînt prost, dar măcar n-o să mor.

— Deaver, de ce trebuie să spui asta acolo unde poți fi auzit?

— E adevărat.

— În primul rînd, Deaver, ei nu mor. În al doilea rînd, tu categoric eşti prost. Şi în al treilea rînd, a venit feribotul.

Lehi în lovi uşor pe Deaver în stomac. Deaver se încovoie într-o agonie batjocoritoare.

— Ai, băiețaşu-i nerecunoscător, eu îi dau ultimu' meu codru de pîine şi iată ce mulțumiri primesc!

— *Nimeni* nu vorbeşte cu asemenea accent, Deaver! strigă Lehi.

Vasul începu să se îndepărteze.

— Mîine la cinci jumate! strigă Deaver.

— Tu nu te scoli niciodată la patru şi jumătate, nu-mi vinde gogoşi, tu nu te scoli...

Dar feribotul şi zgomotul fabricilor, motoarelor şi camioanelor înghiți restul insultelor. Oricum, Deaver le cunoştea pe toate. Poate că Lehi nu avea decît şaisprezece ani, dar era băiat bun. Într-o zi Deaver avea să se căsătorească, iar soției lui avea să îi placă şi ei de Lehi. Chiar şi Lehi avea să se căsătorească, şi soției lui avea să îi placă de Deaver. Ar face bine să fie aşa, altfel va fi nevoită să se întoarcă acasă înot.

Luă troleibuzul spre casă în Fort Douglas şi trecu pe lîngă clădirile vechi unde îl lăsa Rain să stea. Se presupunea că acolo era o debara, dar ea păstra mopurile şi săpunurile în casă, aşa că era loc pentru un pat.

Nu pentru prea mult altceva, dar se afla pe Insula Oquirrh fără să fie chiar în putoare, fum şi zgomot. Putea să doarmă şi asta era suficient, întrucît în majoritatea timpului era plecat cu camionul.

Adevărul era că „acasă" oricum nu însemna camera lui. Acasă însemna mai mult locuința lui Rain, o cameră expusă curentului la capătul barăcii, cu o cucoană îndesată şi neîngrijită care îi dădea mîncare bună şi multă. Acolo se duse şi acum, intră direct şi o surprinse în bucătărie. Ea țipă la el pentru că o speriase, țipă că era murdar şi lăsa urme pe podea, şi îi dădu o felie de măr înainte să țipe la el fiindcă fura mîncare înainte de masă.

Făcu un tur şi schimbă becurile din cinci camere înainte de cină. Familiile de acolo erau toate înghesuite în cel mult două camere fiecare, majoritatea trebuind să împartă bucătăriile şi să mănînce în ture. Unele camere erau nişte locuri neplăcute, războaiele familiale fiind întrerupte numai cît dura să schimbe el becurile, iar uneori nici acest armistițiu nu era observabil. Alții se descurcau bine, spațiile erau mici, dar ei se înțelegeau între ei. Deaver era destul de sigur că familia lui trebuia să fi fost una dintre cele drăguțe, pentru că nu-şi amintea de certuri.

Rain şi Deaver mîncară, apoi stinseră toate luminile în timp ce ea punea muzică la vechiul pick-up pe care Deaver i-l luase de la Lehi. Nu ar fi trebuit să-l aibă, dar îşi închipuiau că atîta timp cît nu aprindeau lumina nu însemna că iroseau energia electrică, şi îl puneau să meargă imediat ce le-o cerea cineva.

Rain avea cîteva discuri de cînd era mică. Cîntecele aveau ritmuri puternice şi în seara aceea, aşa cum făcea uneori, Rain se ridică şi se mişcă după muzică, mici dansuri bizare pe care Deaver nu le înțelegea decît dacă şi-o închipuia fetiță, imaginîndu-şi silueta ei aşa cum era pe atunci. Nu era greu de imaginat, se afla mereu în ochii şi în zîmbetul ei şi mişcările ei trădau secretele pe care anii de mîncare grea şi lipsă de mişcare fizică le ascunseseră.

Atunci, ca întotdeauna, gîndurile îi fugiră la unele dintre fetele pe care le vedea pe geamul camionului cînd conducea

pe cîmpurile unde ele munceau din greu, aplecate, pînă cînd auzeau camionul şi atunci se îndreptau şi făceau cu mîna. Toată lumea făcea cu mîna înspre camionul de recuperare, de multe ori era singurul obiect cu motor care trecea pe acolo, singurul lor contact cu vechile maşini. Toate tractoarele, toată electricitatea erau rezervate pentru New Soil Lands; locurile vechi piereau. Iar ei se întorceau şi făceau cu mîna ultimelor amintiri. Asta îl întrista pe Deaver şi el ura să fie trist, toţi oamenii ăia care se agăţau de un trecut care nu existase niciodată.

— Nu a existat niciodată, rosti cu voce tare.

— Ba da, şopti Rain. Fetele vor doar să se distre-e-eze, mormăi odată cu discul. Cînd eram mică uram cîntecul ăsta. Sau poate că mama îl ura.

— Pe atunci locuiaţi aici?

— În Indiana, zise ea. Unul dintre state, departe în est.

— Şi voi aţi fost refugiaţi?

— Nu. Ne-am mutat aici cînd aveam şaisprezece, şaptesprezece ani, nu-mi mai amintesc exact. Ori de cîte ori se întîmplau lucruri îngrozitoare în lume, mulţi mormoni se mutau acasă. Aici a fost întotdeauna acasă, indiferent ce se întîmpla.

Discul se termină. Ea opri pick-upul şi aprinse luminile.

— Ai făcut plinul la barcă? întrebă Deaver.

— Nu vrei să mergi acolo, zise ea.

— Dacă acolo jos e aur, îl vreau.

— Dacă era aur acolo, Deaver, l-ar fi scos înainte să-l fi acoperit apele. N-a fost ceva chiar fără avertizare, să ştii. Marea Mormonă n-a fost un potop instantaneu.

— Dacă acolo nu-i nimic, atunci de ce atîta secret? De ce Patrula Lacului nu lasă oamenii să se apropie?

— Nu ştiu, Deaver. Poate pentru că o mulţime de oameni consideră locul acela sfînt.

Deaver se obişnuise. Rain nu se ducea niciodată la biserică, dar tot vorbea ca un mormon. Însă mulţi oameni făceau asta cînd îi zgîndăreai în locurile dureroase. Lui Deaver nu-i plăcea cînd deveneau religioşi.

— Îngerii au nevoie de protecția poliției, așa e?

— Pe vremuri era cu adevărat important pentru mormoni, Deaver.

Stătea pe podea, sprijinită de perete sub fereastră.

— Ei bine, acum nu mai înseamnă nimic. Au alte temple, nu-i așa? Și construiesc unul nou în Zarahemla, corect?

— Nu știu, Deaver. Cel de aici a fost dintotdeauna cel adevărat. Centrul.

Se lăsă pe o parte, sprijinindu-se într-o mînă și privind în podea.

— Încă mai este.

Deaver văzu că era chiar mîhnită, tristă cu adevărat. Se întîmpla tuturor cînd își aminteau de timpurile vechi. Ca o boală care nu se vindecă niciodată. Însă Deaver cunoștea leacul. Pentru Rain în orice caz.

— E adevărat că acolo erau omorîți oameni?

Funcționă. Ea se încruntă și relaxarea îi părăsi trupul.

— Asta vorbiți voi, camionagiii, despre trecut?

Deaver rînji.

— Există povești. Că tăiau oamenii dacă spuneau unde e ascuns aurul.

— Deaver, tu îi cunoști pe mormonii din zona asta, chiar crezi că ar tăia pe cineva pentru că a trădat un secret?

— Nu știu. Depinde de secret, nu-i așa?

Stătea sprijinit pe mîini, legănîndu-se puțin pe canapea.

Își dădea seama că ea era de fapt furioasă, dar n-ar fi vrut să fie. Așa că se prefăcea furioasă în joacă. Se sculă, căutînd o pernă pe care s-o arunce în el.

— Nu! Nu! strigă el. Nu mă tăia! Nu mă da de mîncare peștilor!

Perna îl lovi și el se prefăcu, studiat, că moare.

— Nu glumi despre astfel de lucruri, zise ea.

— Astfel de lucruri? Tu nu mai crezi în chestiile din timpurile vechi. Nimeni nu mai crede.

— Poate că nu.

— Se presupunea că Iisus se va întoarce, aşa-i? Ici-colo se aruncau bombe atomice, şi se presupunea că el vine.

— Profetul a spus că sîntem prea răi. Nu a venit pentru că noi iubeam prea mult lucrurile lumeşti.

— Haide, dacă era să vină, ar fi venit, corect?

— Încă mai poate, zise ea.

— Nimeni nu crede asta. Mormonii sînt numai guvernul, atît. Episcopul, în fiecare oraş, este ales judecător, aşa-i? Preşedintele celor bătrîni este întotdeauna primar, nu e vorba decît de guvernare, decît de politică, nimeni nu mai crede în aşa ceva. Zarahemla e capitala, nu oraşul sfînt.

N-o putea vedea pentru că stătea întins pe spate pe canapea. Cînd ea nu răspunse, se ridică şi se uită după ea. Stătea lîngă chiuvetă, sprijinită de masă. Se strecură în spatele ei ca s-o gîdile, dar ceva din atitudinea ei îl făcu să se răzgîndească. Apropiindu-se, văzu lacrimi pe obrajii ei. Era o nebunie. Toţi oamenii ăştia din timpurile vechi erau cam nebuni.

— Te tachinam numai, zise.

Ea dădu din cap.

— Face parte din trecut. Ştii cum sînt cînd vine vorba de asta. Poate, dacă mi-aş aminti, aş fi altfel. Uneori aş vrea să-mi amintesc.

Dar era o minciună. El nu dorea niciodată să-şi amintească. Nu-i plăcea să-şi aducă aminte. Majoritatea lucrurilor nu şi le amintea nici dacă voia. Cea mai veche amintire a sa era cu el călărind pe un cal, în spatele unui bărbat care transpira abundent, doar călărea, călărea, călărea. Apoi veneau lucrurile recente, mersul la şcoală, trecerea dintr-o casă în alta, în cele din urmă munca de un an, absolvirea şcolii şi obţinerea unei slujbe. Nu i se înceţoşau ochii gîndindu-se la nici unul dintre aceste lucruri, la nici unul dintre locuri. El nu făcuse decît să treacă pe acolo, niciodată nu aparţinuse vreunui loc, poate numai acum. Locul lui era aici.

— Îmi pare rău, zise.

— Nu-i nimic.

— Mă mai duci acolo?

— Am spus că da, nu-i aşa?

Glasul ei suna supărat suficient cît să-şi dea seama el că o putea tachina din nou.

— Nu crezi că A Doua Venire o să aibă loc exact cînd sîntem acolo, nu-i aşa? Dacă crezi asta, o să-mi pun cravata.

Ea zîmbi, apoi se întoarse şi îl împinse.

— Deaver, du-te şi te culcă.

— Mă scol la patru jumate, Rain, iar tu eşti singura fată care o să se distreze.

— Nu cred că în cîntec era vorba despre excursii cu barca dimineaţa devreme.

Cînd plecă în camera lui, ea se apucase să spele vasele.

Lehi îl aştepta la cinci şi jumătate, conform programului.

— Nu-mi vine să cred, zise. Juram că o să întîrzii.

— Bine că ai fost tu gata la timp, ripostă Deaver, pentru că, dacă nu veneai cu noi, nu căpătai nimic.

— N-o să găsim nici un aur, Deaver Teague.

— Atunci, de ce vii cu mine? Nu-mi spune mie de-astea, Lehi, doar ştii că viitorul e de partea lui Deaver Teague, iar tu nu vrei să fii lăsat în urmă. Unde-i echipamentul de scufundare?

— Nu l-am dus *acasă*, Deaver. Nu crezi că mama ar fi pus întrebări?

— Ea pune întotdeauna întrebări.

— Asta-i treaba ei, zise Rain.

— Eu nu vreau să fiu întrebat despre tot ce fac, spuse Deaver.

— Nu trebuie să întrebe nimeni, observă Rain. Tu spui întotdeauna, indiferent dacă vrem să te ascultăm sau nu.

— Dacă nu vrei să asculţi, nu trebuie s-o faci.

— Nu deveni irascibil, zise Rain.

— Aţi sărit dintr-odată pe capul meu. Vă înnebuneşte templul, aşa merg lucrurile?

— Nu mă deranjează întrebările mamei. E OK.

Feriboturile mergeau de la Point la Bingham zi şi noapte, aşa că trebuiau să se abată puţin spre nord înainte de a o lua spre vest către Insula Oquirrh. Topitoriile şi turnătoriile aruncau nori burtoşi portocalii pe cerul nopţii şi barjele cu cărbuni erau descărcate la fel ca în timpul zilei. Norii de praf de cărbune care erau atît de murdari şi de negri ziua păreau o ceaţă albă în luminile reflectoarelor.

— Tata a murit chiar aici, cam la ora asta, spuse Lehi.

— Descărca la cărbuni?

— Da. Fusese vînzător de maşini. Meseria asta a cam dispărut pe timpul lui.

— N-ai fost acolo, aşa-i?

— Am auzit accidentul. Dormeam, dar m-a trezit. După aia au urmat strigăte şi alergătură. Pe atunci locuiam pe insulă, întotdeauna auzeam zgomotele din port. A fost îngropat sub o tonă de cărbune care a căzut de la cincisprezece metri înălţime.

Deaver nu ştiu ce să spună.

— Tu nu vorbeşti niciodată despre ai tăi, zise Lehi. Eu îmi amintesc mereu de tata, dar tu nu vorbeşti niciodată despre ai tăi.

Deaver ridică din umeri.

— Nu şi-i aminteşte, spuse Rain încet. A fost găsit undeva pe cîmp. Mafioţii i-au ucis familia, cîţi or fi fost, probabil el s-o fi ascuns, aşa se bănuieşte.

— Ei, cum a fost? întrebă Lehi. Te-ai ascuns?

Deaver nu se simţea în largul lui să vorbească despre asta, întrucît nu-şi amintea nimic în afară de ceea ce îi spusese lumea. Ştia că alţi oameni îşi aminteau de copilărie şi nu-i plăcea că întotdeauna erau surprinşi să afle că el nu-şi amintea. Dar Lehi întrebase, iar Deaver ştia că faţă de prieteni nu trebuie să ai secrete.

— Presupun că da. Sau poate că păream prea idiot ca să mă omoare, cam aşa ceva.

Rîse:

— Trebuie să fi fost un copil tare tîmpit, dacă nu-mi amintesc nici propriul meu nume. S-a presupus că am cinci sau şase ani, cînd majoritatea copiilor îşi cunosc numele, dar eu nu. Numele celor doi tipi care m-au găsit erau Teague şi Deaver.

— Trebuie să-şi aminteşti ceva.

— Lehi, nici să vorbesc nu ştiam. Mi s-a spus că n-am scos o vorbă pînă la nouă ani. Aici e vorba despre un retardat.

— Au.

Lehi rămase tăcut un timp.

— Cum de n-ai spus nimic?

— Nu contează, zise Rain. Se revanşează acum, Deaver vorbăreţul. Campionul vorbăreţilor.

Ocoliră coastele insulei pînă trecură de Magna. Lehi îi conduse pînă la un garaj pe care Recuperarea Subacvatică îl instalase la capătul de nord al Insulei Oquirrh. Era descuiat şi plin cu echipament de scufundare. Prietenii lui Lehi umpluseră cîteva rezervoare de aer. Aveau două costume de scafandru şi lanterne subacvatice. Rain nu se scufunda, aşa că nu avea nevoie de nimic.

Se îndepărtară de insulă pe coridorul regulamentar de la Wendover. Cel puţin în acea direcţie oamenii aveau bunul-simţ să nu navigheze noaptea, aşa că nu era prea mult trafic. După puţin timp, se aflau în larg. Atunci, Rain opri micul motor pe care Deaver îl şterpelise pentreu ea şi Lehi i-l reparase.

— E timpul să asudăm muncind, zise Rain.

Deaver se aşeză pe bancheta din mijloc, puse vîslele în suporţi şi începu să vîslească.

— Nu prea repede, spuse Rain. O să faci băşici.

O barcă posibil a Patrulei Lacului trecu o dată pe lîngă ei, în rest nimeni nu se apropie cît traversară spaţiul deschis. Apoi zgîrie-norii se ridicară, blocînd porţiuni mari din noaptea înstelată.

— Se spune că există oameni care nu au fost salvaţi şi locuiesc încă acolo, şopti Lehi.

Rain replică batjocoritor:

— Crezi că a mai rămas ceva înăuntru ca să mai țină pe cineva în viață? Apa e încă prea sărată ca s-o poți bea mult timp.

— Cine spune că sînt în viață? șopti Deaver cu glas misterios.

Cu cîțiva ani în urmă l-ar fi speriat pe Lehi și i-ar fi făcut ochii să se mărească. Acum, Lehi părea doar dezgustat.

— Hai, Deaver, nu sînt copil.

Deaver era însă puțin speriat. Găurile mari de unde căzuseră bucăți de sticlă și plastic arătau ca niște guri așteptînd să-l sugă și să-l ducă sub apă, în orașul înecaților. Visa uneori mii și mii de oameni trăind sub ape. Conducîndu-și încă automobilele, făcînd afaceri, cumpărînd din magazine, mergînd la filme. În visele lui, ei nu făceau niciodată nimic rău, își vedeau doar de treburi. Dar el se trezea întotdeauna transpirat și înspăimîntat. Fără motiv. Îl speriau.

— Cred că ar trebui să arunce astea în aer înainte să cadă și să rănească pe cineva, zise Deaver.

— Poate e mai bine să le lase în picioare, spuse Rain. Multor oameni le place să-și amintească ce înalte erau odată.

— Ce-i de amintit? Au construit clădiri înalte, apoi le-au lăsat să facă baie, ce-i de laudă aici?

Deaver încerca s-o împiedice să vorbească despre timpurile vechi, dar lui Lehi părea să-i placă să se bălăcească în așa ceva.

— Ai fost vreodată pe-aici înainte să vină apele?

Rain aprobă din cap.

— Am văzut o paradă chiar pe strada asta. Nu-mi amintesc dacă era Third South sau Fourth South. Presupun că Third. Am văzut douăzeci și cinci de cai la un loc. Îmi amintesc că m-am gîndit că e un lucru extraordinar. Nu prea vedeai mulți cai pe vremea aia.

— Eu unul am văzut prea mulți, remarcă Lehi.

— Pe ăia pe care nu-i văd îi urăsc, zise Deaver. Ar trebui să-i oblige să poarte scutece.

Ocoliră o clădire căutînd o trecere nord-sud printre turnuri. Rain stătea la prora și o văzu prima.

— Uite. Vedeți și voi. Turnul ăla înalt.

Deaver vîsli prin pasaj. Şase vîrfuri de turle ieşeau din apă, dar cele patru mai scunde erau acoperite, astfel că numai acoperişurile ascuţite erau uscate. Cele două mai înalte aveau ferestre nescufundate. Deaver era dezamăgit. Cu astfel de deschideri largi însemna că oricine ar fi putut intra. Era mult mai puţin periculos decît se aşteptase. Poate că Rain avea dreptate şi acolo nu se găsea nimic.

Legară barca pe partea dinspre nord şi aşteptară să se facă zi.

— Dacă ştiam că va fi aşa de uşor, făcu Deaver, aş fi putut să mai dorm o oră.

— Dormi acum, zise Rain.

— Poate că aşa o să fac.

Se lăsă să alunece de pe banchetă şi se întinse pe fundul bărcii.

Însă nu adormi. Fereastra deschisă a turlei se afla la numai cîţiva metri distanţă, un negru profund înconjurat de griul luminat de stele al granitului templului. Era acolo, aşteptîndu-l; viitorul, şansa de a obţine ceva mai bun pentru sine şi pentru cei doi prieteni ai săi. Poate o bucată de pămînt undeva unde era mai cald şi zăpada nu atingea doi metri înălţime în fiecare iarnă, unde cerul nu era plin de ploaie şi nu vedeai lac în orice direcţie te uitai. Un loc unde ar fi putut să trăiască mulţi ani amintindu-şi de momentele bune petrecute alături de prieteni, toate astea îl aşteptau sub apă.

Bineînţeles nimeni nu-i *spusese* despre aur. Se afla pe drum, într-un local din Parowan unde camionagiii ştiau că se puteau opri pentru că mina de fier avea atît de multe schimburi încît mesenii nu se terminau niciodată. Aveau acolo chiar şi cafea, fierbinte şi amară, fiindcă acolo nu erau chiar aşa mulţi mormoni şi minerii nu-i permiteau episcopului să le dicteze. De fapt, ei îi spuneau judecător şi nu episcop. Ceilalţi şoferi nu vorbeau cu Deaver, desigur, vorbeau între ei cînd un tip spusese povestea despre mormonii care în timpul goanei după aur îngrămădiseră tot aurul pe care îl putuseră strînge şi îl ascunseseră în camerele

superioare ale templului, unde nimeni în afară de profet şi cei doisprezece apostoli nu avea voie să se ducă. La început, Deaver nu-l crezuse, însă Bill Horne dădea din cap ca şi cum ar fi ştiut că era adevărat, iar Cal Silber spusese că el n-o să se încurce niciodată cu templul mormon, că e o cale sigură să mori. Din felul cum vorbeau, încet şi speriaţi, Deaver înţelesese că ei credeau, că era adevărat, şi mai înţelesese ceva: dacă cineva avea să pună mîna pe aur, acela avea să fie el.

Chiar dacă *era* uşor să intri, asta nu însemna nimic. Ştia cum erau mormonii cînd venea vorba de templu. Întrebase cîte ceva, dar nimeni nu voia să vorbească. Şi nici nu se dusese nimeni acolo, întrebase o mulţime de oameni dacă navigaseră pe acolo sau dacă se uitaseră, şi toţi amuţiseră, scuturaseră din cap negînd sau schimbaseră subiectul. Atunci, de ce Patrula Lacului trebuia să păzească, dacă toţi erau prea speriaţi ca să se ducă acolo? Toţi în afară de Deaver Teague şi cei doi prieteni ai lui.

— Foarte frumos, zise Rain.

Deaver se sculă. Soarele tocmai trecea peste crestele munţilor; probabil se luminase de ceva timp. Se uită în direcţia în care privea Rain. Se vedea turnul Moroni pe vîrful muntelui deasupra vechii capitale, unde aşezaseră statuia din templu în urmă cu cîţiva ani. Tipul cu trompeta era luminos şi strălucitor. Dar cînd mormonii voiseră ca trompeta aceea să răsune, ea rămăsese tăcută şi credinţa lor se înecase. Acum, Deaver ştia că nu se mai agăţau de ea decît de dragul vechilor timpuri. Ei bine, Deaver trăia pentru noile timpuri.

Lehi îi arătă cum să folosească echipamentul subacvatic şi exersară de cîteva ori intrînd în apă lîngă bord, o dată fără centurile cu lest şi o dată cu ele. Deaver şi Lehi, bineînţeles, înotau ca peştii – înotul era principala distracţie de care toată lumea se putea bucura gratis. Totuşi era ceva diferit cu masca şi furtunul de aer.

— Furtunul ăsta are gust de copită de cal, zise Deaver între scufundări.

Lehi se asigură că centura lui Deaver era bine strînsă.

— Eşti singurul tip de pe Insula Oquirrh care ştie asta.

Apoi se aruncă din barcă. Deaver se scufundă prea brusc şi rezervorul de aer îl lovi puţin în ceafă, dar nu-l duru prea rău şi nici nu dădu drumul lanternei.

Înotară pe lîngă exteriorul templului, luminînd pietrele. Multe plante subacvatice crescuseră pe zidurile templului, dar încă nu acoperiseră prea mult din el. Chiar pe partea din faţă a clădirii se găsea o placă mare de metal, cam la o treime din drum. Pe ea scria CASA DOMNULUI. Deaver i-o arătă lui Lehi.

Cînd urcară din nou în barcă, Deaver întrebă despre ea.

— Părea aurie, zise.

— Era un alt semn acolo, spuse Rain. Puţin diferit. Acela se poate să fi fost de aur. Ăsta e de plastic. Presupun că l-au pus pentru ca templul să aibă în continuare un semn distinctiv.

— Eşti sigură?

— Îmi amintesc cînd l-au pus.

În cele din urmă, Deaver căpătă suficientă încredere ca să coboare în templu. Trebuiră să-şi scoată înotătoarele ca să intre prin fereastră; Rain li le aruncă după aceea. În lumina soarelui, fereastra nu avea nimic înfricoşător. Stăteau pe pervaz, cu apa clipocind la picioarele lor, şi îşi puseră înotătoarele şi rezervoarele.

Pe jumătate îmbrăcat, Lehi se opri. Rămase nemişcat.

— Nu pot s-o fac, zise.

— N-are de ce să-ţi fie frică. Haide, acolo jos nu sînt nici stafii, nici altceva.

— Nu pot.

— Bravo, strigă Rain din barcă.

Deaver se întoarse să se uite la ea.

— Ce tot spui?

— Cred că nici tu n-ar trebui.

— Atunci, de ce m-ai adus aici?

— Fiindcă ai vrut tu.

Nu avea sens.

— E pămînt sfînt, Deaver, spuse Rain. Simte şi Lehi. De asta nu vrea să coboare.

Deaver se uită la Lehi.

— Pur şi simplu nu mi se pare că e bine, zise Lehi.

— Nu-s decît pietre, ripostă Deaver.

Lehi nu spuse nimic. Deaver îşi puse ochelarii, luă o lanternă, îşi puse capătul furtunului în gură şi sări.

Se dovedi că podeaua se afla la mai puţin de un metru mai jos. Îl luă complet prin surprindere, aşa că se rostogoli şi se ridică în fund stînd în jumătate de metru de apă. Lehi era la fel de uluit ca şi el, însă izbucni în rîs, iar Deaver rîse şi el.

Deaver se ridică în picioare şi începu să plescăie prin jur, căutînd o scară. Abia putea face cîte un pas, căci înotătoarele îl stînjeneau mult.

— Mergi cu spatele, sugeră Lehi.

— Atunci cum o să mai văd pe unde merg?

— Bagă-ţi capul sub apă şi uită-te, fraiere.

Deaver îşi cufundă capul în apă. Fără reflexia razelor soarelui pe suprafaţă, putea să vadă bine. Exista o scară.

Se îndreptă şi se uită spre Lehi. Lehi scutură din cap. Tot nu voia să vină.

— Cum vrei, zise Deaver.

Merse de-a-ndărăt prin apă pînă la treapta superioară. Apoi îşi puse tubul de respirat şi se scufundă.

Nu era uşor să coboare scările. Sînt bune cînd nu pluteşti, gîndi Deaver, dar o pacoste atunci cînd ţi se tot freacă rezervoarele de tavan. În cele din urmă îşi dădu seama că se putea prinde de balustradă şi să se împingă în jos. Scările mergeau în spirală. La sfîrşitul lor, o grămadă mare de gunoi umplea partea de jos, blocînd parţial uşa. Înotă pe deasupra gunoiului, care părea a fi compus din deşeuri de metal şi resturi de lemn, şi intră într-o cameră mare.

Lumina lui nu bătea prea departe prin apa murdară, aşa că înotă pe lîngă pereţi, de jur-împrejur, în sus şi în jos. Acolo, jos, apa era rece şi el se mişcă mai repede ca să se încălzească. Pe ambele părţi erau şiruri de ferestre boltite, cu alte şiruri de ferestre circulare deasupra lor, dar fuseseră acoperite cu lemn

pe exterior; singura lumină provenea de la lanterna lui Deaver. Totuşi, în cele din urmă, după cîteva ture în jurul camerei şi pe tavan, înțelese că era doar o singură cameră mare. Şi, cu excepția gunoaielor împrăştiate peste tot pe podea, era goală.

Deja simțea junghiul profund al dezamăgirii. Se sili să-l ignore. La urma urmelor, nu se putea să-l găsească pur şi simplu aşa, în mijlocul unei asemenea camere mari, nu? Trebuia să existe o vistierie secretă.

Existau acolo cîteva uşi. Cea mai mică din mijlocul peretelui opus al încăperii era larg deschisă. Cîndva, fuseseră probabil nişte trepte care duceau la ea. Deaver înotă într-acolo şi lumină prin ea. Nu era decît o altă cameră, de data asta una mai mică. Mai descoperi cîteva camere, dar toate fuseseră golite, pînă la cărămidă. Absolut nimic.

Încercă să examineze piatra în căutarea unor uşi secrete, dar renunță destul de repede – nu putea vedea suficient de bine la lumina lanternei ca să observe o crăpătură fină chiar dacă aceasta ar fi existat. Acum, dezamăgirea era reală. Înotînd prin jur, începu să se întrebe dacă nu cumva camionagiii nu ştiau că el asculta. Poate că inventaseră totul tocmai pentru ca într-o zi el să facă asta. O glumă, şi ei nici măcar nu puteau să-l vadă făcîndu-se de rîs.

Dar nu, nu, era imposibil. Ei credeau ce spuneau. Dar acum îşi dădea seama că nu ştiau nimic. Indiferent ce făceau aici mormonii în timpurile vechi, acum nu mai era urmă de aur în camerele superioare. Cam atît despre viitor. Dar ce naiba, îşi spuse, am ajuns aici, am văzut, o să găsesc eu altceva. N-am nici un motiv să nu mă bucur.

Nu se amăgea singur, iar acolo, jos, nu era nimeni pe care să-l amăgească. Era amărît. Petrecuse mulți ani gîndindu-se la lingouri sau saci de aur. Şi-l închipuise întotdeauna ascuns după o draperie. El va trage draperia unduind prin apă, şi acolo vor fi sacii cu aur, îi va scoate afară şi gata. Dar nu exista nici o draperie, nici o ascunzătoare, nu exista absolut nimic, iar dacă el avea un viitor va trebui să-l găsească în altă parte.

Înotă înapoi spre uşa care ducea la scări. Acum putea vedea mai bine grămada de gunoaie şi îi trecu prin minte să se întrebe cum de ajunsese acolo. Toate celelalte camere erau complet goale. Gunoiul nu putea să fi fost adus de apă, pentru că singurele ferestre deschise erau cele din turlă, iar acelea se aflau deasupra nivelului apei. Se apropie şi culese o bucată. Era metal. Toate erau de metal, cu excepţia cîtorva pietre, iar lui îi trecu prin minte că, la urma urmelor, era posibil ca asta să fie. Dacă ascunzi o comoară, nu o aşezi în saci şi lingouri, ci o laşi să arate ca nişte gunoaie şi oamenii nu o bagă în seamă.

Adună cît de multe bucăţi de metal subţire putea duce într-o mînă şi înotă cu grijă în sus pe scări. Acum, Lehi avea să fie nevoit să coboare şi să-l ajute la cărat; ar putea face săculeţe din tricouri ca să aducă mai mult o dată.

Ieşi la suprafaţă, apoi merse cu spatele ultimii cîţiva paşi pe podeaua inundată. Lehi stătea încă pe pervaz, iar acum şi Rain era lîngă el, bălăcindu-şi picioarele desculţe în apă. Cînd se apropie, se întoarse şi arătă bucăţile de metal din mînă. Nu le putea vedea bine feţele pentru că exteriorul măştii era ud şi reflecta lumina soarelui.

— Te-ai zgîriat la genunchi, zise Rain.

Deaver îi dădu lanterna şi acum, că avea mîna liberă, putu să-şi dea jos masca şi să se uite la ei. Erau foarte serioşi. Întinse bucăţile de metal spre ei.

— Uite ce-am găsit jos.

Lehi luă cîteva bucăţi de metal. Rain nu-şi dezlipi ochii de pe faţa lui Deaver.

— Sînt cutii vechi de conserve, Deaver, spuse Lehi încet.

— Ba nu, protestă Deaver.

Însă se uită la pumnul de table şi îşi dădu seama că era adevărat. Li se tăiaseră capacele şi fuseseră aplatizate, dar categoric erau cutii de conserve.

— Scrie ceva pe ea, observă Lehi. „Te rog, Doamne, vindec-o pe fetiţa mea Jenny, pentru asta mă rog".

Deaver aşeză foile de metal pe pervaz. Apoi luă una dintre ele, o răsuci şi găsi inscripţia: „Iartă-mi adulterul, n-o să mai păcătuiesc".

Lehi mai citi una: „O, Doamne Dumnezeule, adă-mi băiatul înapoi sănătos de pe cîmpii".

Fiecare mesaj era zgîriat cu un cui sau un ciob de sticlă, cu litere stîngace.

— Pe vremuri se spuneau tot timpul rugăciuni în templu şi oamenii aduceau numele şi se rosteau rugăciuni pentru ei, spuse Rain. Acum nu se mai roagă nimeni aici, dar oamenii încă mai aduc numele. Pe metal, ca să reziste.

— N-ar trebui să citim astea, zise Lehi. Mai bine le punem înapoi.

Acolo jos se găseau sute, poate mii de astfel de rugăciuni de metal. Probabil oamenii veneau acolo tot timpul, îşi dădu seama Deaver. Mormonii trebuie să fi avut un trafic regulat, venind şi lăsînd asemenea lucruri aici. Dar mie nu mi-a spus nimeni.

— Voi ştiaţi despre asta?

Rain aprobă din cap.

— Tu le-ai adus, nu-i aşa?

— Unele dintre ele. De-a lungul anilor.

— Ştiai ce-i acolo jos.

Ea nu răspunse.

— Ţi-a spus să nu vii, zise Lehi.

— Şi tu ştiai?

— Ştiam că oamenii vin aici, dar nu ştiam ce fac.

Dintr-odată, dimensiunea faptelor îl izbi. Lehi şi Rain ştiau amîndoi. Atunci, toţi mormonii ştiau. Ştiau cu toţii, iar el întrebase mereu şi nimeni nu-i spusese. Nici măcar prietenii lui.

— De ce m-aţi lăsat să vin aici?

— Am încercat să te oprim, zise Rain.

— De ce nu mi-aţi spus?

Ea îl privi în ochi.

— Deaver, ai fi crezut că te duc de nas. Şi dacă ţi-aş fi spus ai fi rîs. M-am gîndit că e mai bine dacă vezi cu ochii tăi. După aia poate că n-o să mai povesteşti lumii cît de proşti sînt mormonii.

— Crezi că aşa aş fi făcut?

Ridică o altă bucată de metal şi o citi cu voce tare:

— „Vino repede, Iisuse, înainte să mor".

O flutură către ea:

— Crezi că aş rîde de oamenii ăştia?

— Tu rîzi de toate, Deaver.

Deaver se uită la Lehi. Era ceva ce nu-i mai spusese pînă acum. Deaver n-ar fi rîs niciodată de ceva cu adevărat important. Iar asta era ceva cu adevărat important, pentru amîndoi.

— Sînt ale voastre, zise Deaver. Toate astea sînt ale voastre.

— Eu n-am lăsat niciodată vreo rugăciune aici, zise Lehi.

Dar cînd spusese *ale voastre* nu se referise doar la ei, la Lehi şi la Rain. Se referea la toţi, la toţi oamenii de pe Marea Mormonă, toţi cei care ştiuseră şi nu-i spuseseră chiar dacă el întrebase tot timpul. Toţi oamenii care aparţineau acelui loc.

— Am venit ca să găsesc aici ceva pentru *mine*, iar voi aţi ştiut tot timpul că acolo jos nu sînt decît lucrurile *voastre*.

Lehi şi Rain se uitară unul la altul, apoi la Deaver.

— Nu sînt ale noastre, zise Rain.

— Eu n-am venit niciodată aici, repetă Lehi.

— Sînt lucrurile voastre.

Se aşeză pe podea în apă şi începu să-şi scoată echipamentul de scufundare.

— Nu fi supărat, zise Lehi. Eu nu ştiam.

— Ştiai mai multe decît mi-ai spus mie. Permanent am crezut că sîntem prieteni, dar nu era adevărat. Voi doi aveaţi acest loc în comun cu toţi ceilalţi, dar nu şi cu mine. Cu toată lumea în afară de mine.

Lehi duse cu grijă bucăţile de metal pînă la scară şi le dădu drumul. Se scufundară imediat, alunecînd să-şi ocupe locul în grămada de rugăciuni.

Lehi vîsli printre zgîrie-nori înapoi spre partea de est a vechiului oraş, iar acolo Rain porni motorul şi zburară pe suprafaţa lacului. Patrula Lacului nu-i observă, dar Deaver ştia acum că n-avea nici o importanţă dacă îi vedeau. Patrula Lacului era alcătuită în majoritate din mormoni. Fără îndoială ştiau despre traficul de aici, şi-l lăsau să se desfăşoare atîta timp cît rămînea discret. Probabil că singurii oameni pe care îi opreau erau cei care nu participau la el.

Pe tot drumul de întoarcere în Magna, Deaver stătu în faţă fără să vorbească cu ceilalţi. Cu cît mergeau mai repede, cu atît mai puţin părea barca să atingă apa. Doar mîngîia suprafaţa, fără să se afunde vreodată prea mult; făcea cîteva valuri, dar apa se liniştea întotdeauna.

Îi părea puţin rău de cei doi din spatele bărcii. Locuiau încă în oraşul înecat, locul lor era acolo, jos, iar faptul că nu puteau merge acolo le frîngea inimile. Dar nu şi lui Deaver. Oraşul lui încă nu fusese construit. Oraşul lui era ziua de mîine.

Condusese un camion de recuperare şi locuise într-un dulap destul de mult. Poate că o să se îndrepte spre sud către New Soil Lands. Poate se va aşeza pe o palmă de pămînt. Posedînd ceva, cultivînd terenul, poate îşi va găsi locul acolo. El, ei bine, niciodată nu îi aparţinuse acelui loc, cum nu le aparţinuse nici orfelinatelor şi şcolilor de pe parcurs, fusese doar o oprire de un an, doi, trei, dintotdeauna ştiuse asta. Nu-şi făcuse niciodată prieteni aici, dar aşa voise el. N-ar fi fost corect să-şi facă prieteni, pentru ca s-ar fi mutat şi i-ar fi dezamăgit. Nu vedea nimic bun în a le face aşa ceva oamenilor.

Traducere: Roxana Brînceanu

Nancy Kress

PROŞTII CA MINE

Hope se strecoară tăcută în dormitorul meu fără să bată la uşă, trăgînd cu ochiul pe după tocul uşii. Sînt trează; acum somnul fuge de mine atît de uşor. După mirosul oribil ştiu că a fost la plajă.

— Intră, fetiţo, nu dorm.

— Bunica, unde sînt mama şi tata?

— Nu sînt pe cîmp?

Anul acesta ploile au întîrziat şi apa necesară culturilor trebuie cărată cu găleţi vechi de la izvorul din vale.

— Poate. Nu i-am văzut. Bunica, am găsit ceva.

— Ce, fetiţo?

Se uită la mine şi-şi muşcă buza. Îmi dau seama că misterioasa descoperire o tulbură. Un copil atît de sensibil, chiar dacă robust şi suficient de sănătos, Dumnezeu ştie cum.

— Am fost pe plajă, mărturiseşte ea în grabă. Să nu-i spui mamei! Voiam să-ţi scot cîteva rădăcini de trestie pentru că îţi plac aşa de mult, dar lopata mea s-a lovit de ceva tare şi... şi l-am dezgropat.

— Hope, o dojenesc, pentru că plaja e plină de bucăţi periculoase de metal şi plastic, aruncate printre kilometrii de alge

moarte de apa moartă. Iar dacă norul de funingine ar fi împins dinspre vest ar lovi mai întîi plaja.

— Îmi pare rău, zice ea, evident minţind, dar, bunica, era o cutie de metal şi încuietoarea era ruginită toată şi înăuntru era ceva, am adus aici.

— Cutia?

— Nu, aia era prea grea. Am... aşteaptă puţin!

Nu e nimeni care să poată recunoaşte majoritatea bucăţilor de metal ruginit şi platic contorsionat de dinainte de Cădere. Orice lucru găsit într-o cutie spartă de metal ar trebui să fie descompus dincolo de orice posibilitate de recunoaştere. Strig:

— Hope! Să nu atingi nimic murdar...

Dar ea e deja departe, fugind din micul meu dormitor cu patul îngust compus doar din pături şi o saltea pe un cadru de frînghie care ar trebui să mă ţină deasupra podelei dure. Nu e aşa; frînghiile vechi se lasă prea mult, la fel cum nici pereţii groşi de argilă nu mă feresc de căldură. Dar asta e vina mea. Închid obloanele la ferestre numai cînd e neapărat necesar. Insectele şi căldura sînt de preferat întunericului. Dar am o uşă, făcută din lemn preţios şi putred, care e mai mult decît au Hope şi părinţii ei la alcovurile lor de dormit ca să-i separe de cealaltă unică încăpere a casei. Eu m-am născut în camera asta şi mă aştept să mor aici.

Hope se întoarce aducînd o legătură de plastic alb subţire care îi umple braţele goale. Legătura nu are nici o cusătură. Nu are lipit de ea nici mucegai, nici nisip. Pune cu grijă obiectul pe patul meu. Fără să vreau, spun:

— Adă-mi cuţitul ăla mare şi fii atentă, e ascuţit.

Ea aduce cuţitul, purtîndu-l cu delicateţe ca pe o ofrandă pentru un altar. Plasticul se rupe mult mai uşor decît mă aşteptam. Îl dau la o parte şi icnim amîndouă.

Eu am cu vreo douăzeci de ani mai mult decît oricine de pe Insulă şi am văzut multe. Nu din lumea despre care îmi povestea tatăl meu, de dinainte de Cădere, dar din lumea noastră de acum. Am îngropat doi soţi şi cinci copii, am supravieţuit prin trei mari furtuni de nisip şi doi ani în care nu a plouat absolut

deloc, am plantat şi am îngrijit un copac sacru, am slujit de şase ori la altar. Am văzut multe, dar niciodată nu am văzut atît de mult păcat păstrat într-un singur loc.

— Ce... Bunica... ce e asta?

— O carte, copilă. Toate sînt cărţi.

— Cărţi?

Glasul îi reţine oroare excitată:

— Vrei să spui... aşa cum se făceau înainte de Cădere? Pentru care se tăiau copacii?

— Da.

— Copaci? Copaci adevăraţi?

— Da.

O ridic pe cea de deasupra din ambalajul de plastic alb. Copertă roşie şi groasă ca... Dumnezeule, e făcută din pielea unui animal. Mi se strînge stomacul. Hope nu trebuie să ştie asta. Marginile păcatului sînt aurii. Tatăl meu mi-a povestit despre cărţi, dar nu că ar putea să arate aşa. O deschid.

— O! strigă Hope. O, bunica!

Prima placă – ba nu, prima *pagină*, cuvîntul pluteşte spre suprafaţă dintr-o conversaţie din copilărie – este o imagine cu copaci, dar nu ca desenele pe care le fac copiii pe plăcuţele lor. Imaginea reprezintă zeci de copaci viu coloraţi, adunaţi la un loc, fiecare cu sute de frunze verzi sănătoase, frumos detaliate. Copacii umbresc o potecă mărginită de flori minunate. Pe potecă aleargă un copil care poartă mult prea multe haine, urmat de un animal mare şi alb îmbrăcat cu o haină şi o pălărie şi ducînd o mică maşinărie de metal. Deasupra imaginii cuvintele plutesc pe nori aurii: *Alice în Ţara Minunilor*.

— Bunica! Uită-te la... Vine mama!

Înainte să pot spune ceva, Hope adună cărţile, le înghesuie în ambalajul alb şi aruncă totul sub patul meu. Simt cum alunecă sub posteriorul meu osos, pe sub curba corpului meu, şi loveşte peretele. Hope stă deja în picioare atunci cînd Gloria intră în camera mea minusculă.

— Hope, n-ai dat încă de mîncare la găini?

— Nu, mamă, eu...

Gloria se întinde şi o plesneşte pe fiica ei.

— Nu pot avea deloc încredere în tine?

— Te rog, Gloria, e vina mea. Eu am trimis-o să vadă dacă mai creşte mentă în vale.

Gloria se încruntă. Nora mea este mereu furioasă, mereu extenuată. Înainte ca picioarele mele să cedeze, cînd încă mai puteam munci o zi întreagă, obişnuiam să ripostez. Insula nu e mai aridă, nivelul de c-o-doi nu e mai mare nici pentru Gloria, nici pentru altcineva. Ea nu a născut mai mulţi copii morţi decît alte femei, nu a îndurat mai mulţi nori de cenuşă. Acum, cînd ea şi fiul meu trebuie să-mi hrănească trupul aproape inutil, încerc să nu o enervez prea mult, să nu fiu o povară. Ţes toată ziua. Împletesc frînghii atunci cînd sînt destule fibre de irosit pe frînghii. Mă prefac mai sănătoasă decît sînt.

Gloria spune:

— Nu avem nevoie de mentă, avem nevoie de găini hrănite. Du-te, Hope.

Ea se întoarce şi pleacă.

— Gloria...

— Ce-i?

Are un ton insuportabil. Mă întreb, pentru a mia oară, de ce s-a căsătorit Bill cu ea, şi pentru a mia oară îmi răspund la propria întrebare.

— Nimic, zic.

Nu-i spun despre păcatul de sub patul meu. Aş putea, şi totul s-ar încheia pe loc. Dar n-o fac.

Dumnezeu să mă ierte.

Gloria stă în spatele altarului, îmbrăcată în rochia verde şifonată pe care o purtăm toate peparcursul anului de slujire. Stau pe un scaun în faţa sătenilor care stau în picioare; nimeni nu poate lipsi de la slujbă, indiferent cît ar fi de de bătrîn, bolnav

sau cîtă nevoie de ajutor ar avea ca să se tîrască pînă în dumbravă. Bill aproape că mă cărase pînă aici, fără îndoială temîndu-se să nu întîrzie şi prin urmare să nu-şi înfurie nevasta. E dificil să am atît de puţin respect pentru fiul meu.

Este scurta perioadă dintre moartea vîntului necurat care suflă toată ziua şi căderea nopţii. Astăzi, norii sînt de un cenuşiu-deschis, fără prea multă funingine, dar nici aducători de ploaie.

Altarul se află în fundul văii, lîngă izvorul care a făcut posibilă existenţa satului nostru. O lespede mare şi plată de piatră e susţinută de bolovani migălos gravaţi cu cuvintele lui Dumnezeu. Au trecut patru generaţii pînă să se sculpteze acel scris mic şi trei generaţii de copii au învăţat să citească copiind textele sacre pe plăcuţele lor. Eu am fost printre primii. Altarul este umbrit de cei şase copaci ai dumbrăvii şi de pe scaunul meu incomod pot să privesc în sus la ramurile lor profilate pe cerul palid.

Cît de frumoşi sînt! Ai noştri au crescut cei mai înalţi, mai drepţi, mai sănătoşi copaci din oricare sat de pe Insulă. Eu însămi am plantat şi am îngrijit unul dintre ei, cea mai mare onoare din viaţa mea. Chiar şi acum simt cum îmi creşte inima în pieptul ofilit atunci cînd mă uit la frunzele verzi, fiecare dintre ele ştearsă zilnic de praf de cei care slujesc. Anul viitor Hope va fi unul dintre ei. Nu există nimic pe pămînt mai minunat decît tiparele schimbătoare ale copacilor pe cer. Nimic.

Gloria ridică braţele şi intonează:

— Atunci Dumnezeu a spus: „Vă dau toate plantele şi toţi pomii de pe faţa întregului Pămînt. Acestea să fie hrana voastră".

— Amin, strigă doi-trei oameni.

— Vai, o, voi pini, ţipă Gloria, căci cedrii s-au prăbuşit, falnicii copaci sînt distruşi! Vai, stejari...

— Vai! Vai!

N-am înţeles niciodată de ce oamenii nu pot pur şi simplu să se roage în linişte. Ceata asta e rea uneori ca un stol de grauri.

— ...stejari ai lui Bashan, care...

Hope şopteşte:

— Cine-i Bashan?

Bill îi răspunde tot în şoaptă:

— Un om de la Cădere.

— ...s-au tăiat pădurile cele dese! Şi li s-a spus – li s-a spus! – să nu vatăme iarba pămîntului, nici vreo plantă, nici vreun copac.

Apocalipsa 9:4, gîndesc automat, cu toate că nu am aflat niciodată ce semnificaţie au cuvintele sau numerele.

— Viţa s-a prăpădit! plînge Gloria. Smochinul este veştejit! Rodiul şi curmalul şi mărul, toţi pomii de pe cîmp, s-au uscat! Cu siguranţă s-a dus bucuria oamenilor!

— S-a dus! O, amin, s-a dus!

Ioel 1:12.

— Aduceţi jertfe şi ardeţi tămîie în casele Domnului, sub orice copac care creşte!

Amy Martin, una dintre bocitoare, înaintează cu prima jertfă, o bucată de nerecunoscut din metal ruginit dezgropată din pămînt sau aruncată de ape pe plajă. O depune pe altar. Lîngă mine, Hope se apleacă în faţă, cu gura deschisă şi ochii măriţi. Îi pot citi gîndurile tinere de parcă şi ele ar fi fost sculptate în piatră: acea bucată de metal ar fi putut fi o parte dintr-un „automobil" care arunca c-o-doi şi cenuşă în aer, sau o parte dintr-o „fabrică" otrăvitoare de aer, sau chiar o piesă dintr-un „ferăstrău" care tăia pădurile! Hope se cutremură, dar eu îmi îndepărtez ochii de la emoţiile exprimate de figura ei. Uneori seamănă prea mult cu Gloria.

Mai sînt aduse două jertfe. Gloria ia un tăciune din focul adăpostit sub altar – singurul foc permis în sat – şi îl atinge scurt de jertfe.

— În loc de scaieţi vor creşte cedri, în loc de măceşi va răsări mirt. Toate acestea spre slava lui Dumnezeu, ca semn veşnic al...

Încetez să mai ascult. Privesc în schimb frunzele care se mişcă pe fundalul cerului. Ce e „mirtul" – cum arăta, de ce era o plantă atît de dorită? Imaginea frunzelor se tulbură. Am aţipit, dar îmi dau seama de asta numai cînd întregul sat strigă la unison: „Nu vom uita!" şi slujba se termină.

Bill mă duce înapoi prin întunericul care coboară repede fără stele şi fără lună. Fără ploaia atît de aşteptată. Fără lumînările

pe care mi le amintesc din copilăria pe Insulă sau vag amintitele (visatele?) lumini lipsite de flacără de dinainte. Nu există lumini după lăsarea întunericului pe Insulă, nimic care ar putea să arunce funingine în aer.

Nu vom uita niciodată.

Păcat că slujbele sînt atît de plicticoase.

Alice în Țara Minunilor
Mîndrie şi prejudecată
Păsări din India şi Asia
Moby Dick
Lumina dimineții
Jane Eyre
Şi soarele va răsări

Stau pe patul meu, pronunțînd rar straniile cuvinte. Bineînțeles că soarele va răsări – ce altceva ar putea face? Răsare acum dincolo de ferestrele mele, care lasă să pătrundă o lumină palidă, insectele şi eternul vînt fierbinte.

— Pot să văd şi eu, bunica? întreabă Hope, dezbrăcată în cadrul uşii.

N-am auzit uşa deschizîndu-se. Ar fi putut fi Gloria. Oare e bine pentru un copil să vadă atîta păcat?

Dar ea s-a strecurat deja lîngă mine, mirosind a transpirație, praf de cărbune şi viață tînără. Chiar şi trupuşorul ei face camera mai caldă. Dintr-odată mi se trezeşte o amintire, o voce din primii ani ai copilăriei: *Uite, Anna, pune gheață pe vînătaia aia. Ascultă, e o...*

Care vînătaie? Ce trebuia să ascult? Amintirea a dispărut.

— M... m... mo... bii... Bunica, ce-i aia „moby"?

— Nu ştiu, fetițo – şi alege o alta.

— J... Jei... Jane! Aşa o cheamă pe domnişoara Anderson! Cartea asta e despre ea?

— Nu. E o altă Jane, cred.

Deschid *Moby Dick*. Scris mic, dens, pagină după pagină, păduri întregi.

— Citeşte păcatul cu poza cu copaci!

Cotrobăie printre cărţi pînă găseşte *Alice în Ţara Minunilor* şi o deschide la acea imposibilă imagine cu zeci, poate sute de copaci magnifici. Hope studiază fetiţa binecuvîntată să se plimbe pe poteca mărginită de flori.

— Cum o cheamă, bunica?

— Alice.

De fapt nu ştiu.

— De ce poartă atîtea haine? Nu-i e cald? Cîte zile o fi muncit biata ei mamă ca să ţeasă atîta pînză?

Recunosc tonul dojenitor al Gloriei. Paginile cărţii sînt curate, luminoase şi clare, ca şi cum ambalajul de plastic alb făcuse o vrajă care să ţină păcatul proaspăt. Întorcînd pagina, citesc cu voce tare: „Alice începuse să se simtă foarte obosită să tot stea pe bancă lîngă sora ei..."

— Are o soră, şopteşte Hope.

Acum aproape nimeni nu mai are; atît de puţine sarcini sînt duse pînă la termen şi atît de puţini copii născuţi întregi.

— „...şi obosise să nu aibă nimic de făcut: o dată..."

— Cum să nu aibă nimic de făcut? De ce nu aduce apă, sau nu smulge buruienile, sau nu caută rădăcini de trestie sau...

— Hope, mă laşi să-ţi citesc sau nu?

— Da, bunica. Îmi pare rău.

N-ar trebui deloc să-i citesc. Fuseseră doborîţi copaci ca să se producă această carte; aşa îmi spunea tatăl meu. Cînd era tînăr, nu cu mult după Cădere, el însuşi slujise cu mîndrie ca jertfitor de cărţi. Spre deosebire de mulţi din generaţia lui, tatăl meu fusese un om cu simţ moral.

— „...sau de două ori trăsese cu ochiul în cartea pe care o citea sora ei, dar nu avea nici poze şi nici dialog. *La ce e bună o carte*, cugetă Alice, *fără poze sau dialog?* Aşa că se gîndea..."

Citim în timp ce soarele depăşeşte orizontul, o sferă arzătoare nemiloasă, şi transpiraţia noastră picură pe pagina cu

margini aurii. Apoi Gloria şi Bill se mişcă în camera alăturată şi într-o secundă Hope e pe podea, ascunzînd cărţile sub patul meu lăsat, alergînd afară pe uşă să hrănească găinile şi să caute ouăle lor rare, preţioase.

Ploile întîrzie mult anul ăsta. În fiecare zi, Gloria, încruntată, cercetează cerul. În fiecare zi, la apus, ea şi Bill se tîrăsc pînă acasă, rupţi de oboseală şi murdari de praf, după ce au dus pe cîmp apă de la izvor. Izvorul e în vale şi apa nu curge în sus. Gloria slujeşte anul acesta şi trebuie să aibă grijă de unul dintre copaci, ştergînd praful otrăvitor de pe partea ei de frunze, verificînd să nu apară insecte periculoase. Mai multă muncă, mai mult timp. Unele locuri de pe Pămînt, mi s-a spus cîndva, au prea multă apă, prea multe plante din cauza c-o-doi-ului. Nu-mi pot imagina asta. Insula n-a mai avut veşti din alte părţi încă de cînd eram tînără şi a murit ultimul radio. Acum un radio ar însemna păcat.

Stau la război şi ţes. Sînt mai neîndemînatică decît de obicei, degetele îmi sînt ţepene şi ochii mă înţeapă. Din cauza a prea mult citit în secret, sau de la o zi cu nivel prea mare de c-o-doi? Of, hai să fie de la citit!

— Bunica, zise Hope întorcîndu-se de la îngrijitul găinilor. Mă doare gîtul.

Glasul ei e slab; ştie.

Doamne sfinte, nu acum, nu cînd ploile au întîrziat deja atît de mult... Dar mă uit afară pe fereastră şi da, pot să-l văd la orizont la apus, gros şi cafeniu.

— Bagă înăuntru găinile, Hope. Repede!

Aleargă afară în timp ce eu bîjbîi la obloanele grele şi mă lupt să le închid. Hope aduce înăuntru primul pui care protestează, îl aruncă pe patul ei şi strînge gardul din frînghii. Aleargă înapoi după următorul în timp ce Gloria şi Bill fug peste cîmp spre casă.

Nu acum, cînd totul e atît de uscat...

Aduc găinile în casă, acoperă alimentele, cără înăuntru cît de multă apă pot. În ultimul moment, Bill trînteşte ultimul oblon şi ne cufundăm în întuneric şi într-o căldură tot mai mare. Ne ghemuim lîngă zidul dinspre vest. Furtuna de nisip loveşte.

În ciuda obloanelor, sfînta protecţie a lemnului, praful se strecoară printre crăpături, pe sub uşă, poate chiar şi prin spărturile din pereţi. Ne încleiază gîturile, nasul, ochii. Vîntul urlă: *uuuceeeceeeeeeeee*. Strîngîndu-se lîngă mine, Hope icneşte:

— Încearcă să intre!

Gloria se răsteşte:

— Nu vorbi! – şi o plesneşte pe Hope.

Gloria are dreptate, desigur; funinginea aduce otrăvuri pentru care Insula nu are nume şi pe care nu şi le aminteşte. Numai eu mi-l amintesc pe tata spunînd „Metanul şi armele biologice..."

Uite, Anna, pune gheaţă pe vînătaia aia. Ascultă, e o...

O ce? Ce e cu amintirea asta?

Apoi Gloria, în pofida palmei, începe să vorbească. Nu are de ales; e anul ei de slujire şi trebuie să se roage cu voce tare.

— Vai, o, voi pini, căci cedrii s-au prăbuşit, falnicii copaci sînt distruşi! Vai, stejari ai lui Bashan, s-au tăiat pădurile cele dese!

Aş vrea ca Gloria să recite dintr-o altă scriptură. Aş vrea, Dumnezeu să mă ierte, ca Gloria să tacă. Furia ei arde mai rău ca praful, mai rău ca arşiţa.

— Viţa s-a prăpădit şi smochinul este veştejit; rodiul...

Încetez să mai ascult.

Ascultă, e o...

Hope tremură lîngă mine, o masă asudată de frică.

ꕥ

Furtuna de praf se dovedeşte milos de scurtă, dar norul de c-o-doi tîrît în urma ei durează zile întregi. Respiraţiile tuturor încep să hîrîie. Gloria şi Bill, cărînd apa, se aleg cu dureri de cap cumplite. Gloria o face pe Hope să rămînă în casă,

spunîndu-i să stea liniştită. Văd în ochii Gloriei îngrijorarea pentru unicul ei copil în viață, o îngrijorare pe care Hope e prea mică s-o vadă. Hope nu vede decît mînia mamei ei.

Rămase singure, Hope şi cu mine păcătuim.

Întreaga zi, în timp ce părinții ei muncesc frenetic ca să ne țină în viață, noi stăm la lumina unei crăpături din oblon şi o urmărim pe Alice în vizuina iepurelui, prin lacul de lacrimi, în interiorul casei Iepurelui Alb, în bucătăria picantă a Ducesei. Hope nu mai pune întrebări, fiindcă eu nu ştiu nici un răspuns. Ce e piperul, crocodilul, campania electorală, marmelada? Continuăm doar să citim, dorindu-ne să fi avut mai multe poze, pînă cînd cartea se termină şi Alice se trezeşte. Începem *Jane Eyre*: „În acea zi nu aveam posibilitatea unei plimbări..."

Păsări din India şi Asia are poze minunate, dar scrisul e atît de mic şi dificil, încît cea mai mare parte n-o pot citi. Oricum, este cartea la care revin cînd Hope adoarme. Aşa de multe păsări! Şi atît de multe culori pe aripi, spate şi piept şi ridicîndu-se pe creştetele capetelor ca nişte copaci fantastici din pene. Aş vrea să ştiu dacă aceste păsări au fost vreodată adevărate sau dacă sînt la fel de imaginare ca Alice, ca Iepurele Alb, ca marmelada. Aş vrea...

— Bunica! strigă Hope, dintr-odată trează. Afară plouă!

Bucurie, răsete, dans. Întregul sat se adună la altar sub copaci. Bill mă duce acolo pe jumătate alergînd şi îi simt mirosul puternic de transpirație bărbătească amestecîndu-se cu dulceața ploii. Hope dansează în hainele ei ude ca o sălbăticiune şi se aleargă cu ceilalți copii.

Apoi Gloria intră în dumbravă, o prinde pe Hope şi o aruncă pe altar.

— Ai păcătuit! Propria mea fiică!

Imediat toată lumea amuţeşte. Satul, şocat, se uită de la Gloria la Hope, înapoi la Gloria. Fața Gloriei e contorsionată de mînie. Dintr-o cută a hainei scoate *Alice în Țara Minunilor*.

— Asta era în coteţul găinilor! Asta! Un păcat, copaci distruşi... tu ai avut aşa ceva chiar în casa noastră!

Glasul Gloriei devine un ţipăt acut.

Hope se ghemuieşte pe lespedea altarului şi îşi acoperă faţa cu mîinile. Ploaia curge peste ea, lipindu-i părul de capul mic. Cartea din mîna Gloriei împrăştie picături de pe copertă. Gloria rupe paginile şi le aruncă pe jos, unde ele devin moi şi ude ca nişte viermi.

— Din cauza ta s-ar putea ca Dumnezeu să nu ne mai trimită nici o ploaie anul ăsta! Sîntem destul de norocoşi că în mila Lui infinită... şi tu ai riscat... tu...

Gloria lasă să-i cadă cartea mutilată, îşi duce braţul la spate şi cu toată puterea o loveşte pe Hope în umăr. Hope ţipă şi se face ghem, acoperindu-şi capul şi gîtul. Gloria loveşte din nou, mîna căzîndu-i cu o bufnitură surdă pe carnea moale. Strig:

— Opreşte-te! Nu, Gloria, opreşte-te – Bill – dă-mi drumul!

El nu o face. Nimeni altcineva nu se clinteşte s-o ajute pe Hope. Simt neliniştea lui Bill, dar el şi-o înăbuşeşte.

— Aşa e drept, mamă.

Apoi, invocînd cea mai sacră dintre toate scripturile, şopteşte:

— Nu vom uita niciodată.

Strig iar, dar nimic nu o poate feri pe Hope de dreptate, nici chiar cînd strig că e vina mea, cartea mea, păcatul meu. Ei ştiu că nu aş fi putut găsi de una singură acest păcat de dinainte de Cădere. Ei ştiu asta, dar nimeni în afară de mine nu-şi dă seama cînd Gloria depăşeşte faza lovirii lui Hope în numele dreptăţii, al răzbunării dumnezeieşti, devenind bătaie din propria mînie a Gloriei, smochinul ei ofilit, păcatul ei. Nu vede nimeni în afară de mine. Iar eu, o femeie bătrînă, nu pot face nimic.

Hope zace în patul ei, gemînd. Mă înghesui lîngă ea în alcovul ei, cu mica sa fereastră neapărată de ploaie. Bill i-a legat

brațul rupt cu pînza neterminată din războiul meu de țesut, apoi a plecat prin furtună în căutarea soției sale.

— Hope... inimioara mea...

Ea geme din nou.

Dacă aş putea, aş omorî-o pe Gloria cu mîinile mele.

Trosnetul singuratic al unui fulger luminează alcovul. Deja pielea de pe brațele ude ale lui Hope şi de pe fața tumefiată începe să se închidă la culoare. Un ochi i se umflă.

Uite, Anna, pune gheață pe vînătaia aia. Ascultă, e o...

— Bunica...

— Nu vorbi, Hope.

— Apă, gîfîie ea şi eu îi țin paharul.

Un alt fulger şi pentru o clipă Gloria stă în cadrul ferestrei. Ne fixăm reciproc. Cu un fel de groază simt cum mi se depărtează buzele, dezgolindu-mi dinții. Gloria vede şi un fior rece îmi alunecă pe şira spinării.

Apoi fulgerul dispare şi eu îmi aşez mîna pe trupul bătut al lui Hope.

Ploaia nu durează mai mult de cîteva ore. E înlocuită de zi după zi cu nori negri răvăşiți de tunete, dar care nu varsă nici o picătură de apă. Zi după zi, Gloria şi Bill lasă jumătate din cîmp să moară în încercarea de a salva cealaltă jumătate. Restul satului face cam acelaşi lucru.

Hope se vindecă repede; cei tineri sînt rezistenți. Eu stau lîngă ea, țesînd, pînă cînd ea va putea să muncească iar. Vînătăile ei capătă toate culorile pămîntului mînios: negru şi cenuşiu, şi verdele algelor moarte. Gloria nu se uită şi nici nu-i vorbeşte fiicei ei. Fiul meu ne zîmbeşte slab tuturor şi îi aduce lui Hope de mîncare, apoi o urmează pe Gloria afară pe cîmp.

— Bunica, am păcătuit.

Aşa să fi făcut? Nu mai ştiu. Să dobori copacii ca să faci o carte... mi se întoarce stomacul pe dos numai gîndindu-mă.

Da, e greşit, la fel de greşit ca orice altceva. Copacii sînt viaţa Pămîntului, sînt darul lui Dumnezeu pentru noi. Chiar şi generaţia tatălui meu, încă atît de egoişti şi de păcătoşi, a spus asta. Copacii absorb c-o-doi, curăţă aerul, răcoresc lumea. Da.

Dar, pe de altă parte, expresia fermecată de pe chipul lui Hope atunci cînd Alice urmărea Iepurele Alb, pozele din *Păsări din India şi Asia*, Jane Eyre luptîndu-se cu doamna Reed... Eu şi Hope nu am distrus personal nimic. E oare greşit să te bucuri de păcatul altcuiva?

— Am păcătuit, repetă Hope, plîngînd, şi tonul ei îmi întăreşte inima.

— Nu, fetiţo. Nu am păcătuit.

— Nu?

Ochii, unul încă umflat, i se măresc.

— Nu noi am făcut cărţile. Ele existau deja. Noi doar le-am citit. Cititul nu e un păcat.

— Nuuu, face ea ezitant. Nu cititul scripturilor de pe altar. Dar Alice e...

Gloria intră în casă. Îmi spune:

— E slujbă deseară.

Eu zic:

— Nu vin.

Gloria încremeneşte în mijlocul drumului către găleata de spălat, cu pălăria pentru la cîmp suspendată în mînă. Pentru o fracţiune de secundă văd ceva asemănător panicii pe faţa ei, înainte de a se transforma în obişnuita ei furie.

— Nu vii? La slujbă?

— Nu.

Hope, înspăimîntată, priveşte de la mama ei la mine. Intră şi Bill.

Gloria se răsteşte, accentuînd cuvintele:

— Mama ta zice că nu vine în seara asta la slujbă.

— Mamă?

— Nu, zic eu, şi privesc cum chipul lui trece de la uluire la spaima unui om slab care ar face orice ca să evite o ceartă.

Şonticăi pînă la alcovul meu şi închid uşa. Mai tîrziu, de la fereastră, îi urmăresc plecînd spre dumbravă, cu Hope ţinînd mîna tatălui ei.

Probabil Gloria îi acordase permisiunea tacită să facă asta.

Fiul meu.

Mă aplec chinuit pe podea, mă întind sub pat şi scot ambalajul de plastic alb. Un timp privesc imaginile minunatelor păsări din India şi Asia. Apoi citesc *Jane Eyre*. Cînd familia mea se întoarce, în amurg, continuu să citesc atît cît îmi permite lumina, fără să mă mai ostenesc să ascund vreo carte, ştiind că nimeni nu va intra.

Într-o după-amiază apăsătoare, cînd norii se întunecă treptat pînă cînd nu mai pot distinge cuvintele, un imens arc de fulger sfîşie cerul – *crac*! Mult timp, capul îmi vibrează. Apoi linişte, urmată de un strigăt:

— Foc!

Mă ridic pe genunchi şi apuc marginea de jos a ferestrei. Fulgerul a lovit unul dintre copacii din dumbravă. În timp ce privesc, paralizată, focul sare în vîntul care nu se opreşte şi cuprinde un al doilea copac.

Oamenii ţipă şi aleargă, aruncînd găleţi de apă noroioasă de la izvor. Îmi dau seama că nu e de nici un folos – prea mult lemn uscat, prea mult vînt. Al treilea copac se aprinde şi al patrulea, apoi ia foc şi iarba. Fumul şi cenuşa se ridică la cer.

Mă scufund înapoi în pat. Eu am plantat unul dintre aceşti copaci, l-am îngrijit aşa cum l-am îngrijit cîndva şi pe Bill. Dar nu pot să fac nimic. Nimic.

La lumina oribilelor flăcări iau *Jane Eyre* şi, cu disperare, citesc.

Atunci Hope dă buzna înăuntru, murdară de cenuşă, transpiraţie şi cu lacrimi pe obraji.

— Hope... nu! Nu fă asta!

— Dă-mi-o!

— Nu!

Ne luptăm, dar ea e mai puternică. Hope smulge *Jane Eyre* din mîinile mele şi o azvîrle pe podea. Calcă pe ea şi se strecoară sub pat. Încerc cu disperare să apăs pe frînghiile lăsate pentru ca ea să nu poată trece pe sub ele, dar nu am suficientă greutate. Hope se retrage cu celelalte cărţi în ambalajul lor de plastic. Se ridică în picioare.

— Noi am făcut asta! Tu şi cu mine! Păcatul nostru l-a făcut pe Dumnezeu să ardă copacii!

— Nu! Hope...

— Ba da! Noi am făcut asta, la fel ca oamenii de dinainte de Cădere!

Nu vom uita niciodată.

Întind mîna spre ea, spre cărţi, spre tot ce am pierdut sau sînt pe cale să pierd. Dar Hope a plecat deja. De la fereastră o văd profilată pe flăcări, alergînd spre iarbă. Satul loveşte iarba cu cîrpe îmbibate cu apă. Dau drumul pervazului şi cad pe pat înainte s-o pot vedea pe Hope aruncînd cărţile în foc.

Gloria o bate din nou pe Hope, de data asta mai rău şi mai mult timp. Ea şi Bill ar putea să mă dea afară din casă, doar că nu am unde să mă duc. Astfel că au grijă să stau departe de Hope, ca să n-o mai pot conduce spre păcat.

Bill vorbeşte cu mine o singură dată despre ceea ce s-a întîmplat. Aducîndu-mi mîncarea – sărăcăcioasă, atît de sărăcăcioasă – îşi fereşte ochii de faţa mea şi rosteşte împiedicat:

— Mamă... eu...

— Nu, zic eu.

— Trebuie... tu... Gloria...

Dintr-odată îşi găseşte cuvintele:

— O mică parte de păcat e la fel de rău ca şi un păcat mare. Tu m-ai învăţat asta. Tot ce au crezut oamenii înainte de Cădere

– că maşinăriile şi automobilele lor şi cărţile distrug numai foarte puţin aer, aşa că nu contează. Şi uite ce s-a întîmplat! Căderea a fost...

— Chiar crezi că-mi spui ceva ce nu ştiu? Îmi spui *mie*?

Bill întoarce spatele. Dar, cînd închide uşa în urma lui, murmură peste umăr:

— O mică parte de păcat e la fel de rău ca şi un păcat mare.

Stau în camera mea, singură.

Bill nu are dreptate. Nici Gloria, cea care i-a spus ce să zică. Nici Hope, care la urma urmelor e un copil, cu credinţa fără compromis, în alb şi negru, a unui copil. Toţi greşesc, dar eu nu găsesc argumentele ca să le explic. Sînt prea ignorantă. Argumentele trebuie să existe, trebuie – dar eu nu le pot găsi. Iar familia mea oricum nu ar asculta.

Ascultă, Anna, e o...

O privighetoare.

Întreaga amintire apare ca un fulger în mintea mea: tatăl meu, aplecat deasupra mea într-o grădină înconjurată de ziduri, rîzînd, încercînd să-mi distragă atenţia de la o căzătură copilărească. Uite, Anna, pune gheaţă pe vînătaia aia. Ascultă, e o privighetoare! Un cub de apă îngheţată scos cu degete puternice din băutura lui de culoarea ambrei. Flori peste tot, flori în culori aproape incredibile, arămiu, aur, albastru şi smarald. Şi o izbucnire de minunată muzică nevăzută, înaltă şi dulce. O pasăre, poate una dintre *Păsările din India şi Asia*.

Dar eu nu ştiu, nu-mi pot aminti, cum arată o privighetoare. Şi n-o să ştiu niciodată.

Traducere: Roxana Brînceanu

IV
VIITORURI SUMBRE, ÎNDEPĂRTATE

Robert Sheckley

MAGAZINUL DE LUMI

Domnul Wayne ajunse la capătul lungii movile de moloz cenuşiu, înaltă pînă la umăr, şi acolo găsi Magazinul de Lumi. Arăta exact aşa cum i-l descriseseră prietenii lui, o baracă mică, construită din frînturi de cherestea, părţi de automobile, o bucată de fier galvanizat şi din cîteva rînduri de cărămizi fărîmițate, totul acoperit cu vopsea de un albastru spălăcit.

Aruncă o privire înapoi, pe aleea lungă, plină de dărîmături, ca să se-asigure că nu fusese urmărit. Îşi îndesă pachetul mai bine sub braţ; apoi, cuprins de un tremur uşor din pricina propriei îndrăzneli, deschise uşa şi se strecură înăuntru.

— Bună dimineaţa, spuse proprietarul.

Şi el arăta exact aşa cum îi fusese descris: un bătrîn înalt, faţa vicleană, cu ochi înguşti şi colţurile gurii lăsate în jos, a descurajare. Se numea Tompkins. Stătea într-un balansoar vechi, pe spătarul căruia era cocoţat un papagal, albastru cu verde. În magazin se mai aflau încă un scaun şi o masă. Pe masă era o seringă hipodermică ruginită.

— Am auzit de magazinul tău de la prieteni, spuse domnul Wayne.

— Atunci ştii care e preţul meu, zise Tompkins. Ai adus ce trebuia?

— Da, răspunse domnul Wayne, ridicînd pachetul. Toate bunurile mele lumeşti. Dar mai întîi vreau să-ntreb...

— Întotdeauna vor să-ntrebe, îi spuse Tompkins papagalului, care clipi. Dă-i drumul, întreabă.

— Vreau să ştiu ce se-ntîmplă de fapt.

Tompkins oftă.

— Uite ce se-ntîmplă: îţi fac o injecţie şi-ţi pierzi cunoştinţa. Pe urmă, cu ajutorul anumitor dispozitive pe care le am în spatele magazinului, îţi eliberez mintea.

Tompkins spuse asta zîmbind, iar papagalul său tăcut păru să zîmbească la rîndul lui.

— Şi pe urmă ce se-ntîmplă? întrebă domnul Wayne.

— Mintea ta eliberată din trup poate alege oricare dintre nenumăratele lumi probabile de care se descotoroseşte Pămîntul în fiecare clipă a existenţei sale.

Acum zîmbind larg, Tompkins se îndreptă de spate în balansoar şi începu să dea semne de entuziasm.

— Da, prietene, cu toate că probabil n-ai avut nici o bănuială, începînd din momentul cînd a luat naştere, ieşind din pîntecele învăpăiat al soarelui, acest pămînt prăpădit îşi elimină posibilele lumi alternative. Un număr nesfîrşit de lumi, izvorîte din evenimentele importante şi din cele mărunte; fiecare Alexandru şi fiecare amibă creează lumi, exact aşa cum se formează valuri într-un lac, indiferent cît de mare sau de mică e piatra pe care-o azvîrli. Nu aruncă fiecare obiect o umbră? Ei bine, prietene, Pămîntul însuşi e cvadridimensional; de aceea aruncă umbre tridimensionale, reflexiile sale solide, în fiecare moment al existenţei sale. Milioane, miliarde de Pămînturi! O infinitate de Pămînturi! Iar mintea ta, eliberată de mine, va fi capabilă să selecteze oricare dintre aceste lumi şi să trăiască în ea pentru o vreme.

Domnul Wayne era incomod de conştient că Tompkins vorbea ca un prezentator de circ, anunţînd minunăţii care pur

şi simplu nu puteau exista. Dar, îşi reaminti el, în timpul propriei sale vieţi se petrecuseră lucruri pe care nu le-ar fi crezut niciodată posibile. Niciodată! Aşa că poate nici minunile făgăduite de Tompkins nu erau imposibile.

— Prietenii mei mi-au mai spus şi că..., începu domnul Wayne.

— Că sînt un escroc desăvîrşit? întrebă Tompkins.

— Unii au *sugerat* asta, răspunse prudent domnul Wayne. Dar eu încerc să nu mă las influenţat de prejudecăţi. Au mai spus şi că...

— Ştiu ce-au spus prietenii tăi cu gînduri murdare. Ţi-au vorbit despre îndeplinirea dorinţei. Asta te interesează?

— Da, încuviinţă domnul Wayne. Mi-au spus că orice mi-am dorit, orice am vrut...

— Întocmai, zise Tompkins. Treaba asta n-ar putea să meargă în nici un alt fel. Trebuie s-alegi dintr-un număr infinit de lumi. Mintea ta alege şi se călăuzeşte numai după dorinţă. Dorinţa ta cea mai profundă e singurul lucru care contează. Dacă adăposteşti vreun vis secret de ucigaş...

— Oh, foarte puţin probabil, extrem de puţin! exclamă domnul Wayne.

— ... atunci o s-ajungi într-o lume unde poţi ucide, unde te poţi tăvăli în sînge, unde îl poţi întrece pe de Sade, sau pe Nero, sau pe oricine altcineva ar fi idolul tău. Să presupunem că îţi doreşti puterea? Atunci o s-alegi o lume unde eşti un zeu, literalmente şi actualmente. Poate un Stăpîn însetat de sînge al Universului, sau un Buddha preaînţelept.

— Mă îndoiesc într-o foarte mare măsură că eu...

— Există şi alte dorinţe, spuse Tompkins. Orice formă a raiului sau a iadului îţi va fi deschisă. Sexualitatea neînfrînată. Lăcomia, beţia, dragostea, celebritatea – orice-ţi doreşti.

— Uimitor! făcu domnul Wayne.

— Da, încuviinţă Tompkins. Bineînţeles că mica mea listă nu epuizează toate posibilităţile, toate combinările şi permutările dorinţei. Din cîte-mi pot da seama, s-ar putea să-ţi doreşti

o existență simplă, placidă și pastorală pe o insulă din Marea Sudului, printre băștinași idealizați.

— Asta pare să mi se potrivească mai bine, rîse timid domnul Wayne.

— Dar cine poate ști? continuă Tompkins. E posibil să nu știi nici măcar tu însuți care-ți sînt adevăratele dorințe. Ar putea implica propria ta moarte.

— Se-ntîmplă des? se interesă neliniștit domnul Wayne.

— Ocazional.

— N-aș vrea să mor.

— E foarte puțin probabil, spuse Tompkins, cu ochii la pachetul din mîinile celuilalt.

— Dacă așa zici... Dar de unde știu că totul e real? Ai un onorariu extrem de ridicat; o să mă lase fără tot ce am. Din cîte știu eu, o să-mi dai un drog și pur și simplu o să *visez*! Tot ce posed în schimbul unei... injecții cu heroină și al unei grămezi de cuvinte înzorzonate!

Tompkins îi adresă un zîmbet liniștitor.

— Experiența n-are nimic asemănător cu ceea ce oferă un drog. Și nu există nici senzația de vis.

— Dacă e *adevărat*, întrebă arțăgos domnul Wayne, de ce nu pot rămîne definitiv în lumea dorinței mele?

— Lucrez la asta, răspunse Tompkins. De aceea cer un onorariu atît de mare – ca să strîng materiale, să experimentez. Încerc să găsesc o metodă de permanentizare a tranziției. Pînă acum n-am reușit să dezleg cordonul care-l leagă pe om de propriu-i Pămînt – și îl trage acolo, înapoi. Nici măcar marii magicieni nu pot tăia cordonul ăla, decît prin moarte. Dar eu am încă speranțele mele.

— Dac-ai reuși, ar fi o realizare măreață, spuse politicos domnul Wayne.

— Da, ar fi! strigă Tompkins, cu o surprinzătoare răbufnire de pasiune. Pentru că atunci aș transforma magazinul meu prăpădit într-o trapă de evadare! Procedeul meu ar fi gratuit, gratis pentru toată lumea! Toată lumea ar putea să meargă pe

Pămîntul propriilor dorințe, pe un Pămînt care i s-ar potrivi într-adevăr, și le-ar lăsa locul ăsta blestemat șobolanilor și viermilor...

Tompkins se întrerupse în mijlocul frazei și deveni de un calm glacial.

— Dar mă tem că aici se manifestă ideile mele preconcepute. Încă nu pot oferi evadarea permanentă din această lume, fără să implice moartea. Poate nu voi reuși niciodată. Deocamdată nu pot oferi nimic altceva decît o vacanță, o schimbare, aroma unei alte lumi și o privire asupra propriilor dorințe. Știi care e onorariul meu. Îl înapoiez dacă experiența e nesatisfăcătoare.

— Asta-i frumos din partea ta, spuse domnul Wayne, cu toată sinceritatea. Dar mai e și cealaltă problemă despre care mi-au vorbit prietenii. Cei zece ani din viața mea.

— Aici nu e nimic de făcut, zise Tompkins. Procedeul meu solicită extraordinar de mult sistemul nervos și speranța de viață se reduce în consecință. E unul dintre motivele pentru care așa-zisul nostru guvern a declarat metoda mea ilegală.

— Dar interdicția nu e menținută cu prea multă fermitate, comentă domnul Wayne.

— Nu. Oficial, procedeul e interzis, fiind considerat o fraudă vătămătoare. Numai că și funcționarii superiori sînt tot oameni. Și lor le-a plăcea să părăsească Pămîntul ăsta, cum i-ar plăcea oricui altcuiva.

— Prețul, făcu meditativ Wayne, strîngînd mai tare pachetul. Și zece ani din viața mea! În schimbul îndeplinirii dorințelor mele secrete... Trebuie într-adevăr să mă mai gîndesc.

— Gîndește-te, spuse indiferent Tompkins.

Domnul Wayne se gîndi pe toată durata drumului de întoarcere. Încă se mai gîndea cînd trenul lui ajunse în Port Washington, Long Island. Continuă să se gîndească la fața lui

Tompkins, bătrînă şi vicleană, la lumile lui probabile şi la îndeplinirea dorinţelor şi în timp ce îşi conducea maşina din gară către casă.

Dar fu nevoit să-şi întrerupă gîndurile imediat ce trecu pragul locuinţei. Janet, soţia lui, îi ceru să-i facă morală cu asprime menajerei, care se îmbătase iarăşi. Fiul lui, Tommy, voia să-l ajute să-şi termine barca, pe care trebuia s-o lanseze la apă a doua zi. Iar fetiţa lui voia să-i spună cum fusese la grădiniţă.

Domnul Wayne îi vorbi menajerei cu amabilitate, dar foarte ferm. Îl ajută pe Tommy să aplice un ultim strat de vopsea cu cupru pe fundul bărcii şi o ascultă pe Peggy povestindu-i aventurile ei de pe terenul de joacă.

Mai tîrziu, cînd copiii erau în pat, iar el şi Janet rămăseseră singuri în camera de zi, ea îl întrebă dacă se întîmplase ceva rău.

— Rău?

— S-ar părea că te-ngrijorează ceva, spuse ea. Ai avut o zi proastă la serviciu?

— Oh, doar lucrurile obişnuite...

În nici un caz n-avea de gînd să-i spună lui Janet, sau oricui altcuiva, că-şi luase o zi liberă şi se dusese să-l vadă de Tompkins în vechiul şi nebunescul lui Magazin de Lumi. Nici nu voia să vorbească despre dreptul de a-şi îndeplini cele mai tainice dorinţe, pe care ar trebui să-l aibă fiecare om, cel puţin o dată în viaţă. Janet, cu solida ei raţiune, n-ar fi înţeles asta niciodată,

Urmară cîteva zile de serviciu extrem de febrile. Întreaga Wall Street intrase într-o uşoară panică din cauza evenimentelor petrecute în Orientul mijlociu şi în Asia, iar piaţa de capital reacţiona în consecinţă. Domnul Wayne se dedică muncii. Încercă să nu se mai gîndească la îndeplinirea dorinţei în schimbul tuturor bunurilor sale şi irosind pe deasupra zece ani din viaţă. Era o nebunie! Probabil că bătrînul Tompkins nu era în toate minţile!

Le sfîrşit de săptămînă, se ducea să navigheze împreună cu Tommy. Vechea barcă se comporta foarte bine, prin îmbinările

de pe fund nu se infiltra practic nici un strop de apă. Tommy voia un set nou de pînze pentru curse, dar domnul Wayne respinse cu asprime ideea. Poate în anul următor, dacă bursa mergea mai bine. Pînă una alta, tebuia ca pînzele vechi să facă faţă.

Uneori, noaptea, după ce adormeau copiii, se ducea să navigheze împreună cu Janet. La ora aceea, golful Long Island era tăcut şi răcoros. Barca lor aluneca pe lîngă balizele care clipeau, mergînd spre luna galbenă, în creştere.

— *Ştiu* că te gîndeşti la ceva, spuse Janet.

— Iubito, te rog!

— E ceva pe care-l ascunzi de mine?

— Nu e nimic!

— Eşti sigur? Absolut sigur?

— Absolut sigur.

— Atunci, ia-mă în braţe. Aşa...

Şi barca se conduse singură pentru o vreme.

Dorinţă şi împlinire... Dar veni toamna şi barca trebui să rămînă la mal. Bursa recăpătă o oarecare stabilitate, dar Peggy se molipsi de pojar. Tommy vru să ştie care era diferenţa dintre bombele obişnuite, bombele atomice, bombele cu hidrogen, bombele cu cobalt şi toate celelalte tipuri de bombe despre care se vorbea la ştiri. Domnul Wayne îi explică atît de bine pe cît era în stare. Iar menajera demisionă pe neaşteptate.

Dorinţele secrete aşteptau la locul lor. Poate îşi dorea *într-adevăr* să ucidă pe cineva, sau să trăiască pe o Insulă din Marea Sudului. Dar trebuia să ţină cont de nişte responsabilităţi. Avea doi copii în creştere şi cea mai bună dintre soţii.

Poate în preajma Crăciunului...

Dar în mijlocul iernii în camera neocupată de oaspeţi se declanşă un incendiu, din cauza unui defect al instalaţiei electrice. Pompierii stinseră focul înainte de ca el să facă prea multe pagube şi toată lumea scăpă nevătămată. Dar asta i-l

scoase pe Tompkins din minte pentru o vreme. Domnul Wayne trebuia să repare mai întîi dormitorul, fiindcă era foarte mîndru de casa lui veche, elegantă.

Afacerile continuau să se deruleze cu frenezie şi în incertitudine, datorită situației internaționale. Ruşii ăştia, şi arabii, şi grecii, şi chinezii. Rachetele intercontinentale, bombele atomice, sateliții Sputnik... Domnul Wayne îşi petrecea la serviciu zile lungi, ba mai rămînea uneori şi serile. Tommy se îmbolnăvi de oreion. Țiglele de pe o parte din acoperiş trebuiră înlocuite. Şi apoi veni timpul să se gîndească la relansarea bărcii la apă, în primăvară.

Trecuse un an, şi el avusese foarte puțin timp pentru gîndul la dorințele secrete. Dar poate avea s-o facă în anul următor. Între timp...

ꙮ

— Ei? zise Tompkins. Te simți bine?

— Da, foarte bine, răspunse domnul Wayne.

Se ridică de pe scaun şi-şi frecă fruntea.

— Vrei plata înapoi? întrebă Tompkins.

— Nu. Experiența a fost cît de poate de mulțumitoare.

— Aşa sînt toate, spuse Tompkins, făcîndu-i papagalului cu ochiul, cu un aer lasciv. Ei, a ta cea fost?

— O lume din trecutul apropiat, zise domnul Wayne.

— Multe sînt aşa. Ai aflat care ți-era dorința secretă? O crimă? Sau o insulă din Marea Sudului?

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta, răspunse domnul Wayne, politicos dar ferm.

— O mulțime de oameni nu vor să discute cu mine despre asta, se plînse îmbufnat Tompkins. Să fiu al naibii dacă ştiu de ce.

— Pentru că... ei, cred că lumea dorinței secrete a cuiva pare într-un fel sacră. N-o lua drept jignire... Crezi c-o să reuşeşti vreodată să permanentizezi asta? Adică lumea dorinței cuiva?

Bătrînul ridică din umeri.

— Încerc. Dac-o să reuşesc, o să afli. Toată lumea o să afle.

— Da. Cred că da.

Domnul Wayne desfăcu pachetul şi îi înşiră pe masă conţinutul. O pereche de bocanci de armată, un cuţit, două bobine din sîrmă de cupru şi trei conserve mici cu carne sărată de vită.

Ochii lui Tompkins sticliră pentru o clipă.

— Cît se poate de satisfăcător, zise el. Mulţumesc.

— La revedere, spuse domnul Wayne. Şi mulţumesc.

Părăsi magazinul şi străbătu grăbit aleea de moloz cenuşiu. Dincolo de capătul ei, cît vedeai cu ochii, era un cîmp de dărîmături, maronii, cenuşii şi negre. Acest cîmp, întins de la un orizont la altul, era alcătuit din ruinele contorsionate ale clădirilor, din rămăşiţele sfărîmate ale copacilor şi din cenuşa albă şi fină în care se preschimbaseră oasele şi carnea omenească.

Ei, îşi spuse domnul Wayne, *măcar am plătit şi noi cu aceeaşi monedă.*

Anul din trecut îl costase tot ce avea şi zece ani din viaţă pe deasupra. Fusese un vis? Oricum, meritase. Dar acum trebuia să-şi alunge orice gînd la Janet şi la copii. Cu asta se terminase, dacă nu cumva reuşea Tompkins să-şi perfecţioneze procedeul. Acum trebuia să se gîndească la propria supravieţuire.

Îşi croi cu mare atenţie drum printre dărîmături, hotărît să ajungă înapoi, în adăpost, înainte de lăsarea întunericului, înainte de a ieşi şobolanii. Dacă nu se grăbea, avea să rămînă fără raţia de cartofi din seara aceea.

Traducere: Ana-Veronica Mircea

George R.R. Martin

ÎNTUNECATE, ÎNTUNECATE ERAU TUNELURILE

Greel se temea.

Stătea culcat în întunericul cald, de nepătruns, dincolo de curbura tunelului, cu trupul firav înghesuit lîngă ciudata bară de metal ce se desfăşura de-a lungul podelei. Ochii îi erau închişi. Se căznea să rămînă perfect nemişcat.

Era înarmat. În pumnul drept ţinea încleştată o lance scurtă, ascuţită. Dar asta nu-i diminua frica.

El venise de tare departe. Se căţărase mai sus şi escaladase mai mult decît oricare alt cercetaş al Oamenilor, de-a lungul multor generaţii. Înfruntase drumul prin Nivelurile Răului, unde fiinţele-vierme încă hăituiau, fără îndurare, Oamenii. Urmărise şi omorîse strălucitoarea cîrtiţă ucigaşă în Tunelurile Mijlocii care se surpau. Se strecurase prin zeci de coridoare netrasate şi nedenumite ce nu păreau deloc suficient de largi pentru a putea fi străbătute de un om.

Şi acum pătrunsese în Tuneluri Vechi, marile tuneluri şi săli legendare, unde, spun povestitorii, au venit Oamenii acum un milion de ani în urmă.

El nu era un laş. Era un cercetaş al Oamenilor, care îndrăznise să intre în tuneluri în care nu călcase picior de om de veacuri.

Dar era înspăimîntat şi nu se ruşina de teama sa. Un bun cercetaş ştie cînd să-i fie frică. Şi Greel era un foarte bun cercetaş. Aşa că rămase tăcut în întuneric, îşi strînse suliţa şi se gîndi.

Treptat, frica începu să dispară. Greel se linişti şi deschise ochii. Imediat îi închise din nou.

Capătul tunelului era în flăcări.

El nu mai văzuse niciodată foc. Dar povestitorii cîntaseră despre el de multe ori. Era fierbinte. Şi luminos, atît de luminos încît îi rănea ochii. Orbirea era soarta celor care-l priveau prea mult timp.

Aşa că Greel şi-a ţinut ochii închişi. Un cercetaş avea nevoie de ochii săi. Nu-i putea îngădui focului de dinaintea lui să-l orbească.

Pînă aici, în întunecimea dinaintea curburii tunelului, focul nu fusese atît de rău. Încă îl dureau ochii dacă se uita la el, căci acesta se afla pe peretele arcuit al tunelului. Dar durerea nu era de nesuportat.

Dar mai devreme, cînd văzuse pentru prima oară focul, Greel nu fusese prea inteligent. Se strecurase înainte, acolo unde peretele se arcuia. Atinsese focul ce aluneca pe piatră. Şi apoi privise prosteşte, dincolo de curbă.

Încă îl mai dureau ochii. Aruncase doar o ocheadă spre învolburare şi se urcase în tăcere acolo unde stătuse întins. Dar fusese suficient. Dincolo de cotitură, focul fusese mai strălucitor, mult mai strălucitor, mai strălucitor decît îşi imaginase el vreodată. Chiar şi cu ochii închişi putea încă să vadă dansînd două pete dureroase de o strălucire îngrozitoare. Nu voiau să dispară. Îşi închipuia că focul îi arsese o parte din ochi.

Totuşi, cînd atinsese focul ce stătea suspendat pe perete, nu fusese precum acela pe care povestitorii îl slăveau. La pipăit, piatra se simţise precum orice altă piatră, rece şi puţin umedă.

Focul era fierbinte, spuneau povestitorii. Dar focul de deasupra pietrei nu fusese fierbinte la atingere.

Atunci nu a fost foc, hotărî Greel după ce se gîndi. Ce era, nu ştia. Dar nu putea să fie foc dacă nu era fierbinte.

Se urni puţin de unde stătuse culcat. Abia mişcîndu-se, ajunse afară şi-l atinse în întuneric pe H'ssing.

Fratele-spirit era la cîţiva metri distanţă, lîngă una dintre celelalte bare metalice. Greel îl mîngîie cu mintea, şi putu să-l simtă pe H'ssing tremurînd ca răspuns. Gînduri şi sentimente amestecate, fără cuvinte.

H'ssing era, de asemenea, înspăimîntat. Marele şobolan vînător nu avea deloc ochi. Dar mirosul său era mai intens decît al lui Greel, şi se simţea un miros ciudat în tunel. Urechile lui erau, de asemenea, mai bune. Cu ajutorul lor, Greel putea prinde mai mult din zgomotele ciudate care veneau din interiorul focului care nu era un foc.

Greel deschise din nou ochii. De astă dată încet, nu amîndoi dintr-odată. Uitîndu-se pieziş. Găurile pe care, în viziunea sa, le arsese flacăra erau încă acolo. Dar ele se decolorau. Iar intensitatea focului ce se muta pe peretele arcuit al tunelului putea fi îndurată, dacă nu privea direct spre el.

Şi totuşi. Nu putea merge mai departe. Şi nu trebuia să se tîrască înapoi. El era un cercetaş. Avea o datorie.

Ajunse din nou la H'ssig. Şobolanul vînător existase alături de el încă de la naştere. Nu-l părăsise niciodată. Nu avea să-l părăsească nici acum. Şobolanul nu avea deloc ochi ce puteau fi arşi, dar urechile şi nasul lui aveau să-i spună lui Greel ceea ce trebuia să ştie despre ceea ce se afla dincolo de curbură.

H'ssig mai mult simţi comanda decît o auzi. Şi se furişă uşor înspre foc.

— O comoară!

Vocea lui Ciffonetto era plină de admiraţie. Stratul de ulei de protecţie întins pe faţa sa greu i-ar fi putut ascunde rînjetul.

Von der Stadt privea cu neîncredere. Nu doar fața, dar întreg trupul lui iradia neîncredere. Amîndoi bărbații erau îmbrăcați la fel, în salopete informe, gri, dintr-o țesătură grea, metalizată. Dar niciodată nu ar fi putut fi confundați. Von der Stadt era inegalabil prin abilitatea sa de a exprima neîncrederea, în timp ce rămînea absolut calm.

Atunci cînd se mişca sau vorbea, scotea în evidență efectul ăsta. Aşa cum făcu şi acum.

— Grozavă comoară, spuse el cu naturalețe.

Fu suficient pentru a-l enerva pe Ciffonetto. Îl privi puțin încruntat pe însoțitorul său trufaş.

— Nu, chiar vorbesc serios, spuse el.

Fasciculul lanternei sale puternice brăzdă întunericul adînc şi se jucă în sus şi în jos pe unul dintre stîlpii de oțel, mîncat de rugină, ce susținea platforma acoperişului.

— Priveşte acolo, spuse Ciffonetto.

Von der Stadt privi. Cu suspiciune.

— Mă uit, spuse el, şi unde e comoara?

Ciffonetto continuă să mişte fasciculul de lumină în sus şi în jos.

— Asta e comoara, spuse el. Locul ăsta, în ansamblu, este o descoperire istorică de mare importanță. Ştiam că acesta era locul pe care-l căutam. Le-am spus lucrul ăsta.

— Oricum, ce este atît de măreț la un stîlp de oțel? întrebă Von der Stadt plimbîndu-şi şi el raza luminoasă de-a lungul stîlpului.

— Starea de conservare, spuse Ciffonetto apropiindu-se. Chiar şi în zilele noastre, aproape tot ceea ce este aerian este zgură radioactivă. Dar aici, jos, am găsit nişte artefacte admirabile. Va avea drept rezultat o înțelegere mai bună a vechilor civilizații, dinainte de dezastru.

— Ştim cum erau vechile civilizații, protesta Von der Stadt. Avem casete, cărți, filme, totul. Tot felul de lucruri. Războiul nici măcar nu a atins Luna.

— Da, da, dar asta-i altceva, spuse Ciffonetto. E realitate.

Îşi plimbă drăgăstos mîna înmănuşată de-a lungul stîlpului.

— Priveşte aici, spuse.

Von der Stadt se apropie.

Era o inscripţie gravată în metal. Mai degrabă, zgîriată acolo. Nu fusese făcută foarte adînc, dar încă putea fi citită, chiar dacă cu greutate.

Ciffonetto făcu din nou o grimasă. Von der Stadt privi circumspect.

— Rodney o iubeşte pe Wanda, spuse el.

El clătină din cap.

— La naiba, Cliff, spuse el, poți găsi acelaşi lucru la fiecare individ obişnuit din Luna City.

Ciffonetto dădu ochii peste cap.

— Von der Stadt, spuse el, dacă noi am găsi cea mai veche pictură rupestră din lume, ai spune probabil că era imaginea lipsită de valoare a unui bivol.

Cu mîna liberă arătă spre inscripție.

— Nu înțelegi? Asta e veche. E istorie. Sînt vestigiile unei civilizaţii, ale unei naţiuni şi ale unei planete ce au pierit cu aproape jumătate de mileniu în urmă.

Von der Stadt nu răspunse, dar privea încă plin de îndoială. Lanterna sa rătăci din nou.

— Mai sînt şi altele, dacă asta este ceea ce cauți, spuse el, orientîndu-şi fasciculul luminos spre un alt stîlp aflat la cîțiva metri distanță.

De data asta, Ciffonetto citi inscripția.

— Căiți-vă sau sînteţi osîndiți, spuse el zîmbind, după ce lumina lanternei sale se amestecă cu cea a lui Von der Stadt.

Chicoti uşor.

— Cuvintele profeţilor sînt scrise pe pereții metroului, spuse el încet.

Von der Stadt se încruntă.

— Grozav profet, spuse el, trebuie să fi avut o religie al naibii de ciudată.

— Oh, Hristoase, gemu Ciffonetto, nu o lua ad litteram. Era doar un citat. Un poet, numit Simon, de la jumătatea secolului al douăzecilea. A scris asta înaintea dezastrului, cu doar cincizeci de ani, sau cam aşa ceva.

Pe Von der Stadt nu îl interesa. Îşi plimba nerăbdător lumina, proiectînd-o încoace şi încolo printre ruinele negre ca smoala din străvechea staţie de metrou.

— E cald aici, jos, se plînse el.

— Mai cald e acolo, sus, spuse Ciffonetto, absorbit deja de o nouă inscripţie.

— Nu e acelaşi fel de căldură, răspunse Von der Stadt.

Ciffonetto nu se deranjă să răspundă.

— Aceasta este cea mai mare descoperire a expediţiei, spuse el privind, în cele din urmă, în sus.

— Trebuie să facem fotografii. Şi să-i aducem pe ceilalţi aici, jos. Ne pierdem vremea la suprafaţă.

— Ne vom descurca mai bine aici, jos? spuse Von der Stadt. Desigur, bănuitor.

Ciffonetto clătină din cap.

— Asta am spus tot timpul. Suprafaţa a fost tencuită. Acolo sus, chiar după secolele ce au trecut, este încă un iad radioactiv. Dacă a supravieţuit ceva, asta s-a întîmplat în subteran. Va fi necesar să căutăm în acest loc. Ar trebui să ne împărţim şi să explorăm întreg sistemul ăsta de tuneluri.

Deschise larg braţele.

— Tu şi Nagel aţi susţinut asta toată excursia, spuse Von der Stadt. Tot drumul de la Luna City. Nu văd că ţi-a făcut mult bine.

— Doctorul Nagel este un prost, spuse Ciffonetto prudent.

— Eu nu cred asta, spuse Van der Stadt. Sînt un soldat, nu un om de ştiinţă. Dar am auzit raţionamentul lui şi are logică. Toate lucruri astea de aici sînt importante, dar nu este ceea ce Nagel vrea. Nu este ceea ce căuta expediţia care a fost trimisă pe Pămînt.

— Ştiu, ştiu, spuse Ciffonetto. Nagel are nevoie de viaţă. În special viaţă umană. De asta, în fiecare zi, el trimite din ce în ce mai multe nave externe. Şi, pînă acum, tot ceea ce a obţinut sînt cîteva specii de insecte şi pacostea păsărilor mutante.

Von der Stadt ridică din umeri.

— Dacă el ar fi aruncat o privire aici, jos, ar fi găsit ceea ce caută, continuă Ciffonetto. El nu-şi dă seama cît de adînc săpaseră oraşele, înainte de război. Kilometri de tuneluri se află sub picioarele noastre. Nivel după nivel. Aici ar trebui să fie supravieţuitorii, asta în cazul în care există vreunul.

— Cum îţi dai seama? întrebă Von der Stadt.

— Uite, atunci cînd războiul a izbucnit, singurii care puteau să-i supravieţuiască ar fi fost cei aflaţi jos, în adăposturile din adîncuri. Sau în tunelurile de sub oraşe. Radioactivitatea i-ar fi împiedicat să vină sus timp de ani de zile. La naiba, exteriorul încă nu este prea atractiv. Ar fi trebuit să fie blocaţi acolo, jos. S-ar fi adaptat. După cîteva generaţii, ei nu ar mai fi dorit să iasă.

Dar atenţia lui Von der Stadt fu abătută şi abia dacă mai asculta ceva. Merse pînă la marginea peronului şi privi ţintă în jos, pe şine.

O clipă, stătu acolo tăcut, apoi luă o hotărîre. Îşi băgă lanterna în centură şi începu să coboare.

— Vino, spuse el, hai să căutăm pe unii dintre supravieţuitorii ăştia ai tăi.

H'ssig stătea aproape de bara de metal, căci se strecurase mai în faţă. Îl ajuta să-l ascundă şi să-l ferească de flacără, aşa că se deplasa într-o mică bandă de penumbră. Îmbrăţişînd-o cît de mult putea, se strecură, fără zgomot, pe lîngă curbă şi se opri.

Prin el, Greel stătea de veghe – veghea cu urechile şobolanului şi cu nasul lui. Focul vorbea.

Erau două miresme, asemănătoare, dar nu identice. Se auzeau şi două voci. La fel cum existaseră două focuri. Strălucirile ce îi arseseră ochii lui Greel erau un fel de creaturi vii.

Greel asculta. Sunetele auzite atît de clar de H'ssig erau cuvinte. Un anumit fel de limbaj. Greel era sigur de asta. Ştia diferenţa dintre urletele sau mîrîitul animalelor şi caracteristicile vorbirii.

Dar creaturile focului vorbeau într-o limbă pe care el nu o ştia. Sunetele nu însemnau mai mult pentru el decît pentru H'ssig, care le transmitea.

Se concentră asupra mirosului. Era ciudat, diferit de tot ceea ce întîlnise pînă atunci. Se simţea precum un miros de om, deşi putea să nu fie asta.

Greel se gîndi. Asemănător mirosului de om. Şi cuvintele. Pentru că acele creaturi ale focului erau oameni? Ar fi fost nişte bărbaţi ciudaţi, mult diferiţi de Oameni. Dar povestitorii cîntau despre oamenii din vremurile străvechi care aveau puteri şi forme stranii. N-ar putea să fie astfel de oameni? Aici, în Tunelurile Vechi, unde legendele spun că Bătrînii au creat Oamenii – ar putea astfel de bărbaţi să locuiască încă aici?

Da.

Greel se mişcă. Se urni încet din locul unde stătuse, ridicîndu-se într-o poziţie ghemuită pentru a arunca o ocheadă dincolo de curbură. O trosnitură uşoară îl aduse pe H'ssig în siguranţă, înapoi din tunelul în flăcări de dincolo de curbă.

Exista o singură modalitate de a se convinge, gîndi Greel. Tremurînd, făcu cu prudenţă un efort mental.

Von der Stadt se adaptase gravitaţiei Pămîntului cu mai mult succes decît Ciffonetto. Atinse platforma tunelului rapid şi aşteptă cu nerăbdare, în timp ce însoţitorul său coborî şi el de pe peron.

Ciffonetto îşi coborî şi al doilea picior şi ateriză cu o bufnitură. Privi cu teamă în sus spre peron.

— Sper doar că o să pot urca înapoi, spuse el.

Von der Stadt ridică din umeri.

— Tu ai fost cel care a vrut să exploreze toate tunelurile.

— Da, spuse Ciffonetto, mutîndu-şi privirea insistentă de la peron pentru a privi împrejurul lui. Şi încă mai vreau. Jos, aici, în aceste tuneluri, se află răspunsurile pe care le căutăm.

— Oricum, asta e teoria ta, spuse Von der Stadt. Privi în ambele direcţii, alese una la întîmplare şi înaintă, fasciculul lanternei străpungînd traseul înaintea lui. Ciffonetto îl urma cu jumătate de pas în spate.

Tunelul în care intrară era lung, drept şi pustiu.

— Spune-mi, zise Von der Stadt pe neaşteptate, în timp ce mergeau, chiar dacă supravieţuitorii tăi au rezistat războiului în adăposturi, nu ar fi fost ei obligaţi să iasă la suprafaţă în cele din urmă pentru a supravieţui? Adică – cum ar putea cineva trăi, de fapt, aici, jos?

Se uită în jur, prin tunel, cu evident dezgust.

— Ai luat cumva lecţii de la Nagel sau ceva de genul ăsta? replică Ciffonetto. M-am săturat de cîte ori am auzit asta. Admit că s-ar fi putut să fie dificil. Dar nu imposibil. La început, ar fi existat accesul la depozitele mari de mărfuri congelate. O mulţime de lucruri de genul ăsta erau păstrate în subsoluri. Ai fi putut ajunge la ele prin tuneluri. Mai tîrziu, ai fi putut cultiva alimentele. Există plante care cresc fără lumină. Şi bănuiesc că s-ar mai fi găsit insecte, poate şi unele animale scormonitoare.

— O dietă de gîndaci şi ciuperci. Nu-mi sună prea sănătos.

Ciffonetto, oprit brusc, nu se deranjă să răspundă.

— Priveşte aici, spuse el, indicînd cu lanterna.

Fasciculul jucă deasupra unei despicături în zigzag din peretele tunelului. Arăta ca şi cum cineva lovise piatra cu mult timp în urmă.

Lanterna lui Von der Stadt se alătură celei a lui Ciffonetto pentru a lumina suprafaţa mai bine. De la spărtură începea un pasaj descendent. Ciffonetto se îndreptă către el.

— Ce dracu' zici de asta, Von der Stadt? întrebă el, zîmbind.

Îşi strecură capul şi lanterna în tunelul neterminat, dar reapăru repede de acolo.

— Nu e mare lucru acolo, spuse el. Pasajul e surpat după cîțiva metri. Totuşi, confirmă ceea ce spusesem.

Von der Stadt privi vag neliniştit. Mîna lui liberă se deplasă spre tocul pistolului de la şold.

— Nu ştiu, spuse el.

— Nu, nu ştii, spuse Ciffonetto triumfător. Şi nici Nagel. Oamenii au trăit aici, jos. Încă mai pot trăi. Trebuie să organizăm o cercetare mai riguroasă a întregii rețele subterane.

Se opri, gîndul său rătăci înapoi la argumentarea făcută de Von der Stadt, cu cîteva secunde mai devreme.

— Cît despre gîndaci şi ciuperci, oamenii pot învăța să trăiască cu o mulțime de lucruri. Ei se adaptează. Dacă au supraviețuit războiului – şi asta dovedeşte că au făcut-o – atunci au rezistat şi urmărilor lui, pariez pe asta.

— Poate, spuse Von der Stadt. Totuşi, nu văd de ce eşti atît de înfierbîntat de descoperirea supraviețuitorilor cu orice preț. Vreau să spun că expediția e importantă oricum. Noi trebuie să restabilim zborul spațial şi ăsta este un test util pentru noul nostru hardware. Şi bănuiesc că voi, oamenii de ştiință, puteți aduna cîteva exponate bune pentru muzee. Dar omenirea? Ce ne-a dat nouă Pămîntul în afară de Marea Foamete?

Ciffonetto zîmbi tolerant.

— Din cauza Marii Foamete ne dorim să găsim oameni, spuse el.

Se opri.

— Am adunat destul pentru a-l atrage acum chiar şi pe Nagel. Hai să ne întoarcem.

Începu să meargă înapoi, în direcția din care veniseră, şi reluă convorbirea.

— Marea Foamete a fost consecința inevitabilă a războiului de pe Pămînt, spuse el. Cînd aprovizionarea a încetat să mai vină, nu exista absolut nici o modalitate de a menține în viață toți oamenii de pe coloniile selenare. Nouăzeci la sută au fost lăsați să moară de foame.

— Luna putea deveni autarhică, dar numai cu o populație extrem de redusă. Asta este ceea ce s-a întîmplat. Populația s-a adaptat. Iar noi ne-am reciclat aerul şi apa, am cultivat hrana în rezervoare hidroponice. Am făcut eforturi, dar am supraviețuit. Şi am început să reconstruim.

— Dar am pierdut destul. Prea mulți oameni au murit. Fondul nostru genetic era foarte redus, şi nu prea diversificat. Colonia nu avusese niciodată o mare diversitate rasială, de la bun început.

— Asta nu a ajutat. De fapt, populația a scăzut după ce trecuse o perioadă lungă de timp de la obținerea resursele fizice pentru întreținerea mai multor oameni. Nu a funcționat nici ideea căsătoriilor între rude de sînge. Acum, populația e pe cale să crească din nou, dar lent. Stagnăm, Von der Stadt. De exemplu, ne-au trebuit aproape cinci veacuri ca să readucem în stare de funcționare călătoria spațială. Şi încă nu am reprodus multe dintre lucrurile pe care le aveau atunci pe Pămînt, înainte de dezastru.

Von der Stadt se încruntă.

— Stagnare este un cuvînt greu, spuse el, eu cred că ne-am descurcat destul de bine.

Ciffonetto respinse comentariul fluturînd din lanternă.

— Destul de bine, spuse el. Dar nu suficient de bine. Nu ajungem nicăieri. Sînt al naibii de puține schimbări, mai ales în privința ideilor noi. Avem nevoie de viziuni progresiste, de material genetic bun, de stimularea unor contacte cu o cultură străină.

— Supraviețuitorii ne-ar putea oferi asta. După tot ce a pătimit Pămîntul, ei trebuie să se fi schimbat în vreun fel. Ar fi mărturia faptului că viața umană poate încă înflori pe Pămînt. De asta e importantă înființarea unei colonii aici.

Ultimul punct fu adăugat aproape ca un gînd întîrziat, dar primi încuviințarea lui Van der Stadt, care aprobă din cap cu gravitate.

Ajunseseră din nou în stație. Ciffonetto se îndreptă direct spre peron.

— Haide, spuse el, să ne întoarcem la bază. Abia aştept să văd cum îi cade faţa lui Nagel cînd o să-i spun ce am găsit.

Erau oameni.

Greel era aproape sigur de asta. Structura gîndurilor lor era ciudată, dar asemănătoare cu a oamenilor. Greel era un conector-mental foarte puternic. Cunoştea senzaţia inferioară, întunecată dată de intelectul animalelor, umbrele obscene care se identificau cu gîndurile fiinţelor-vierme. Recunoştea şi raţiunea umană.

Erau oameni.

Totuşi, exista şi un aspect bizar. Conectarea-mentală era o comunicare reală numai cu un frate-mental. Dar exista întotdeauna o interacţiune şi cu alţi oameni. Un schimb difuz şi de nepătruns, plin de nori şi arome, de mirosuri şi emoţii. Totuşi, o comunicare.

Aici nu exista nici o conexiune. Era precum o conectare-mentală cu un animal inferior. Atingere, senzaţie, mîngîiere, savoare – puteau fi atinse de către un conector-mental în raport cu un animal. Dar nu ar fi simţit niciodată un răspuns, Oamenii şi fraţii-mentali răspundeau, animalele nu.

Oamenii ăştia nu răspundeau. Aceste ciudate fiinţe ale focului aveau minţi tăcute şi mutilate.

În întunericul tunelului, Greel se îndreptă din ghemuire. Focul dispăru brusc din perete. Oamenii plecau, de-a lungul tunelului, în direcţia opusă în care se afla el. Flacăra îi însoţea.

Se furişă încet înainte, cu H'ssig alături şi cu suliţa în mînă. Conectarea-mentală era dificilă din cauza distanţei. Trebuia să-i menţină în raza sa de acţiune. Să afle mai multe. Era un cercetaş. Avea o datorie.

Gîndul său alunecă iarăşi în exterior, pentru a gusta aroma altor gînduri. Trebuia să se asigure.

Gîndurile se mişcau în jurul lui, secvenţe haotice învîrtindu-se încontinuu în succesiuni de strălucire, de emoţii şi de dans, idei întrezărite.

Greel înțelese oarecum. Dar în schimb recunoscu ceva. Un lucru diferit veni spre el.

Stărui şi gustă din plin gîndurile lor şi află. Însă conectarea-mentală încă semăna cu cea realizată cu un animal. Nu izbuti să se facă perceput el însuşi. Nu reuşi să obțină un răspuns.

Ei se deplasau încă, gîndurile lor se estompau, iar conectarea-mentală devenea mai dificilă. Greel avansă. Cînd ajunse acolo unde tunelul se curba, ezită. Ştia că trebuie să continue. Era un cercetaş.

Se lăsă la podea, se uită pe furiş şi se deplasă de-a buşilea pe lîngă curbă.

Cînd trecu dincolo de curbă, i se tăie respirația. Era într-o sală mare, o imensă cavernă cu un plafon boltit şi piloni gigantici ce susțineau cerul. Iar sala era luminată strălucitor, o lumină ciudată, ca de foc ce dansa peste tot.

Era un loc de legendă. O sală a Bătrînilor. Trebuia să fi fost. Greel nu văzuse niciodată o încăpere atît de mare. Iar el, dintre toți Oamenii, cutreierase cel mai departe şi urcase cel mai sus.

Oamenii nu se vedeau la orizont, dar focul lor dansa în jurul gurii tunelului de la celălalt capăt al sălii. Era intens, dar nu de neîndurat. Oamenii dispăruseră după o altă curbă. Greel înțelese că privea doar reflexia slabă a focului lor. Atîta timp cît nu-l vedea direct, era în siguranță.

Ieşi din sală; cercetaşul din el îi striga să urce peretele de piatră şi să exploreze camera superioară din care erau înălțați pilonii grandioşi. Dar nu. Oamenii focului erau mai importanți. Se putea întoarce oricînd în sală.

H'ssig se frecă de piciorul lui. Se aplecă şi mîngîie blana moale a şobolanului, ceea ce-l reconforta. Fratele-mental putu să-şi dea seama de tumultul gîndurilor sale.

Oameni, da, era sigur de asta. Ştia şi mai multe. Gîndurile lor nu erau precum cele ale Oamenilor, dar erau gînduri-omeneşti, unele pe care el le putea înțelege. Unul dintre ei ardea de nerăbdare să găsească alți oameni. Căutau Oamenii, gîndi Greel.

El ştia asta. Era un cercetaş şi un conector-mental. Nu făcea greşeli. Dar nu ştia ce trebuia să facă.

Ei căutau Oameni. Putea fi un lucru bun. Cînd ideea asta îi încolţi prima dată în minte, îl făcu să tremure de bucurie. Aceste creaturi ale focului erau precum Bătrînii din legendă. Dacă ei căutau Oamenii, el i-ar putea conduce. Ar primi recompense, şi glorie, iar povestitorii i-ar slăvi numele pentru urmaşi.

Mai mult, era de datoria lui. Lucrurile nu merseseră prea bine cu Oamenii, în decursul ultimelor generaţii. Timpurile bune se sfîrşiseră odată cu venirea fiinţelor-vierme, care conduseseră Oamenii din tunel în tunel. Chiar şi acum, sub picioarele sale, lupta mai continua în Nivelurile Răului şi în tunelurile Oamenilor.

Şi Greel ştia că Oamenii pierdeau.

Era lent. Dar sigur. Fiinţele-vierme erau noi pentru Oameni. Mai mult decît un animal, dar mai puţin, mai puţin decît oamenii. Nu le erau necesare tunelurile. Pîndeau chiar prin pămînt, iar oamenii nu erau nicăieri în siguranţă.

Oamenii luptau pentru a-şi recăpăta poziţia. Conectorii-mentali puteau să detecteze fiinţele-vierme şi suliţele puteau să le ucidă, iar şobolanii mari vînători le puteau sfîşia în bucăţi; dar întotdeauna fiinţele-vierme fugeau înapoi în pămînt. Şi erau multe fiinţe-vierme şi puţini Oameni.

Dar aceşti noi oameni, aceste fiinţe ale focului, puteau schimba războiul. Legendele spuneau că Bătrînii se luptaseră cu focul şi cu armele necunoscuţilor, că aceşti oameni trăiau în foc. Ei ar putea ajuta Oamenii. Ar putea să le dea arme puternice pentru a împinge fiinţele-vierme înapoi în bezna de unde veniseră.

Dar...

Dar oamenii ăştia nu erau într-adevăr nişte oameni. Minţile lor erau deformate şi multe, multe dintre gîndurile lor îi erau străine lui Greel. Puteau fi receptate numai nişte străfulgerări ale lor. Nu reuşea să le perceapă, atunci cînd se conectau-mental, precum pe cele ale Oamenilor.

El putea să-i conducă la Oameni. Ştia drumul. Înapoi şi în jos, un viraj aici, o răsucire acolo. Prin Tunelurile Mijlocii şi prin Nivelurile Răului.

Dar dacă îi conduce şi ei sînt duşmani ai Oamenilor? Dacă se năpustesc cu focul lor asupra Oamenilor? Se temea pentru ceea ce ar fi putut să facă.

Fără el, nu vor găsi niciodată Oamenii. Greel era sigur de asta. Numai el, de-a lungul multor generații, ajunsese atît de departe. Şi numai pe furiş şi cu conectare-mentală, cu H'ssig alături de el. Ei nu ar găsi niciodată drumurile pe care venise el, tunelurile întortocheate care duceau adînc, adînc în pămînt.

Aşa că Oamenii erau în siguranță dacă el nu acționa. Dar apoi, ființele-vierme aveau să cîştige, în cele din urmă. Putea dura multe generații. Oamenii nu ar fi rezistat. Decizia sa. Nici un conector-mental nu putea ajunge decît la o mică parte din distanța care îl separa pe el de tunelurile oamenilor. Trebuia să decidă singur.

Şi trebuia să decidă curînd. Deoarece el îşi dădu seama, şocat, că oamenii focului se întorceau. Gîndurile lor ciudate deveneau mai puternice, iar lumina din sală era din ce în ce mai intensă.

Ezită, apoi se mută încet, înapoi, spre tunelul din care venise.

— Aşteaptă un minut, spuse Von der Stadt atunci cînd Ciffonetto ajunsese la un sfert din drumul pînă la perete. Să încercăm în direcția cealaltă.

Ciffonetto întoarse cu stîngăcie capul în jur, pentru a se uita la însoțitorul său, renunță ca la o treabă de mîntuială şi se trînti înapoi, pe podeaua tunelului. Privi nemulțumit.

— Ar trebui să ne întoarcem, spuse el. Ne-a ajuns.

Von der Stadt ridică din umeri.

— Te rog! Tu eşti cel care a vrut să exploreze aici. Aşa că am putea foarte bine să facem munca asta pînă în cele mai mici

amănunte. Poate că sîntem doar la cîțiva metri distanță de o altă descoperire mare de-a ta.

— Bine, spuse Ciffonetto, scoțîndu-şi lanterna din centură, unde o ascunsese pentru plănuitul asalt asupra platformei.

— Presupun că ai un motiv. Ar fi tragic dacă l-am aduce aici, jos, pe Nagel şi el s-ar împiedica de ceva ce nouă ne-a scăpat.

Von der Stadt încuviință din cap. Fasciculele lanternelor lor se topiră împreună şi trecură repede spre bezna adîncă a gurii tunelului.

Veneau. Teama şi nehotărîrea se învălmăşeau în gîndurile lui Greel. Îmbrățişă peretele tunelului. Se mută mai în spate, rapid şi silențios. Trebuia să se țină departe de flacăra lor pînă putea să decidă ce avea de făcut.

Dar, după primul viraj, tunelul se desfăşura lung şi drept. Greel fu rapid. Dar nu suficient de rapid. Iar ochii săi erau imprudent de larg deschişi atunci cînd focul apăru brusc, în plină violență.

Ochii îi arseră. Țipă de durerea neaşteptată şi se aruncă la pămînt. Flacăra refuza să plece, dansa în fața ochilor lui închişi, schimbîndu-şi înspăimîntător culorile.

Greel luptă să-şi păstreze controlul. Deocamdată era distanță între ei. În continuare era înarmat. Ajunse lîngă H'ssig, în apropierea tunelului. Şobolanul fără vedere avea să-i devină văz.

Cu ochii încă închişi, Greel începu să se tîrască înapoi, departe de foc. H'ssig rămase.

— Ce naiba a fost asta?

Întrebarea lui Von der Stadt rămase suspendată în aer pentru o clipă.

El îngheță acolo unde era curba. De asemenea, Ciffonetto, de lîngă el, se opri brusc la auzul sunetului.

Omul de ştiinţă privi nedumerit.

— Nu ştiu, spuse el. A fost... ciudat. A sunat ca un fel de animal îndurerat. Un fel de strigăt. Dar ca şi cum cel care ţipa încerca să rămînă tăcut.

Lanterna lui străfulgeră prin toate părţile, tăind fîşii de lumină din întunericul catifelat, dar dezvălui insuficient. Fasciculul de lumină al Von der Stadt ţinti drept înainte, nemişcat.

— Nu-mi place, declară Von der Stadt bănuitor. Poate că *există* ceva aici jos. Dar asta nu înseamnă că e prietenos.

Îşi mută lanterna în mîna stîngă şi-şi scoase pistolul.

— Vom vedea, spuse el.

Erau mari şi se deplasau repede. Greel îşi dădu seama, cu o disperare nervoasă, că aveau să-l prindă. Alegerea sa fusese făcută.

Poate că era corectă. Erau oameni. Oameni precum Bătrînii. Aveau să-i ajute pe Oameni împotriva fiinţelor-vierme. Se ivea o nouă eră. Vremea terorii avea să treacă. Groaza va dispărea. Gloriile de demult, pe care le slăveau povestitorii, se vor întoarce, iar oamenii vor construi din nou săli mărețe şi tuneluri solide.

Da. Hotărîseră ei în locul lui, dar decizia era corectă. Singura ce se putea lua. Oamenii trebuie să întîlnească oameni, şi împreună aveau să înfrunte fiinţele-vierme.

Îşi ţinu ochii închişi. Dar nu cedă.

Şi vorbi.

Îngheţară din nou în mijlocul unui pas. De data asta, sunetul nu era un ţipăt înăbuşit. Era delicat, aproape şuierător, dar prea clar pentru a fi înţeles greşit.

Ambele raze luminoase ale lanternelor pendulară acum cu frenezie, timp de cîteva secunde. Apoi una se stabiliză. Cealaltă ezită şi apoi i se alătură.

Împreună formară un fond luminos asupra unei părţi îndepărtate a peretelui tunelului. Şi pe fondul luminos stătea – ce?

— Doamne, spuse Von der Stadt. Cliff, spune-mi repede ce este, înainte să trag asupra lui.

— Nu trage, răspunse Ciffonetto. Nu se mişcă.

— Dar – ce?

— Nu ştiu.

Vocea omului de ştiinţă avea ceva ciudat, nesigur în ea.

Creatura din cadrul luminat era mică, abia dacă avea peste un metru. Mică şi dezgustătoare. Avea ceva vag antropoid, dar proporţiile membrelor erau total nepotrivite, iar mîinile şi picioarele îi erau în mod grotesc deformate. Iar pielea, pielea era de un alb bolnăvicios, ca de vierme.

Dar faţa era şi mai rea. Mare, disproporţionată faţă de corp, şi, cu toate astea, gura şi nasul cu greu se puteau vedea. Capul era tot numai ochi. Doi ochi mari, imenşi, groteşti, ascunşi acum în siguranţă de pleoapele de piele albă, ca de mort.

Von der Stadt rămase împietrit, iar Ciffonetto îl scutură un pic cînd îl văzu aşa. Cu toate astea, vorbi primul.

— Priveşte, spuse el cu vocea moale. În mîna lui. Cred – cred că este o unealtă.

Tăcere. Tăcere lungă, încordată. Apoi Ciffonetto vorbi din nou. Vocea lui era răguşită.

— Cred că este un om.

Greel ardea.

Focul îl prinsese. Îl dureau ochii chiar dacă îi ţinea închişi; ştia groaza care pîndea afară dacă îi deschidea. Iar flacăra îl prinsese. Pielea îl mînca îngrozitor şi durea. Durea din ce în ce mai rău.

Totuşi, nu se agită. Era un cercetaş. Avea o datorie. Îndură, în timp ce se conecta-mental cu ceilalţi.

Şi acolo, în minţile lor, identifică teama, o teamă controlată. Într-un mod distorsionat, neclar, se văzu pe sine însuşi prin

ochii lor. Gustă din teama şi repulsia de care era invadat unul dintre ei. Şi repulsia evidentă ce fremăta în interiorul celuilalt.

Se înfurie, dar îşi controlă furia. Trebuia să ajungă la ei. Trebuia să-i ducă la Oameni. Ei erau orbi şi neputincioşi şi nu putea să le amelioreze sentimentele. Dar dacă înțelegeau, ei ar fi ajutat. Da.

Nu se mişcă. Aşteptă. Pielea lui ardea, dar el aştepta.

— Ăsta, spuse Von der Stadt. Creatura asta este un om?

Ciffonetto încuviință.

— Trebuie să fie. Cară unelte. Vorbeşte.

Ezită.

— Dar, Doamne, niciodată nu am prevăzut aşa ceva. Tunelurile, Von der Stadt. Întunericul. Timp de multe veacuri, numai întunericul. Nu am bănuit niciodată o evoluție într-o asemenea măsură, într-un timp atît de scurt.

— Un om?

Von der Stadt încă se îndoia.

— Eşti nebun. Nici un om nu putea deveni aşa ceva.

Ciffonetto abia îl auzi.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, mormăi el. Ar fi trebuit să ghicesc. Radiațiile, desigur. Probabil au accelerat mutația. O durată de viață mai scurtă, presupun. Ai avut dreptate, Von der Stadt. Oamenii nu pot trăi cu insecte şi ciuperci. Nu oamenii ca noi. Aşa că s-au adaptat. Adaptat la întuneric, şi tunelurile. Ele...

Tresări brusc.

— Ochii aceia, spuse el.

Îşi închise lanterna şi pereții părură să se apropie.

— Probabil că este sensibil. Îl rănim. Mută-ți lumina, Von der Stadt.

Von der Stadt îi aruncă o privire piezişă, îndoielnică.

— Este deja destul de întuneric aici, jos, spuse el.

Dar se supuse. Raza luminoasă alunecă deoparte.

— Istorie, spuse Ciffonetto. Un moment care va dăinui în...

Nu mai termină niciodată. Von der Stadt era încordat, la limită să tragă. Deoarece fascicului său alunecă de pe acea formă în jos, spre tunel, el surprinse o altă pîlpîire de mişcare, în beznă. Plimbă lumina înainte şi înapoi, găsi din nou acel lucru; îl ţinti cu un fascicul de lumină lîngă calea ferată.

Aproape cum trăsese şi înainte. Dar atunci ezitase, căci figura omenească fusese liniştită şi neobişnuită.

Această nouă arătare nu era liniştită. Schelălăia şi se agita. Nu era nici neobişnuită. De această dată, Von der Stadt nu ezită.

Se iscă o bubuitură, o fulgerare. Apoi o a doua.

— L-am prins, spuse Von der Stadt, un şobolan nenorocit.

Şi Greel ţipă.

După arderea prelungă, venise un moment de alinare. Dar numai o clipă. Apoi, brusc, durerea îl inundă. Val după val, după val. Se rostogoli asupra lui, acoperind gîndurile oamenilor focului, acoperind teama lor, acoperindu-i frica.

H'ssig muri. Fratele său mental muri.

Oamenii focului îl uciseseră pe fratele-mental.

În suferinţa sa groaznică, ţipă. Ţîşni înainte, îşi învîrti suliţa.

Deschis ochii. Avu o viziune ca un fulger, apoi mai multă durere şi orbire. Dar fulgerul fu de ajuns. Lovit. Şi lovi din nou. Sălbatic, nebuneşte, lovitură după lovitură, atac după atac.

Apoi, din nou, universul deveni roşu de durere, şi din nou răsună acel urlet îngrozitor ca la moartea lui H'ssig. Ceva îl aruncă pe podeaua tunelului, şi ochii i se deschiseră din nou, şi focul, focul era pretutindeni.

Dar numai pentru un timp. Numai pentru un timp. Apoi pe neaşteptate se făcu din nou întuneric pentru Greel al Oamenilor.

Arma încă fumega. Mîna era încă în echilibru. Iar gura lui Van der Stadt rămase deschisă, deoarece el privea, nevenindu-i

să creadă, de la creatura pe care-o împroşcase de-a curmezişul tunelului la sîngele picurînd din uniforma sa, apoi înapoi din nou.

Apoi, arma căzut, şi Van der Stadt se apucă strîns de stomac, apăsă puternic rănile. Îndepărtă mîna udă de sînge. Se uită la ea. Apoi se uită la Ciffonetto.

— Şobolanul, spuse el.

Era durere în glasul său.

— Am tras doar într-un şobolan. Îl ataca. De ce, Cliff? Eu...?

Şi căzu. Greoi. Lanterna i se fărîmă şi se făcu întuneric.

Avu loc o lungă orbecăială pe întuneric. Apoi, în cele din urmă, lanterna lui Ciffonetto pîlpîi, iar omul de ştiinţă palid îngenunche alături de însoţitorul său.

— Von, spuse el, trăgînd de uniformă. Eşti bine?

Îi rupse haina pentru a vedea rana.

Von der Stadt murmura.

— Nici măcar nu l-am văzut venind. Am dat lumina la o parte, aşa cum ai spus, Cliff. De ce? Nu aveam de gînd să-l împuşc. Nici dacă era un om. Am omorît doar un şobolan. Numai un şobolan. Şi îl ataca.

Ciffonetto, care stătuse paralizat pe parcursul întregului incident, dădu din cap.

— Nu a fost greşeala ta, Von. Dar trebuie să-l fi speriat. Ai nevoie totuşi de îngrijire acum. Te-a rănit rău. Poţi ajunge înapoi la tabără?

Nu aşteptă un răspuns. Îşi strecură braţul pe sub cel al lui Von der Stadt, îl ridică pe picioare, şi începu să-l scoată din tunel, rugîndu-se să poată să ajungă înapoi la peron.

— Am tras doar într-un şobolan, continua să spună Von der Stadt, din nou şi din nou, cu o voce ameţită.

— Nu-ţi face griji, spuse Ciffonetto. Nu mai contează. Vom găsi alţii. Vom răscoli toată reţeaua metroului, dacă trebuie. Îi vom găsi.

— Doar un şobolan. Doar un şobolan.

Ajunseră la peron. Ciffonetto îl lăsă pe Von der Stadt pe pămînt.

— Nu pot să fac ascensiunea cărîndu-te şi pe tine, Von, spuse el. Va trebui să te las aici. Să merg după ajutor.

Se îndreptă, agăţă lanterna de curea.

— Doar un şobolan, spuse din nou Von der Stadt.

— Nu-ţi face griji, spuse Ciffonetto. Chiar dacă nu-i găsim, nu va fi nimic pierdut. Erau sigur sub-umani. Poate, odată, oameni. Dar numai atît. Degeneraţi. Oricum, nu ar fi putut să ne înveţe nimic.

Dar Von der Stadt nu mai era în stare să asculte, nici să audă. El doar stătea lîngă perete, strîngîndu-şi stomacul şi simţind scurgerea sîngelui printre degete, murmurînd aceleaşi cuvinte iar şi iar.

Ciffonetto se întoarse spre perete. Cîţiva metri pînă la peron, apoi vechea, ruginita scară rulantă, şi ruinele subsolului, şi lumina zilei. Trebuia să se grăbească. Von der Stadt nu avea să reziste mult.

El apucă piatra, se săltă în sus, se ţinu strîns cu disperare, căci cu cealaltă mînă căuta să apuce şi găsi un punct de sprijin. Se săltă din nou.

Aproape ajunsese acolo, aproape de nivelul peronului, cînd slabii săi muşchi selenari îi cedară. Îl trecu un spasm brusc, mîna îi alunecă slăbită, cealaltă mînă nu putu prelua greutatea.

Căzu. Pe lanternă.

Întunericul nu semăna cu nimic întîlnit pînă atunci. Prea gros, prea deplin. Ciffonetto se căzni să nu ţipe.

Cînd încercă să se ridice din nou, ţipă. În cădere, se rupsese şi altceva în afara lanternei.

Strigătul său avu ecou şi răsună prin tunelul lung, negru pe care nu-l putea vedea. Se stinse după o lungă perioadă de timp. Cînd, într-un tîrziu, se pierdut de tot, Ciffonetto ţipă din nou. Şi din nou

În cele din urmă, răguşit, se opri.

— Von, spuse el, Von, mă auzi?

Nu primi vreun răspuns. Încercă din nou. Să vorbească, trebuia să vorbească pentru a-şi menţine echilibrul mintal.

Întunericul era peste tot în jurul său, şi aproape putea auzi mişcări uşoare la cîţiva metri de el.

Von der Stadt chicoti, părînd să fie infinit de departe.

— A fost doar un şobolan, spuse el. Doar un şobolan.

Tăcere. Apoi, încet, Ciffonetto.

— Da, Von, da.

— A fost doar un şobolan.

— A fost doar un şobolan.

— A fost doar un şobolan.

Traducere: Sanda Andronache

Arthur C. Clarke

DE-AM SĂ TE UIT VREODATĂ, PĂMÎNT...

Cînd Marvin avea zece ani, tatăl lui îl conduse pe coridoarele lungi şi pline de ecouri care urcau prin clădirea Administraţiei şi Puterii, pînă cînd ajunseră la cele mai de sus etaje printre vegetaţia crescînd rapid a Fermelor. Lui Marvin îi plăcea acolo; era distractiv să privească plantele uriaşe şi suple tîrîndu-se cu o dorinţă aproape vizibilă către lumina soarelui filtrată prin domurile de plastic. Aroma vieţii era pretutindeni, trezindu-i doruri inexprimabile în suflet. Nu mai respira aerul uscat, răcoros al etajelor rezidenţiale, curăţat de toate mirosurile în afară de o vagă urmă de ozon. Şi-ar fi dorit să mai poată sta acolo un timp, dar tata nu-i dădu voie. Continuară să meargă pînă la intrarea observatorului, pe care el nu-l vizitase niciodată. Dar nu se opriră nici acolo, iar Marvin ştiu cu un sentiment crescînd de excitare că nu mai putea exista decît o singură destinaţie. Pentru prima dată în viaţa lui, mergea afară.

În sala imensă se găseau vreo zece vehicule de suprafaţă, cu roţile lor ca nişte baloane mari de cauciuc umflate şi cabinele presurizate. Tatăl său era probabil aşteptat, căci fură conduşi imediat la mica maşină de escortă care stătea lîngă uriaşa uşă circulară a ecluzei. Încordat de nerăbdare, Marvin se aşeză în cabina înghesuită în timp ce tatăl lui pornea motorul şi controla comenzile.

Uşa interioară a ecluzei se deschise alunecînd în lateral şi apoi se închise în urma lor – auzea mormăitul uriaşelor pompe de aer stingîndu-se pe măsură ce presiunea cobora la zero. Apoi semnalul VID se aprinse şi, cînd cealaltă uşă se deschise, înaintea lui Marvin se întindea teritoriul în care nu pătrunsese încă niciodată.

Îl văzuse în fotografii, desigur. Îl privise pe ecranele televizoarelor de sute de ori. Însă acum se întindea peste tot în jurul lui, arzînd sub soarele încrîncenat care se tîra atît de încet pe cerul negru-cărbune. Se uită spre vest, departe de sclipirea orbitoare a soarelui – şi acolo erau stelele, aşa cum i se spusese, dar niciodată nu crezuse cu adevărat. Le fixă timp îndelungat, minunîndu-se că ceva putea fi atît de strălucitor şi totuşi atît de mic. Erau ca nişte puncte scînteind intens, şi îşi aminti subit versurile pe care le citise cîndva într-o carte a tatălui său:

Pîlpîie, pîlpîie, steluţă sclipitoare,
Mă întreb ce eşti tu oare.

Ei bine, el ştia ce sînt stelele. Cel care pusese întrebarea trebuia să fi fost foarte prost. Şi cum adică „pîlpîie"? Puteai vedea imediat că toate stelele străluceau cu aceeaşi lumină egală, nemişcată. Abandonă enigma şi îşi îndreptă atenţia către peisajul din jurul lui.

Goneau peste o cîmpie plată cu aproape o sute de mile pe oră, roţile mari de cauciuc aruncînd norişori de praf în urma lor. Colonia nu se vedea deloc; în cele cîteva minute cît privise stelele, domurile şi turnurile radio coborîseră sub orizont. Existau însă alte indicii ale prezenţei omului, fiindcă la aproximativ o milă în faţă Marvin putea vedea nişte structuri de forme ciudate adunate în jurul intrării unei mine. Din cînd în cînd, o trîmbă de aburi izbucnea dintr-o supapă scundă şi se dispersa imediat.

Într-o clipă trecuseră de mină. Tatăl lui conducea neobosit şi vesel ca şi cum – un gînd ciudat pentru o minte de copil – ar fi încercat să fugă de ceva. În cîteva minute ajunseseră la marginea platoului pe care fusese construită colonia. Terenul cobora brusc sub ei într-o pantă ameţitoare a cărei parte inferioară se pierdea în umbră. În faţă, cît vedeai cu ochii, se afla un talmeş-balmeş

de cratere, lanţuri muntoase şi ravine. Crestele munţilor, prinzînd ultimele raze ale soarelui, ardeau ca nişte insule de foc într-o mare de întuneric – şi deasupra lor stelele străluceau la fel de statornic ca întotdeauna. Era imposibil să existe un drum înainte – şi totuşi exista. Marvin îşi încleştă pumnii cînd maşina trecu peste marginea pantei şi începu lunga coborîre. Apoi zări poteca abia vizibilă de pe versantul muntelui şi se mai relaxă puţin. Se părea că şi alţi oameni mai merseseră pe acolo.

Noaptea se lăsă şocant de repede atunci cînd traversară linia umbrei şi soarele trecu dincolo de crestele platoului. Farurile gemene se treziră la viaţă, aruncînd benzi alb-albăstrii pe pietrele din faţă, astfel că nu mai era nevoie să-şi verifice viteza. Ore în şir străbătură văi şi trecură pe lîngă poalele munţilor ale căror vîrfuri păreau să pieptene stelele şi uneori ieşeau pentru o clipă la lumina soarelui cînd urcau pe un teren mai înalt.

Acum în partea dreaptă se întindea o cîmpie prăfoasă şi încreţită, iar în stînga, cu meterezele şi terasele ridicîndu-se milă după milă spre cer, se afla un perete muntos care se întindea în depărtare pînă cînd vîrfurile sale dispăreau din vedere dincolo de marginea lumii. Nu era nici un semn că vreun om ar mai fi explorat vreodată acest pămînt, dar o dată trecură pe lîngă scheletul unei rachete prăbuşite şi alături de ea se ridica o movilă de piatră cu o cruce de metal deasupra.

Lui Marvin i se părea că munţii se întindeau la infinit, dar în cele din urmă, multe ore mai tîrziu, lanţul muntos se termina printr-un promontoriu înalt şi prăpăstios înălţîndu-se abrupt dintr-un grup de dealuri. Coborîră printr-un defileu puţin adînc care forma un arc larg spre capătul opus al munţilor. În acest timp, Marvin îşi dădu seama, încet, că ceva foarte straniu se petrecea cu terenul din faţa lor.

Soarele coborîse deja dincolo de dealurile din dreapta: valea din faţa lor ar fi trebuit să fie în întuneric total. Totuşi era scăldată într-o lumină albă şi rece care se revărsa peste stîncile pe sub care treceau. Apoi, brusc, se pomeniră în cîmp deschis, iar sursa luminii li se arătă în toată splendoarea sa.

Era foarte linişte în cabină, acum că motoarele se opriseră. Singurul sunet era şoapta slabă a alimentării cu oxigen şi cîte un trosnet metalic întîmplător atunci cînd pereții exteriori ai vehiculului eliminau căldura. Căci nu venea nici un fel de căldură de la măreața semilună argintie care plutea jos deasupra orizontului şi inunda tot acest teren cu lumina sa perlată. Era atît de strălucitoare încît trecură minute întregi pînă ca Marvin să poată accepta provocarea şi să se uite direct în lumină, dar în cele din urmă reuşi să distingă contururile continentelor, marginea difuză a atmosferei şi insulele albe de nori. Chiar şi de la această distanță putea vedea sclipirea luminii solare pe gheața polară.

Era frumos şi inima lui simțea chemarea peste abisul spațiului. În acea semilună strălucitoare se adunau toate minunile pe care el nu le cunoscuse niciodată – toate nuanțele cerului la apus, murmurul mării pe pietrişul plajelor, răpăitul ploii, binecuvîntarea leneşă a zăpezii. Acestea şi o mie altele ar fi trebuit să fie moştenirea lui de drept, dar el le cunoştea numai din cărți şi din înregistrările vechi şi gîndul îl umplu de suferința exilului.

De ce nu se puteau întoarce? Părea atît de calm sub acele şiruri de nori în marş. Apoi, cînd ochii lui Marvin nu mai fură orbiți de strălucire, observă că porțiunea de disc care ar fi trebuit să fie în întuneric strălucea slab cu o fosforescență bolnăvicioasă... şi îşi aminti. Se uita la rugul funerar al unei lumi – la urmările radioactive ale Armaghedonului. Printr-un sfert de milion de mile de spațiu, focul atomilor pe moarte era încă vizibil, a reamintire veşnică a trecutului ruinat. Aveau să treacă secole pînă cînd strălucirea letală să se stingă de pe roci şi viața să se poată reîntoarce ca să umple acea lume tăcută, pustie.

Tatăl său începu să vorbească, spunîndu-i lui Marvin povestea care pînă în urmă cu cîteva momente nu însemnase pentru el mai mult decît un basm auzit în copilărie. Erau multe lucruri pe care nu le putea înțelege, îi era imposibil să-şi imagineze tiparul strălucitor, multicolor al vieții pe planeta pe care nu o văzuse niciodată. Nu putea înțelege nici forțele care o distruseseră în final, lăsînd Colonia, ferită de izolarea sa, ca

unic supravieţuitor. Însă putea împărăşi agonia ultimelor zile, cînd Colonia aflase în cele din urmă că niciodată navele cu provizii nu vor mai coborî în flăcări cu daruri de acasă. Una cîte una, staţiile radio încetaseră să emită: pe partea umbrită a globului luminile oraşelor păliseră şi muriseră, iar ei rămăseseră singuri, aşa cum nici un om nu mai fusese vreodată singur, purtînd în mîinile lor viitorul speciei.

Urmaseră apoi anii de disperare şi îndelunga luptă pentru supravieţuire în lumea lor încrîncenată şi ostilă. Lupta fusese cîştigată, deşi cu greu. Acea mică oază de viaţă era în siguranţă în faţa a ce putea Natura să facă mai rău. Dar dacă nu exista un ţel, un viitor spre care să tindă, Colonia şi-ar fi pierdut dorinţa de a trăi şi atunci nici maşinile nici îndemînarea nici ştiinţa nu i-ar mai fi putut salva.

Astfel, în sfîrşit, Marvin înţelese menirea acestui pelerinaj. El nu se va plimba niciodată pe lîngă rîurile acelei lumi legendare şi pierdute, nici nu va asculta tunetul urlînd deasupra dealurilor molcome. Totuşi, într-o zi – cît de îndepărtată? – copiii copiilor lui se vor întoarce să-şi revendice moştenirea. Vînturile şi ploile vor spăla otrăvurile de pe pămînturile arse şi le vor duce în ocean, iar în adîncuri ele îşi vor pierde veninul pînă cînd nu vor mai putea face rău nici unei fiinţe. Atunci, marile nave care încă aşteptau aici pe cîmpiile tăcute şi prăfoase se vor înălţa din nou în spaţiu pe drumul care duce spre casă.

Acesta era visul, iar Marvin ştiu printr-o subită străfulgerare a intuiţiei că îl va transmite propriului său fiu, aici, în acelaşi loc, cu munţii în spatele lui şi lumina argintie de pe cer curgîndu-i pe faţă.

Nu privi înapoi cînd porniră pe drumul de întoarcere. Nu suporta să vadă măreţia rece a cornului Pămîntului pălind pe stîncile din faţa lui în timp ce se realătura semenilor săi în lungul lor exil.

Traducere: Roxana Brînceanu

John Helfers

DUPĂ UN TIMP

Planeta albastră, albă şi maro este acum tăcută.

Se menţine încă pe traiectoria sa, gravitînd în jurul stelei G2 de peste 4,6 miliarde de ani, fiind a treia dintre cele nouă planete prinse în atracţia implacabilă a acelui enorm corp ceresc incandescent, roşu-auriu. Energia eliberată de această stea, sub formă de lumină – esenţială pentru toate formele de viaţă cunoscute – are constant nevoie de şapte minute pentru a parcurge cele 149 de milioane de kilometri pînă la suprafaţa planetei, dezvăluind întotdeauna oceane şi continente dintr-o jumătate a lumii şi lăsînd-o pe cealaltă învăluită în întuneric.

Cea de-a treia planetă este şi acum orbitată de propriul satelit – o rocă rotundă, albă, vizibilă datorită luminii stelare reflectate de terenul său pustiu. Suprafaţa îi este lipsită de aer, plină de cratere şi acoperită cu resturi, printre care şi un băţ pe care atîrnă o bucată de pînză decolorată, cu şiruri de stele albe, încă vizibile, pe un fond ce ar fi putut fi cîndva de culoare închisă. În plus, acolo se odihnesc nemişcate mai multe rachete, precum şi o grămadă de capace reci, argintate, aflate în preajma unor găuri săpate în zonă ce demonstrează că, la un moment

dat, nişte creaturi s-au plimbat pe acea suprafaţă şi au cercetat sub scoarţa ei pentru diverse motive uitate de multă vreme.

La o depărtare de trei sute optzeci şi patru de mii de kilometri, în partea cea mai de jos a întunecatului spaţiu cosmic ce a fost curăţat complet, cu mult timp în urmă, de toţi sateliţii artificiali, norii încă se mai formează în atmosfera planetei albastre, crescînd, ridicîndu-se, plutind pe cerul albastru deschis, uneori dezlănţuind furtuni violente ce se abat asupra continentelor şi oceanelor, alteori plecînd înapoi în circuitul ploii fără a răspîndi vreun singur strop de umezeală, aşa cum au făcut de milioane de ani şi o vor face încă multe milioane de acum înainte.

Odinioară, nenumărate specii de animale au cutreierat această planetă, de la insecte neînsemnate şi totuşi aproape indestructibile – gîndaci, muşte de gunoi şi rudele lor – pînă la forme superioare de viaţă, inclusiv reptile, mamifere atît aeriene cît şi terestre, animale acvatice minuscule, dar şi mari. Acum toate speciile de pe întreaga planetă numără în jur de cîteva mii; e vorba, în cea mai mare parte, de existenţa insectelor, a gîndacilor rezistenţi, a greierilor sezonieri şi a fluturilor. Se pare că întotdeauna vor exista fluturi. Oceanele sînt aproape moarte, înglobînd numai viaţa animalelor unicelulare, şi asta de cîteva milenii. Este o raritate să vezi mamifere cu sînge cald oriunde în emisfera nordică a planetei, tot ceea ce a mai rămas, avînd blană sau pene, se naşte, trăieşte şi moare în apropierea ecuatorului. Privind spre nord, este evident din ce motiv.

Pe măsură ce planeta albastră se roteşte, părţi ale ei întorcîndu-se mereu în lumina strălucitoare a soarelui, devin vizibile întinderi de teren, multe dintre ele neschimbate de mii de ani. Cu excepţia unuia. La început, acest grup neuniform străpuns de sute de canale, golfuri, rîuri şi lacuri, cu o mică peninsulă în colţul sud-estic proiectată înspre ocean, şi cu o fîşie întinsă de teren ce iese în afară dinspre colţul de nord-vest dînd impresia că atinge aproape continentul enorm din apropiere prin acea

risipire de insule neregulate, pare ca şi cum restul pămîntului se adună în jurul lui. Dar o privire mai atentă dezvăluie o altă poveste.

Ceea ce era odinioară un lanț muntos întins, înalt, neîntrerupt ce se desfăşura de la sloiurile mării înghețate din punctul cel mai înalt al lumii, pînă la mulțimea de terenuri în formă de banană construind o punte peste ocean, între acest continent şi cel învecinat, este acum spulberat în mai multe bucăți. Acolo unde fuseseră pe vremuri sute de piscuri semețe, cu calote de ninsoare în mijlocul acestui cîndva măreț tărîm muntos, este acum un uriaş crater, lat de peste o sută de kilometri. Craterul ar putea fi vizibil de pe satelitul acestei planete, dacă ar exista cineva acolo să-l observe.

Strălucirea mai intensă a luminii stelare în această întinsă regiune denotă faptul că ea nu este asemenea celorlalte. Restul continentelor au toate nişte petice înverzite, mici, dar, fără nici o îndoială, petice de vegetație. Pe acest pămînt, totuşi, nu poată fi întrezărită nici o pată verde. Mai degrabă este înfăşurat într-un strat gros de cenuşă gri-maronie cuprinzînd coasta vestică pînă la un grup de cinci lacuri moarte, mari, liniştite, care se află tocmai dincolo de imensul golf din sectorul nord-estic al continentului. Se întinde de la tundra înghețată din partea nordică pînă la capătul lanțului muntos din sud şi acoperă tot ce atinge. În partea de sud-vest a munților, se distinge imensul canion. Pădurile dese, înverzite odinioară, care se aşterneau pe întreaga coastă vestică, sînt acum numai rămuriş uscat, întărit într-un înveliş gros şi rezistent de cenuşă. Rămăşițele unui lung pod suspendat, cu traversele şi fundația răsucite şi îndoite de un cutremur, în urmă cu mult timp, au devenit şi ele de un cenuşiu posomorît. Clădirile la fel.

Sute de mii de case, zgîrie-nori, ferme, biserici, întreprinderi şi toate celelalte construcții ce înzestrează planeta sînt toate nemişcate şi tăcute. Turle bogat ornamentate sînt sufocate în praf cenuşiu-închis. Ferestrele reflectorizante – acelea care mai erau încă intacte – sînt lipsite de transparență din cauza unui

strat de funingine nisipoasă, pe care ploile, de-a lungul multor ani de zile, l-au întărit şi transformat într-o tencuială consistentă. Nici un indiciu de viaţă de-a lungul întregului ţinut.

Planeta se roteşte, aşa cum a făcut-o întotdeauna, şi dezvăluie mai mult din ceea ce a rămas în urma celor care au trăit cîndva aici. Turnuri înalte cu ceas sînt acum tăcute, cu indicatoarele orelor şi minutelor nemişcate de cîteva secole. Pretutindeni, incendiile naturale au distrus zeci de comunităţi de odinioară, incinerînd hectar după hectar municipii, oraşe şi păduri. Cîteva structuri piramidale aflate în apropierea unei întinse mări sînt treptat atît erodate de vîntul susţinut al deşertului cît şi îngropate de nisipurile veşnic în derivă. Un bloc masiv care ar fi putut fi pe vremuri o sculptură a unui ciudat amestec om-animal chircit este acum doar o colină de piatră erodată.

Pe alte continente, natura îşi recuperează terenurile ce i-au aparţinut odinioară, cu mult timp în urmă. Jungla deasă avansează peste clădirile înalte, dezintegrînd drumuri şi fundaţii, doborînd treptat la pămînt fostele monumente ale poporului care, pe vremuri, a prosperat aici. Rîurile, umflate de puhoaiele revărsate din munţi, ies din albie şi inundă zeci de mii de metri pătraţi din peisaj, transformîndu-l de fiecare dată. În alte zone, nisipurile deşertului înaintează treptat, acoperind pămînt şi iarbă şi apă şi construcţii. Oceanul, pe care nimic nu-l poate opri, se înalţă din cînd în cînd şi-şi revarsă furia pe litoralul lumii, distrugînd, remodelînd, renăscînd. Anotimpurile trec, zăpada deasă, grea troienind oraşele odinioară magnifice, mîndria poporului care le construise cu mult timp în urmă.

Neamul care ridicase aceste construcţii fusese odinioară prolific pe această planetă, răspîndindu-se peste uscat şi apă în număr foarte mare. Mereu curioşi, au parcurs aproape fiecare centimetru din lumea pe care o moşteniseră, escaladînd munţii cei mai înalţi, coborînd pe fundul oceanului, şi chiar despicînd fiecare atom care conţinea el însuşi viaţă. Au învins boala, au unit lumea în tehnologie şi aproape s-au distrus ei înşişi, şi nu

numai o dată. Navele lor au despicat cerul, căutînd întotdeauna să meargă mai departe, mai repede, iar în cele din urmă au scăpat din încătuşarea deprimantă a Pămîntului pentru a explora întinderile apropiate ale spaţiului cosmic. Au fost chiar destul de interesaţi de restul galaxiilor încît să transmită în exterior un semnal, în speranţa vreunui răspuns de la o altă formă de viaţă de undeva din univers. Dar, ca în toate ciclurile, timpul lor trebuise să ajungă la un sfîrşit, în cele din urmă, lăsînd în urmă, ca moştenire, numai monumente în dezordine.

Acum, rămăşiţele amplului sistem de transport zac abandonate în şiruri alături de ceea ce au fost, pe timpuri, centre de civilizaţie. De mult este distrus şi sistemul de comunicaţii, vibrant odinioară cînd folosea însăşi lumina pentru a purta informaţiile pretutindeni pe glob, cît ai clipi din ochi. A trecut mult timp de cînd staţiile spaţiale artificiale ce gravitaseră această planetă au brăzdat cerul într-o vîlvătaie crîncenă produsă de reintrarea în atmosferă. Istoria acestei rase, păstrată la început în lut şi piatră, apoi mai tîrziu pe hîrtie, în oţel, siliciu şi electroni, este acum în stare latentă, edificii înălţate pentru a le găzdui moştenirea furată între timp.

Poate că într-o zi, peste sute de mii de ani, o altă rasă se va dezvolta pe această planetă, ce va da în vileag rămăşiţele trecutei civilizaţii, şi vor fi surprinşi de cei care fuseseră predecesorii lor. Poate vor fi vizitatori de pe o stea îndepărtată care au recepţionat un semnal răspîndit în spaţiu cu sute de ani în urmă, sau care au recuperat vreo sondă străveche lansată în spaţiu înainte ca vreunul dintre ei să se fi născut şi care au călătorit prin spaţiu pentru a localiza sursa acestei ciudate tehnologii. Poate că ei vor dezlega tainele ascunse ale acestei rase, descoperind tehnologia sigilată în interiorul unui munte, sau vor descoperi arhive care dezvăluie istoria acestei rase şi ce anume s-a întîmplat în cele din urmă cu ea.

Sau poate că, în aproximativ nouă miliarde de ani, steaua în jurul căreia gravitează această planetă albastră, albă şi maro se va transforma într-o imensă minge roşie de heliu incandescent,

incinerînd cele două planete mai apropiate de ea şi, da, în aceeaşi măsură şi această planetă. După alte cîteva milioane de ani, avînd epuizate rezervele de carburant, se va strînge într-un nucleu compact – compus dintr-o aglomerare de atomi – formînd o minge albă cam de dimensiunea celei de a treia planete pe care o distrusese în urmă cu acei mulţi ani.

Şi în final, cu excepţia acelor fragmente de tehnologie împrăştiate care ar putea să fi supravieţuit călătoriei lor fără de sfîrşit şi a secolelor de semnale radio şi de televiziune ce fuseseră difuzate în tot universul, va fi ca şi cum acea rasă – care deţinuse pe termen scurt dominaţia asupra celei de a treia planete, cu acele toate miliarde de ani în urmă – nu ar fi existat deloc.

Traducere: Sanda Andronache

V
MARTORI LA SFÎRȘITUL LUMII

Robert Silverberg

CÎND NE-AM DUS SĂ VEDEM SFÎRŞITUL LUMII

Nick şi Jane erau bucuroşi că se duseseră să vadă sfîrşitul lumii. Fiindcă asta le oferea ceva deosebit despre care să vorbească la petrecerea lui Mike şi Ruby. Oamenilor le place întotdeauna să meargă la o petrecere înarmaţi cu un mic subiect de conversaţie. Mike şi Ruby dădeau petreceri fantastice. Casa lor era superbă, era una dintre cele mai rafinate din cartier. O casă cu adevărat pentru toate anotimpurile, pentru toate stările de spirit. Un colţ de lume extrem de special. Cu mai mult spaţiu în interior şi în exterior... cu mai multă libertate fără limite... Salonul, cu grinzile plafonului la vedere, era un focar natural al distracţiilor. Cu finisaje făcute la comandă, cu un spaţiu special amenajat pentru discuţii şi cu şemineu. Mai exista şi o cameră de recreere pentru întreaga familie, cu tavan cu grinzi şi pereţi cu lambriuri de lemn – plus un birou. Şi un apartament principal magnific, cu un spaţiu pentru garderobă de trei metri şi jumătate şi cu baie separată. Design exterior într-adevăr impresionant. Curte acoperită. Un sfert de hectar de pădure magnifică în jur. Petrecerile lor erau atracţiile principale în oricare dintre lunile anului. Nick şi Jane rămaseră în aşteptare pînă cînd apreciară

că sosise destul de multă lume. Atunci ea îl înghionti şi el spuse, jovial:

— Ştiţi ce-am făcut săptămîna trecută? Hei, am fost să vedem sfîrşitul lumii!

— Sfîrşitul lumii? întrebă Henry.

— V-aţi dus să-l vedeţi? făcu Cynthia, soţia lui.

— Cum aţi reuşit aşa ceva? se interesă Paula.

— Oferta e disponibilă începînd din martie, îi spuse Stan. Cred că American Express are-un compartiment care se-ocupă de asta.

Descoperind că Stan ştia deja, Nick se simţi stînjenit. Se grăbi să continue, înainte de-a apuca celălalt să mai deschidă gura:

— Da, abia a început. Agentul nostru de călătorie a aflat. Ceea ce fac ei e să te pună într-o maşină care seamănă cu un submarin mititel, ştiţi voi, cu cadrane şi manete în faţa ta, dincolo de un perete de plastic, ca să n-atingi nimic, şi te trimit în viitor. Poţi să plăteşti c-o carte de credit obişnuită.

— Trebuie să fie foarte scump, zise Marcia.

— Reduc preţul cu mare rapiditate, spuse Jane. Anul trecut numai milionarii îşi puteau permite. Serios, chiar n-aţi mai auzit despre asta?

— Ce-aţi văzut? întrebă Henry.

— La început, dincolo de hublou n-a fost decît o întindere cenuşie, răspunse Nick. Şi un soi de efect scînteietor.

Toată lumea se uita la el. Le savură atenţia. Jane avea o expresie fascinată, iubitoare.

— Pe urmă ceaţa s-a-mprăştiat şi o voce din difuzor ne-a anunţat că ajunseserăm chiar la sfîrşitul timpului, cînd existenţa vieţii pe Pămînt devenise imposibilă. Bineînţeles că noi eram izolaţi, în chestia aia etanşă, ca un submarin. Nu puteam decît să ne uităm afară. Pe plajă, pe plaja aia pustie. Apa avea o culoare gri bizară, cu o strălucire roz. Pe urmă s-a-nălţat soarele. Era roşu, aşa cum e uneori la răsărit, numai că a rămas la fel şi cînd a ajuns în mijlocul cerului, şi părea zgrunţuros şi deformat pe

margini. Aşa cum arată cîţiva dintre noi, ha ha. Zgrunţuros şi deformat pe margini. Pe plajă bătea un vînt rece.

— Dacă eraţi în submarinul etanş, de unde ştii că era un vînt rece? întrebă Cynthia.

Jane îi aruncă o privire aspră. Nick răspunse.

— Vedeam nisipul spulberat de vînt din jur. Şi părea să fie frig. Oceanul gri. Ca iarna.

— Povesteşte-le despre crab, zise Jane.

— Da, şi crabul. Ultima formă de viaţă de pe Pămînt. Nu era un crab adevărat, fireşte, era ceva lat de şaizeci de centimetri şi înalt de treizeci, cu o carapace groasă, de un verde lucios, cu probabil vreo douăzeci de picioare şi cu nişte coarne curbate, îndreptate în sus, şi se mişca încet prin faţa noastră, de la dreapta la stînga. A avut nevoie de toată ziua ca să traverseze plaja. A murit înainte de-a se-nnopta. I s-au fleşcăit coarnele şi n-a mai mişcat. A venit fluxul şi i-a măturat trupul. Soarele a apus. Nu era lună. Stelele nu păreau să fie la locurile lor. Difuzorul ne-a spus că tocmai văzuserăm moartea ultimei făpturi de pe Pămînt.

— Ce sinistru! strigă Paula.

— Aţi fost plecaţi mult timp? întrebă Ruby,

— Trei ore, răspunse Jane. Poţi să petreci săptămîni sau zile la sfîrşitul lumii, dacă vrei să plăteşti în plus, dar ei te aduc întotdeauna înapoi după exact trei ore din momentul plecării. Ca să n-o ia razna cheltuielile cu bona.

Mike îi oferi lui Nick nişte marijuana.

— Înseamnă-ntr-adevăr ceva, spuse. Să ajungi la sfîrşitul lumii. Hei, Ruby, poate-o să vorbim cu agentul de călătorie despre asta.

Nick trase fumul adînc în piept şi îi întinse ţigara lui Jane. Era încîntat de sine însuşi, de modul în care spusese povestea. Toţi fuseseră foarte impresionaţi. Soarele ăla mărit, roşu, crabul care fugea. Excursia costase mai mult decît o lună petrecută în Japonia, dar fusese o investiţie bună. El şi Jane o făcuseră primii, din tot cartierul. Ceea ce era important. Paula se holba la el cu veneraţie. Nick ştia că acum îl vedea într-o cu totul altă lumină.

Era posibil să vină la o întîlnire cu el, la un motel, marți la ora prînzului. Cu o lună în urmă îl refuzase, dar acum căpătase, în ochii ei, o nouă atractivitate. Se uită la ea şi-i făcu cu ochiul. Cynthia şi Stan se țineau de mînă. Henry şi Mike se ghemuiseră la picioarele lui Jane. Fiul de doisprezece ani al lui Mike şi Ruby intră în încăpere şi se opri la marginea zonei cu fotolii şi canapele rezervată pentru conversații.

— Tocmai s-a difuzat un comunicat la ştiri, spuse el. Nişte amibe mutante au scăpat dintr-o stațiune de cercetări guvernamentală şi-au ajuns în lacul Michigan. Sînt purtătoarele unui virus care dizolvă țesuturile şi toată lumea din şapte state trebuie să fiarbă apa, pînă la primirea altor instrucțiuni.

Mike se încruntă la el.

— Ai depăşit ora de culcare, Timmy.

Băiatul plecă. Se auzi soneria. Ruby se duse să răspundă şi se întoarse cu Eddie şi Fran.

— Nick şi Jane au fost să vadă sfîrşitul lumii, zise Paula. Tocmai ne-au povestit.

— Phii, exclamă Eddie, şi noi am făcut asta, miercuri noaptea.

Nick se simți demoralizat. Jane îşi muşcă buza şi o întrebă în şoaptă pe Cynthia de ce purta Fran întotdeauna rochii atît de lipsite de gust.

— Ați văzut totul, ei? întrebă Ruby. Crabul şi restul?

— Crabul? se miră Eddie. Ce crab? N-am văzut nici un crab.

— Probabil c-a murit înainte, spuse Paula. Cînd au fost acolo Nick şi Jane.

— A sosit un nou transport de Cuernavaca Lightning, zise Mike. Uite, trageți un fum.

— Cînd ați făcut-o? îl întrebă Eddie pe Nick.

— Duminică după-amiază. Cred c-am fost primii.

— Excelentă excursie, nu-i aşa? spuse Eddie. Totuşi, întrucîtva cam sumbră. Cînd s-a prăbuşit ultimul deal în mare.

— Noi n-am văzut asta, zise Jane. Şi voi n-ați văzut crabul? Poate-am fost în excursii diferite.

— Care sînt impresiile voastre, Eddie?

Eddie se opri în spatele Cynthiei şi o cuprinse cu braţele.

— Ne-au pus într-o capsulă mică, începu el, cu un hublou, ştiţi, şi cu o mulţime de instrumente, şi...

— Am mai auzit partea asta, îl întrerupse Paula. Ce-aţi văzut?

— Sfîrşitul lumii, spuse Eddie. Cînd apa acoperă totul. Soarele şi luna erau pe cer în acelaşi timp...

— Noi n-am văzut deloc luna, remarcă Jane. Pur şi simplu nu era acolo.

— Se vedea într-o parte, iar soarele în cealaltă, continuă Eddie. Luna era mai aproape decît ar fi trebuit. Şi de o culoare ciudată, aproape ca a bonzului. Şi apa urca tot mai sus, pe nesimţite. Am ocolit jumătate din lume şi tot ce-am văzut a fost oceanul. Cu excepţia unui singur loc, unde ieşea în afară o bucată mare de pămînt, un deal, şi ghidul ne-a spus că era vîrful muntelui Everest.

Îşi flutură mîna spre Fran.

— A fost foarte şic, eh, să plutim, în ambarcaţiunea noastră minusculă, lîngă vîrful Everestului. Cam trei metri din el ieşeau în afară. Şi apa creştea întruna. Mai sus, mai sus, mai sus. Mai sus şi peste vîrf. Hap. Şi n-a mai rămas nici o palmă de pămînt. Trebuie să recunosc c-a fost puţin cam dezamăgitor, exceptînd bineînţeles ideea de bază. Ingeniozitatea omenească poate crea o maşină capabilă să trimită oamenii la miliarde de ani distanţă, în viitor, şi să-i aducă înapoi, uau! Dar acolo nu era decît oceanul.

— Ce bizar, făcu Jane. Şi noi am văzut oceanul, dar exista o plajă, un soi de plajă oribilă, şi creatura aia ca un crab mergea de-a lungul ei, şi soarele – era în întregime roşu. Cînd l-aţi văzut voi era tot aşa?

— Era verde, un soi de verde foarte palid, răspunse Fran.

— Vorbiţi despre sfîrşitul lumii? întrebă Tom.

El şi Harriet stăteau lîngă uşă, scoţîndu-şi hainele. Le deschise, probabil, băiatul lui Mike. Tom îi întinse haina lui Ruby şi exclamă:

— Doamne, ce spectacol!

— Deci aţi făcut-o şi voi? întrebă Jane, cu o notă falsă în glas.

— Acum două săptămîni, răspunse Tom. Agentul de călătorii ne-a sunat şi-a spus: „Ghiciţi ce vă oferim acum, sfîrşitul blestemăţiei ăsteia de lume!" Cu toate costurile suplimentare, preţul n-a fost de fapt chiar atît de piperat. Aşa că ne-am dus direct acolo, la birou, sîmbătă, cred – sau era vineri? – oricum, în ziua marii revolte, cînd au ars St. Louis...

— Asta a fost sîmbătă, spuse Cynthia. Îmi aduc aminte că mă-ntorceam de la cumpărături cînd au spus la radio că se foloseau arme nucleare...

— Sîmbătă, da, încuviinţă Tom. Le-am spus că eram pregătiţi să mergem, şi ne-au şi trimis.

— Aţi văzut o plajă cu crabi, întrebă Stan, sau o lume plină cu apă?

— Nici una, nici alta. Era un soi de eră glaciară. Gheţarii acopereau totul. Nu se vedea nici un ocean, nici un munte. Am zburat în jurul lumii şi semăna cu un bulgăre de zăpadă imens. Montaseră proiectoare pe vehicul, fiindcă soarele dispăruse.

— Eu am fost sigură că zăream soarele, atîrnînd acolo, sus, spuse Harriet. Ca un glob de zgură pe cer. Dar ghidul a zis că nu, nimeni nu poate să-l vadă.

— Cum a fost posibil să vizitaţi fiecare un alt sfîrşit al lumii? se miră Henry. E de crezut că nu există decît unul singur. Adică se sfîrşeşte şi aşa se sfîrşeşte, şi nu se poate sfîrşi în mai multe feluri.

— Ar fi putut fi un truc? întrebă Stan.

Toţi se întoarseră şi îl priviră. Faţa lui Nick se înroşi peste măsură. Fran căpătă o înfăţişare atît de jalnică, încît Eddie se desprinse de Cynthia şi se duse să-i maseze umerii. Stan ridică din umeri.

— Nu vreau să insinuez asta, se apără el. Mă-ntrebam doar.

Sună telefonul. Ruby se duse să răspundă. Nick îi vorbi Paulei despre prînzul de marţi. Ea se declară de acord.

— Să ne-ntîlnim la motel, propuse el, şi ea zîmbi.

Eddie o îmbrăţişa din nou pe Cynthia. Henry părea foarte beat şi se chinuia să n-adoarmă. Sosiră Phil şi Isabel. Îi auziră

pe Tom şi Fran vorbind despre incursiunile lor la sfîrşitul lumii şi Isabel spuse că ei doi fuseseră acolo cu numai două zile înainte.

— La naiba, zise Tom, toată lumea face chestia asta! Cum a fost excursia voastră?

Ruby se întoarse în încăpere.

— A telefonat sora mea, din Fresno, să spună că e teafără. La Fresno nu s-a simţit cutremurul.

— Cutremurul? se miră Paula.

— În California, o lămuri Mike. În după-amiaza asta. Nu ştiai? A distrus aproape tot Los Angelesul şi s-a propagat drept în susul coastei, practic pînă la Monterey. Se crede c-a fost provocat de bomba testată în subteran, în deşertul Mohave.

— În California au fost întotdeauna dezastre din astea groaznice, spuse Marcia.

— Bine că amibele alea n-au scăpat în est, zise Nick. Imaginaţi-vă ce complicat ar fi fost dacă le-ar fi avut acum în L.A.

— Le vor avea, spuse Tom. Două din trei se reproduc prin spori aeropurtaţi.

— Ca germenii tifoidei de anul trecut, din noiembrie, comentă Jane.

— Ăla a fost tifos, o corectă Nick.

— Oricum, zise Phil, le povesteam lui Tom şi Fran ce-am văzut noi la sfîrşitul lumii. Soarele se transforma în novă. Şi ne-au arătat totul într-un mod foarte inteligent. Adică nu puteai pur şi simplu să stai acolo şi să trăieşti experienţa asta, din cauza căldurii şi a radiaţiilor foarte puternice, şi aşa mai departe. Dar ei oferă o vedere periferică a fenomenului, foarte elegantă, în sensul mcluhanesc[1] al cuvîntului. Te duc mai întîi într-un moment plasat cu vreo două ore înainte de explozie, înţelegeţi? E la nu ştiu cîte catralioane de ani de acum înainte, dar oricum la o foarte mare distanţă, fiindcă toţi copacii arată cu totul altfel.

---

[1] Herbert Marshall McLuhan (1911-1980), profesor la universitatea din Toronto, celebru mai ales datorită aportului său la teoria comunicării. (n.tr.)

Au solzi albaştri şi crengi ca nişte frînghii, iar animalele sînt un fel de creaturi care sar într-un picior, ca nişte jucării cu arc...

— Oh, asta n-o cred, spuse tărăgănat Cynthia.

Phil o ignoră cu eleganță.

— Şi n-am văzut nimic care să indice prezența oamenilor, nici o casă, nici un stîlp de telegraf, de aceea presupun că extincția noastră avusese loc cu multă vreme în urmă. Oricum, ne-au lăsat să ne uităm la toate astea o vreme. Dar fără să ieşim din maşina timpului, fireşte, fiindcă spuneau că atmosfera era nocivă. Soarele a-nceput să se umfle treptat. Eram agitați – nu-i aşa, Iz? – vreau să spun, dacă greşiseră cumva calculele? Excursia asta e o idee cu totul nouă şi lucrurile-ar fi putut merge prost. Soarele se făcea din ce în ce mai mare şi pe urmă din partea lui stîngă a-nceput să iasă ceva ca un braț, un braț uriaş, în flăcări, întinzîndu-se prin spațiu, ajungînd tot mai aproape. Ne uitam la el prin sticlă fumurie, ca pe parcursul eclipselor. Ne-au lăsat să ne uităm la explozie vreo două minute, şi simțeam că era din ce în ce mai cald. Pe urmă am făcut un salt în timp, am mers cu doi ani mai departe. Soarele revenise la forma lui obişnuită, numai că era mai mic, un soi de soare mic şi alb în locul celui mare, galben. Iar pe pămînt totul era cenuşă.

— Cenuşă, spuse apăsat Isabel.

— Arăta ca Detroit, după ce-a aruncat sindicatul bomba nucleară la Ford. Numai că era mult, mult mai rău. Munți întregi se topiseră. Oceanele secaseră. Totul era cenuşă.

Se cutremură şi luă o țigară cu marijuana de la Mike. Isabel plîngea.

— Creaturile cu un singur picior, spuse ea. Adică, probabil c-au fost nimicite, toate.

Începu să suspine. Stan o linişti.

— Mă-ntreb de ce e altfel pentru toată lumea care merge acolo, zise el. Înghețul. Sau oceanele. Sau explozia soarelui. Sau creatura pe care-au văzut-o Nick şi Jane.

— Sînt convins că am trăit cu toții cîte o experiență autentică în viitorul îndepărtat, zise Nick.

Simţea că era necesar să recapete cumva controlul asupra grupului. Fusese atît de bine cînd îşi spusese povestea, înainte de sosirea celorlalţi.

— Cu alte cuvinte, Pămîntul trece printr-o diversitate de calamităţi naturale, nu e vorba pur şi simplu de un singur sfîrşit al lumii, şi ei le amestecă şi trimit oamenii să vadă catastrofe diferite. Dar eu unul nu m-am îndoit nici măcar pentru o singură clipă că asistam la un eveniment autentic.

— Trebuie s-o facem, îi spuse Ruby lui Mike. Nu durează decît trei ore. Ce-ar fi să-i sunăm luni, dimineaţa, mai înainte de orice altceva, şi să ne programăm pentru joi seara?

— Luni sînt funeraliile preşedintelui, le atrase atenţia Tom. Agenţia de voiaj o să fie-nchisă.

— L-au prins pe asasin? întrebă Fran.

— La ştirile de la ora cinci n-au spus nimic, răspunse Stan. Cred c-o să scape, cum a scăpat şi cel dinaintea lui.

— Să fiu al naibii dacă pricep de ce şi-ar dori cineva să fie preşedinte, făcu Phil.

Mike puse muzică. Nick dansă cu Paula. Eddie dansă cu Cynthia. Henry adormise. Dave, soţul Paulei, era în cîrje de cînd fusese jefuit, dar o rugă pe Isabel să vină să stea de vorbă cu el. Tom dansă cu Harriet, deşi erau căsătoriţi. De la ieşirea ei din spital, după transplant, trecuseră numai cîteva luni, şi el o trata cu extrem de multă tandreţe. Mike dansă cu Fran. Phil dansă cu Jane. Stan dansă cu Marcia. Ruby îl despărţi pe Eddie de Cynthia. Pe urmă, Tom dansă cu Jane şi Phil dansă cu Paula. Fetiţa lui Mike şi Ruby se trezi şi veni să-i salute. Mike o trimise înapoi, în pat. În depărtare se auzi o explozie. Nick dansă din nou cu Paula, dar nu voia să se plictisească de el pînă marţi, aşa că se scuză şi se duse să stea de vorbă cu Dave. Dave se ocupa de majoritatea investiţiilor lui. Ruby se întoarse spre Mike:

— Îl suni pe agentul de călătorie a doua zi după funeralii?

Mike răspunse că avea s-o facă, dar Tom le atrase atenţia că şi noul preşedinte urma să fie probabil împuşcat de cineva şi aveau să se desfăşoare alte funeralii. Funeraliile astea făceau praf

produsul național brut, observă Stan, fiindcă toate întreprinderile trebuiau să se-nchidă întruna. Nick o văzu pe Cynthia trezindu-l pe Henry și întrebîndu-l răspicat dacă avea s-o ducă în excursia la sfîrșitul lumii. El păru stînjenit. Fabrica lui fusese aruncată în aer de Crăciun, în timpul unei demonstrații pentru pace, și toată lumea știa că nu era în formă din punct de vedere financiar.

— Poți să plătești, spuse Cynthia, acoperind vorbăria celorlalți cu vocea ei înfierbîntată. Și e atît de frumos, Henry. Gheața. Sau explozia soarelui. Vreau să merg.

— Trebuia ca Lou și Janet să se ducă acolo în seara asta, îi spuse Ruby Paulei. Dar băiatul lor cel mic s-a întors din Texas cu noua formă de holeră, și-au fost nevoiți să contramandeze.

— Am auzit că un cuplu a văzut luna făcîndu-se zob, spuse Phil. A ajuns prea aproape de Pămînt și a plesnit în mai multe bucăți, iar bucățile-au căzut ca niște meteoriți. Și au zdrobit totul, înțelegeți. Un fragment mare a fost cît pe ce să lovească mașina timpului în care erau ei.

— Asta nu mi-ar fi plăcut de loc, zise Marcia.

— Excursia noastră a fost foarte frumoasă, povesti Jane. Fără nimic violent. Doar soarele mare și roșu, și fluxul, și crabul tîrîndu-se pe plajă. Amîndoi am fost profund impresionați.

— E uimitor ce poate realiza știința în zilele noastre, spuse Fran.

Mike și Ruby căzură de acord să-ncerce să-și programeze excursia la sfîrșitul lumii imediat după încheierea funeraliilor. Cynthia bău prea mult și i se făcu rău. Phil, Tom și Dave discutară despre bursă. Harriet îi povesti lui Nick despre operația ei. Isabel flirtă cu Mike, lărgindu-și decolteul. La miezul nopții, cineva dădu drumul la știri. Se difuzau cîteva instantanee din timpul cutremurului, urmate de un avertisment adresat locuitorilor din statele afectate, cărora li se spunea să fiarbă apa. Văduva președintelui fusese filmată în timpul vizitei la văduva președintelui precedent, cerîndu-i sfaturi legate de funeralii. După care începu un interviu cu un director executiv al companiei de călătorii în timp.

— Afacerea e fenomenală, spuse el. Excursiile în timp vor deveni, anul viitor, industria cu cea mai rapidă dezvoltare.

Reporterul îl întrebă dacă, pe lîngă excursia la sfîrşitul lumii, compania lui avea să mai ofere în curînd şi altceva.

— Sperăm s-o facem ceva mai tîrziu, spuse directorul. Intenţionăm să solicităm în scurtă vreme aprobarea Congresului. Dar, între timp, cererea pentru actuala noastră ofertă atinge cote foarte înalte. Nici nu vă puteţi imagina. Fireşte, era de aşteptat ca poveştile apocaliptice să capete o popularitate imensă în asemenea vremuri.

— Ce înţelegeţi prin „asemenea vremuri"? îl întrebă reporterul, dar o reclamă îl întrerupse pe director în timp ce începea să răspundă.

Mike închise televizorul. Nick descoperi că se simţea extrem de deprimat. Decise că era din cauza călătoriei făcute de atît de mulţi dintre prietenii lui, nu doar de el şi Jane, aşa cum crezuse. Se pomeni stînd în picioare, alături de Marcia, şi încercînd să-i descrie modul în care se mişcase crabul, dar ea se mulţumi să ridice din umeri. Acum nu mai vorbea nimeni despre călătoriile în timp. Petrecerea trecuse de acel punct. Nick şi Jane plecară destul de devreme şi se duseră direct la culcare, fără să facă dragoste. În dimineaţa următoare, nu primiră ziarul de duminică din cauza grevei de la Direcţia Podurilor, iar la radio se anunţă că amibele mutante se dovedeau mai greu de distrus decît se anticipase iniţial. Se răspîndeau în Lacul Superior şi toată lumea din zonă trebuia să fiarbă apa de băut. Nick şi Jane se întrebară unde aveau să plece în următorul concediu.

— Ce-ai zice să mergem să vedem din nou sfîrşitul lumii? sugeră ea, iar el rîse timp îndelungat.

Traducere: Ana-Veronica Mircea

Poul Anderson

CĂLĂTORIE SPRE VEŞNICIE

În dimineaţa aceea ploua, burniţa de vară cădea peste dealuri, ascunzînd scînteierea fluviului şi satul de dincolo de el. Martin Saunders stătea în pragul uşii, lăsînd vîntul răcoros şi umed să-i sufle în faţă şi întrebîndu-se cum avea să fie vremea cu o sută de ani mai tîrziu.

Eve Lang se opri în spatele lui şi îi puse mîna pe braţ. El zîmbi, coborîndu-şi privirea spre ea şi gîndindu-se cît de frumoasă era aşa, cu stropii de ploaie prinşi în părul negru, ca nişte perle mărunte. Ea nu spuse nimic; nu era necesar, iar el se simţi recunoscător pentru tăcere.

Vorbi primul.

— N-o să dureze mult, Eve.

Apoi îşi dădu seama ce banal sunaseră cuvintele şi zîmbi.

— Numai că, de ce avem sentimentul ăsta, de despărţire la aeroport? N-o să fiu plecat pentru multă vreme.

— Pentru o sută de ani, zise ea.

— Ia-o uşurel, iubito. Teoria exclude greşelile. Am mai fost plecat în excursii temporale, ai uitat? Douăzeci de ani înainte şi douăzeci în urmă. Proiectorul funcţionează, s-a demonstrat practic. Nu e decît o călătorie ceva mai lungă, atîta tot.

— Dar automatele, cele trimise la o sută de ani în viitor, nu s-au mai întors...

— Exact. Au în ele vreo tîmpenie care-a luat-o razna. Tuburile şi-au expulzat capetele idioate, sau altceva de genul ăsta. De-aia trebuie să mergem acolo eu şi Sam, să vedem ce s-a defectat. Noi ne putem repara maşina. Putem compensa bine cunoscuta perversitate a tuburilor de vid.

— Dar de ce amîndoi? Unul ar fi fost de-ajuns. Sam...

— Sam nu e fizician. E posibil să nu descopere defectul. Pe de altă parte, e un mecanic îndemînatic, poate face lucruri care mie nu mi-ar reuşi niciodată. Ne completăm unul pe altul.

Saunders răsuflă adînc.

— Uite, iubito...

Sam Hull îi strigă cu vocea lui de bas.

— Totul e gata, oameni buni! Putem pleca oricînd doriți!

— Vin.

Dar Saunders nu se grăbi, îşi luă rămas de bun de la Eve ca la carte, dar în avans. Ea îl urmă în casă şi apoi jos, în vastul atelier de lucru subteran.

Proiectorul stătea în mijlocul unei învălmăşeli de aparate, sub lumina albă a tuburilor fluorescente. Privit din exterior, nu avea nimic impresionat, era un cilindru metalic gros de vreo trei metri şi lung de nouă, şi părea nefinisat, ca orice altă construcție experimentală. Carcasa exterioară era un simplu înveliş de protecție al bateriilor şi al proiectorului dimensional masiv din interior. În capătul din față fusese lăsat un loc minuscul pentru cei doi bărbați. Sam Hull le făcu vesel cu mîna. Silueta lui masivă acoperea aproape în întregime dungile gri ce se întretăiau pe costumul mărunțelui MacPherson.

— Totul e reglat pentru o deplasare cu o sută de ani înainte! exclamă el. Două mii şaptezeci şi trei, venim!

MacPherson clipi ca o bufnită în spatele ochelarilor lui cu lentile groase.

— Totul e verificat, zise. Sau cel puțin aşa mi-a spus Sam, aici de față. Eu, unul, nu sînt în stare să deosebesc un oscilograf

de un clistron. Aveți un stoc bogat de piese de schimb şi de unelte. N-ar trebui s-apară probleme.

— Nici nu caut vreuna, Doc, ripostă Saunders. Eve nu vrea să creadă că n-o să fim mîncați de monştri cu ochi pedunculați şi colți lungi. Îi tot repet că n-o să facem altceva decît să verificăm maşinile noastre automate, dacă o să reuşim să le dăm de urmă, plus cîteva observații astronomice, şi-o să ne întoarcem.

— În viitor vor fi oameni, spuse Eve.

— Ei, sigur, n-o să-i refuzăm dac-or să ne invite la un păhărel, ridică Hull din umeri. Ceea ce-mi aduce aminte...

Scoase o sticlă de jumătate din buzunarul încăpător al salopetei.

— Ar trebui să toastăm, sau cam aşa ceva, ee?

Saunders se încruntă uşor. Nu voia să amplifice impresia lui Eve că plecau în necunoscut. Era destul de îngrijorată, biata copilă, biata copilă încîntătoare.

— La naiba, spuse el, ne-am întors în o mie nouă sute cincizeci şi trei şi am văzut casa neschimbată. Ne-am dus în viitor, în o mie nouă sute nouăzeci şi trei, şi am văzut casa neschimbată. În nici una dintre cele două dăți n-am găsit pe nimeni acasă. Excursiile astea sînt prea plicticoase ca să merite un toast.

— Nimic nu e atît de plictisitor încît să nu merite un păhărel, făcu Hull.

Turnă şi ciocniră, o scurtă ceremonie bizară în laboratorul cu desăvîrşire prozaic.

— *Bon voyage*!

— *Bon voyage*.

Eve încercă să zîmbească, dar mîna cu care îşi duse paharul la buze tremura uşor.

— Haide, spuse Hull. Să mergem, Mart. Cu cît plecăm mai repede, cu atît de ne-ntoarcem mai repede.

— Sigur.

Saunders lăsă paharul jos cu un gest hotărît şi se răsuci spre maşinărie.

— La revedere, Eve, ne vedem peste două ore – după o sută de ani.

— Cu bine... Martin.

Ea rosti numele ca pe o mîngîiere.

MacPherson îi privea iradiind aprobator, ca un unchi.

Saunders se înghesui în compartimentul din faţă, alături de Hull. Era un bărbat voinic, cu membre lungi şi umeri laţi, cu trăsături aspre, plăcute, sub o claie de păr castaniu şi ochi mari, cenuşii, înconjuraţi de talpa gîştei, fiindcă şi-i îngusta prea des, privind către soare. Nu purta decît o bluză simplă şi pantalonii largi de lucru, pătaţi pe alocuri de unsoare sau de acid.

Compartimentul abia dacă era suficient de mare pentru ei amîndoi – şi era ticsit cu instrumente – cărora li se adăugau puşca şi pistolul luate numai şi numai ca să liniştească temerile lui Eve. Saunders înjură fiindcă armele îi stăteau în drum şi închise cu zgomot uşa. Sunetul avu ceva straniu, definitiv.

— Gata, spuse Hull, fără să fi fost necesar.

Saunders dădu din cap şi porni proiectorul, care începu să se-ncălzească. Zăngănitul lui puternic umplu cabina, îl simţi vibrîndu-i în oase. Acele oscilară pe cadrane, apropiindu-se de valorile stabile.

Prin singurul hublou, o văzu pe Eve făcîndu-i cu mîna. Îi răspunse cu acelaşi gest, apoi trase cu furie în jos maneta comutatorului principal.

Maşina licări, se estompă şi dispăru. Eve expiră cu un tremur şi se întoarse spre MacPherson.

O învîrtejire cenuşie le apăru pentru scurt timp în faţa ochilor şi zumzetul proiectoarelor umplu maşina cu un cîntec colosal. Saunders urmări indicaţiile aparatelor de măsură şi împinse uşor înapoi maneta comutatorului care controla viteza de deplasare în timp. O înaintare de o sută de ani – minus numărul de zile scurse de cînd trimiseseră primul automat, ca să nu-l descopere cumva vreun nărod din viitor şi să plece cu el...

Lovi brusc comutatorul cu palma şi zgomotul şi vibraţiile încetară cu un ţiuit sonor.

Lumina soarelui se revărsa prin hublou.

— Casa nu mai e? întrebă Hull.

— O sută de ani înseamnă un timp îndelungat, spuse Saunders. Haide, să ieşim şi s-aruncăm o privire.

Se strecurară prin deschidere şi se ridicară în picioare. Maşinăria stătea pe fundul unei gropi pe jumătate rambleiată, deasupra căreia unduia iarba. Cîteva bucăţi de piatră spartă ieşeau din pămînt. Deasupra capetelor lor, cerul era de un albastru strălucitor, cu nori pufoşi purtaţi de vînt.

— Nici urmă de automate, spuse Hull, uitîndu-se în jur.

— E ciudat. Dar poate-o fi din cauza ajustărilor impuse de nivelul solului – să mergem sus.

Saunders se căţără pe peretele înclinat al gropii.

Se aflau evident în subsolul pe jumătate rambleiat al vechii case, care fusese probabil distrusă într-un fel sau altul în cei optzeci de ani scurşi de la ultima lui vizită. Aparatul inclus în proiector pentru a identifica nivelul solului îi impunea să se materializeze exact la suprafaţă, indiferent care ar fi fost momentul apariţiei sale. Nu exista riscul unei prăbuşiri bruşte sau al unei îngropări la fel de bruşte sub terenul înălţat. Nu aveau loc nici materializări dezastruoase în interiorul unui corp solid; circuitele care detectau masa împiedicau oprirea ori de cîte ori locul respectiv era ocupat de materie solidă. Moleculele de lichid şi de gaz se puteau retrage suficient de repede.

Saunders rămase în iarba înaltă care fremăta în vînt şi privi peisajul liniştit din partea de sus a statului New York. Nimic nu se schimbase, fluviul şi dealurile împădurite de dincolo de el erau aceleaşi, soarele strălucea şi norii licăreau în văzduh.

Nu – nu, pentru Dumnezeu! Unde era satul?

Casa dispăruse, localitatea dispăruse – ce se întîmplase? Poate că oamenii se mutaseră pur şi simplu, sau...

Se uită în spate, spre subsol. Doar cu cîteva minute în urmă – la o distanţă de o sută de ani în trecut – stătuse acolo,

într-o încîlceală de aparate stricate, cu Doc şi Eve – iar acum nu mai era decît o groapă, cu pămîntul nelucrat acoperit de iarbă sălbatică. Îl cuprinse o dezolare stranie.

Oare ea mai era în viaţă? Era... Eve? Ar fi fost întru totul posibil, mulţumită gerontologiei din 1973, dar nu se ştia niciodată. Şi nici nu voia să afle.

— Probabil că le-au înapoiat ţara indienilor, mormăi Sam Hull.

Gluma prozaică îl ajută să-şi recapete un simţ al echilibrului. La urma urmelor, orice om raţional ştia că lucrurile se schimbă în timp. Că în viitor aveau să existe binele şi răul, exact ca în trecut. „Şi au trăit fericiţi pînă la adînci bătrîneţe" era expresia unei legende autentice. Cel mai important lucru era schimbarea, fluxul neîncetat care putea aduce orice. Iar în momentul acela aveau o treabă de făcut.

Căutară prin iarba din jur, dar nu se zărea nici urmă de micile proiectoare automate. Hull se încruntă, dus pe gînduri.

— Ştii, spuse el, cred c-au plecat înapoi şi-au explodat pe drum.

— Probabil ai dreptate, încuviinţă Saunders, dînd din cap. N-aveam cum să sosim la mai mult de cîteva minute după punctul lor de întoarcere.

Se îndreptă către maşina cea mare.

— Să ne facem observaţiile şi să plecăm.

Îşi instalară echipamentul astronomic şi notară rezultatele măsurătorilor legate de soarele care apunea. Aşteptînd să se lase noaptea, îşi pregătiră mîncarea pe o sobă de campanie şi rămaseră aşezaţi în timp ce se îndesea amurgul plin de ţîrîitul greierilor.

— Îmi place viitorul ăsta, zise Hull. E liniştit. Cred că m-aş putea retrage aici – sau acum – la bătrîneţe.

Gîndul la staţiunile de odihnă transtemporale îl făcu pe Saunders să zîmbească. Dar – cine ştie? Poate!

Stelele li se rotiră, splendide, deasupra capetelor. Saunders făcu schiţe ale ascensiunii drepte, ale declinaţiei şi ale timpilor de trecere. Pornind de la asta puteau calcula mai tîrziu, cu o

precizie aproape de ordinul minutelor, cît de departe îi dusese maşina. Bineînţeles că în raport cu suprafaţa pămîntului nu se mişcaseră de loc. „Spaţiul absolut" era o ficţiune demodată, dar, în ceea ce privea proiectorul, Pămîntul reprezenta centrul imobil al Universului.

Se întoarseră la maşină înaintînd cu greu prin iarba udă de rouă.

— O să-ncercăm să ne oprim din zece-n zece ani, în căutarea automatelor, spuse Saunders. Dacă nu le găsim aşa, să le ia naiba. Mi-e foame.

2063 – ploua în groapă.

2053 – soare şi pustietate.

2044 – groapa era acum mai proaspătă şi cîteva grinzi putrezite zăceau pe jumătate îngropate în pămînt.

Saunders se uită încruntat la aparatele de măsură.

— Consumă mai multă energie decît ar trebui, spuse el.

2023 – casa arsese, era evident; cioturile carbonizate de lemn erau la vedere. Iar proiectorul vuise cu o intensitate a curentului electric care ar fi putut crăpa o ţeastă; energia se scursese din baterii ca apa dintr-un burete stors; o rezistenţă începea să dogorească.

Verificară circuitele, centimetru cu centimetru, cablu cu cablu. Nu se dereglase nimic.

— Să mergem.

Hull era alb la faţă.

Pentru următorul salt de zece ani purtară o adevărată luptă. Avură nevoie de o jumătate de oră de trudă cumplit de istovitoare, însoţită de strigăte de mînie, pentru ca proiectorul să-i trimită înapoi. Energia radiată încinse cabina pînă la o temperatură de nesuportat.

2013 – subsolul înnegrit de fum era încă în picioare. Pe podeaua lui zăceau doi cilindri mici, mătuiţi după ce stătuseră cîţiva ani în aer liber.

— Automatele s-au întors ceva mai mult înapoi, spuse Hull. Pe urmă-au renunţat şi-au rămas pur şi simplu să zacă aici.

Saunders le examină. Cînd îşi ridică privirea de pe cadranele instrumentelor, spaima sufocantă care creştea în el îi aşternuse pe chip o expresie sumbră.

— Secătuiți, zise. Bateriile moarte pe de-a-ntregul. Şi-au folosit toate rezervele de energie.

— Ce naiba-nseamnă asta?

Vocea lui Hull suna aproape ca un mîrîit.

— Nu ştiu. Se pare că există un soi de rezistență, care se intensifică pe măsură ce ne întoarcem...

— Haide!

— Dar...

— Haide, fir-ar să fie!

Saunders ridică neajutorat din umeri.

Avură nevoie de două ore ca să parcurgă cu greu alți cinci ani. Pe urmă Saunders opri proiectorul. Vocea îi tremura.

— Nu merge, Sam. Am folosit trei sferturi din energia stocată, şi consumul pe an creşte pe măsură ce ne întoarcem mai mult în timp. Se pare că e vorba de o funcție exponențială de grad superior. Aşa că n-o s-ajungem niciodată înapoi. În ritmul ăsta, bateriile noastre se vor termina înainte de a străbate încă zece ani.

Saunders părea bolnav.

— E un soi de efect pe care teoria nu l-a avut în vedere, o creştere accelerată a necesarului de energie, pe măsură ce ne întoarcem mai mult în trecut. Pentru salturi de douăzeci de ani sau mai puțin, energia consumată creşte aproximativ direct proporțional cu pătratul numărului de ani traversați. Dar trebuie să existe ceva de genul unei curbe exponențiale, care începe să se facă simțită cu repeziciune şi cu violență dincolo de un anumit punct. Nu ne-a mai rămas destul curent în baterii!

— Dacă am reuşi să le reîncărcăm...

— N-avem la noi echipamentul necesar. Dar, poate...

Se cățărară afară din subsolul ruinat şi se uitară cu aviditate dincolo de fluviu. Nici urmă de sat. Se părea că fusese demolat sau distrus într-un fel sau altul într-un moment mult mai îndepărtat din trecutul pe care îl lăsaseră în urmă.

— Nici un ajutor dinspre partea asta, spuse Saunders.

— Putem căuta o altă zonă locuită. Trebuie să fie oameni undeva!

— Nu mă-ndoiesc.

Saunders se strădui să-şi păstreze calmul.

— Dar, ştii, s-ar putea să ne petrecem o grămadă de timp căutîndu-i. Şi...

Vocea îi tremură.

— Sam, nu sînt sigur nici măcar că reîncărcarea periodică ne e de vreun folos atîta vreme cît curba consumului de energie tinde asimptotic la verticală.

— Vorbeşte englezeşte, se poate?

Zîmbetul lui Hull era forţat.

— Vreau să spun că, după parcurgerea unui anumit număr de ani, s-ar putea să fie nevoie de o cantitate infinită de energie. Aidoma conceptului einsteinian despre viteza luminii, ca viteză limită. Cînd te apropii de ea, energia necesară pentru accelerare creşte mult mai repede. Ai nevoie de o energia infinită ca să depăşeşti viteza luminii – ceea ce nu e decît un mod sofisticat de a spune că n-o poţi face. Şi ar putea fi adevărat şi în cazul timpului, cum e în cazul spaţiului.

— Vrei să spui că... nu ne mai putem întoarce niciodată?

— Nu ştiu.

Saunders îşi roti dezolat privirea în jur, asupra peisajului surîzător.

— E posibil să mă-nşel. Dar mi-e înfiorător de teamă că am dreptate.

Hull înjură.

— Ce e de făcut în privinţa asta?

— Avem două posibilităţi, răspunse Saunders. Unu, putem căuta oameni, ne putem reîncărca bateriile, putem încerca în continuare să ne-ntoarcem. Doi, putem merge în viitor.

— În viitor?

— Îhî. Cîndva, în viitor, trebuie să se ştie ceva mai multe decît ştim noi acum despre asemenea lucruri. Oamenii viitorului

ar putea şti cum se evită efectul ăsta. Ne-ar putea da un motor destul de puternic ca să reuşim să ne-ntoarcem, dacă energia e tot ce ne trebuie. Un mic generator atomic, de exemplu.

Hull rămase cu capul aplecat, răsucind ideea pe toate părţile în gînd. Undeva cînta o ciocîrlie, înnebunitor de suav.

Saunders se sili să rîdă, un rîs aspru.

— Dar primul lucru din agenda noastră, spuse el, e micul dejun!

Mîncarea n-avea nici un gust. O mestecară într-o tăcere grea, sufocîndu-se la fiecare înghiţitură. Dar, în final, se priviră unul pe celălalt cu aceeaşi hotărîre.

Hull rînji şi întinse o mînă păroasă.

— E un drum de întoarcere al naibii de ocolit, spuse, dar votez pentru el.

Saunders îi strînse mîna fără cuvinte. Se îndreptară spre maşină.

— Şi acum încotro? întrebă mecanicul.

— Aici e două mii opt, răspunse Saunders. Ce-ai zice de... ei bine... anno Domini două mii cinci sute?

— OK. E un număr frumos, rotund. Sus ancora!

Maşina zăngăni şi se zgîlţîi. Saunders remarcă încîntat cît de mic era consumul de energie pe măsură ce zburau anii şi deceniile. În ritmul ăsta, aveau cu ce ajunge pînă la sfîrşitul lumii.

Eve, Eve, o să mă-ntorc. O să mă-ntorc, chiar dacă voi fi nevoit s-ajung pînă în ziua Judecăţii de Apoi!

2500 d.H. Maşina se materializă cît ai clipi în vîrful unei coline joase – groapa se umpluse pe parcursul secolelor scurse între timp. Printre norii de ploaie mînaţi de vînt, un soare palid, grăbit, îşi trimitea străfulgerările în interiorul încins.

— Haide, spuse Hull. N-avem toată ziua la dispoziţie.

Luă puşca automată.

— Care-i ideea?! exclamă Saunders.

— Eve a avut dreptate de la-nceput, făcu Hull, sumbru. Pune-ți pistolul ăla, Mart.

Saunders și-l fixă de coapsă și degetele lui simțiră metalul rece la atingere.

Ieșiră și măturară orizontul cu privirea. Vocea lui Hull se înălță într-un strigăt vesel.

— Oameni!

Dincolo de fluviu se vedea un orășel, în apropierea locului unde se aflase vechiul Hudson. Dincolo de el se întindeau lanuri de grîne coapte și pîlcuri de copaci. Nu se zărea nici un drum. Poate transportul pe suprafața pămîntului se demodase.

Orașul părea... bizar. Probabil se afla acolo de multă vreme, casele purtau urmele intemperiilor. Erau clădiri înalte, cu acoperișuri ascuțite, înghesuite, conturînd străzi înguste. În centru, un turn sclipitor de metal de vreo sută cincizeci de metri se înălța către cerul mohorît.

Într-un anume fel, nu arăta așa cum își imagina Saunders comunitățile viitorului. În ciuda clădirilor înalte, părea ciudat de pipernicit și de... sinistru? Greu de spus. Poate nu era decît din cauza stării lui depresive.

Ceva se ridică din mijlocul orașului, un ovoid negru care se înălță repede spre cer și traversă fluviul în viteză. Comitetul de întîmpinare, își spuse Saunders. Mîna i se lăsă pe mînerul pistolului.

Cînd ajunse mai aproape, își dădu seama că era un airjet, o mașinărie în formă de ou, cu aripi butucănoase și cu o coadă evazată. Acum zbura mai încet, planînd către pămînt și către ei.

— Salutare! strigă Hull.

Stătea în picioare, cu vîntul turbat răvășindu-i părul ca flacăra, fluturîndu-și mîna.

— Salutare, oameni buni!

Mașinăria se năpusti spre ei. Din bot în ieși ceva, o linie de fum – trasoare!

Reflexele condiționate îl aruncară pe Saunders la pămînt. Gloanțele îi şuierară pe deasupra capului, explodînd cu un trosnet groaznic în spatele lui. Îl văzu pe Hull spulberat de o explozie.

Airjet-ul se înălță şi se înclină, pregătindu-se pentru un alt atac. Saunders se ridică şi fugi, aplecat, şerpuind într-o parte şi într-alta. Şirul de gloanțe ricoşă alături de el, aruncînd în aer bulgări de țărînă la fiecare impact. Se aruncă din nou la pămînt.

Încă o încercare... Saunders fu trîntit de explozia unui obuz. Se rostogoli într-o parte şi se lipi de sol, sperînd că iarba avea să-l ascundă. Îi trecu vag prin minte că airjet-ul era prea rapid ca să poată bombarda un singur om; trăgea dincolo de țintă.

În auzi vuindu-i deasupra capului, dar nu îndrăzni să-şi ridice privirea. Se rotea ca un vultur, căutîndu-l. Avu timp să se simtă năpădit de o ură amară.

Sam – îl uciseseră, trăseseră fără să fi fost provocați – Sam, roşcatul Sam, cu rîsul lui, cu camaraderia lui. Sam era mort şi ei îl uciseseră.

Riscă să se răsucească. Airjetul cobora; aveau de gînd să-l hăituiască la sol. Se ridică şi o rupse din nou la fugă.

Un glonț îi şuieră pe lîngă ureche. Se întoarse brusc, cu pistolul în mînă, şi răspunse cu un foc. Din airjet coborau bărbați în uniforme negre. Erau la mare distanță, dar pistolul lui era un model puternic, de război; avea bătaie lungă. Trase din nou şi, cînd văzu una dintre siluetele în negru răsucindu-se pe călcîie, clătinîndu-se şi căzînd, simți o bucurie sălbatică.

Maşina timpului se afla chiar în fața lui. Nu era momentul potrivit pentru eroism; trebuia să plece – repede! Gloanțele cîntau în jur.

Dădu buzna pe uşă şi o trînti în urma lui. Un glonț trecu cu zgomot prin peretele de metal. Slavă Domnului că tuburile încă mai erau calde!

Smuci maneta comutatorului principal. În timp ce imaginea începea să pîlpîie, îşi zări urmăritorii aproape asupra lui. Unul îl țintea cu ceva care aducea cu o bazooka.

Siluetele păliră, topindu-se în fundalul cenuşiu. El se lăsă pe spate, tremurînd. Îşi dădu treptat seama că i se rupseseră hainele şi că o schijă metalică îi zgîriase mîna.

Şi Sam era mort. Sam murise.

Privi acul cadranului înaintînd încet, către valori tot mai mari. Să fie 3.000 d.H. Cinci sute de ani nu reprezentau o distanţă prea mare între el şi bărbaţii în negru.

Alese un moment din timpul nopţii. O privire prudentă în exterior îi dezvălui că se afla printre clădiri înalte, foarte puţin sau chiar de loc luminate. Bun!

Petrecu cîteva minute bandajîndu-şi rana şi schimbîndu-se în hainele de rezervă pe care insistase Eve să i le dea – o cămaşă groasă de lînă şi pantaloni trei sferturi, cizme şi o haină impermeabilă, care l-ar fi ajutat să treacă relativ neobservat. Îşi luă fireşte şi pistolul, în tocul lui, cu o grămadă de gloanţe de rezervă. Era nevoit să părăsească maşina în timp ce inspecta locul, expunînd-o riscului de a fi descoperită. Putea măcar să-i încuie uşa.

Afară, se pomeni într-o curte pavată cu bolovani, mărginită de case înalte, cu ferestre oblonite şi întunecate. Deasupra capului său era noapte neagră, stelele trebuie să fi fost acoperite de nori, dar văzu o vagă strălucire roşie către nord, pulsînd şi pîlpîind. O clipă mai tîrziu, îşi îndreptă umerii şi se puse în mişcare pe o alee ce părea o cavernă de întuneric.

Situaţia incredibilă în care se afla îi veni pentru scurtă vreme în gînd. În mai puţin de oră, ajunse dintr-un salt la o mie de ani distanţă de epoca sa şi îşi văzuse prietenul ucis, iar acum stătea într-un oraş străin, mai singur decît mai fusese vreodată o fiinţă omenească. *Şi, Eve, oare te voi revedea?*

O umbră tăcută, mai neagră decît noaptea, trecu pe lîngă el. Lumina palidă îi licări verde în ochi – o pisică vagaboandă! Cel puţin oamenii mai aveau încă animale de casă. Însă şi-ar fi dorit să întîlnească unul ceva mai liniştitor.

Din faţă se auzi un zgomot şi o lumină prinse să tresalte, plimbîndu-se în jurul uşilor caselor. Îşi coborî mîna către deschiderea hainei şi strînse mînerul pistolului.

Patru bărbaţi mergînd umăr la umăr se conturată, negri, pe linia orizontului din fundalul îngust, umplînd strada. Păşeau în cadenţă militară. Erau un soi de gardă. Se uită în jur, căutînd un adăpost; nu voia să fie luat prizonier de necunoscuţi.

Nu existau alei laterale – se trase înapoi, pe furiş. Fascicolul unei lanterne se năpusti înainte, îi traversă trupul şi reveni. O voce strigă ceva, aspră şi poruncitoare.

Saunders se răsuci pe călcîie şi o rupse la fugă. Vocea strigă din nou în urma lui. Cineva suflă într-un corn, stîrnind ecouri care reverberară, puternice şi stridente, între pereţii înalţi şi întunecaţi.

O siluetă neagră răsări din noapte. Degete ca nişte cabluri de oţel i se închiseră în jurul unui braţ, smucindu-l într-o parte. Deschise gura, dar o mînă îi alunecă deasupra ei. Înainte de a-şi regăsi echilibrul, fu tras în josul unui şir de trepte ce porneau din stradă.

— Aici, înăunthu.

Şoapta şuierătoare îi sună apăsat în ureche.

— Hepede.

O uşă se întredeschise. Dădură buzna înăuntru şi celălalt o închise în urma lor. Se auzi pocnetul unui lacăt automat.

— Nu ched că ne-auh vădut, spuse îndîrjit bărbatul. Ah face bine să nu!

Saunders se holbă la el. Era de statură medie, cu trup mlădios şi subţire, scos în evidenţă de hainele strîmte, cenuşii, de sub pelerina neagră. Avea o armă pe un şold, iar pe celălalt îi atîrna o pungă. Tenul era de culoarea lemnului de salcie, cu o tentă gălbuie, iar părul era ras. Avea faţa prelungă, cu trăsături puternice, pometii înalţi şi maxilarul îngust, nasul drept, cu nări largi, ochi întunecaţi şi oblici sub sprîncene mefistofelice. Gura mare, de om care nu-şi refuză plăcerile, era deschisă într-un zîmbet cutezător, expunîndu-i dinţii albi, ascuţiţi. Un soi de corcitură între un alb şi un mongoloid, presupuse Saunders.

— Cine eşti? îl întrebă, cu grosolănie.

Străinul îl studie cu un aer viclean.

— Belgotai din Syhtis, răspunse într-un tîrziu. Iah tuh nu eşti de pe-aici.

— Aş zice că nu.

În Saunders se trezi un simţ schimonosit al umorului.

— De ce m-ai înşfăcat aşa?

— Nu voiai să cadi în mîinile Sthăjii, nu? făcu Belgotai. Nu mă-ntheba de ce-am salvat un sthăin. S-a-ntîmplat să thec pe acolo, să te văd fugind, mi-am închipuit că ohcine fuge de Sthajă mehită să fie ajutat şi te-am thas înăunthu.

Ridică din umeri.

— Bineînţeles, dacă nu vhei să fii salvat, duh-te din nouh sus.

— O să rămîn aici, fireşte, spuse Saunders. Şi... îţi mulţumesc că m-ai salvat.

— De nada, zise Belgotai. Haide, să bem ceva.

Încăperea era plină de fum, scundă, cu cîteva mese de lemn zgîriate înghesuite în jurul unui mic foc de cărbuni şi cu butoaie mari în partea din spate – un soi de tavernă, localul subteran preferat. Saunders se gîndi că ar fi putut nimeri mai rău. Pungaşii nu puteau fi tot atît de dornici ca oficialităţile să-i afle antecedentele în amănunt. Putea să se orienteze, să înveţe.

— Mă tem că n-am bani, spuse. În afară de...

Scoase un pumn de monede din buzunar.

Belgotai le aruncă o privire pătrunzătoare şi respiră şuierat, printre dinţi. Pe urmă trăsăturile i se destinseră pînă ce îşi pierdu orice expresie.

— Plătesc euh, zise, afabil. Hennaly, haide, dă-ne whissey.

Îl trase pe Saunders pe o banchetă dintr-un colţ întunecat, departe de ceilalţi oameni din încăpere. Birtaşul le întinse pahare mari, fără picior, cu o poşircă al cărei gust aducea de departe a whisky, iar Saunders îl goli lacom pe al său, cu senzaţia că îi era foarte necesar.

— Cum ţi se spune? întrebă Belgotai.

— Saunders. Martin Saunders.

— Mă bucuh să te cunosc. Acum...

Belgotai se apropie mai tare, aplecîndu-se, şi îşi coborî vocea pînă la o şoaptă.

— Acum, Saundahs, din ce timp eşti?

El tresări. Celălalt zîmbi subţire.

— Fii sinceh, adăugă. Toţi ăştia de-aci îs phietenii mei. N-o să dică nimic dacă-ţi tai behegata şi te-ahunc în sthadă. Dah euh îţi vheau binele.

Cuprins brusc de o oboseală imensă, Saunders se relaxă. Ce naiba, la un moment dat tot trebuia să se dea în vileag.

— O mie nouă sute şaptezeci şi trei, răspunse.

— Cum? Din viitoh?

— Nu – din trecut.

— Oh. Altă chonologie, vasădică. Cît de depahte în thecut?

— O mie douăzeci şi şapte de ani.

Belgotai fluieră.

— Cale lungă! Dah eham siguh că thebuie să fii din thecut. Din viitoh nu vine niciodată nimeni.

Cu vocea unui bolnav:

— Vrei să spui că... e imposibil?

— Ioh nuh ştiu.

Rînjetul lui Belgotai părea al unui lup.

— Cine-ah veni din viitoh să viditede eha asta, dacă ah putea? Dah cahe-i povestea ta?

Saunders îşi simţi părul zbîrlindu-se. Whisky-ul i se scurgea acum, fierbinte, prin vene.

— Vînd informaţia, răspunse el, cu răceală. N-o ofer.

— E un tîhg destul de cinstit. Dă-i drumul, Mahtin Saundahs.

Îi spuse povestea în cîteva cuvinte. În final, Belgotai dădu din cap cu gravitate.

— Aţi dat peste fanatici, acum cinci sute de ani, zise el. Erau moahte cuhată pentru călătohii în timp. De fapt, penthu toată lumea.

— Dar ce s-a-ntîmplat? Oricum, ce fel de lume e asta?

Accentul neclar al lui Belgotai deveni ceva mai uşor de urmărit. Pronunţia se schimbase puţin, „r"-ul semăna cu cel

din franceza sau daneza secolului al douăzecilea, alte consoane se modificaseră. În limbă se strecuraseră cuvinte străine, mai ales din spaniolă. Dar era încă inteligibilă. Saunders ascultă. Belgotai nu era foarte versat într-ale istoriei, dar mintea lui ageră prinsese evenimentele cele mai importante.

Necazurile începuseră în secolul al douăzeci şi treilea, odată cu revolta coloniştilor de pe Marte împotriva Directoratului Terestru, din ce în ce mai corupt şi mai tiranic. Un secol mai tîrziu, oamenii de pe Pămînt erau în plină mişcare, mînaţi de foame, de epidemii şi de războiul civil, un haos din care se născuse entuziasmul religios al armaghedonienilor – fanaticii, cum fuseseră numiţi mai tîrziu. La cincizeci de ani după masacrele de pe Lună, Huntry ajunsese dictatorul militar al Pămîntului şi guvernarea armaghedonienilor durase apoi vreme de trei sute de ani. Era un soi de guvernare numai cu numele, mereu erau revolte pe teritorii întinse şi coloniştii de pe planete îşi consolidau o putere care îi ţinea pe fanatici la distanţă, însă ori de cîte ori căpătau controlul conduceau cu o cruzime înfiorătoare.

Printre lucrurile pe care le interziseseră se număra călătoria în timp. Dar oricum nu se mai bucura de nici un fel de popularitate de cînd cu Războiul Temporal, cînd o armată înfrîntă a Directoratului sărise din secolul al douăzeci şi treilea în al douăzeci şi patrulea, unde făcuse prăpăd înainte ca încercarea sa de cucerire să fie zdrobită. Iar călătorii în timp erau oricum puţini, viitorul era prea precar – li se putea întîmpla să fie ucişi sau luaţi în sclavie într-una dintre epocile mai turbulente.

La sfîrşitul secolului al douăzeci şi şaptelea, Liga Planetară şi Disidenţii Africani puseseră în sfîrşit capăt guvernării fanaticilor. După confuzia care îi urmase războiului se instaurase Pax Africana şi omenirea se bucurase vreme de două sute de ani de o epocă de relativă pace şi de progres, considerată în prezent o epocă de aur şi privită cu nostalgie; ba, încă şi mai mult, numărătoarea modernă a anilor data de atunci, de cînd începuse ascensiunea lui John Mteza I. Dezmembrarea se produsese ca urmare a dezintegrării interne şi a atacurilor

barbarilor de pe planetele periferice, iar Sistemul Solar se scindase într-o multitudine de state de dimensiuni reduse sau chiar de oraşe independente. Era o perioadă dificilă, cu multe lupte, nu fără o măreție a ei însăşi, însă se apropia de sfîrşit.

— Ăsta-i unul dintre ohaşele-state, spuse Belgotai. Se numeşte Liung-Wei – a fost fondat de invadatorii sinezi, acum vreo trei sute de ani. Acum e condus de dictatohul Krausmann, un uliu băthîn şi încăpățînat care n-ahe de gînd să se phedea, deşi armatele Stăpînului Atlanticului sînt chiah la pohtile noasthe. Vezi sthălucihea aia hoşie? E a phoiectoaheloh loh, cahe atacă echanul nosthu enehgetic. Cînd oh să-l facă praf, oh să ia ohaşul în stăpînihe şi-or să ne pedepsească fiindcă ne-am împothivit atît de mult. Nimeni nu aşteaptă cu încîntahe ziua aia.

Adăugă cîteva remarci despre sine însuşi. Belgotai îi aparținea unei epoci muribunde, fosta eră a micilor state care angajau mercenari ca să le poarte războaiele. Născut pe Marte, fusese angajat în întregul Sistem Solar. Însă micile companii de mercenari erau neajutorate în comparație cu mobilizările organizate ale națiunilor în formare şi, după anihilarea detaşamentului său, Belgotai fugise pe Pămînt, unde îşi tîra zilele ducînd viața obositoare a unui hoț şi a unui asasin. Nu prea avea ce să aştepte cu nerăbdare.

— Acum nu-şi mai doheşte nimeni un pahtener independent, spuse el, cu tristețe. Dacă nu mă phinde pînă atunci Sthaja, o să mă spîndur în diua cînd cucehesc atlanticii ohaşul.

Saunders dădu din cap cu o compătimire neîndoielnică.

Belgotai se aplecă mai tare către el, cu o licărire în ochii oblici.

— Dah tuh mă poți ajuta, Mahtin Saundahs, şuieră el. Şi-o să-ți fie şi ție de folos.

— Zău?

Saunders îl privi chiorîş, cu prudență.

— Siguh, siguh. Ia-mă cu tine, scoate-mă din evul ăsta blestemat. Aici nu te poate ajuta nimeni, nimeni nu ştie mai mult decît tine desphe călătohia în timp – cel mai probabil de

voh ahunca în calabozo[1] şi-ţi voh disthuge maşina. Thebuie să pleci mai departe. Ia-mă cu tine.

Saunders ezită, prudent. Ce ştia el de fapt? În ce măsură se putea încrede în povestea lui Belgotai? Cît de departe putea merge cu încrederea...

— Lasă-mă într-un timp în cahe un pahtener independent poate lupta din nou. Pînă atunci o să te-ajut. Fac treabă bună c-o ahmă de foc sau un vibropumnal. Nu poţi pleca să te lupţi de unul singuh în viitoh.

Saunders avea îndoieli. Dar, ce naiba – era destul de evident că perioada aia nu-i era de nici un folos. Şi Belgotai îl salvase, chiar dacă Straja nu erau atît de rea cum pretindea el. Şi – ei bine – avea nevoie de cineva cu care să stea de vorbă, măcar atît. De cineva care să-l ajute să uite de Sam Hull şi de abisul de secole care îl despărţea de Eve.

Se hotărî.

— OK.

— Minunat! N-o să-ţi pară hău, Mahtin Saundahs. Haide, să ne lansăm.

— Acum?

— Cu cît mai cuhînd, cu atît mai bine. Cineva ţi-ah putea găsi maşina. Şi atunci ar fi phea tîhziu.

— Dar... poate vrei să te pregăteşti... să-ţi iei rămas-bun...

Belgotai se bătu peste buzunar.

— Tot ce am e aici.

Sub rîsul lui nepăsător se ascundea amărăciunea.

— N-am de la cine să-mi iau hămas-bun, în afahă de cheditorii mei.

Pe jumătate năucit, Saunders îl urmă afară din tavernă. Salturile prin timp se derulau cam prea repede pentru el, dar n-avea nici o şansă să le modifice viteza.

De exemplu, dacă reuşea vreodată să se-ntoarcă în epoca lui, ar fi putut avea urmaşi în timpul în care se afla acum. Ţinînd cont

[1] Închisoare, în lb. spaniolă.

de frecvenţa de ramificare a descendenţei, în toate armatele ar fi putut exista oameni prin venele cărora să curgă sîngele lui şi al lui Eve, luptîndu-se între ei fără a şti nimic de tandreţea care îi adusese pe toţi pe lume. Însă, îşi reaminti apoi, obosit, nu se gîndise niciodată că el însuşi şi bărbaţii doborîţi din cer de armele lui în războiul în care luptase cîndva ar fi putut avea strămoşi comuni.

Oamenii trăiau în propriul timp, o scurtă străfulgerare de lumină înconjurată de o întunecime colosală, şi nu făcea parte din natura lor să meargă cu gîndul dincolo de acea scurtă întindere de ani. Începu să-şi dea seama de ce nu se transformase niciodată călătoria în timp într-o obişnuinţă.

— Sst!

Belgotai îl trase într-un pasaj lateral. Se chirciră acolo în vreme ce treceau pe lîngă ei, cu paşi mari, cei patru bărbaţi în negru din Strajă. În lumina slabă, roşiatică, Saunders le întrezări pometţii înalţi, trăsăturile pe jumătate asiatice, strălucirea metalică a armelor atîrnate de umeri.

Îşi croiră drum către locul unde se afla maşina, între case sumbre, ghemuite într-o noapte a fricii şi a aşteptării. Belgotai rîse din nou, un sunet vesel, melodios, în întuneric.

— Libehtate! şopti.

Se strecurară în cabină şi Saunders făcu reglajele pentru o deplasare de o sută de ani în viitor. Belgotai se încruntă.

— Phobabil că lumea o să fie foahte vlăguită şi foahte liniştită atunci, zise el.

— Dacă găsesc o modalitate de întoarcere, te duc oriunde vrei, spuse Saunders.

— M-ai putea duce cu o sută de ani în uhmă, faţă de momentul ăsta, răspunse războinicul. Atunci, să decolăm!

3100 d.H. O pustietate cu pietre înnegrite, topite. Saunders deschise contorul Geiger, care începu să huruie nebuneşte. Radioactivitate! O bombă atomică infernală ştersese Liung-Wei de pe faţa pămîntului. Sări peste încă o sută de ani, tremurînd.

3200 d.H. Radioactivitatea dispăruse, dar peisajul dezolant rămăsese, un imens crater vitrificat, un cer fierbinte, tăcut, lipsit

de mişcare şi de viaţă. Aveau puţine şanse să-l traverseze în căutarea oamenilor, iar Saunders nu voia să se îndepărteze de maşină. Dacă ar fi fost despărţit de ea...

În 3500, ţărîna acoperise din nou ţinutul distrus, unde creştea acum o pădure. Ieşiră în bătaia ploii mocnite şi se uitară în jur.

— Copaci mari, remarcă Saunders. Pădurea asta e aici de multă vreme, fără amestecul omului.

— Poate că oamenii s-au întohs în peştehi? sugeră Belgotai.

— Mă îndoiesc. Civilizaţia era prea răspîndită ca să decadă într-o sălbăticie totală. Dar s-ar putea să fie cale lungă pînă la o aşezare.

— Atunci, să mehgem mai depahte!

Ochii lui Belgotai scînteiau, plini de interes.

Pădurea continuă să fie acolo, timp de alte secole. Saunders se încruntă, îngrijorat. Nu-i plăcea povestea asta care-l îndepărta tot mai mult şi mai mult de timpul lui, era deja prea departe ca să se mai poată întoarce fără ajutor. Cu siguranţă, în toate erele istoriei umane...

4100 d.H. Se materializară brusc pe o pajişte largă, pe care erau clădiri joase, rotunde, din ceva care semăna a plastic cu uşoară tentă de culoare, printre fîntîni, statui şi bolţi de verdeaţă. O aeronavă de dimensiuni reduse le foşni silenţioasă pe deasupra capetelor, fără nici un semn al forţei motrice în exterior.

Erau oameni în jur, bărbaţi şi femei, cu toţii tineri, purtînd pelerine colorate şi tunici uşoare. Se îngrămădiră către ei cu un strigăt. Saunders şi Belgotai ieşiră din maşină, ridicînd mîinile într-un gest prietenos. Dar războinicul avu grijă să şi le ţină în apropierea armei.

Limbajul lor curgător, muzical, avea o tentă enigmatică de familiaritate. Oare vremurile se schimbaseră chiar atît de mult?

Se lăsară conduşi într-una dintre clădiri. În interiorul răcoros şi spaţios, un bărbat în robă roşie, bogat ornamentată, se ridică să-i întîmpine. Altcineva aduse un aparat mic, asemănător cu un osciloscop, cu microfoane ataşate. Bărbatul îl puse pe masă şi îi reglă scalele.

Apoi vorbi din nou, cu buzele articulînd cuvintele limbii lui necunoscute. Dar maşina emise cuvinte – în engleză!

— Bine aţi venit, călătorilor, în această filială a Colegiului American. Luaţi loc, vă rog.

Saunders şi Belgotai rămaseră cu gurile căscate. Bărbatul zîmbi.

— Văd că psihofonul e o noutate pentru voi. E un receptor al emisiilor encefalice din centrele vorbirii. Cînd vorbeşte cineva, gîndurile corespunzătoare sînt preluate de aparat, puternic amplificate şi transmise către creierul ascultătorului, care le interpretează folosind cuvintele propriului său limbaj. Îngăduiţi-mi să mă prezint. Sînt Hamalon Avard, decanul acestei filiale a Colegiului.

Îşi înălţă sprîncenele cărunte şi stufoase într-o expresie ce sugera în mod politicos o întrebare.

Cei doi îşi spuseră numele şi el se înclină ceremonios. O fată zveltă, cu veşminte atît de sumare încît Belgotai făcu ochii mari la vederea ei, aduse o tavă cu sandvişuri şi cu o băutură care nu se deosebea prea mult de ceai. Saunders îşi dădu brusc seama cît de flămînd şi de obosit era. Se prăbuşi pe un scaun, care i se mulă în jurul trupului, şi se uită plictisit la Avard.

Povestea lor ieşi la lumină şi decanul dădu din cap.

— Mi-am închipuit că sînteţi călători în timp, spuse el. Ceea ce reprezintă problemă de mare interes. Colegii noştri din Departamentul de Arheologie vor dori să staţi de vorbă, dacă veţi avea amabilitatea...

— Ne puteţi ajuta? întrebă Saunders, fără ocolişuri. Ne puteţi regla maşina, astfel încît să se-ntoarcă în timp?

— Vai, nu. Mă tem că fizica pe care-o cunoaştem nu vă oferă nici o speranţă. Pot să consult experţii, dar sînt sigur că teoria spaţiotemporală nu s-a modificat de cînd a reformulat-o Priogan. Conform acesteia, energia necesară pentru o călătorie în trecut creşte extrem de mult în funcţie de perioada acoperită. E vorba de deformarea liniilor universului, înţelegeţi. Dacă intervalul de timp depăşeşte şaptezeci de ani, e nevoie de o energie infinită.

Saunders dădu din cap fără vlagă.

— Aşa m-am gîndit şi eu. Atunci, nu există nici o speranţă?

— Mă tem că, în epoca noastră, nu. Dar ştiinţa face progrese rapide. Contactul dintre noi şi cultura extraterestră din galaxie s-a dovedit a fi un stimulent colosal...

— Faceţi călătohii interstelare? izbucni Belgotai. Puteţi călătohi căthe stele?

— Da, fireşte. Problema deplasării cu viteze mai mari decît a luminii s-a rezolvat acum cinci sute de ani, în baza teoriei modificate a relativităţii, emise de Priogan. Implică o deformare într-un spaţiu cu mai multe dimensiuni – dar aveţi probleme mai importante decît teoriile ştiinţifice.

— Euh nu! făcu Belgotai, cu aprindere. Dacă pot ajunge phinthe stele – acolo trebuie să fie hăzboaie...

— Vai, da, extinderea rapidă a frontierelor a aruncat galaxia în haos. Dar nu cred că ţi se va aproba îmbarcarea pe o navă. De fapt, Consiliul va cere probabil deportarea voastră temporală, ca indivizi neintegraţi. În caz contrar, sănătatea psihică a sistemului Sol ar fi în pericol.

— De ce...? mîrîi Belgotai, îndreptîndu-şi mîna spre armă.

Saunders îi opri braţul.

— Potoleşte-te, idiotule, spuse el, furios. Nu putem să ne luptăm c-o planetă întreagă. Şi de ce-am face-o? Vor mai fi şi alte epoci.

Războinicul se relaxă, dar mînia nu îi dispăru din ochi.

Rămaseră la colegiu două zile. Avard şi colegii lui erau politicoşi, ospitalieri, nerăbdători să afle ce aveau de povestit călătorii despre epocile lor. Le oferiră hrană, cîte o cameră şi odihna de care aveau atît de multă nevoie. Pledară pînă şi cauza lui Belgotai în faţa Consiliului Sistemului Solar, prin telecran. Dar primiră un răspuns implacabil: în galaxie erau deja prea mulţi barbari. Călătorii trebuiau să plece.

Bateriile fuseseră scoase din maşina lor, unde se instalase în schimb un mic motor atomic cu energie aproape nelimitată. Avard le dădu un psihofon ca să se poată înţelege cu indiferent

cine s-ar fi întîlnit în viitor. Toată lumea era foarte amabilă, foarte politicoasă. Dar Saunders se pomeni dîndu-i fără tragere de inimă dreptate lui Belgotai. Nu-i plăceau prea mult indivizii ăia extrem de civilizaţi, cu maniere aristocratice. El nu-i aparţinea acelei epoci.

Avard îşi luă rămas-bun cu un aer solemn.

— E ciudat să vă văd plecînd, spuse el. E stranie ideea că veţi continua să călătoriţi cu mult timp după incinerarea mea, că veţi vedea lucruri la care eu nu pot nici măcar să visez.

Ceva îi tulbură pentru scurt timp chipul.

— Într-un fel, vă invidiez.

Se grăbi să se răsucească pe călcîie, ca şi cum gîndul l-ar fi speriat.

— La revedere şi noroc.

4300 d.H. Clădirile campusului dispăruseră, dar le luaseră locul o serie de case de vacanţă mici, construite cu minuţiozitate. Băieţi şi fete în haine sumare, în culorile pastelate ale curcubeului, se îngrămădiră în jurul maşinii.

— Sînteţi călători în timp? întrebă unul dintre tineri, făcînd ochii mari.

Saunders dădu din cap, prea obosit ca să vorbească.

— Călători în timp! strigă, cu glas strident, o fată în culmea încîntării.

— Presupun că-n epoca asta n-aveţi mijloacele necesare pentru călătoria în trecut, zise descurajat Saunders.

— Nu, din cîte ştiu eu. Dar veniţi, vă rog, rămîneţi o vreme, povestiţi-ne despre călătoriile voastre. E cea mai mare distracţie de care-avem parte de cînd a venit nava din Sirius.

Nu puteai să-i refuzi, insistau cu atîta înflăcărare. Mai ales fetele se îngrămădiră în jurul lor, încadrîndu-i într-un inel de braţe moi, rîzînd, strigînd şi trăgînd de ei, îndepărtîndu-i de maşină. Belgotai rînji.

— Să hămînem peste noapte, sugeră.

Saunders nu se simţea dispus să-l contrazică. *E destul timp,* se gîndi, amărît. Tot timpul din lume.

Noaptea deveni orgie. Saunders reuşi să afle cîteva lucruri. În vremea aceea, Sol era oaza de linişte a galaxiei, plină de o îndestulare mercantilă şi apărată de mercenari nonumani împotriva invadatorilor şi a cuceritorilor interstelari. Regiunea unde se aflau era unul dintre terenurile de joacă ale copiilor din familiile marilor negustori, care trăiau de generaţii din averi moştenite. Erau nişte copii prietenoşi, dar aveau ceva care sugera moliciunea mentală şi fizică şi o plictiseală lăuntrică izvorîtă dintr-un ciclu fără sens de plăceri tot mai banale. Decadenţă.

În cele din urmă, Saunders de aşeză de unul singur pe malul unui lac artificial ce clipocea alene, sub lumina unei luni reflectate în mii de puncte ca nişte diamante din oraşele pline de domuri, şi privi roata constelaţiilor de deasupra capului său – sorii îndepărtaţi pe care îi cucerise omul fără să fi ajuns să se stăpînească pe sine însuşi. Se gîndi la Eve şi îşi dori să plîngă, dar pustietatea din pieptul lui era uscată şi rece.

ᘐᘏ

În dimineaţa următoare, Belgotai suferea de o mahmureală cumplită, pe care i-o alungă băutura oferită de una dintre femei. Insistă o vreme să rămînă în epoca aceea, Nimeni nu i-ar fi refuzat trecerea în acel timp; erau cît se putea de dornici de bărbaţi care să lupte în galaxie. Dar, fiindcă Sol era vizitat acum foarte rar şi fiindcă ar fi fost cu putinţă să aibă de aşteptat ani întregi, se hotărî în cele din urmă să continue călătoria.

— Asta n-o să mai duheze mult, spuse el. Sol e un trofeu prea tentant, şi mehcenahii nu-s totdeauna leali. Mai curînd sau mai tîhziu, pe Pămînt va fi din nou rădboi.

Saunders încuviinţă abătut din cap. Detesta gîndul la energiile distrugătoare care aveau să devoreze un popor paşnic şi inofensiv, la jafuri, la crime şi la înrobiri, dar ăsta era mersul istoriei. Era presărată cu mormintele pacifiştilor.

Peisajul strălucitor se transformă într-un vîrtej cenuşiu. Plecară mai departe.

4400 d.H. O vilă ardea, cu fumul şi flăcările lăţindu-se pe cerul noros. În spatele ei se zărea silueta ameninţătoare a unei nave spaţiale ce purta urmele adînci ale razelor ucigaşe, iar în jur clocotea un vîrtej de oameni, bărbaţi uriaşi, bărboşi, cu coifuri şi armuri, rîzînd în timp ce cărau aurul prădat şi prizonierii care se zbăteau. Barbarii sosiseră!

Cei doi călători săriră înapoi, în maşină. Armele acelea ar fi putut s-o topească, transformînd-o într-o masă dogoritoare. Saunders împinse mult mai mult maneta comutatorului principal.

— Ar fi mai bine să facem un salt mai lung, spuse el, în timp ce acul indicator se tîra peste gradaţiile reprezentînd secole. N-are rost să căutăm progresul ştiinţific într-o eră a întunericului. O să-ncerc în anul cinci mii după Hristos.

Îşi continuă gîndul fără cuvinte: *O să existe vreodată acel gen de progres de care avem nevoie? Eve, o să te revăd vreodată?* De parcă dorul lui ar fi putut trece peste abisul mileniilor: *Să nu mă jeleşti prea mult, iubita mea. În toate epocile însîngerate ale istoriei omenirii, fericirea noastră e, în ultimă instanţă, singura care contează.*

Cînd acul indicator se apropie de cinci secole, Saunders încercă să deplaseze uşor maneta în jos. Încercă!

— Ce s-a-ntîmplat?

Belgotai se aplecă peste umărul lui.

Cu coastele năpădite brusc de o sudoare rece, Saunders smuci mai tare.

Maneta era imobilă – proiectorul nu voia să se oprească.

— S-a defectat? întrebă neliniştit Belgotai.

— Nu, e detectorul automat de masă. Am fi anihilaţi dacă ne-am materializa în spaţiul în care se află un obiect solid. Senzorul împiedică proiectorul să se oprească dacă detectează o asemenea structură.

Saunders rînji cu sălbăticie.

— Un idiot nenorocit trebuie să fi construit o casă exact în locul unde ne aflăm.

Acul trecu de gradaţia limită, dar ei continuară să fie purtaţi prin cenuşiul inform. Saunders resetă aparatul, care le indică

apoi prima jumătate de mileniu. Era plăcut, deşi nu neapărat necesar, să ştie în ce an se aflau în momentul materializării.

La început, nu-şi făcu griji. Construcţiile omeneşti sînt cumplit de efemere; se gîndi cu tristeţe la toate civilizaţiile pe care le văzuse înălţîndu-se, consumîndu-şi scurta oră a existenţei şi recăzînd în noaptea şi în haosul timpului. Dar după o mie de ani...

Două mii...

Trei mii...

În lumina palidă a panoului de control, faţa lui Belgotai era crispată şi albă.

— Cît de mult avem de mers? şopti.

— Nu ştiu.

În interiorul maşinii se scurgeau minute lungi în vreme ce proiectorul îşi fredona cîntecul energiei, iar cei doi bărbaţii se uitau cu fascinaţie hipnotică la indicatorul care se tîra, numărînd secolele.

Acest fapt incredibil continuă vreme de douăzeci de mii de ani. În 25296 d.H., maneta comutatorului se lăsă brusc în jos, sub apăsarea constantă a mîinii lui Saunders. Maşina îşi făcu apariţia în realitate, se înclină şi alunecă în jos pe vreo doi metri înainte de a se opri. Cei doi deschiseră uşa cu frenezie.

Proiectorul stătea pe un bloc de piatră de dimensiunile unei case mici, care alunecase în cele din urmă de la locul lui, eliberîndu-i. Se afla la jumătatea înălţimii unei piramide.

Un monument de piatră cenuşie, un tetraedru cu latura de un kilometru şi jumătate, înalt de opt sute de metri. Uzura îi distrusese placajul, sau poate acesta fusese îndepărtat, aşa că blocurile colosale stăteau acum, dezgolite, la bunul plac al intemperiilor. Pămîntul se infiltrase în susul lui, pe pantele gigantice creşteau ierburi şi copaci. Rădăcinile lor şi vîntul şi ploaia şi îngheţul măcinau încet dealul artificial, retransformîndu-l în ţărînă, dar acesta încă mai continua să domine peisajul.

Dintr-un hăţiş trăgea cu ochiul o statuie desfigurată. Saunders o privi şi îşi feri ochii, cutremurîndu-se. Nici o fiinţă omenească n-ar fi sculptat vreodată obiectul acela.

Ţinutul din jur era schimbat; nu văzu nicăieri vechiul fluviu, iar în depărtare sclipea un lac care nu fusese niciodată acolo. Dealurile păreau mai scunde şi pădurea le acoperise. Peisajul era sălbatic, primitiv, dar lîngă baza piramidei se afla o navă spaţială, o maşinărie monstruoasă, cu botul înălţat spre cer şi avînd pe carcasă un blazon ce înfăţişa un soare cu nimbul lui de raze. Iar în apropierea ei munceau oameni.

Strigătul lui Saunders răsună în văzduhul liniştit. El şi Belgotai coborîră în patru labe rîpa abruptă, agăţîndu-se de copaci şi de lujeri. Oameni!

Nu – nu erau oameni cu toţii. O duzină de maşinării mari, lucioase, trudeau din greu, nesupravegheate, la poalele piramidei – roboţi. Iar doi dintre membrii grupului care se întoarse să se holbeze la călători erau bondoci, cu blană albastră, cu boturi proeminente şi cu cîte şase degete la mîini.

Saunders înţelese, cu un şoc de o stranietate neaşteptată, că dădea ochii cu fiinţe inteligente extraterestre. Însă se întoarse spre oameni.

Erau înalţi cu toţii, cu trăsături fine, aristocratice, şi de un calm ce părea înnăscut. Hainele lor erau imposibil de descris, îi înconjurau aidoma unui curcubeu sclipitor, niciodată acelaşi în jocul lui de formă şi culoare. *Aşa trebuie să fi arătat zeii de pe înălţimile Olimpului,* se gîndi Saunders, *făpturi grandioase, mult mai frumoase decît oamenii.*

Însă li se adresă o voce omenească, într-o tonalitate profundă, puternic modulată, şi într-o limbă cu desăvîrşire străină. Saunders îşi reaminti exasperat că uitase să ia psihofonul, dar unul dintre extratereştrii cu blană albastră adusese deja un glob rotund, presărat cu butoane, din care părea să vină vocea familiară a translatorului:

— ... călători în timp.

— Din trecutul extrem de îndepărtat, evident, spuse un alt bărbat.

Să-l ia naiba, să-i ia naiba pe toţi, nu erau nicidecum mai entuziasmaţi decît pasărea care se înălţă speriată din iarba

înaltă. Ar fi fost de crezut că merita să faci cunoştinţă cu nişte călători în timp.

— Ascultaţi-mă, avem necazuri, se răsti Saunders, înţelegînd undeva, într-un cotlon dosnic al minţii, că iritarea lui era o simplă reacţie, fiindcă se simţea copleşit de interlocutori. Maşina noastră nu ne poate duce înapoi şi trebuie să găsim o epocă în care se ştie cum putem anula efectul. Puteţi face asta?

Unul dintre extratereştri scutură din capul lui de animal.

— Nu, spuse. Fizicienii nu cunosc nici o metodă prin care să te poţi întoarce cu mai mult de şaptezeci de ani în urmă. Dincolo de această limită, cantitatea de energie necesară tinde spre infinit şi...

Saunders gemu.

— Asta o ştim, răspunse cu asprime Belgotai.

— Ar trebui măcar să v-odihniţi, zise unul dintre bărbaţi, pe un ton ceva mai amabil. Ar fi interesant să v-ascultăm povestea.

— Le-am spus-o prea multor oameni în ultimele cîteva milenii, ripostă Saunders, cu voce hîrjîită. Ca variaţie, s-o auzim pe-a voastră.

Doi dintre străini schimbară cîteva cuvinte cu voce scăzută. Saunders aproape că le putea traduce:

— Barbari... tipar emoţional copilăresc... ei, să-i binedispunem puţin.

— Asta e o expediţie arheologică, excavăm piramida, le explică unul dintre bărbaţi, cu răbdare. Sîntem de la Institutul Galactic, filiala din sectorul Sarlan. Eu sînt seniorul Arsfel din Astracyr, iar aceştia sînt subordonaţii mei. Cînd despre nonumani, fiindcă sînteţi probabil curioşi în ceea ce-i priveşte, planeta lor de baştină e Quulhan, al cărei soare nu e vizibil de pe Terra.

Privirea înfiorată a lui Saunders se întoarse, fără voia lui, către copleşitoarea masă de piatră ce se înălţa, ameninţătoare, deasupra lor.

— Cine-a construit-o? şopti.

— Ixchulhii făceau astfel de construcţii pe planetele cucerite, nimeni nu ştie de ce. Pe de altă parte, nimeni nu ştie ce erau, sau de unde veneau, sau unde-au plecat în final. Toată lumea speră că o parte dintre răspunsuri ar putea fi descoperite în piramidele lor.

Atmosfera începu să se relaxeze. Membrii expediţiei aflară cu abilitate poveştile lui Saunders şi Belgotai plus toate informaţiile care îi interesau despre epocile lor aproape preistorice. În schimb, le dezvăluiră cîte ceva despre cele petrecute între timp.

După încetarea războaielor distrugătoare cu ixchulhii, galaxia îşi revenise surprinzător de repede. Noile metode puse la dispoziţie de psihologia matematică făcuseră posibilă unificarea popoarelor de pe un miliard de planete şi guvernarea lor eficientă. Imperiul Galactic era egalitarist – trebuia să fie, pentru că dintre principalii săi susţinători făcea partea fantastic de vechea şi de evoluata rasă de pe planeta numită de oameni Vro-Hi.

Şi se bucura de pace, era prosper şi plin de culoare cu diversitatea sa de rase şi de culturi, făcea progrese în domeniul ştiinţei şi al artelor. Exista deja de zece mii de ani şi în mintea calmă a lui Arsfel nu părea să loc pentru dubii în privinţa dăinuirii sale veşnice. Barbarii de la periferia galaxiei şi din afara ei, din Norul lui Magellan? Prostii! Imperiul avea să găsească o ocazie de a-i civiliza, la momentul potrivit; între timp, nu reprezentau decît o sîcîială.

Însă Sol aproape că ar fi putut fi considerat unul din sorii barbari, cu toate că se afla în interiorul graniţelor imperiului. Civilizaţia se concentrase în centrul galaxiei, iar Sol se afla în ceea ce era, de fapt, o regiune îndepărtată şi oarecum ghinionistă a spaţiului. Pe planetele sale încă mai locuiau o serie de primitivi neobişnuiţi cu călătoriile, care veneau rar în contact cu sistemele solare din vecinătate, însă aceştia abia dacă aveau vreo importanţă. Omenirea îşi dăduse aproape cu desăvîrşire uitării căminul străvechi.

Tabloul era cumva întristător pentru american. Se gîndea la vechiul Pămînt, rotindu-se pe orbita lui singuratică din pustietatea spațiului, se gîndea la toate marile imperii arogante şi la toate guvernările grandioase care se prăbuşiseră în decursul mileniilor, transformîndu-se în pulbere. Dar cînd se hazardă să sugereze că nici această civilizație nu era nemuritoare, fu imediat îngropat sub cifre, fapte şi raționamente şi sub straniul simbolism paramatematic al versiunii moderne a psihologiei maselor. Se putea demonstra cu rigurozitate că actuala formă de organizare era inerent stabilă – iar cei zece mii de ani de istorie nu oferiseră nici o dovadă care să perturbe această ştiință...

— Mă dau bătut, spuse Saunders. Nu vă pot aduce contraargumente.

Li se arătă interiorul imens al navei spațiale, văzură apartamentele luxoase ale membrilor expediției, imensul mecanism complicat cu gîndire independentă. Arsfel încercă să le arate obiectele lui de artă, înregistrările muzicale, cărțile de psiho, dar era zadarnic, le lipsea puterea de înțelegere necesară.

Primitivi! Ar fi putut un aborigen australian să-i aprecieze pe Rembrandt, pe Beethoven, pe Kant sau pe Einstein? Ar fi putut trăi fericit în societatea sofisticată din New York?

— Ah fi mai bine să plecăm, bombăni Belgotai. N-avem ce căuta aici.

Saunders dădu din cap. Civilizația era prea avansată pentru ei, devenise o imensitate în care n-ar fi putut fi nimic mai mult decît nişte prizonieri înspăimîntați. Era de preferat să plece din nou la drum.

— Vă sfătuiesc să-naintați în salturi cît mai lungi, spuse Arsfel. Civilizația galactică va ajunge în acest punct îndepărtat abia peste mai multe mii de ani şi, indiferent ce gen de cultură vor crea nativii din Sol, n-o să vă fie de folos.

Zîmbi.

— N-o să conteze dacă o să săriți peste momentul inventării procedeului care vă interesează. Vă asigur că nimic din tot ce se va consemna n-o să se mai piardă. De acum înainte veți găsi,

cu siguranţă, numai pace şi iluminare... bineînţeles, cu excepţia cazului în care barbarii de pe Terra vor deveni ostili, dar îi veţi putea lăsa aproape întotdeauna în urmă. Mai curînd sau mai tîrziu, aici va exista o civilizaţie adevărată, care să v-ajute.

— Răspundeţi-mi cu sinceritate, spuse Saunders. Credeţi că se va inventa vreodată o maşina a timpului negativă?

Una dintre creaturile de pe Quulhan clătină din capul său straniu.

— Mă îndoiesc, spuse cu gravitate. Altminteri, am fi avut vizitatori din viitor.

— Poate n-au fost interesaţi să vadă epoca voastră, argumentă cu disperare Saunders. Poate deţin date complete despre ea. Poate se-ntorc să viziteze ere mai primitive, unde apariţia lor poate trece mai uşor neobservată.

— S-ar putea să ai dreptate, zise Arsfel.

Tonul vocii semăna deranjant de mult cu al unui adult care linişteşte un copil cu o minciună inofensivă.

— Să mergem, mîrîi Belgotai.

În 26.000 d.H., pădurea era încă în picioare şi piramida se transformase într-un deal înalt, pe care foşneau copacii, aplecîndu-se în bătaia vîntului.

În 27.000 d.H., un sat mic, cu case de lemn şi piatră, se înălţa printre lanuri zîmbitoare.

În 28.000 d.H., oamenii demolau piramida, folosind-o drept carieră de piatră. Dar corpul său masiv nu dispăru înainte de 30.000 d.H., cînd din materialul ei fusese deja construit un orăşel.

Cu cîteva minute înainte, se gîndi Saunders, cu gravitate, stătuseră de vorbă cu seniorul Arsfel din Astracyr, care acum era de cinci mii de ani în mormînt.

În 31.000 d.H., se materializară pe una dintre peluzele largi ce se întindeau între turnurile unui oraş mare, semeţ. Deasupra

roiau aeronave şi o navă spaţială, mai mică decît a lui Arsfel, dar impresionantă în ciuda acestui fapt, stătea în apropiere.

— Se pahe că impehiul a ajuns aici, spuse Belgotai.

— Nu ştiu, îi dădu replica Saunders. Dar totul pare oricum paşnic. Să mergem ca să vorbim cu oamenii.

Îi întîmpină o femeie înaltă, maiestuoasă, într-o robă albă, cu linii clasice. Se părea că în Sol domnea acum matriarhatul, şi oare le-ar fi plăcut să adopte un comportament potrivit pentru sexul inferior? Nu, imperiul nu ajunsese acolo. Sol plătea tribut şi la Sirius se afla un legat imperial, dar actualele hotare ale culturii galactice erau neschimbate de trei milenii. Civilizaţia sin Sol era strict autohtonă şi evident superioară influenţelor extraterestre ale Vro-Hi.

Nu, despre teoria timpului nu se ştia nimic. Vizita lor fusese binevenită şi aşa mai departe, dar acum voiau să plece, aşa cum erau rugaţi? Nu li se găsea nici un loc în cultura controlată cu grijă a Terrei.

— Asta nu-mi place, spuse Saunders în timp ce se întorceau la maşină. Arsfel jura că imperiul urma să-şi extindă atît sfera de influenţă efectivă, cît şi cea nominală. Însă acum stagnează. De ce?

— Ched că, în ciuda matematicii lui fanteziste, răspunse Belgotai, dreptatea e fost de partea ta. Nimic nu dureadă o veşnicie.

— Dar... Doamne sfinte!

34.000 d.H. Matriarhatul dispăruse. Oraşul se năruise, transformîndu-se într-un morman de pietre înnegrite de foc. Printre ruine zăceau schelete.

— Barbarii s-au pus din nou în mişcare, spuse deprimat Saunders. Aici au fost cu puţin timp în urmă, oasele astea sînt încă proaspete, şi mai au încă de bătut cale lungă pînă în punctul mort. Un imperiu ca ăsta va avea o agonie de mai multe mii de ani. Dar e condamnat deja.

— Ce facem? întrebă Belgotai.

— Ne continuăm drumul, răspunse Saunders. Ce altceva am putea face?

35.000 d.H. O colibă țărănească stătea sub copaci uriași, bătrîni. Din pămînt ieșeau, ici și colo, cîteva coloane sparte, rămășițele vechiului oraș. La apariția mașinii, un bărbat bărbos, în haine grosolane de lînă, o luă la fugă împreună cu femeia lui și cu toate progeniturile.

36.000 d.H. Exista din nou un sat, alături de care se afla o navă spațială hîrbuită. În jurul ei se agitau creaturi dintr-o jumătate de duzină de specii, inclusiv oameni, lucrînd la construcția unei mașini enigmatice. Purtau haine simple, ponosite, pe lîngă trup le atîrnau arme și aveau privirea dură a războinicilor. Dar nu-i tratară prea rău pe nou-sosiți.

Comandantul lor era un bărbat tînăr, cu mantie și coif de ofițer al imperiului. Dar uniforma lui era veche de cel puțin un secol, iar el nu era decît un simplu conducător al unei trupe mici de oameni angajați din rîndul hoardelor barbare ca să apere Terra. Însă susținea cu insistență, în mod bizar, că era un vasal loial al imperiului.

Imperiul! Continua să fie o splendoare îndepărtată, acolo, undeva, printre stele. Decădea încetul cu încetul, barbarii îl invadau treptat, în timp ce corupția și războiul civil îl sfîșiau din interior, dar rămăsese speranța patetică și zadarnică a ființelor inteligente din întreaga Galaxie. Într-o bună zi avea să fie restaurat. Civilizația avea să se întoarcă într-o bună zi în întunecimea din lumile exterioare, mai puternică și mai strălucitoare ca niciodată. Oamenii nu îndrăzneau să creadă altceva.

— Însă avem o misiune chiar aici, ridică din umeri comandantul. Tautho din Sirius o să fie curînd în coasta lui Sol. Mă-ndoiesc c-o să-l putem ține prea mult în loc.

— Și atunci ce-o să faceți? îl provocă Belgotai.

Trăsăturile tînărului se deformară într-un zîmbet amar.

— O să murim, bineînțeles. Ce altceva se poate face – în vremurile astea?

Rămaseră peste noapte cu soldații. Belgotai se distră făcînd schimb de minciuni despre faptele eroice din războaie, dar în dimineața următoare se hotărî să plece cu Saunders. Epoca era destul de violentă, dar lipsa ei de speranțe adusese descurajarea pînă și în sufletul lui înăsprit.

Saunders se uită la panoul de control cu fața răvășită.

— Trebuie să facem un salt lung înainte, spuse el. Unul al naibii de lung.

50.000 d.H. Ieșiră de pe traiectoria temporală și deschiseră ușa. Un vînt rece și umed îi pătrunse, mînînd în fața lui văluri subțiri de zăpadă. Cerul atîrna, mohorît și cenușiu, deasupra unui peisaj cu dealuri înalte, stîncoase, pe care se înălțau pini posomorîți printre piscuri golașe. Pe fluviul care murmura întunecat la poalele pădurii pluteau sloiuri de gheață.

Schimbările geologice nu se petrec atît de repede, și nici măcar paisprezece mii de ani nu reprezentau un timp prea îndelungat pentru planete, a căror înfățișare se modifică atît de lent. Era probabil opera unor creaturi inteligente, care devastau și scrijeleau lumea cu forțe incredibile, încleștate în războaie nesăbuite.

Peisajul era dominat de o masă de piatră cenușie. Se înălța, imensă, la cîțiva kilometri distanță, cu zidurile sale întunecate întinzîndu-se pe o suprafață incredibilă, cu turnurile masive, crenelate, avîntîndu-se sumbre către cer. Și era pe jumătate în ruină, cu lespezi contorsionate și prăvălite, stîlcite de energii care făcuseră cîndva piatra să curgă, topită, cu contururile estompate de vitregia vremii din nenumărate milenii.

— Morți.

Sub vuietul vîntului, vocea lui Saunders era firavă.

— Morți cu toții.

— Nu!

Belgotai își miji ochii oblici, privind printre fulgii de zăpadă.

— Mahtin, ched că văd un steag fîlfîind.

Vîntul sufla cu înverșunare în jur, arzîndu-i cu răceala lui de gheață.

— Mergem mai departe? întrebă plictisit Saunders.

— Mai bine mehgem să vedem ce s-a-ntîmplat, răspunse Belgotai. Nu ne pot face nimic mai hău decît să ne ucidă, şi încep să ched că asta n-ah fi chiah atît de hău.

Saunders îşi puse toate hainele pe care le găsi şi luă psihofonul cu o mînă îngheţată. Belgotai îşi înfăşură mantia mai strîns în jurul trupului. Porniră către edificiul cenuşiu.

Vîntul sufla fără încetare. Ninsoarea şuiera în jurul lor, acoperind vegetaţia rezistentă, gri-verzuie, lipită de solul stîncos. Vara pe Pămînt, în anul 50.000 d.H.

Pe măsură ce se apropiau de construcţie, dimensiunile ei monstruoase ieşeau tot mai mult în evidenţă. Unele dintre turnurile încă în picioare aveau, probabil, opt sute de metri înălţime, se gîndi năucit Saunders. Dar înfăţişarea era sinistră, barbară; nici o rasă civilizată n-ar fi construit o asemenea fortăreaţă.

Două forme mici, rapide, se lansară în aer ieşind din peretele ca o stîncă.

— Aeronave, spuse scurt Belgotai.

Vîntul îi smulse cuvîntul de pe buze.

Erau ovoidale, fără nici un mijloc de dirijare exterior şi fără ferestre, părînd să zboare folosindu-se de forţa gravitaţională, de multă vreme îmblînzită. Una plană deasupra călătorilor, iar cealaltă coborî la sol. Cînd ateriză, Saunders văzu că era veche, uzată, zgîriată. Dar în lateral se vedea imaginea estompată a soarelui care îşi împrăştia razele. Probabil că o parte dintre amintirile despre imperiu erau încă vii.

Din mica navă ieşiră două creaturi, care se îndreptară spre călători cu armele în mîini. Una era o fiinţă omenească, un tînăr bine clădit, părul negru lung pînă la omoplaţi revărsîndu-i-se în vînt de sub un coif mătuit, cu o mantie purpurie peticită curgîndu-i de pe umerii acoperiţi de armură, cu haine şi cizme din piele decolorată. Cealaltă...

Era mai puţin mai scundă decît omul, dar cu pieptul şi membrele extrem de late. Din umerii masivi îi creşteau patru braţe musculoase şi o coadă cu moţuri i se lovea de picioarele

cu gheare. Capul îi era mare, cu țeasta lată, cu o față rotundă, pe jumătate animalică, cu mustăți ca de pisică deasupra gurii cu colți și cu ochi galbeni, cu pupila despicată. Nu purta nici un soi de haine, cu excepția unui harnașament de piele, dar o blană catifelată, gri-albăstruie, îi acoperea tot corpul robust.

Psihofonul vorbi, redînd strigătul omului.

— Cine-i acolo?

— Prieteni, răspunse Saunders. Nu căutăm decît un adăpost și cîteva informații.

— De unde sînteți?

În vocea bărbatului se simțea o notă aspră, poruncitoare. Fața lui – cu o expresie serioasă, cu oase fine, figura vlăstarului unui rase aristocratice – era suptă de oboseală.

— Ce vreți? Ce soi de navă spațială aveți acolo?

— Ușurel, Vargor, hurui vocea de bas a extraterestrului. Aia nu e navă spațială, îți poți da seama că nu e.

— Nu e, spuse Saunders. E un proiector temporal.

— Călători în timp!

Vargor făcu ochii mari – erau de un albastru intens.

— Am auzit cîndva vorbindu-se despre asta, dar... călători în timp!

Apoi, pe neașteptate:

— Din ce epocă sînteți? Ne puteți ajuta?

— Sîntem dintr-un timp foarte îndepărtat, din trecut, răspunse Saunders, cu jale în glas. Mă tem că sîntem singuri și neajutorați.

Vargor, pînă atunci bățos, își încovoie ușor umerii. Își feri privirea, dar cealaltă creatură făcu un pas înainte, cu un soi de înflăcărare.

— Cît de îndepărtat? întrebă. Și unde vă duceți?

— Ne ducem dracului, cel mai probabil. Dar ne puteți primi înăuntru? Am înghețat.

— Firește. Veniți cu noi. Să nu mi-o luați în nume de rău dacă trimit o echipă să vă inspecteze mașina. Trebuie să fim prudenți, înțelegeți?

Se înghesuiră toţi patru înăuntru şi nava se înălţă cu un geamăt al motoarelor extrem de vechi. Vargor arătă către fortăreaţa din faţa lor şi vorbi de un ton oarecum violent.

— Bine-aţi venit în cetatea Brontothor! Bine-aţi venit în Imperiul Galactic!

— În imperiu?

— Da, ăsta e imperiul, sau ce-a mai rămas din el. O fortăreaţă bîntuită, într-o lume fantomă îngheţată, ultima fărîmă a vechiului Imperiu, care încă mai încearcă să pretindă că galaxia nu e pe moarte – că n-a murit cu milenii în urmă, că a mai rămas şi altceva în afară de urletele sălbăticiunilor printre ruine.

Un suspin fără lacrimi sugrumă vocea lui Vargor.

— Bine-aţi venit!

Extraterestrul puse o mînă imensă pe umărul bărbatului.

— Nu deveni isteric, Vargor, îl mustră el, cu blîndeţe. Atîta vreme cît toate fiinţele curajoase speră, imperiul e încă viu – indiferent ce s-ar spune.

Se uită peste umărul lui, către ceilalţi.

— Sînteţi cu adevărat bineveniţi, continuă. Aici ducem o viaţă grea, mohorîtă. Atît Taury cît şi Visătorul vă vor întîmpina cu bucurie.

Se întrerupse. Apoi adăugă, ezitînd:

— Dar e mai bine să nu povestiţi prea multe despre timpurile străvechi, dacă le-aţi văzut într-adevăr. Nu putem suporta amintirile prea exacte, înţelegeţi.

Maşina coborî dincolo de zid, deasupra unei curţi imense, pavate cu dale, către construcţia monstruoasă a... donjonului. Saunders presupuse că îi putea spune aşa. Se înălţa pe mai multe etaje, cu mici grădini patetice pe terase, către un dom din plastic transparent.

Observă că zidurile erau foarte groase şi că pe ele erau montate arme ce se vedeau cu claritate prin ninsoarea purtată de vînt. Dincolo de donjon se aflau mai multe clădiri lungi, ca nişte cazărmi, şi două nave spaţiale care rămăseseră probabil întregi din pură lealitate se odihneau alături de ceea ce părea

să fie un arsenal. Se zăreau paznici la datorie, bărbați cu coifuri și cu puști energetice, strîns înfășurați în mantii ca să se apere de vînt, și alți oameni care se învălmășeau sub zidurile monstruoase, bărbați, femei și copii.

— Iat-o pe Taury, spuse extraterestrul, arătînd către un mic grup îngrămădit pe una dintre terase. Am putea ateriza foarte bine acolo.

Gura largă i se deschise într-un zîmbet alarmat.

— Și iertați-mă că nu m-am prezentat pînă acum. Sînt Hunda de Haamigur, general al armatei imperiale, iar el este Vargor Alfri, principe al imperiului.

— Sînteți nebuni? izbucni Belgotai. Care imperiu?

Hunda ridică din umeri.

— E un joc inofensiv, nu? În plus, știți, noi sîntem imperiul – Taury e descendenta legitimă directă a lui Maurco Predestinatul, ultimul împărat care trebuia să fie uns conform uzanțelor cuvenite. Bineînțeles că asta s-a-ntîmplat acum cinci mii de ani, și lui Maurco nu-i mai rămăseseră decît trei sisteme solare, dar legea e limpede. Cei o sută și ceva de pretendenți barbari, umani sau nu, nu au nici cel mai vag drept legitim la titlu.

Nava ateriză și coborîră. Ceilalți îi așteptară să se apropie. Erau o jumătate de duzină de bătrîni, cu bărbile lungi fluturînd nebunește în furtună, plus o creatură cu față de pasăre cu cioc lung și o alta, de forma unui centauroid.

— Curtea Împărătesei Taury, spuse Hunda.

— Bine-ați venit.

Replica fusese rostită cu voce joasă și cu grație.

Saunders și Belgotai se holbară la ea fără grai. Era înaltă, tot atît de înaltă ca un bărbat, dar, sub tunica din zale argintii și sub mantia îmblănită, era femeie, femeia la care visaseră întotdeauna, fără să o fi întîlnit vreodată, în întreaga lor viață. Ea își înălță cu mîndrie capul, care avea ceva din înfățișarea lui Vargor, aceleași trăsături clare, aceiași pomeți înalți, dar figura era feminină, de la fruntea lată, luminoasă, pînă la gura largă, minunat dăltuită, și la bărbia puternică. Frigul îi îmbujorase

încîntătoarea paloare a obrajilor netezi. Părul des, de culoarea roşcată a cuprului, era împletit în cozi ce îi înconjurau coiful, cu o singură şuviță rebelă căzînd cu gingăşie către sprîncenele drepte, întunecate. Ochii, imenşi, oblici şi cenuşii ca mările nordului, îi priveau cu seninătate.

Saunders îşi regăsi graiul.

— Vă mulțumim, Majestatea Voastră, spuse, cu voce fermă. Dacă vă face plăcere s-o aflați, eu sînt Martin Saunders din America, din trecutul rămas cu vreo patruzeci şi opt de mii de ani în urmă, iar însoțitorul meu e Belgotai, partener independent din Syrtis, cu o mie de ani mai apropiat de evul acesta decît mine. Vă stăm la dispoziție, cu oricît de puțin sîntem în stare să facem.

Ea înclină din capul maiestuos şi răspunse cu un zîmbet neaşteptat, cald şi uman.

— E o plăcere deosebită. Haideți înăuntru, vă rog. Şi lăsați deoparte formalitățile. În seara asta, să simțim pur şi simplu că trăim.

Se instalară în ceea ce fusese o mică sală a consiliului. Sala Mare era, pur şi simplu, prea imensă şi prea goală, o cavernă a întunericului şi a relicvelor foşnitoare ale măreției, sfredelită de prea multe amintiri. Dar încăperile mai mici fuseseră făcute locuibile, cu tapiserii agățate pe pereți şi cu blănuri aşternute pe podea. Tuburile fluorescente acopereau totul cu o lumină albă, iar focul trosnea vesel în cămin. Dacă n-ar fi fost vîntul care izbea în ferestre, ar fi putut uita unde se aflau.

— ... şi nu vă mai puteți întoarce niciodată?

Vocea lui Taury era calmă.

— Nu mai puteți ajunge niciodată acasă?

— Cred că nu, răspunse Saunders. Din povestea noastră nu reiese că am putea, nu-i aşa?

— Aşa e, zise Hunda. Ar fi mai bine să vă stabiliți într-un anumit timp şi să vă-mpăcați cu asta.

— Şi de ce n-ați rămîne cu noi? întrebă înflăcărat Vargor.

— V-am ura bun-venit din toată inima, spuse Taury, dar nu vă pot sfătui cu sinceritate să rămîneți. Astea sînt vremuri nefaste.

Vorbeau o limbă aspră, cu sonorităţi metalice, adusă de barbari. Dar cînd ieşea dintre buzele ei, se gîndi Saunders, era o muzică desăvîrşită.

— O să rămînem cel puţin cîteva zile, spuse, fără să stea pe gînduri. Există o mică posibilitate să reuşim să facem ceva.

— Mă îndoiesc, spuse Hunda, cu un aer practic. Am regresat, da. De exemplu, principiul de funcţionare al proiectorului temporal s-a pierdut de multă vreme. Cu toate astea, ne-au rămas numeroase cunoştinţe tehnice care depăşesc cu mult nivelul epocii voastre.

— Ştiu, admise Saunders, intrînd în defensivă. Dar – ei bine, ca să fiu sincer – în nici o altă epocă n-am mai simţit că ne-ncadrăm atît de bine.

— O să mai existe vreodată o eră decentă? întrebă cu amărăciune unul dintre curtenii bătrîni.

Avianul din Klakkahar îşi întoarse privirea spre Saunders.

— Nu e un act de laşitate din partea voastră să abandonaţi o cauză pierdută, căreia nu e cu putinţă să-i fiţi de folos, spuse el, cu modulaţii înalte, accentuate. Cred că vom muri cu toţii cînd vor veni anvardii.

— Care e povestea Visătohului? întrebă Belgotai. Aţi pomenit la un moment dat desphe aşa ceva.

În încăpere păru să se lase întunericul. Se aşternu tăcerea, acoperită de şuierul vîntului, şi toţi rămaseră adînciţi în propriile gînduri lipsite de veselie. În cele din urmă, îi răspunse Taury.

— E ultimul dintre Vro-Hi, consilierii imperiului. Cel care mai trăieşte încă – Visătorul. Dar un nou imperiu n-o să mai poată exista niciodată cu adevărat, cel puţin nu după modelul celui vechi. Nici o altă rasă nu e destul de inteligentă ca să-l coordoneze.

Hunda clătină nedumerit din capul lui mare.

— Visătorul mi-a spus odată că e mai bine aşa, zise el. Dar nu mi-a dat explicaţii.

— Cum se face că aţi venit aici, tocmai pe Pămînt, dintre toate planetele? întrebă Saunders.

Taury zîmbi cu un oarecare umor sumbru.

— Epoca ultimelor cîteva generaţii a fost una dintre cele mai ghinioniste din existenţa imperiului. Pe scurt, împăratul n-a comandat niciodată nimic mai mult decît o mică flotă. Tata a rămas chiar şi fără asta. A fugit cu trei nave, către Periferie. S-a gîndit că Sol e un loc bun de refugiu.

Sistemul Solar purta cicatricele cruzimii din erele întunecate. Marile lucrări inginereşti care făcuseră locuibile celelalte planete căzuseră în ruină, iar Pămîntul însuşi fusese pustiit. Se folosise o armă care consumase bioxidul de carbon din atmosferă. Aducîndu-şi aminte de explicaţiile despre erele glaciare oferite de geologii din timpul său, Saunders dădu din cap cu sumbră înţelegere. Pe planetă nu mai trăiau acum decît cîţiva sălbatici înfometaţi şi tot sectorul Sirius arăta atît de dezolant încît nici un cuceritor nu îl mai considera demn de atenţie.

Împăratul se simţise încîntat făcînd din căminul antic al speciei sale capitala galaxiei. Se mutase în fortăreaţa ruinată Brontothor, construită cu şapte mii de ani în urmă de nonumanii grimmani şi scoasă din luptă de o explozie, cu un mileniu mai tîrziu. Renovase cîteva părţi din ea, instalase arme şi sisteme defensive, pusese bazele agriculturii...

— De ce să n-o fi făcut? A cîştigat astfel, dintr-odată, un întreg sistem planetar, spuse Taury, cu un mic zîmbet pe jumătate trist.

În ziua următoare, îi duse jos, pe nivelurile subterane, ca să-l vadă pe Visător. Vargor li se alătură, mergînd la mică distanţă în spatele ei, dar Hunda rămase la etajul de sus; supraveghea construcţia unor generatoare suplimentare de scut energetic.

Străbătură caverne imense, boltite, săpate în stîncă, tuneluri reci şi umede ale tăcerii, unde paşii lor stîrniră ecouri stranii şi umbrele alergară dincolo de lumina ternă a globurilor fluorescente. Din cînd în cînd, treceau pe lîngă cîte un obiect monstruos, cu contururi ameninţătoare, carcasa ruginită a unei maşini vechi. Întunericul şi singurătatea îi apăsau, grele, şi se îngrămădiră unii într-alţii, fără să-şi vorbească, de teamă că ar fi putut trezi ecouri batjocoritoare.

— Aici existau cîndva tobogane pentru transport, remarcă Taury, cînd făcură primii paşi, dar n-am venit încoace ca să instalăm unele noi. Sînt prea multe altele de făcut.

Prea multe altele – o civilizaţie de reconstruit, din aceste cîteva rămăşiţe zdrobite. Cum de-ndrăznesc chiar şi să încerce, sub ochii zeilor furioşi? Ce soi de curaj au?

Taury mergea înainte, cu paşii mari şi legănaţi ai unui războinic, o femeie ca o leoaică roşcată în umbrele pîlpîitoare. Ochii ei cenuşii reflectau lumina, căpătînd o strălucire supranaturală. Vargor păşea în acelaşi ritm, dar îi lipsea fermitatea ei; privirea i se plimba tensionată dintr-o parte într-alta în vreme ce înaintau în josul tunelurilor bîntuite, răsunătoare. Belgotai înainta cu paşi de pisică, iar propriii săi ochi fără astîmpăr priveau cel puţin cu obişnuita prudenţă deprinsă în timpul vieţii lui grele şi deznădăjduite.

Saunders se gîndi din nou ce grup straniu alcătuiau: patru oameni, din zorii şi din amurgul civilizaţiei, aruncaţi laolaltă la capătul lumii şi mergînd să-l salute pe ultimul dintre zei. Viaţa lui trecută, Eve, MacPherson, lumea din vremea lor, toate îi păleau în minte, erau prea îndepărtate de realitatea prezentului. Avea impresia că nu fusese niciodată nimic altceva decît un adept al Împărătesei Galaxiei.

Ajunseră în sfîrşit la o uşă. Taury bătu uşor şi o deschise – da, se întorseseră pînă şi la uşile deschise manual.

Saunders se pregătise pentru aproape orice, dar înfăţişarea Visătorului îl şocă totuşi. Îşi imaginase un bărbat cu figură solemnă şi barbă albă, sau o creatură ca un păianjen, cu ţeasta alungită, sau un creier dezgolit, pulsînd într-un recipient supravegheat de o maşină. Însă ultimul vro-hian era... un monstru.

Nu – nu tocmai. Dacă dădeai uitării standardele omeneşti, avea chiar o frumuseţe stranie, proprie. Trupul voluminos îi strălucea, irizat, numeroasele mîini cu cîte şapte degete erau suple, graţioase, iar ochii – ochii erau lacuri imense de aur topit, licăritoare şi înţelepte, cu o privire prea strălucitoare ca s-o poţi susţine.

La intrarea lor, se ridică pe picioarele butucănoase, abia atingînd un metru şi un sfert în înălţime, deşi ansamblul cap-corp era lat, masiv. Ciocul încovoiat nu i se deschise şi psihofonul rămase tăcut, dar, cînd antenele lungi, delicate, i se îndreptară spre el, Saunders avu impresia că auzea cuvinte, că o voce profundă se rostogolea, mută, prin aerul neclintit:

— Te salut, Majestate. Te salut, Alteţă. Vă salut, oameni din afara timpului, şi bine-aţi venit!

Telepatie – telepatie nemijlocită – deci asta era senzaţia pe care ţi-o crea!

— Mulţumim..., domnule.

Creatura merita cumva titlul, inspira un respect covîrşitor, pe măsura propriului său aer grav, ceremonios.

— Dar credeam că pînă acum te-ai concentrat, în transă. De unde ai ştiut...

Vocea lui Saunders se stinse şi o aversiune bruscă îi aduse sîngele în obraji.

— Nu, călătorule, nu-ţi citesc mintea, aşa cum crezi. Un vro-hian respectă întotdeauna intimitatea şi nu citeşte nici un alt gînd în afară de acelea conţinute de mesajul care îi e adresat. Dar inducţia mea a fost clară.

— La ce te-ai gîndit în ultima transă? întrebă Vargor.

Avea vocea tăioasă de încordare.

— Ai ajuns la vreun plan?

— Nu, Alteţă, palpită Visătorul. Atîta vreme cît factorii implicaţi nu se modifică, nu putem face, în mod logic, altceva decît facem. Dacă apar informaţii noi, reconsider necesităţile imediate. Nu, lucram în continuare la baza filozofică de care are nevoie Al Doilea Imperiu.

— Care Al Doilea Imperiu? întrebă Vargor cu un sarcasm amar.

— Cel care-o să vină – într-o bună zi, şopti Taury.

Ochii plini de înţelepciune ai Visătorului se opriră asupra lui Saunders şi Belgotai.

— Cu îngăduința voastră, gîndi el, aş vrea să vă scanez tiparele complete ale memoriei conştiente, subconştiente şi celulare. Ştim atît de puțin despre epoca din care veniți!

Apoi, în timp ce ei ezitau:

— Vă asigur, domnilor, că o ființă nonumană în vîrstă de o jumătate de milion de ani poate păstra secrete şi cu siguranță nu emite judecăți morale. Iar scanarea va fi oricum necesară, dacă trebuie să vă-nvăț limba vorbită în prezent.

Saunders îşi adună toate puterile.

— Dă-i drumul, spuse, fără nici un chef.

Se simți amețit pentru o clipă. Peste ochi îi trecu o ceață şi simți cîte un fior straniu de-a lungul fiecărui nerv. Taury îi înconjură mijlocul cu un braț, sprijinindu-l.

Senzația dispăru. Saunders clătină uimit din cap.

— Asta e tot?

— Întocmai. Un creier vro-hian poate scana un număr nelimitat de unități simultan.

Apoi, sugerînd un chicotit uşor:

— Dar ai observat în ce limbă-ai vorbit adineauri?

— Păi... ăă... cum?

Saunders se uită zăpăcit la chipul zîmbitor al lui Taury. Silabele aspre, cu vocale deschise, i se desprinseră răstite de buze:

— Eu – pe toți zeii – pot să vorbesc în steleriană!

— Da, gîndi Visătorul. Centrii limbajului sînt deosebit de receptivi; e uşor să le imprimi un tipar. Metoda asta de instruire nu dă rezultate la fel de bune cînd e vorba de informații care implică alte facultăți mentale, dar trebuie să recunoşti că e un mod foarte convenabil şi foarte eficient de învățare a unei limbi.

— Atunci, lansează-te, învață-mă pe mine, spuse Belgotai. Întotdeauna am fost bîtă la limbile sthăine.

Cînd termină, Visătorul se gîndi:

— Să nu mi-o luați în nume de rău dacă vă spun că tot ce am văzut în mințile voastre, ale amîndurora, e bun – curajos şi integru, cu excepția micilor nevroze pe care toate ființele aflate

la nivelul vostru de evoluție nu se pot împiedica să le acumuleze. Vi le înlătur cu plăcere, dacă vreți.

— Nu, mulțumesc, făcu Belgotai. Îmi plac micile mele nevroze.

— Văd că vă-ntrebați dacă să rămîneți aici sau nu, continuă Visătorul. Ne veți fi de folos, dar trebuie să fiți pe de-a-ntregul avertizați asupra situației disperate în care ne aflăm. Nu e o epocă în care să-ți placă să trăieşti.

— Din cîte-am văzut, răspunse fără grabă Saunders, epocile de aur sînt numai superficial mai bune. Totul pare mai uşor în aparență, dar în ele se ascunde moartea. Credeți-mă, e mai bine să călătoreşti plin de speranțe decît s-ajungi la destinație.

— Da, ăsta a fost adevărul în epocile trecute. A fost marea greşeală a speciei vro-hi. Ar fi trebuit să ştim mai bine cum merg lucrurile, aveam zece milioane de ani de ani de evoluție în urmă.

Starea de spirit în care se derula gîndul avea o notă profundă, tragică.

— Dar am crezut că, de vreme ce noi ajunseserăm într-o stare psihică stabilă, în care noile frontiere şi provocările se aflau în propriile noastre minți, în toate ființele, de pe toate nivelurile evoluției, putea şi trebuia să se dezvolte aceeaşi idee. Cu ajutorul nostru şi folosind psihodinamicile ştiințifice şi imensele motoare cibernetice, coordonarea unui miliard de planete a devenit posibilă. Într-un fel, reprezenta perfecțiunea – însă perfecțiunea înseamnă moarte pentru ființele imperfecte, şi pînă şi vro-hi aveau multe defecte. Nu vă pot explica toată filozofia; implică o serie de concepte care v-ar depăşi puterea de înțelegere, dar ați văzut cum acționează legile importante în ceea ce priveşte dezvoltarea şi decăderea culturilor. Eu am demonstrat, în mod riguros, că permanența e un concept auto-contradictoriu. Se poate ajunge la lipsa unui scop pe care-ți doreşti să-l atingi, îți lipseşte pentru totdeauna.

— Atunci ce altă speranță mai bună decît o nouă decădere în haos va exista pentru Al Doilea Imperiu? rînji Saunders, fără veselie. De ce naiba îl vreți?

Vargor spulberă liniştea grea de gînduri a încăperii cu rîsul lui strident.

— Chiar are vreo importanță? strigă. Ce rost are să planificăm viitorul universului, cînd noi sîntem proscrişi pe o planetă dată uitării? Vin anvardii!

Îşi regăsi seriozitatea, dar poziția maxilarelor lui avea ceva care îi plăcu lui Saunders.

— Vin, şi nu putem face prea multe ca să-i oprim, continuă Vargor. Dar o să le oferim o luptă. O luptă cum n-a mai văzut sărmana şi bătrîna noastră galaxie niciodată.

— Oh nu... oh nu... oh nu.

Murmurul se desprinse neobservat de pe buzele lui Vargor, ca un strigăt de durere frînt, în timp ce privea imaginea care pîlpîia şi unduia pe ecranul imens al comunicatorului interstelar. În ochii lui Taury se vedea groaza, poziția maxilarelor puternice ale lui Hunda trăda îndîrjirea, iar în privirea aurie a Visătorului era tristețea multor secole fără speranțe.

Saunders înțelese că, după săptămîni de pregătiri şi de aşteptare, lucrurile ajungeau în sfîrşit la un deznodămînt.

— Da, Majestate, spuse bărbatul de pe ecran.

Era tras la față, extenuat, cu vlaga sleită de încordare, de luptă şi de înfrîngere.

— Da, patruzeci şi patru de nave care ne transportă pe noi, şi flota anvardiană în urmărirea noastră.

— La ce distanță? întrebă tăios Hunda.

— Cam o jumătate de an lumină, generale, şi distanța se micşorează încet. Vom sosi în apropiere de Sol înainte de a ne ajunge ei din urmă.

— Vă puteți lupta cu ei? întrebă iar Hunda, pe acelaşi ton.

— Nu, generale, răspunse bărbatul. Sîntem încărcați cu refugiați, femei, copii şi țărani neînarmați, abia dacă avem cîte o armă de fiecare navă... Nu ne puteți ajuta?

Era un strigăt sfîşiat de paraziţi, care umplu vidul interstelar.

— Ne puteţi ajuta, Majestate? Ne vor vinde ca sclavi!

— Cum s-a întîmplat? întrebă Taury, obosită.

— Nu ştiu, Majestate. Am aflat de la agenţii voştri că sînteţi în Sol, şi am început să adunăm nave pe furiş. Nu vrem să trăim sub stăpînirea anvardilor, Majestate; pun taxe pe toată viaţa noastră, ne înrolează bărbaţii, ne iau femeile şi copiii... N-am comunicat decît prin ultraunde; nu pot fi urmărite, şi n-am folosit decît codurile pe care ni le-au dat agenţii voştri. Dar, cînd am trecut de Canopus, ne-au somat în numele regelui lor să ne predăm – şi au o întreagă flotă pe urmele noastre!

— În cît timp ajung aici? întrebă Hunda.

— În ritmul ăsta, generale, probabil într-o săptămînă, răspunse căpitanul navei.

Paraziţii mîrîiau printre cuvintele lui.

— Bine, continuaţi-vă drumul încoace, spuse Taury, obosită. Vom trimite nave împotriva lor. O să puteţi fugi în timpul luptei. Să nu vă îndreptaţi spre Sol, bineînţeles, fiindcă vom fi nevoiţi să-l evacuăm. Oamenii noştri vor încerca să ia legătura cu voi mai tîrziu.

— Nu merităm efortul ăsta, Majestate. Cruţaţi-vă navele.

— Venim, spuse plat Taury şi întrerupse legătura.

Se întoarse spre ceilalţi, cu capul său roşcat încă sus.

— Majoritatea oamenilor noştri poate pleca, li se adresă. Pot fugi în norul lui Arlat: duşmanul n-o să fie în stare să-i găsească în pustietatea aia...

Zîmbi, un zîmbet obosit care îi trase în sus un colţ al gurii.

— Ştiu cu toţii ce avem de făcut, am plănuit de mult ce-o să se-ntîmple în ziua asta. Munidor, Falz, Mico, începeţi să pregătiţi evacuarea. Hunda, noi doi trebuie să facem planul atacului. Vrem să fie cît mai eficient cu putinţă, dar să folosim un număr minim de nave.

— De ce sacrificaţi inutil forţe de luptă? întrebă Belgotai.

— N-o să fie inutil. O să-i întîrziem pe anvardi şi-o să le oferim refugiaţilor o şansă de scăpare.

— Dacă am avea arme, mormăi Hunda.

Pumnii lui imenşi se încleştară.

— Pe toţi zeii, dacă am avea arme acceptabile!

Visătorul se crispă. Şi, înainte ca gîndul lui să-nceapă să vibreze, aceeaşi idee trecu prin capul lui Saunders, şi se priviră lung unul pe altul, om şi vro-hian, cu o neaşteptată speranţă...

Spaţiul strălucea şi pîlpîia dintr-un milion de sori, îngrămădindu-se pe fundalul întunericului colosal, Calea Lactee se înspuma pe cer într-un şuvoi de argint rece şi neînchipuita imensitate cutremura orice fiinţă omenească. Saunders simţea singurătatea, aşa cum nu o simţise în timpul călătoriei spre Venus – pentru că Sol se micşora în urma lor şi se năpusteau către pustietatea dintre stele.

Nu avuseseră decît răgazul necesar pentru instalarea noii arme pe nava de luptă, criza de timp şi de instalaţii de lucru fusese cruntă şi nu avuseseră nici măcar cînd să testeze manevrele. Poate că ar fi putut să sară înapoi în timp în repetate rînduri, cîştigînd mai multe săptămîni, dar atelierele de pe Terra nu le puteau oferi decît materialele pe care le aveau la dispoziţie într-una singură.

Aşa că era necesar să rişte întreaga flotă şi întreaga forţă de luptă din Sol în acea unică aventură disperată. Dacă vechea navă numită *Răzbunarea* îşi putea juca rolul cu succes, imperialii depăşiţi numeric aveau o şansă. Dar dacă dădea greş...

Saunders stătea pe puntea de comandă, privind armata stelară şi încercînd să desluşească flota anvardiană. Zona acoperită de detectori depăşea cu mult standardele, duşmanul se afla aproape, dar nu puteai să detectezi vizual ceva care se deplasa mai repede decît propria sa imagine.

Hunda stătea la consola principală de comandă, aplecat asupra cadranelor fisurate şi rotind roţile de comandă ruginite, într-o încercare de obţine încă un centimetru pe secundă de la

o navă cu mult mai veche decît fuseseră piramidele pe vremea lui Saunders. Visătorul stătea tăcut într-un colţ, privind fascinat galaxia. Fiecare dintre ceilalţi membri ai curţii regale conducea cîte o escadrilă; Saunders vorbise cu toţi, îi văzuse pe ecranul sistemului de comunicare inter-nave – Vargor cu buzele livide de încordare, Belgotai blasfemiator de vesel, ceilalţi afişînd doar o reticenţă glacială.

— Peste cîteva minute, spuse Taury, cu voce scăzută. Peste numai cîteva minute, Martin.

Măsura fără încetare încăperea cu pasul, apropiindu-se şi depărtîndu-se de hubloul navei, suplă şi neobosită ca o tigroaică. Lumina rece şi albă a stelelor îi scînteia în ochi. O mantie roşie i se învolbura în jurul rotunjimilor puternice, ample ale trupului, un coif pe care se regăsea imaginea soarelui înconjurat de raze stătea falnic pe părul ei cu licăriri de cupru. Saunders se gîndi cît de frumoasă era – pe toţi zeii, cît de frumoasă!

Ea îi zîmbi.

— Tu ai făcut asta, Martin. Tu ai venit din trecut, ca să ne-aduci speranţa. E de-ajuns pentru oricine, ca să-nceapă să creadă în destin.

Îi luă mîna.

— Dar fireşte că nu e speranţa pe care ţi-o doreai. N-o să te ducă înapoi, acasă.

— N-are importanţă, spuse el.

— Are, Martin. Dar – îmi este îngăduit s-o spun? Eu mă bucur totuşi. Nu doar de dragul Imperiului, ci şi...

O voce răpăi din comunicatorul de pe puntea de comandă:

— Ultraunde direcţionate spre punte. Duşmanul ne transmite un mesaj, Majestate. Să vi-l trimit?

— Bineînţeles.

Taury activă ecranul de pe punte.

O faţă apăru brusc, puternică, trufaşă şi crudă, cu emblema Soarelui înconjurat de raze strălucindu-i în părul verde.

— Te salut, Taury din Sol, spuse anvardianul. Sînt Ruulthan, Împăratul Galaxiei.

— Ştiu cine eşti, răspunse Taury, rostind rar cuvintele, dar nu-ţi recunosc titlul auto-asumat.

— Detectoarele raportează că te-apropii cu o flotă de zece ori mai mică decît a noastră. Ai o navă Supernova, fireşte, dar şi noi avem una. În afara cazului în care doreşti s-ajungem la o înţelegere, asta înseamnă anihilare.

— În ce condiţii accepţi înţelegerea?

— Capitulare, execuţia criminalilor care-au condus atacurile împotriva planetelor anvardiene şi legămîntul tău de loialitate faţă de mine, ca Împărat Galactic.

Vocea era tăioasă, dură ca oţelul.

Taury îşi întoarse dezgustată privirea. Saunders îi spuse lui Ruulthan în termeni cît se putea de expliciţi ce avea de făcut cu propriile condiţii, apoi întrerupse legătura.

Taury arătă spre comenzile de deplasare în timp, proaspăt instalate.

— Ia-le în primire, Martin, spuse ea. De fapt, sînt ale tale.

Îşi puse mîinile într-ale lui şi îl privi cu gravitate, cu ochi cenuşii.

— Şi, dacă o să dăm greş – adio, Martin.

— Adio, răspunse el, cu voce îngroşată.

Se îndreptă brusc către consola de comandă şi se aşeză în faţa puţinelor sale cadrane. *Şi acum, fie ce-o fi!*

Flutură o mînă, şi Hunda opri motoarele superluminice. Înaintînd cu viteza sa redusă implicită, *Răzbunarea* rămase atîrnînd în spaţiu, în timp ce navele invizibile din flota care o însoţea ţîşneau către anvardii aflaţi în drum spre ele.

Pe urmă, Saunders împinse încet în jos maneta conectorului la sistemul de deplasare temporală. Şi nava vui, captînd energie, energia atomică revărsată în circuitele imense pe care le construiseră ca să poarte prin timp masa ei colosală – luminile păliră, nava gigantică trepidă şi cenuşiul lipsit de forme se învîrteji dincolo de hublouri.

Saunders o întoarse în timp cu trei zile. Erau în spaţiul pustiu, anvardii se mai aflau încă la o distanţă fabuloasă. Ochii

lui rătăciră către scînteierea de un galben strălucitor a lui Sol. Acolo, chiar în minutul acela, el însuşi, năpădit de sudoare, instala proiectorul temporal care îl adusese acum înapoi.

Ba nu, era lipsit de sens, simultaneitatea era arbitrară. Iar în momentul acela avea ceva de făcut.

Auzi vocea şefului astronauţilor, care revărsa un torent de cifre. Era necesar să identifice cu precizie poziţia pe care urma s-o ocupe nava comandant a flotei anvardiene peste exact şaptezeci şi două de ore. Hunda trimise semnale sonore către roboţii din camera motoarelor şi *Răzbunarea* străbătu, plictisitor de încet, un spaţiu de un milion şase sute de mii de kilometri.

— Totul e aranjat, spuse Hunda. Să mergem!

Saunders zîmbi, arătîndu-şi fără veselie strălucirea dinţilor, şi împinse înapoi maneta conectorului principal. Trei zile înainte, pe axa timpului...

Ca să apară alături de nava de luptă anvardiană!

Hunda recuplă ca un nebun motoarele superluminice, permiţînd atingerea vitezelor superioare vitezei luminii. Acum puteau să vadă nava; se contura ameninţătoare pe fundalul stelelor, ca un munte de metal. Şi toate armele de pe *Răzbunarea* se dezlănţuiră!

Tunuri vortex – blastere – obuze şi torpile atomice – captatoare gravitaţionale – tot iadul creat în secolele chinuitoare ale istoriei se revărsă asupra scuturilor navei comandant a anvardilor.

Sub acel baraj monstruos de foc care umplu spaţiul cu o energie delirantă, pînă cînd se păru că însuşi structura acestuia avea să dea în clocot, scuturile scăzură, cu o răbufnire de lumină tot atît de dogoritoare ca a unei nove. Iar armele pătrunseră în materia solidă a carcasei sale, găurind, tăind, explodînd, dezintegrînd. Oţelul clocoti, evaporîndu-se, descompunîndu-se în atomi, transformîndu-se în energie pură, devoratoare, întoarsă împotriva materiei solide care mai rămăsese. Furia se dezlănţui de la un capăt la altul al navei, un foc distrugător din calea căruia pieri pînă şi cenuşa.

Atunci se avîntă către anvardi restul flotei imperiale. Atacată din exterior şi cu un monstru devorator în mijlocul său, flota anvardiană renunţă la ofensivă, bătu în retragere şi se fărîmiţă în unităţi de luptă disperate. Războiul îşi arătă colţii printre stelele albe, tăcute.

Însă anvardii continuau să lupte, aruncîndu-se asupra imperialilor, spulberînd navele şi măcelărind oamenii chiar şi atunci cînd se prăbuşeau, scoşi din luptă. Încă mai deţineau suprematia numerică, deşi se dezorganizaseră, şi aveau aceleaşi arme ca duşmanii lor, acelaşi curaj înverşunat.

Puntea de comandă a *Răzbunării* se cutremura şi vuia de strigăte în toiul luptei. Luminile se stinseră, se reaprinseră pîlpîind, păliră iarăşi. Aerul părea să se despice, înţepător din cauza ozonului, iar cantitatea intolerabilă de energie eliberată transforma interiorul navei în furnal. Comunicatorul turuia rapoarte:

— Scutul Trei a căzut.

— Compartimentul Cinci nu răspunde.

— Tunul vortex Cinci Sute Treizeci şi Şapte scos din funcţiune.

Cu toate acestea, nava continua să lupte, lupta în continuare, azvîrlind metal şi energie într-o furtună neîncetată, dezlănţuindu-se şi năpustindu-se printre anvardii. Saunders se pomeni manevrînd un tun, trăgînd în ţinte pe care nu le vedea, ochind după ce îşi îndrepta către instrumente ochii orbiţi de sudoare – şi orele se tîrîră una după alta, prin flăcări, fum şi bubuituri exasperante...

— *I-am pus pe fugă!*

Strigătul exuberant răsună în toate compartimentele încă intacte ale vechii nave gigantice. *Victorie, victorie, victorie* – în interiorul său nu se mai auziseră asemenea urale de cinci mii de ani epuizanţi.

Saunders se întoarse pe puntea de comandă clătinîndu-se pe picioare ca un beţiv. Acum, cînd se aflau în spatele lor, putea să vadă unităţile de luptă anvardiene răzleţite, năpustindu-se în galaxie în căutarea unui refugiu, urmărite şi distruse de flota imperială răzbunătoare.

Şi atunci se ridică Visătorul, transformîndu-se brusc dintr-un mic monstru cu picioare butucănoase într-un zeu viu, ale cărui gînduri înfricoşătoare traversau spaţiul în salturi, mai iuţi decît lumina, pentru a tresălta urlînd prin ţestele barbarilor. Impactul puternicului strigăt îl trînti pe Saunders la podea, şi rămase acolo, holbîndu-se amorţit la stelele apatice în vreme ce ordinul de mare importantă îi răsuna în creierul înfiorat:

— *Soldaţi anvardieni, falsul vostru împărat e mort şi Taury Roşcata, Împărăteasa Galaxiei, a dobîndit victoria. I-aţi văzut puterea. Renunţaţi la orice împotrivire, pentru că e de neoprit.*

Depuneţi armele. Predaţi-vă, faceţi apel la mila Imperiului. Vă garantăm amnistierea şi libera trecere. Şi duceţi pe planetele voastre acest mesaj:

Taury Roşcata îi invită pe toţi conducătorii Confederaţiei Anvardiene să-şi depună în faţa ei legămîntul de loialitate şi s-o ajute să restaureze Imperiul Galactic!

Stăteau pe un balcon din Brontothor, privind din nou bătrînul Pămînt, pentru prima oară după aproape un an şi, poate, pentru ultima oară în vieţile lor.

Pentru Saunders era ciudat să se afle din nou pe planeta care îi dăduse viaţă, după atîtea luni petrecute pe numeroase lumi străine din galaxie, de o imensitate pe care nu şi-o imaginase niciodată cu adevărat. În ciuda speranţei luminoase de viitor, simţea o mică zvîcnire stranie în inimă. Îşi lua rămas-bun de la lumea lui Eve.

Dar Eve dispăruse. Făcea parte dintr-un trecut mort de patruzeci şi opt de mii de ani, şi el văzuse toţi acei ani începînd şi pierind; un singur an din timpul lui propriu se umpluse şi se extinsese, cuprinzînd viziunea istoriei de pînă atunci.

Eve era un vis frumos, îndepărtat. Dumnezeu s-o aibă în pază, indiferent pe unde ar fi cutreierat sufletul ei în toate acele milenii – dea Domnul să fi avut o viaţă fericită – dar el, unul,

îşi avea de trăit propria viaţă, şi de îndeplinit în acel moment o sarcină cu mult mai grandioasă decît îşi imaginase vreodată că ar fi putut exista.

Ultimele luni îi revenîră în minte, într-o învălmăşeală de amintiri. După capitularea sa, flota anvardiană devenise escorta imperialilor care plecaseră direct la Canopus, de unde porniseră apoi să străbată întregul imperiu anvardian. Şi, fiindcă Ruulthan era mort, iar Taury demonstrase că era stăpîna unui secret mai important decît al lui, comandanţii îşi depuneau legămîntul de loialitate unul după altul.

Hunda era încă acolo, împreună cu Belgotai, luptîndu-se cu un conte anvardian încăpăţînat. Visătorul era în marele sistem solar Polaris, muncind din greu la reorganizare. Mutarea capitalei Imperiului din izolatul Sol în centralul Polaris avea să fie fireşte necesară, iar Taury nu credea că ar mai fi putut avea vreodată timpul şi ocazia să viziteze Pămîntul.

Aşa că traversase o distanţă de o mie de ani lumină prin spaţiul înstelat, către soarele singuratic care fusese căminul ei. Adusese nave, maşini, trupe. Sol urma să aibă o bază militară suficient de puternică pentru a-l putea apăra. Inginerii specializaţi în climatizare aveau să împingă iarna glaciară înapoi, către poli, şi să înceapă recolonizarea celorlalte planete. Aveau să existe şcoli, fabrici, civilizaţie, Sol urma să aibă de ce să-şi aducă aminte de împărăteasa lui.

Saunders o însoţise fiindcă nu putea părăsi de-a binelea Terra fără să-şi ia rămas-bun, gîndul în sine era de nesuportat. Vargor devenise încă şi mai tăcut şi mai capricios şi li se alăturase, dar altfel decît ar fi fost de aşteptat.

Vechea lor camaraderie din Brontothor se topise în neaşteptata violenţă a muncii, a războiului şi a complicaţiilor care îi solicitau.

Aşa că se aflau din nou în vechiul castel în ruină, Saunders şi Taury, privind în noaptea Pămîntului.

Era tîrziu şi se părea că toţi ceilalţi dormeau. Sub balcon, zidurile negre coborau, ameţitoare, către abisul întunecat care

era curtea principală. Dincolo de ea, o porţiune năruită din zidul exterior lăsa să se vadă zăpada, albă şi enigmatică sub razele lunii. Stelele erau uriaşe şi îngheţate, licărind şi scînteind ca o lumină rece de cristal deasupra pinilor cu contururi estompate, grandoare, aroganță şi imensitate într-o roată enormă de pe cerul tăcut. Luna era sus, cu cicatricele de pe bătrînul ei chip ca singură imagine familiară din epoca lui Saunders şi cu aureola argintie revărsîndu-i-se asupra zăpezii, spre a se sparge într-un milion de fărîme.

Era linişte, linişte, sunetele păreau să fi îngheţat de moarte în frigul tăios din aerul neclintit. Saunders stătuse de unul singur, înfăşurat în blănuri, cu răsuflarea desprinsă de nări strălucind fantomatic, privind lumea tăcută a iernii cufundat în gîndurile lui. Auzise paşi uşori şi, cînd se întorsese, o văzuse pe Taury apropiindu-se.

— N-am putut să dorm, spusese ea.

Ieşise pe balcon şi rămăsese în picioare, alături de el. Lumina lunii i se aşternea albă pe chip, licărindu-i uşor în ochi şi în păr. Părea zeița întunecată a nopţii.

— La ce te gîndeai, Martin? întrebă, după o vreme.

— Oh... nu ştiu, spuse el. Cred că, pur şi simplu, visam puţin. Mi se pare straniu cînd mă gîndesc că mi-am părăsit propriul timp pentru totdeauna, că acum îmi voi părăsi şi planeta.

Ea dădu din cap cu gravitate.

— Ştiu. Simt acelaşi lucru.

Vocea joasă îi coborî pînă la o şoaptă.

— Ştii, n-ar fi trebuit să vin neapărat aici eu însămi. E mai multă nevoie de mine la Polaris. Dar m-am gîndit că aveam dreptul să-mi iau acest ultim rămas-bun de la zilele cînd ne-am luptat cu propriile mîini şi am călătorit printre stele, cînd eram un mic grup de fraţi de sînge ale căror visuri le depăşeau puterile. A fost greu şi dureros, aşa e, dar nu cred c-o să mai avem vreodată timp să rîdem. Cînd munceşti pentru un milion de sori, nu mai ai ocazia să vezi chipul zbîrcit al unui ţăran luminîndu-se fiindcă l-ai ajutat cu o faptă bună, nici nu-l mai auzi

spunîndu-ți cu ce-ai greşit – pentru noi, întreaga lume o să fie plină de străini...

Încă o clipă de tăcere sub stelele îndepărtate şi reci, apoi:

— Martin... acum sînt atît de singură.

El o luă în brațe. Lipite de ale lui, buzele ei erau reci, aveau răceala crudă a gerului tăcut al nopții, dar ea îi răspunse cu o dorință sălbatică.

— Cred că te iubesc, Martin, îi spuse, după foarte mult timp.

Şi rîse pe neaşteptate, un tril limpede, încîntător, reverberînd de turnurile înghețate ale Brontothorului.

— Oh, Martin, n-ar fi trebuit să mă tem. N-o să mai fim niciodată singuri, nu şi de acum înainte...

Luna coborîse departe, către orizontul întunecat, cînd o conduse în camerele ei. O sărută, urîndu-i noapte bună, şi o porni de-a lungul coridorului plin de ecouri, către apartamentul lui.

I se învîrtea capul – dulceața şi miracolul întîlnirii îl îmbătaseră, îşi dorea să cînte şi să rîdă cît îl ținea gura, să îmbrățişeze tot universul înstelat. Taury, Taury, Taury!

— Martin.

Se opri. În fața uşii lui stătea o cineva, o siluetă înaltă şi suplă, într-o mantie întunecată. Lumina palidă a unui glob fluorescent îi arunca pe față umbre alunecătoare şi pete de lumină chinuite. Vargor.

— Ce e? îl întrebă.

Mîna prințului se ridică şi Saunders văzu țeava boantă a unui pistol paralizant căscîndu-i-se în față. Vargor zîmbi, strîmb şi trist.

— Îmi pare rău, Martin, spuse.

Saunders înlemni, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Vargor – dar de ce, Vargor luptase umăr la umăr cu el; îşi salvaseră unul altuia viața, rîseseră, munciseră şi locuiseră împreună – Vargor!

Arma fulgeră. În capul lui Saunders se sfărîmă ceva şi el se rostogoli într-un întuneric nesfîrşit.

Se trezi foarte încet, cu fiecare nerv furnicîndu-l dureros la revenirea senzațiilor. Ceva îi restrîngea mişcările. Cînd i se

limpezi vederea, văzu că zăcea, legat şi cu căluş, pe podeaua proiectorului lui temporal.

Maşina timpului – o dăduse uitării, o lăsase într-un adăpost în vreme ce plecase către stele, nu se gîndise că avea să-i mai arunce vreodată vreo privire. Maşina timpului!

Vargor stătea în uşa deschisă, cu lumina globului fluorescent dintr-o mînă căzîndu-i pe faţa suptă. Părul îi atîrna în dezordine pe lîngă trăsăturile frumoase, obosite, şi ochii priveau cu o demenţă egală cu a vorbelor scurse dintre buze.

— Îmi pare rău, Martin, chiar îmi pare. Îmi placi, şi i-ai făcut Imperiului un serviciu care nu poate fi uitat niciodată, iar ăsta e cel mai josnic renghi pe care i-l poate juca vreodată un bărbat altui bărbat. Dar trebuie s-o fac. Gîndul la noaptea asta o să mă hăituiască toată viaţa, dar trebuie s-o fac.

Saunders încercă să se mişte, mormăind incoerent prin căluş. Vargor clătină din cap.

— Oh, nu, Martin, nu pot risca să-ţi dau ocazia să ţipi. Dacă tot fac un rău, măcar să fiu eficient. O iubesc pe Taury, înţelegi? Am iubit-o de cînd am întîlnit-o prima oară, cînd am venit din stele, cu o flotă de nave de luptă, la curtea tatălui ei şi am văzut-o, cu chiciura topindu-i-se în păr şi privindu-mă cu ochii ei cenuşii strălucind. O iubesc atît de mult încît simt în mine ceva ca o durere. Nu pot să stau departe de ea şi aş distruge cosmosul de dragul ei. Şi am crezut că începea, încet-încet, să mă iubească.

Dar în noaptea asta v-am văzut pe balcon şi-am înţeles că am pierdut. Numai că nu pot să renunţ. Neamul nostru a înfruntat galaxia pentru un vis. Martin – nu stă în firea noastră să-ncetăm lupta, atîta vreme cît sîntem încă în viaţă. Luptăm prin orice mijloace, pentru orice ne este drag şi ni se pare preţios – dar luptăm!

Vargor făcu un gest dezaprobator.

— Nu vreau puterea, Martin, crede-mă. Statutul de prinţ consort o să fie dificil şi prozaic, exasperant pentru un om de spirit – dar, dacă ăsta e singurul mod în care o pot avea, atunci îl accept. Şi, indiferent dacă mă înşel sau nu, cred cu toată

sinceritatea că sînt mai bun decît tine, pentru ea şi pentru imperiu. Ştii, de fapt locul tău nu e aici. Îţi lipseşte tradiţia, şi înţelegerea intuitivă, şi instruirea – n-ai nici măcar moştenirea genetică dobîndită în cinci mii de ani. Poate că Taury ţine la tine acum, dar gîndeşte-te cum va fi peste douăzeci de ani!

Vargor zîmbi strîmb.

— Bineînţeles că-mi asum un risc. Dacă descoperi metoda prin care poţi străbate timpul în sens negativ şi te întorci aici, o să am parte de dizgraţie şi de exil. Ar fi mai sigur pentru mine să te ucid. Dar nu sînt chiar atît de ticălos. Îţi ofer o şansă. În cel mai rău caz, ai putea ajunge în epoca de înflorire glorioasă a celui de Al Doilea Imperiu, o epocă mai fericită decît a noastră. Şi, dacă o să găseşti mijloacele necesare ca să te-ntorci – ei bine, nu uita ce ţi-am spus despre faptul că locul tău nu e aici şi-ncearcă să judeci limpede şi cu bunătate. Bunătate faţă de Taury, Martin.

Ridică globul fluorescent, revărsîndu-i lumina peste semiîntunericul din maşină.

— Aşa că îţi spun adio, Martin, şi sper că n-o să mă urăşti prea mult. O să ai nevoie de mai multe mii de ani ca să te eliberezi şi s-opreşti maşina. Am echipat-o cu arme, cu provizii şi cu tot ce m-am gîndit că ţi-ar trebui, pentru orice eventualitate. Dar sînt sigur c-o să te materializezi într-o epocă mai măreaţă şi mai paşnică şi că acolo o să fii fericit.

Vocea îi deveni dintr-odată ciudat de blîndă.

– Adio, Martin, camaradul meu de arme. Şi... noroc!

Acţionă comutatorul principal şi ieşi în timp ce proiectorul începea să se încălzească. Uşa se închise zăngănind în urma lui.

Saunders se zvîrcoli pe podea, înjurînd cu mintea preschimbată într-un cazan negru, plin cu amărăciune. Zumzetul puternic al proiectorului se înălţă, era deja pe drum – *ah, nu – opreşte maşina, Doamne, ajută-mă să mă eliberez înainte de a fi prea tîrziu!*

Sforile de plastic îi tăiau încheieturile. Era legat de un montant, nu reuşea să atingă comutatorul cu nici o parte a corpului. Degetele lui bîjbîiră, alunecînd pe suprafaţa unui

nod, unghiile i se înfipseră, căutînd ceva de care să se agaţe. Maşina hurui, ajungînd la puterea maximă, şi îşi continuă drumul înainte, prin imensitatea timpului.

Vargor îl legase cu abilitate. Avu nevoie de un timp îndelungat ca să se elibereze. Către sfîrşit, se mişcă încet, fără să-i mai pese, ştiind, demoralizat, că se afla deja la o distanţă de mai multe mii de ani ireversibili decît puteau măsura aparatele lui.

Se ridică în picioare, îşi smulse căluşul din gură şi se uită fără nici o expresie la cenuşiul inform. Acul care indica secolele îşi apăsa cu putere limitatorul de cursă. Aprecie, cu aproximaţie, că se deplasase deja cu vreo zece mii de ani în viitor.

Zece mii de ani!

Smuci maneta comutatorului în jos, cu o răbufnire furioasă de sălbăticie.

Afară era întuneric. Rămase o clipă locului, prosteşte, înainte de a vedea apa infiltrîndu-se în cabină prin jurul uşii. Apă – era sub apă – scurtcircuite! Lovi nebuneşte maneta, împingînd-o din nou în faţă.

Gustă apa de pe podea. Era sărată. Cîndva, în cei zece mii de ani, din cauze naturale sau artificiale, marea venise să acopere locul ocupat de Brontothor.

O mie de ani mai tîrziu, se afla tot sub suprafaţa apei. Două mii de ani, trei mii, zece mii...

Taury, Taury! De douăzeci de mii de ani se transformase în ţărînă, pe o planetă străină. Dispăruse şi Belgotai, cu zîmbetul lui strîmb, şi tenacitatea lui Hunda, pînă şi Visătorul coborîse probabil de mult în întuneric.

Marea îşi rostogolea valurile peste nimicitul Brontothor, iar el era singur.

Îşi lăsă capul de braţe şi plînse.

Oceanul rămase deasupra ţinutului Brontothorului vreme de trei milioane de ani. Şi Saunders îşi continuă drumul înainte.

Se oprea din cînd în cînd ca să vadă dacă apa dispăruse. Scheletul maşinii gemea de fiecare dată sub presiune şi marea

se prelingea prin crăpătura uşii. Alteori stătea plictisit în singurătatea vibrantă, estimînd timpul scurs cu ajutorul ceasului său şi al vitezei cunoscute a proiectorului, fără să-l mai intereseze datele şi locurile.

Se gîndi de mai multe ori să oprească maşina şi să lase marea să dea buzna înăuntru, să-l înece. În adîncuri trebuia să fie pace, somn şi uitare. Dar nu, nu stătea în firea lui să renunțe atît de uşor. Moartea îi era prietenă, moartea avea să-i aştepte întotdeauna chemarea.

Dar Taury era moartă.

Timpul se decolora către sfîrşitul său. În anul care întregea patru milioane, opri maşina şi descoperi că în jurul lui era aer uscat.

Se afla într-un oraş. Dar într-un oraş cum nu mai văzuse şi cum nici măcar nu-şi mai imaginase; nu putea urmări geometria nebunească a construcțiilor titanice care i se conturau neclare în jur şi nu erau niciodată aceleaşi. Locul trepida, pulsa cu forțe incredibile, unduia şi îşi pierdea contururile, sub o lumină ciudat de ireală. Energii imense, devastatoare, scînteiau şi vuiau în jurul lui – fulgerul venise pe Pămînt. Aerul şuiera şi înțepa la trecerea lor răsunătoare.

Gîndul era un strigăt, umplîndu-i țeasta, prea puternic pentru ca mintea lui uluită să poată face altceva în afară de a-i căuta pe dibuite înțelesul:

CREATURĂ DIN AFARA TIMPULUI, PLEACĂ DIN LOCUL ĂSTA IMEDIAT, SAU FORȚELE PE CARE LE FOLOSIM TE VOR DISTRUGE!

Viziunea mentală îl străbătu imprimîndu-se iarăşi şi iarăşi, coborînd pînă la nivelul fiecărei molecule din creier, deschizîndu-i viața în fața lor, într-o flamă albă, incandescentă.

— Mă puteți ajuta? strigă el către zei. Mă puteți trimite înapoi, prin timp?

OMULE, NU EXISTĂ NICI O METODĂ DE A CĂLĂTORI ÎNTORCÎNDU-TE CU MULT ÎN TIMP, E INERENT IMPOSIBIL. TREBUIE SĂ MERGI MAI DEPARTE, PÎNĂ LA ÎNSUŞI

SFÎRŞITUL UNIVERSULUI ŞI DINCOLO DE EL, PENTRU CĂ ASTFEL...

El ţipă, chinuit de durerea gîndului şi a conceptului care îi umpleau mintea omenească, insuportabil de grandioase.

MERGI MAI DEPARTE, OMULE, DAR N-O SĂ POŢI SUPRAVIEŢUI ÎN MAŞINA AIA AŞA CUM ESTE. O SĂ ŢI-O MODIFIC... PLEACĂ!

Proiectorul temporal porni din nou, de la sine. Saunders se prăbuşi, înaintînd în bezna care vuia şi scînteia.

Înverşunat, disperat, ca îmboldit de demoni, Saunders se avîntă în viitor ca un fulger.

Era imposibil să pună la îndoială ordinul cumplit pe care îl primise. Gîndul zeilor i se imprimase în însuşi ţesutul creierului. Nu-şi putea imagina de ce trebuia să meargă pînă la sfîrşitul timpului, şi nici nu-i păsa. Dar trebuia să meargă mai departe!

Maşina fusese modificată. Acum era etanşă şi experimentele îi demonstrată că geamul era cu desăvîrşire incasabil. Şi proiectorului i se făcuse ceva, fiindcă acum îl propulsa înainte cu o viteză incredibilă, milioane de ani treceau în vreme ce în interiorul plin de zumzete nu se scurgea decît un minut sau două.

Dar ce fuseseră zeii?

N-avea s-o afle niciodată. Fiinţe de dincolo de galaxie, de dincolo de universul însuşi – descendenţii omului, pe ultima treaptă a evoluţiei lor – ceva a cărui natură nu putea fi nici măcar ghicită – nu avea cum s-o spună. Un singur lucru era limpede: rasa umană dispăruse, fie nimicită, fie preschimbată în altceva. Pămîntul n-avea să mai simtă niciodată pasul omului.

Mă-ntreb ce s-o fi ales de Al Doilea Imperiu. Sper c-a avut o viaţă îndelungată şi frumoasă – sau e cu putinţă ca asta să fi fost inimaginabila sa creaţie finală?

Anii continuau să se depene, milioane, miliarde, stivuindu-se unul peste altul în timp ce pămîntul se rotea în jurul stelei sale şi galaxia îmbătrînea. Saunders fugea tot mai departe.

Se oprea cînd şi cînd, incapabil să reziste tentaţiei de a arunca o privire asupra lunii şi a istoriei ei colosale.

Peste o sută de milioane de ani în viitor, se uită afară, la imensele văluri de zăpadă zburătoare. Zeii plecaseră. Muriseră şi ei, sau abandonaseră Pămîntul – poate pentru a trece într-un plan cu totul diferit al existenței? N-avea s-o afle niciodată.

Se zărea o ființă, apropiindu-se prin furtună. Vîntul răscolea zăpada din jurul ei, înălțînd-o în nori învîrtejiți, şuierători. Era înghețată în blana ei cenuşie. Mergea cu o grație mlădioasă, inumană, cărînd un baston curbat, în vîrful căruia se vedea o revărsare de lumină, ca un soare minuscul.

Saunders o strigă prin psihofon, lăsîndu-şi vocea amplificată să urle prin viscol:

— Cine eşti? Ce faci pe Pămînt?

Creatura avea o secure de piatră într-o mînă, iar în jurul gîtului un şirag de mărgele grosolane. Dar se uită lung la maşină, cu ochi galbeni, cutezători, şi psihofonul îi aduse strigătul răguşit:

— Probabil eşti din trecutul îndepărtat, dintr-un ciclul mai timpuriu.

— Acum o sută de mii de ani mi-au spus să merg înainte. Mi-au spus să mă duc pînă la sfîrşitul timpului!

Psihofonul vui de un rîs metalic:

— Dacă aşa ți-au spus – atunci du-te!

Creatura îşi continuă drumul prin furtună.

Saunders se azvîrli înainte. Pe Pămînt nu mai exista nici un loc pentru el, nu mai avea de ales, trebuia să meargă mai departe.

Peste încă un miliard de ani în viitor, exista un oraş, pe o cîmpie acoperită de iarbă albastră şi sticloasă, din care se înălța un clinchet subțire, cristalin, ori de cîte ori o străbătea vîntul. Oraşul n-ar fi putut să fie construit niciodată de oameni şi fu avertizat să plece, cu o voce căreia nu putu să nu i se supună.

Pe urmă apăru marea, iar apoi se trezi captiv vreme îndelungată într-un munte; şi se văzu nevoit să meargă înainte, pînă cînd eroziunea toci stîncile, aducîndu-le la nivelul solului de mai înainte.

Soarele devenea tot mai fierbinte şi mai alb pe măsură ce ciclul hidrogen-heliu îşi sporea intensitatea. Pămîntul îşi urma traiectoria spiralată apropiindu-se încet de el, cu frecarea de norii de gaz şi de praf cerîndu-i, de-a lungul miliardelor de ani, tributul infinitezimal de energie.

Cît de multe rase inteligente se înălţaseră pe planetă, îşi trăiseră ziua de glorie şi pieriseră, începînd din era cînd ieşise omul pentru prima oară din junglă? *Cel puţin*, îşi spuse el obosit, *noi am fost primii.*

Peste o altă sută de milioane de ani în viitor, soarele îşi epuizase ultimele resurse şi reacţiile nucleare încetaseră. Saunders zări afară un peisaj cu munţi golaşi, sumbru ca Luna – dar Luna recăzuse de mult către lumea sa mamă şi explodase într-o ploaie de meteoriţi. Pămîntul stătea acum cu faţa către astrul său; ziua lui era acum tot atît de lungă cît anul. Saunders văzu o parte a imensului disc al soarelui, roşu ca sîngele, strălucind stins.

Aşadar, adio, Sol, se gîndi. *Adio, şi îţi mulţumim pentru multele milioane de ani de căldură şi lumină. Somn uşor, bătrîne prieten.*

Peste alte miliarde de ani, nu mai era nimic, decît întunericul final. Entropia îşi atinsese maximul, sursele de energie se epuizaseră, universul era mort.

Universul era mort!

Ţipă, cu spaima dintr-un cimitir, şi avîntă maşina înainte. Dacă n-ar fi fost porunca zeilor, ar fi lăsat-o să atîrne acolo, ar fi deschis uşa, către vid şi zero absolut, şi ar fi murit. Dar trebuia să meargă mai departe. Ajunsese la sfîrşitul tuturor lucrurilor, dar trebuia să meargă mai departe. *Dincolo de sfîrşitul timpului...*

Anii zburau, miliarde după miliarde. Saunders zăcea în maşina lui, pierdut într-o comă apatică. La un moment dat, se ridică să mănînce, sesizînd umorul sardonic al situaţiei – ultima fiinţă, ultima fărîmă de energie liberă din întregul cosmos transformat în cenuşă, pregătindu-şi un sandviş.

Peste alte multe miliarde de ani în viitor, se opri din nou. Privi afară, în întuneric. Dar, cu un şoc neaşteptat, desluşi o

strălucire slabă, îndepărtată, cea mai vagă pată lumină imaginabilă din ceruri.

Tremurînd, sări peste un alt miliard de ani. Lumina era acum mai puternică, o strălucire imensă, extinsă, răsucindu-se, abia născută, pe cer.

Universul se reforma.

Are sens, îşi spuse Saunders, străduindu-se să-şi regăsească autocontrolul. Spaţiul se extinsese pînă la un soi de limită, iar acum se prăbuşea în el însuşi, pentru a-şi începe din nou ciclul – un ciclu care se repetase în trecut, nimeni nu ştia de cîte ori. Universul era muritor, dar era o pasăre fenix, care nu murea cu adevărat niciodată.

Însă el însuşi era deranjant de muritor şi se simţea dintr-odată eliberat de dorinţa de moarte. Voia măcar să vadă cum avea să arate locul data următoare. Dar, conform celor mai plauzibile teorii ale cosmologiei secolului al douăzecilea, universul urma să se restrîngă la ceea ce era realmente un punct sursă, la o vîlvătaie informă de energie pură, din care urmau să se reformeze atomii primordiali. Dacă nu-şi dorea să fie mistuit în acel furnal dezlănţuit, trebuia să facă un salt foarte lung înainte. Unul al naibii de lung!

Rînji, cu o hotărîre bruscă, nesăbuită, şi împinse maneta comutatorului înainte.

Îngrijorarea reveni. De unde ştia ce planetă avea să se formeze sub el? Ar fi putut să se materializeze în spaţiul deschis, sau în inima unui soare... Ei bine, trebuia să rişte. Probabil că zeii prevăzuseră viitorul şi ţinuseră seama de asta.

Se opri pentru un scurt moment – şi se avîntă înapoi, pe traiectoria temporală. Planeta era încă în stare lichidă!

Cîteva era geologice mai tîrziu, privi afară, la ploaia respingătoare, cenuşie, căzînd cu o putere absurdă dintr-un cer ascuns şi acoperind stîncile golaşe cu o trombă furioasă de apă albă. Nu ieşi din maşină, atmosfera ar fi putut fi irespirabilă înainte de a elibera plantele o cantitate suficientă de oxigen.

Mai departe, tot mai departe! Uneori era sub ocean, alteori pe pămînt. Văzu jungle stranii, din soiuri supradimensionate de ferigi şi de muşchi, crescînd şi veştejindu-se în frigul unei era glaciare, pentru a răsări din nou, în forme modificate.

Un gînd îl sîcîia, zvîcnindu-i într-un ungher al minţii, în timp ce mergea înainte. Nu îl izbi vreme de mai multe milioane de ani, şi apoi, dintr-odată: *Luna! Oh, Doamne, Luna!*

Mîinile îi tremurau prea tare ca să poată opri maşina. În cele din urmă, nu fără efort, reuşi să se controleze atît cît era nevoie ca să tragă de manetă. Îşi continuă drumul în salturi, căutînd o noapte cu lună plină.

Luna. Aceeaşi veche faţă – *Luna!*

Şocul era prea puternic ca să fie conştientizat. Îşi reluă amorţit călătoria. Şi lumea începu să arate familiar, erau dealuri joase, împădurite, şi un fluviu strălucind în depărtare...

Nu crezu cu adevărat pînă cînd nu văzu satul. Era acelaşi – Hudson, New York.

Se aşeză pentru o clipă, lăsîndu-şi creierul de fizician să ia în considerare acest fapt uimitor. În termeni newtonieni, însemna că fiecare particulă nou formată la Început avea exact aceeaşi poziţie şi aceeaşi viteză ca particula sa corespondentă, formată în ciclul anterior. În limbajul einsteinian, mult mai plăcut, continuumul era sferic, în toate cele patru dimensiuni. În orice caz – dacă puteai să călătoreşti destul de mult, prin spaţiu sau prin timp, te întorceai în punctul de plecare.

Se putea duce acasă!

Alergă în josul dealului scăldat în soare, fără să se sinchisească de hainele lui din alte timpuri, alergă pînă cînd respiraţia i se transformă în suspin în plămîni îndureraţi şi inima păru să-i explodeze printre coaste. Intră în localitate gîfîind, se duse la o bancă şi se uită la calendarul cu foi detaşabile şi la ceasul din perete.

17 iunie 1936, 1:30 PM. Pornind de aici, putea să-şi aleagă momentul sosirii în 1973 cu o precizie de ordinul unui minut.

Se întoarse mergînd încet, cu picioarele tremurîndu-i sub el, şi porni din nou maşina timpului. În exterior era cenuşiul – pentru ultima oară.

1973.

Martin Saunders ieşi din maşină. Deplasarea acesteia în spaţiu, la Brontothor, îl scosese în afara casei lui MacPherson; se afla la jumătatea coastei, pe dealul în vîrful căruia se înălţa vechea construcţie în pantă.

Urmă o răbufnire de lumină, o dezlănţuire mută de energie. Saunders se întoarse alarmat, dintr-un salt, şi văzu maşina transformîndu-se în metal topit – în vapori – într-un neant ce străluci o clipă înainte de a dispărea.

Probabil că zeii încorporaseră în ea un soi de dispozitiv de anihilare. Nu doreau lase aparatura din viitor în secolul al douăzecilea, la voia întîmplării.

Dar în privinţa asta nu era nici un pericol, se gîndi Saunders, urcînd încet dealul prin iarba udă de ploaie. Văzuse prea mult război şi prea multe orori ca să le ofere oamenilor cunoştinţe pentru care nu erau pregătiţi. El, Eve şi MacPherson trebuiau să ascundă povestea întoarcerii sale după ce făcuse ocolul timpului – pentru că le-ar fi oferit oamenilor mijlocul de a călători în trecut, ar fi înlăturat bariera care împiedica omul să folosească maşina timpului drept unealtă a crimei şi a opresiunii. Al Doilea Imperiu şi filozofia Visătorului se aflau la mare distanţă, în viitor.

Merse mai departe. Dealul părea ciudat de ireal, după tot ce văzuse de pe el, după întregul mîine enorm al cosmosului. Saunders n-avea să-şi mai găsească niciodată cu adevărat locul în scurtul şir de zile care i se aşterneau înainte.

Taury – încîntătorul ei chip strălucitor îi plutea în faţa ochilor şi avu impresia că îi auzea vocea şoptind în vîntul rece şi umed care îi mîngîia părul aidoma mîinilor ei puternice şi blînde.

— Adio, murmură, în imensitatea timpului. Adio, iubita mea.

Urcă încet treptele către uşa din faţă. Trebuia să-l jelească pe Sam. Iar apoi avea de scris disertaţii cenzurate cu mare grijă şi o viaţă de petrecut muncind mulţumit alături de o fată care era dulce, şi bună, şi frumoasă, chiar dacă nu era Taury. Era suficient pentru un muritor.

Intră în camera de zi şi le zîmbi lui Eve şi lui MacPherson.

— Salut, le spuse. Cred c-am ajuns ceva cam devreme.

Traducere: Ana-Veronica Mircea

DESPRE AUTORI

Multiplu cîştigător al premiilor Hugo şi Nebula, **Poul Anderson** (1926-2001) a scris zeci de romane şi sute de povestiri după debutul în science-fiction (1947). Ciclul *Istoria Tehnică*, o „istorie a viitorului" amplă, descriind mărirea şi decăderea unor imperii interstelare, include romane valoroase precum *War of the Wing-Men, The Day of Their Return* şi *The Game of Empire*. Anderson a abordat multe teme clasice ale *science-fiction*-ului: evoluţia speciei umane (*Brain Wave*, 1954), călătoria spaţială la viteze apropiate de cea a luminii (*Tau Zero*, 1970) şi paradoxul călătoriei temporale (povestirile şi romanul care alcătuiesc seria *Patrulei Timpului*). Este renumit pentru împletirea *science-fiction*-ului cu mitologia, mai ales în romanul despre contactul cu extratereştri *The High Crusade*. A scris şi literatură *fantasy*, de remarcat fiind romanele *Three Hearts and Three Lyons, The Broken Sword* şi *A Midsummer Tempest* (o istorie alternativă pornind de la operele lui Shakespeare). În 1978 a primit premiul *Tolkien Memorial*. Împreuna cu soţia sa, Karen, a scris *King of Ys*, o tetralogie *fantasy* celtică, şi a colaborat cu Gordon Dickson în scrierea popularei serii comice *Hoka*. Povestirea *Call Me Joe* a fost aleasă pentru antologia *Science Fiction Hall of Fame* în 1974. Prozele scurte au fost adunate în mai multe volume, cele mai notabile fiind *The Queen of Air and Darkness and Other Stories, All That Universe* şi *The best of Poul Anderson*.

Gregory Benford a publicat peste douăzeci de cărți, majoritatea romane. Aproape toate încă se reeditează, unele la aproape un sfert de secol de la scrierea lor. Ficțiunile lui au primit multe premii inclusiv Nebula pentru romanul *Timescape*. Cîştigător al Medaliei Națiunilor Unite pentru Literatură, Benford este profesor de fizică la University of California, Irvine. Este membru al universității Woodrow Wilson, a predat şi la Cambridge şi, în 1995, a primit premiul *Lord Prize* pentru contribuțiile sale ştiințifice. A cîştigat *Japan Seiun Award for Dramatic Presentation* pentru un serial de şapte ore intitulat *A Galactic Odissey*. Eseul din 1999 *Deep Time: How Humanity Communicates across Millenia* a fost citit peste tot în lume. Deşi e membru al Societății Americane de Fizică şi îşi continuă cercetările în astrofizică şi fizica plasmei, autorul reuşeşte să aloce timp scrisului – atît ficțiune cît şi non-ficțiune. Recent a început publicarea unei serii de articole pe teme ştiințifice şi sociale împreună cu biologul Michael Rose.

Edward Bryant a crescut în ținutul secetos din partea de sud a Wyoming-ului pînă cînd a reuşit să vîndă prima lui proză, în 1968. De atunci a scris mai ales povestiri, unele incluse în culegeri precum *Among the Dead*, *Cinnabar* şi *Particle Theory*. A mai scris romanul *Phoenix Without Ashes*, în colaborare cu Harlan Ellison. De-a lungul anilor a lucrat ca redactor la *Locus*, *Twilight Zone Magazine* şi *Omni Online*. A prezidat *World Horror Convention 2000*. Absolvent al *Clarion Workshop* şi fondator al *Northern Colorado Writers Workshop*, Bryant a susținut cursuri la mai multe universitați. La Hollywood a scris scenarii pentru CBS şi pentru *Disney Channel*. În prezent trăieşte în Denver.

Orson Scott Card s-a născut în Washington şi a crescut în California, Arizona şi Utah. Este autorul ciclului de romane început cu *Ender's Game*, citite în întreaga lume

de adulți și copii deopotrivă și din ce în ce mai utilizate în școli. În afară de acestea, dar și de alte romane science-fiction, Orson Scott Card a publicat literatură fantasy (*Magic Street, Enchantment, Lost Boys*), romane biblice (*Stone Tables, Rachel and Leah*), apreciata serie *Tales of Alvin Maker* (o combinație ingenioasă de fantastic şi western), poezie (*An Open Book*) și numeroase piese de teatru și scenarii. Pe lîngă scris, din cînd în cînd predă în şcoli sau la *workshop*-uri și regizează piese de teatru. Recent a început o colaborare pe termen lung la Southern Virginia University ca profesor de literatură. Trăieşte în Greensboro, California de Nord, cu soția Kristine Allen Card și cu fiica lor cea mai mică, Zina Margaret.

Arthur C. Clarke (1917-2008) este autorul unora dintre cele mai valoroase texte de science-fiction ale secolului XX. Între creațiile sale cele mai cunoscute se numără misterioşii extratereştri care supraveghează și ghidează rasa umană în *2001: A Space Odyssey, 2010: Odyssey Two, 2061: Odyssey Three,* iar *3001: Final Odyssey* reprezintă o culme a ideilor despre locul și rolul omului în univers. Aceleaşi idei pot fi întîlnite pe larg în opera sa, încă de la *The Sentinel,* fiind ulterior dezvoltate pe larg în *Chilhood's End* – roman nostalgic despre maturizarea speciei umane și ascensiunea ei la un nivel superior. Clarke prezintă misterele cosmice pe un fundal științific solid. Specializat în fizică și matematică, a publicat numeroase articole științifice şi a fost cel care, în 1945, a lansat ideea folosirii sateliților geostaționari în comunicații. Romanul său – premiat cu Hugo și Nebula – *Rendezvous with Rama* extrapolează solidele cunoştințe ştiințifice spre zone noi, provocatoare, povestind despre descoperirea unei nave spațiale extraterestre, aparent abandonată, și strădania oamenilor de a înțelege principiile ei ştiințifice înaintate. Pentru tinerii cititori a scris *Islands in the Sky* și *Dolphin Island.* Povestirile

scurte au fost adunate în culegerile *Expedition to Earth*, *Reach for Tomorrow*, *Tales from the White Hart*, *The Wind from the Sun* şi altele. Numeroasele lucrări non-fiction includ premiata *The Exploration of Space* şi autobiografica *Astounding Days*. Clarke a fost înnobilat de regina Angliei, în 2000.

📖 **Lester del Rey** (1915 – 1993) a vîndut prima sa povestire lui John W. Campbell pentru *Astounding* și, de la începutul anilor 1940, a devenit unul dintre colaboratorii importanți ai celei mai importante reviste a epocii de aur a SF-ului american. În 1947 a vindut prima carte, colecția de povestiri *And Some Were Human*. După război, înainte să devina liber profesionist, a lucrat ca editor şi agent literar. Pentru scurt timp, în 1950-1951, a editat revista *Space Science Fiction*, iar în 1952 a inaugurat, cu romanul *The Runaway Robot*, o serie de romane pentru adolescenți, foarte populară și influentă. În 1970 s-a căsătorit cu Judy-Lynn (născută Benjamin) și împreună cu ea, în 1975, a fondat editura Del Rey, parte a grupului Ballantine. Sub conducerea lor, Del Rey a devenit cea mai importantă și de succes casă de editură pentru domeniul science-fiction și a adus statutul de best-seller unor scriitori importanți ca Anne McCaffrey, Terry Brooks (descoperit de Lester de Rey) și Stephen Donaldson. După moartea lui Judy-Lynn, în 1986, Lester del Rey a ramas la conducerea editurii pînă în 1991. Premiat cu *SFWA Grand Master Award* chiar în 1991, Lester a decedat în 1993.

📖 **Neil Gaiman**, unul dintre cei mai bine vînduți autori din întreaga lume, a fost multă vreme un autor de top în domeniul scenariilor de benzi desenate, cu seria *Sandman*. A scris cărți pentru toate vîrstele. Este prezentat în *Dictionary of Literary Biography* ca fiind unul dintre cei mai buni zece autori postmoderni în viață și este un autor prolific

de proză, poezie, scenarii de film, reportaje, benzi desenate, texte pentru cîntece și piese de teatru. Romanul lui pentru adulți, *American Gods*, cel mai bine vîndut roman al anului 2001 conform *New York Times*, i-a adus premiile Hugo, Nebula, Bram Stoker, SFX și Locus şi a fost nominalizat pentru multe altele, inclusiv World Fantasy Award și Minnesota Book Award, figurînd pe numeroase liste de superlative ale anului. *The Graveyard Book* a cîștigat mai multe premii, între care Newbery Award, Hugo și Locus pentru cel mai bun roman pentru tineret. Situl său oficial are peste un milion de vizitatori lunar iar jurnalul lui online este menționat zilnic pe mii de bloguri. Născut și crescut în Anglia, Neil Gaiman trăieşte acum lîngă Minneapolis, Minnesota.

📖 **Rick Hautala** are mai mult de treizeci de cărți publicate sub propriul nume sau sub pseudonimul A.J. Mathews, printre care *Nightstone, Bedbugs, Little Brothers, Cold Whisper, Four Octobers, The White Rom, Looking Glass, Follow, Unbroken*, cărți vîndute în peste un milion de exemplare fiecare. Peste șaizeci dintre povestirile lui au apărut în diverse antologii naționale și internaționale. Scenariul filmului *Chills* a fost recent achiziționat de Chesapeake Films. Născut și crescut în Rockport, Massachusets, este absolvent al University of Maine din Orono şi al unui masterat în literatură engleză. Trăieşte în Maine împreună cu partenera sa, scriitoarea Holly Newstein.

📖 De-a lungul carierei sale, **John Helfers** a colaborat cu numeroşi scriitori valoroși la multe antologii și romane. A scris și editat atît ficțiune cît și non-ficțiune, printre care *Tom Clancy's Net Force Explorers: Cloack and Dagger, The Alpha Bravo Delta Guide to U.S. Navy* și antologia de nonficțiune *From the Jaws of Death*. Cel mai recent proiect al său, *The Vorkosigan Companion*, co-editat cu Lillian Stewart

Carl, a fost nominalizat pentru premiul Hugo în 2009. Trăieşte în Green Bay, Wisconsin.

📖 **Nancy Kress** este autoarea a douăzeci şi şase de cărţi: trei romane fantasy, douăsprezece romane science-fiction, trei thrillere, patru culegeri de proză scurtă, un roman-publicitate şi trei cărţi despre arta scrisului. Este cel mai bine cunoscută pentru *Beggars in Spain*, primul roman al trilogiei *Sleepless*. Romanul este bazat pe nuvela omonimă, nuvelă premiată cu Hugo şi Nebula. A cîştigat cel de-al doilea premiu Hugo în 2009, pentru nuvela „The Erdmann Nexus". Nancy Kress a mai cîştigat trei premii *Nebula*, un premiu *Sturgeon* şi un premiu *John W. Campbell* (2003, pentru *Probability Space*). Cele mai noi realizări sînt culegerea de proză scurtă *Nano Comes to Clifford Falls and Other Stories* (2008), bio-thrillerul *Dogs* (2008) şi romanul science-fiction *Steal Across the Sky* (2009). Ficţiunile lui Nancy Kress, multe dintre ele avînd ca temă ingineria genetică, au fost traduse în douăzeci de limbi. În prezent locuieşte în Rochester, New York.

📖 Realizările variate ale lui **George R.R. Martin** sînt împărţite între horror, fantasy şi science-fiction şi i-au adus multiple premii Hugo şi Nebula precum şi un Bram Stoker Award din partea Horror Writers' Association. Printre romanele lui science-fiction se regăsesc *Dying of Light* şi *Windhaven*, acesta din urmă fiind scris împreună cu Lisa Tuttle. Martin a scris cîteva dintre cele mai bune nuvele science-fiction din ultimele două decade, printre ele *Sandkings* şi *Nightflyers*, ambele ecranizate. Multe dintre cele mai bune scrieri ale lui George R.R. Martin se găsesc în culegerile *A Song for Lya and other Stories, Songs of Stars and Shadows, Sandkings, Songs of Dead Men Sing, Tuf Voyaging* şi *Portraits of His Children*. Romanele horror includ *The Armaggeddon Rag* – o privire evocatoare aruncată către

partea întunecată a contraculturii anilor 1960 –, considerat unul dintre cele mai bune romane *rock-and-roll* din toate timpurile, şi capodopera cu vampiri *Fevre Dream*. A publicat cinci volume din seria *Song of Ice and Fire*, devenită între timp şi un serial TV de succes. G.R.R. Martin a scris scenariile pentru o serie de seriale TV, inclusiv *The Twilight Zone* şi a editat cincisprezece volume din seria *Wild Cards*, antologii de tip *shared-world*.

Cu toate că **William F. Nolan** este cunoscut pentru trilogia *Logan's Run* (scrisă împreună cu George Clayton Johnson), *Logan's* World şi *Logan's Search*, el s-a remarcat şi prin scrierile ce aparţin genurilor mystery şi western. Dintre premiile ce i-au fost acordate se cuvin amintite *American Library Association* (1960), *Mistery Writers of America Award* (1970, 1972), *Academy of SF and F Award for Fiction and Film* (1976), *Maltese Facon Award* (1977). A scris numeroase scenarii, atît pentru televiziune cît şi pentru marele ecran, inclusiv *Burnt Offerings*, avîndu-le în distribuţie pe Karen Black şi Bette Davis. Locuieşte în Vancouver, Washington.

Robert Sheckley (1928 – 2005) s-a născut în Brooklyn, New York şi a crescut în New Jersey. După liceu s-a înrolat în armată şi a luptat în Coreea. După lăsarea la vatră, a absolvit la New York University. Imediat după absolvire a început să vîndă povestiri către toate revistele de science-fiction. Cele mai cunoscute cărţi ale sale în domeniul science-fiction sînt *Immortality, Inc.*, *Mindswap* şi *Dimension of Miracles*. A publicat douăzeci de romane şi nouă culegeri de proză scurtă. În 1991 a primit premiul *Daniel F. Gallum* pentru contribuţia la genul science-fiction, iar în 2001 a primit *Author Emerithus Award* din partea *Science Fiction Writers of America*.

🕮 **Lucius Shepard** trăiește în Portland, Oregon. Ultima lui culegere de proză scurtă se intitulează *Viator Plus*, iar ultimul roman apărut în 2010 este *Beautiful Blood*. Are în lucru o culegere de nuvele, *Five Autobiographies*.

🕮 Născut în New York, **Robert Silverberg** a studiat la Columbia University și a locuit mulți ani în San Francisco Bay Area. Prima lui carte, *Revolt on Alpha C*, a fost publicată în 1955. A primit premiul Hugo de patru ori (1956, 1969, 1987, 1990), Nebula de cinci ori (1970, 1972, 1972 din nou, 1975 și 1986) precum și majoritatea distincțiilor din domeniul science-fiction, printre acestea și *Grand Master* din partea *Science Fiction Writers of America* (2004). A prezidat *Science Fiction Writers of America* în 1967-1968 și a fost membru de onoare al convenției internaționale din 1970, desfășurată la Heidelberg, Germania. Este autorul a peste o sută de cărți și a nenumărate povestiri. Printre cele mai cunoscute titluri se numără *Dying Inside, The Book of Skulls, Nightwings, Thorns, Up the Line, Tower of Glass, Gilgamesh the King, Lord Valentine's Castle, The Man in the Maze, Downward to the Earth, Born with the Dead, Nightfall* (împreună cu Isaac Asimov), *Hot Sky at Midnight* și *The Alien Years*. A supervizat seria de antologii *New Dimensions* din 1971 pînă în 1980, primul volum *The Science Fiction Hall of Fame* și *Robert Silverberg's Worlds of Wonder* (reeditată ca Science Fiction 101) o antologie cu texte SF splendide și cu eseuri asupra artei de a scrie science-fiction. A editat antologiile *Legends* şi *Far Horizons*, iar împreună cu soția lui, Karen Haber, a editat seria de antologii *Universe*.

🕮 Primele două povestiri ale lui **Michael Swanwick** au fost publicate în 1980 și amîndouă au fost prezente pe lista propunerilor pentru premiul Nebula din acel an. Unul dintre scriitorii contemporani importanți, Swanwick a fost

nominalizat, anual, la cel puțin unul dintre premiile principale ale domeniului şi a cîştigat premii Hugo, Nebula, World Fantasy, Theodor Sturgeon Memorial, Locus. A publicat șase culegeri de povestiri, șapte romane (*In the Drift, Vacuum Flowers, Stations of the Tide, The Iron Dragon's Daughter, Jack Faust, Bones of the Earth, Dragons of Babel*) și o carte-interviu cu editorul Gardner Dozois – nominalizată pentru premiul Hugo.

📖 **Norman Spinrad** este autorul a aproximativ douăzeci de romane, cinci sau șase duzini de povestiri, scenariul unui episod *Star Trek*, cîteva filme de scurtmetraj, un album de cîntece, editoriale politice, critică de film, critică literară, mini-cărți de bucate şi o autobiografie. Ultima realizare, în curs de editare, este un roman cu adevărat revoluționar, *Welcome to Your Dreamtime*, în care cititorul este personajul principal. Secțiuni din acest roman au fost publicate anterior prin diverse reviste, ca povestiri de sine stătătoare. Ultima apariție editorială este *He Walked Among Us*, un roman distribuit inițial pe cale virală pe internet, înainte de a apărea în forma tipărită.

📖 Sub influența romanelor lui H. G. Wells, tema oamenilor implicați în catastrofe este predominantă în opera lui **John Wyndham** (1903-1969). Născut în Knowle, Warwickshire, fiu de avocat, a început să scrie povestiri science-fiction şi a găsit o nişă pentru ele în revistele *pulp* americane. În timpul celui de al Doilea Război Mondial a participat la luptele de pe teritoriul Franței. Cel mai cunoscut roman pe tema amintită este *The Day of the Triffids*. Opera lui explorează invazii extraterestre, telepatie, mutanți şi evenimente fantastice care survin pe neaşteptate în viața de zi cu zi, în chip de catalizator al schimbării pentru Pămînt.

Roger Zelazny (1937-1995) a erupt pe scena scriitorilor de science-fiction ca reprezentant al Noului Val din a doua jumătate a deceniului şapte. Romanele lui *This Immortal* și *Lord of Light* s-au bucurat de aprecieri unanime, cel de al doilea aducîndu-i un premiu Hugo pentru cel mai bun roman al anului 1967 (*ex aequo* cu *Dune* a lui Frank Herbert). Şi mai cunoscute sînt romanele din seria *Amber,* despre un univers paralel care este adevărata lume, toate celelalte, inclusiv Pămîntul, fiind doar niște reflecții ale acesteia. În afara de premiul Hugo deja menționat, a mai primit trei premii Nebula, trei Hugo și două Locus.

ANTOLOGIILE MILLENNIUM

Înainte ca *Drumul* lui Cormac McCarthy să fi adus apocalipsa în atenţia literaturii *mainstream*, acest subiect a fost întors pe toate feţele de mii de ori, în scrierile science fiction.

În volumul de faţă, cei mai valoroşi dintre autorii de vîrf ai genului – Neil Gaiman, George R. R. Martin, Lucius Shepard, Robert Sheckley, Norman Spinrad, Arthur C. Clarke, Poul Anderson, Robert Silverberg, Nancy Kress, Orson Scott Card şi mulţi alţii – şi-au dat întîlnire datorită celui mai prolific editor din lume, Martin H. Greenberg, pentru a aduce în faţa cititorilor o multitudine de poveşti despre invazii extraterestre, devastarea produsă de meteoriţi, războaie nucleare totale şi fel de fel de alte scenarii ale zilelor de pe urmă ale omenirii, descriind în detalii cumplite

SFÎRŞITUL LUMII

Ilustraţia copertei: Ehsan Dabbaghi
WWW.DIOXSTUDIO.COM

WWW.MILLENNIUMPRESS.RO

ISBN 978-606-813-12-8